eletristică

LISA JACKSON

PĂIENJENIȘUL TERORII

LISA JACKSON

PĂIENJENIȘUL TERORII

Traducere: PETRUȚA IONESCU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JACKSON, LISA

Păienjenişul terorii / Lisa Jackson ; trad.: Ionescu Petruța . - Bucureşti : Lider, 2009

ISBN 978-973-629-239-2

I. Ionescu, Petruța (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: LILIANA SCARLAT
Coperta: CLAUDIA COSTACHE
Tehnoredactor: ADRIANA FLEANCU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

OP 5 - CP 15, Sector 4, Bucureşti
Tel./fax: 021 316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Mergând cu pas grăbit, ea îşi apleca uşor capul, pentru a evita loviturile, în timp ce lanterna pe care o ţinea în mână, cu o lumină din ce în ce mai slabă, reflecta diverse lucruri din spaţiul strâmt al podului.

Observă păpuşa.

Păpuşa ei, pe care nu o mai văzuse de mai bine de douăzeci de ani, fu învăluită în lumina gălbuie a becului.

În clipa aceea, păpuşa zăcea cu faţa în jos pe un sac de dormit zdrenţuit, care părea ros de şoareci pe alocuri.

Ceva nu era în regulă în toată povestea asta.

Nu-şi amintea s-o fi uitat pe Charlotte aici şi, oricum, ea mai venise în pod şi după ce nu se mai simţise deloc atrasă de păpuşile vechi, de cârpă.

Era vorba de jocul absurd al unui suflet chinuit?

Nu, Eve, aici nu e vorba de mâna hazardului!

Ştii bine că nu.

Cineva a lăsat păpuşa în poziţia asta cu un scop anume. Şi intenţia a fost ca cineva, probabil tu, să o găsească.

Gura i se uscă. Îşi stăpâni frica, apropiindu-se şi mai mult de sacul de dormit, după care se apleca, întorcând-o pe Charlotte cu faţa în sus.

Sângele îi îngheţă imediat în vene.

Un strigăt disperat i se urcă în gât, transformându-se într-un vaiet înfiorător.

Ochii din nasturi ai păpuşii fuseseră smulşi de la locul lor, şorţuleţul tăiat şi crestat cu cuţitaşul pentru scrisori, burta îi fusese mutilată şi i se scrijelise cu cerneală roşie un număr: 444.

Iar sub cele trei cifre era notat un singur nume.

EVE.

Tatălui meu.
Eşti şi vei rămâne, întotdeauna,
cel mai bun.

Nota autoarei

Pentru a atinge ţelul romanului de faţă, am studiat o parte din regulile de procedură ale poliţiei şi am creat o secţie de poliţie fictivă.

Acest volum a fost scris înainte de apariţia Uraganului Katrina, înainte ca incredibilul oraş New Orleans şi împrejurimile Golfului Coast să fie decimate de furtună. Sper că am reuşit să surprind esenţa unică a oraşului New Orleans, aşa cum a fost odată şi cum va continua, totuşi, să fie şi de acum înainte.

PROLOG

În apropierea oraşului New Orleans, Louisiana
Cu trei luni mai devreme.

Vocea lui Dumnezeu îi răsună în urechi.
Omoară!
Ucide-i pe amândoi!
Şi pe bărbat, şi pe femeie.
Sacrifică-i!
În seara asta.
Asta va fi penitenţa ta.

El stătea întins pe cearşafurile pătate de transpiraţie, în vreme ce lumina de un roşu-sângeriu a neonului pătrundea dincolo de storurile pe care nu le trăsese definitiv. Vocea îi bubui în creier. Cu un ecou atât de puternic, încât le acoperi pe celelalte – vocile acelea slabe, fâşâitoare, enervante, asemenea unor unghii care zgârie tabla sălii de curs, despre care el credea că aparţin unor insecte care te scot din sărite. Ele dădeau prea multe ordine. Îi tulburau prea mult somnul, dar erau minuscule, enervante, însă nu la fel de puternice precum Vocea, cea despre care el era convins că îi aparţinea lui Dumnezeu.

O nedumerire sâcâitoare se născu brusc în mintea lui, îndemnându-l să creadă că Vocea era rea, că Ea putea fi purtătoarea de cuvânt a lui Lucifer, Stăpânul Întunericului.

Dar nu... Nu putea gândi astfel. Trebuia să aibă credinţă. Să creadă în Voce, în ceea ce-i spunea Ea, în înţelepciunea Ei supremă.

Ieşi rapid de sub pătură şi îngenunche. Cu îndemânare, după atâţia ani de practică şi sacrificiu, îşi făcu semnul crucii deasupra

pieptului gol. În pletele sale se adunară broboanele de sudoare şi începu iar să se roage să fie îndrumat, implorându-L să-l facă mesagerul Său, înfiorându-se la gândul că el era într-adevăr cine îşi dorise să fie. Era discipolul lui Dumnezeu!

– Arată-mi calea, şopti el ca un îndemn, umezindu-şi buzele. Spune-mi ce trebuie să fac.

Omoară!

Vocea era limpede.

Ucide-i pe amândoi!

Sacrifică-i pe bărbat şi pe femeie!

Se încruntă în timp ce se ruga, pentru că nu înţelesese pe deplin. Despre femeie, Eve, înţelesese. O, cât aşteptase comanda Vocii! Şi-o imagină. Chipul ei în formă de inimă, cu o bărbie puternică şi obraznică. Tenul uşor pistruiat şi nasul drept. Privire intensă, ochii limpezi şi albaştri precum laguna tropicală. Părul ca focul mereu zburlit.

Atât de frumoasă!

Atât de încăpăţânată!

O târfă de nota zece.

Îşi imagină cum femeia îşi dăruia trupul atletic numeroşilor bărbaţi din viaţa ei. Ah, o mai văzuse şi altădată, privind dincolo de crăpătura draperiilor, zărindu-i pielea fermă, întinsă deasupra muşchilor ce se mişcau unduios în timp ce se spăla. Sânii ei erau mici şi tari, cu sfârcuri ţuguiate şi rozalii, întărindu-se brusc atunci când intra în cada plină de apă.

Da, o spionase, când picioarele ei lungi atârnau peste marginea căzii, zărindu-i doar pentru o clipă pliurile acelea rozalii şi firele de păr roşcat dintre coapse.

Gândindu-se la ea, simţi fiorul acela special, pe care i-l provoca doar ea, roşeaţa aceea care-i colora pielea, din pricina sângelui care curgea mai rapid prin vene, în timp ce penisul îi pulsa ritmic, anticipând ce avea să urmeze.

Dacă ar fi putut să-şi strecoare degetele între coapsele ei, să-i lingă sânii mici şi tari, să o posede la nesfârşit, epuizând-o. Nu conta, că şi aşa era o târfă. Cu ochii minţii, îşi imagină cum se

urcă desupra ei, trupul lui tonifiat şi încordat strivindu-l pe al ei, în vreme ce penisul lui pătrunde adânc în ţinutul pierzaniei unde îşi sădiseră atât de mulţi sămânţa.

Respira sacadat.

Ştia că gândul lui era un păcat.

Dar voia să se avânte în miezul ei fierbinte, fie şi pentru o singură dată.

Chiar înainte s-o ucidă.

Iar ocaziile nu-i lipsiseră. Nu-l instruise Vocea să demonstreze că ea nu era decât o târfă?

Dar ce era cu bărbatul?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Vocea îi şopti: *Tu eşti Animatorul! Cel pe care l-am ales pentru a reanima sufletele slabe. Nu mă dezamăgi! Tu decizi cine rămâne în viaţă şi cine va muri. Acum, du-te!*

Dându-şi seama că stătea şi acum în genunchi, îşi făcu din nou semnul crucii, fiindu-i jenă la gândul că Dumnezeu i-a citit poate gândurile, descoperind slăbiciunea lui *pentru ea.* Trebuia să lupte împotriva propriilor instincte. Era imperios necesar.

Şi, cu toate acestea, ridicându-se în picioare şi întinzându-şi muşchii atent antrenaţi, simţi cum fiorul anticipării îi gâdilă pielea, dorinţa mărindu-i aproape dureros testiculele.

Animatorul! Vocea îi dăduse un nume. Acesta se tot învârtea în capul lui, iar el decise că îi plăcea, încântat de faptul că el era cel care urma să ia decizii, cel care hotăra, în ultimă instanţă, cine trăia şi cine nu. Era un semn bun, nu-i aşa, că Vocea se hotărâse să-i dea un nume? Era ca şi cum l-ar fi miruit, făcându-l rege. *Animatorul!* Da!

Se îmbrăcă pe întuneric, punându-şi pantalonii de camuflaj şi jacheta, masca de schi şi cizmele, uniforma care atârna într-un cui, lângă uşă. Armele fuseseră deja aşezate în camionetă, încuiate într-un sertar, montat în capacul fals al cutiei cu scule. Cuţite, revolvere, amortizoare, explozive din plastic, ba chiar şi o armă şi câteva săgeţi cu vârfurile înmuiate în otravă...

Şi, ceva special, numai pentru ea.

Ieşi pe furiş din încăperea întunecată, păşind în noaptea profundă şi umed-ceţoasă.

Era pregătit.

Eve se uită la ceas.

Zece şi patruzeci şi cinci de minute.

– Grozav, mormăi printre dinţii încleştaţi.

Întârziase.

Deşi noaptea ce se zărea dincolo de parbrizul Camry-ului ei era densă din cauza ceţii, apăsă pe acceleraţie. Toyota ei cojită şi ruginită avea deja douăzeci de mii de kilometri la bord, dar continua să meargă, fiindu-i mereu un prieten de nădejde.

În concluzie, nu va ajunge la timp. Şi ce dacă? Un minut în plus sau în minus era totuna.

Luă o curbă mult prea repede, traversă perpendicular regiunea, gata-gata să se ciocnească cu o furgonetă. Şoferul claxonă lung, iar ea trase de volan, încetinând puţin, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

Se strădui să nu mai strângă atât de tare degetele pe volan şi să inspire adânc. Roy n-avea decât să aştepte, decise ea, gândindu-se la apelul telefonic precipitat, pe care-l primise cu doar o jumătate de oră mai devreme.

– Eve, trebuie să vii, zisese el în grabă, pe un ton ferm. La cabană – ştii tu care. Aceea la care obişnuiam să mergem când eram copii. Cabana unchiului meu. Dar să vii cât mai repede. O să... o să, ahhh, o să ne vedem acolo la ora unsprezece.

– E târziu, protestase ea. Nu am de gând să...

– Am dovada.

– Dovada că ce?

– O să-ţi spun când ajungi aici. Numai vino. Singură.

– La naiba, Roy, nu trebuie să mă iei pe ocolite. Spune-mi, pur şi simplu, despre ce e vorba!

Drept răspuns se auziră câteva click-uri urmate de ton. El închisese.

– Nu, aşteaptă! Roy! Ooo, pentru numele lui Dumnezeu,

mormăise ea, tastând pe câteva din butoanele telefonului, sperând să-i identifice numărul şi să-l poată apela. Însă pe ecranul aparatului ei apăru următoarea informaţie: „Apelant neidentificat"; strânse din dinţi a frustrare, iar inima începu să-i bată cu putere din cauza enervării. Ce „dovadă" găsise Roy? La ce se referise? Existau o mulţime de posibilităţi, niciuna de bun augur, care alergau prin mintea ei, în timp ce se grăbea să se întâlnească cu el.

Poate că nici nu ar fi trebuit să se ducă. Col se împotrivise. Ba mai mult, se aşezase în dreptul intrării, înfuriind-o la culme. Îi vedea şi acum faţa încordată şi preocupată, amintindu-şi fiecare vorbă din care răzbătea furia. Vrusese s-o însoţească, dar ea insistase să plece singură. Ieşise valvârtej pe uşă, în noaptea rece şi ceţoasă, înainte ca el să o mai poată opri.

Trebuia să rezolve singură problema asta.

Aşa că iat-o acum la volanul maşinii, în noaptea fără lună care se lăsase peste Louisiana, îndreptându-se spre regiunea mlăştinoasă unde Vernon, unchiul lui Roy, avea o veche cabană de pescuit. Dacă aceasta mai exista. Cu mai mult de zece ani în urmă, când ea trecuse pe acolo, locul acela se transformase deja în câmp. Nu-şi putea imagina ce se alesese de el acum.

Privind în oglinda retrovizoare, zări privirea îngrijorată. Ce dracu' se petrecea?

Nu mai vorbise cu Roy de mai bine de un an.

De ce o sunase tocmai acum?

A dat iar de vreo belea, bineînţeles. Ştii cum e Roy. E un exemplu emblematic pentru cei care au tendinţa de a aluneca cu uşurinţă spre paranoia. Suferă de o nevroză ceva mai aparte.

Dacă e aşa, de ce te duci fuguţa la el, ori de câte ori te sună?

Cum reuşeşte el să te domine în halul ăsta?

Ce fel de nevroză te paşte şi pe tine, de-i joci iar în strune?

– E, ia mai taci, zise ea, încordată. Faptul că făcea acum un Master în psihologie se datora permanentei autoanalizări psihologice.

Era o poveste veche.

Ea porni radioul. Ultima parte a unei balade country despre un triunghi amoros se sfârşi cu o reclamă la un produs de slăbit. Nici asta nu o ajuta prea mult. Schimbând posturile între ele şi ascultând cu gândul la altceva, privi afară prin ceaţa ce stătea să se ridice. Cabana lui Vernon se afla pe undeva, prin apropiere, cugetă ea. Privind în toate părţile, zări o plăcuţă veche pe care scria „Vânatul interzis“, agăţată de trunchiul unui pin bătrân, plăcuţă în care se trăsese în mod repetat cu arma de vânătoare, literele fiind aproape complet găurite de gloanţe.

Pe lângă maşina sa nu trecu decât un singur vehicul, în timp ce drumul se afunda în regiunea mlăştinoasă. Simţea că o ia cu fiori, deşi noaptea nu era nicidecum una răcoroasă. În cele din urmă, farurile luminară buturuga pe jumătate arsă a unui arbore de bumbac, dincolo de ea aflându-se intrarea pe proprietatea lui Vernon Kajak. O poartă ruginită atârna într-o parte, susţinându-se într-o singură balama; păşunea era intactă, cauciucurile maşinii ei huruind şi cutremurându-se în momentul în care intră pe terenul aferent proprietăţii.

Drumul era ceva mai mare decât două poteci îngemănate. În locul pietrişului de altădată, se zăreau doar dalele crăpate şi noroiul. Crengile şi vegetaţia zgâriară partea de dedesubt a Camry-ului ei. Maşina se zgudui, sărind peste gropi şi peste pietrele ieşite în afară şi se văzu obligată să reducă viteza, în faţa unei alei şerpuite, croindu-şi drum printre trunchiurile albite ale cedrilor şi printre tufărişuri.

Doamne, ce noapte neagră! Aproape ireală. Dintr-acelea pe care le vezi doar în filmele de groază.

Eve nu fusese niciodată o fire slabă de înger şi cu atât mai puţin o laşă, dar nici idioată nu era, iar călătoria asta până în mijlocul unei regiuni mlăştinoase, într-o noapte ceţoasă, specifică statului Louisiana, nu părea deloc o idee bună. Anii în care practicase tae Kwon do şi un tub micuţ de spray paralizant, pe care îl înghesuise în geantă, nu păreau defel suficiente pentru a opune rezistenţă vreunei vietăţi malefice ascunse în vegetaţia aceea deasă.

– Ooof, fii serioasă, zise ea cu voce tare.

Închise radioul, apucă apoi telefonul mobil şi observă imediat că rețeaua nu funcționa în acea zonă.

– Bineînțeles, zise ea abia auzit. De parcă n-ai fi ştiut...

Maşina înainta, iar ea închise pe jumătate ochii, încercând să zărească cabana.

Ziua aceea fusese marcată de întâmplări stranii, de lucruri ilogice, culminând cu cearta pe care o avusese cu Cole.

Cum de ajunseseră la aşa ceva? OK, fusese uşor arțăgoasă după vizita tatălui ei, dar justifica oare, într-un fel, furia aceea fără seamăn a bărbatului cu care ea urma să se căsătorească?

Telefonul lui Roy o determinase să vină aici... într-o noapte când ceața cădea din cer, ținându-se scai de tine. Tot ce se petrecuse în ziua şi în noaptea asta avea un aer uşor ciudat, aşa că Eve se scutură zdravăn, încercând să disipeze cumva spaima ce începea să pună stăpânire pe ea.

Se uită din nou la ceas.

Peste doar câteva minute, se va sfârşi totul.

Până la cabană mai erau mai puțin de 500 de metri.

Animatorul aştepta.

Tremurând.

Anticipând.

Concentrându-şi auzul.

Cu nervii încordați la maximum, gata să plesnească.

Dar Vocea nu rostea o vorbă.

Gestul lui era neprețuit; nu avea de ce să fie acuzat că nu-şi făcuse treaba până la capăt.

Inima îi bătea nebuneşte, iar el îşi înălță privirea spre cer, în timp ce vântul şuiera cu putere dinspre golf. Luna, aproape acoperită de ceața care se ridica, străpungea timid noaptea cu lumina ei rece şi slabă.

Simțurile i se ascuțiră, adulmecând mirosul metalic al sângelui, ca şi cum acesta s-ar fi scurs deja din degetele lui înmănuşate.

Vorbeşte cu mine, imploră el în tăcere Vocea. *M-am achitat cât am putut de bine de sarcina pe care Tu mi-ai dat-o. Ea nu era acolo, la locul în care spuneai că va fi. Oare ar trebui să plec în căutarea ei? Să o hăituiesc?*

Respiraţia lui se precipită, gândindu-se cum ar fi să-i ia urma, să o încolţească, să devină martorul fricii ei şi, în cele din urmă, s-o posede.

Dar noaptea era învăluită într-o tăcere totală.

Broaştele nu orăcăiau.

Cicadele nu scoteau strigăte nedesluşite.

Greierii nu cântau.

Peste tot o linişte de mormânt, întreruptă doar de respiraţia lui sacadată – şi vizibilă, care se amesteca cu aerul acela ceţos şi de nepătruns.

După cum se vedea, Vocea lui Dumnezeu amuţise.

Pentru că el greşise.

Îngrozitor!

Şi acum era pedepsit.

Încercă să se concentreze. Oare se înşelase? Nu-i spusese Vocea că înăuntru vor fi amândoi? Că trebuie să-i sacrifice pe amândoi? Da, era sigur de asta. Bărbatul şi femeia, Eve, trebuia să fie acolo, înăuntru, dar el îl găsise în cabană doar pe bărbat.

– Iartă-mă, şopti el agonic. Care va fi pedeapsa de această dată? Se gândi la rănile pe care le avea pe spate, căpătate în urma flagelării, la arsurile din palme, provocate de cărbunii aprinşi.

Şi totuşi...

Inima lui continua să bată neregulat, sângele agitându-se în vene din cauza crimei comise. Ooo, ce plăcut fusese când lama pătrunsese pentru prima dată în ţesutul moale al pielii gâtului. Urmată apoi de dâra aceea subţire, roşie şi pulsatorie a sângelui, care mai apoi începuse să gâlgâie... El închise ochii, simţind din nou valul de adrenalină care creştea.

Nervos, îşi muşcă partea interioară a obrazului.

Dezamăgirea îi înnodă măruntaiele.

Continuă să aştepte.

Vocea nu se înşelase niciodată.

Şi cine era el, ca să se îndoiască de instrucţiunile lui Dumnezeu?

Uneori era confuz. Adesea, o mulţime de voci ţipau la el – nişte insecte enervante, care zbârnâiau, sâsâind, agitându-se şi ţipând la el, înceţoşându-i judecata, făcându-i capul să vibreze dureros, întrebându-se dacă era sau nu în toate minţile. Dar în seara asta, acestea erau mult prea tăcute.

– Ajută-mă, mormăi el. Vorbeşte-mi! Asigură-mă că fac ceea ce-mi ceri.

Nu auzi niciun răspuns, în afară de o pală de vânt care răscoli frunzele strecurându-se printre crengile cedrilor şi ale stejarilor care se găseau în partea aceea a mlaştinii.

O să aştepte în continuare.

Rapid şi implorator, făcu cu îndemânare semnul crucii şi, exact în secunda aceea, auzi huruitul slab al unui motor care se apropia.

DA!!!

Făcu ochii mari.

Cauciucurile trosniră pe pietrişul aruncat din loc în loc.

Nu avu nevoie să zărească maşina pentru a-şi da seama că era vorba de o Toyota. Automobilul lui Eve. Anticiparea îi înfierbântă sângele, în clipa în care zări farurile maşinii ei, ceaţa dansând în lumina lor slabă şi gălbuie.

Lăsându-se pe vine, traversă într-o linişte desăvârşită tufişurile, apropiindu-se de garajul cabanei, aflat în spatele unei buturugi cu rădăcini adânci, suficient de aproape pentru a o ajunge din trei paşi, în secunda în care ea avea să păşească dincolo de uşă.

Lumina farurilor trecu uşor peste pereţii verzui ai micuţei cabane, iar motorul se opri. Portiera se deschise, iar el o zări în treacăt, cu şuviţele roşcate alunecându-i pe lângă obraji, cu fălcile încordate, privirea ei alunecând într-o parte preţ de câteva secunde. Femeia zărise camioneta lui Roy, parcată chiar sub acoperişul unui şopron. După care, folosindu-se de o lanternă, păşi atentă spre intrarea cabanei, o încercă şi descoperi că era încuiată.

– Roy? strigă ea ciocănind cu putere şi o urmă a parfumului ei ajunse până la el, pe aripile vântului. Hei... ce se întâmplă? După care rosti ceva mai încet: Dacă e doar o glumă macabră, îţi jur că ţi-o plătesc...

Ooo, nu e o glumă, gândi el, nervii fiindu-i încordaţi la maximum. Ea era atât de aproape! Dintr-o singură săritură, ar fi putut s-o prindă ca într-un laţ.

Lumină cu lanterna peretele pe jumătate dărâmat şi clanţa lăsată şi uzată a uşii. Oare era posibil? se întrebă ea. Vârî mâna în spatele şipcilor rupte, scoţând de acolo o cheie, pe care o privi lung câteva momente.

– Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva, mormăi ea, vârând cheia în broască.

Ţăcănind uşor, încuietoarea veche cedă.

În momentul în care păşi înăuntru, el se mişcă fără să scoată nici cel mai mic zgomot. În mână ţinea strâns lama cuţitului, dorindu-şi cu disperare să se folosească de ea, numai ca să vadă cum pielea ei albă şi catifelată se crăpa încetul cu încetul. Dar, pentru orice eventualitate, purta întotdeauna la el un revolver, unul de calibru mic, dar care omora pe loc.

Lumina se aprinse brusc în cabană.

Privind prin geamul prăfuit al bucătăriei, o zări cu părul atârnând într-o parte, pe lângă gâtul lung. Inima îi bătu să-i sară din piept şi începu să respire întretăiat, imaginându-şi ce avea să urmeze.

Ea îi va auzi paşii, se va răsuci pe călcâie, gâfâind în momentul în care îi va întâlni privirea. După care va acţiona rapid, înjunghiind gâtul acela perfect arcuit, tăindu-i jugulara, iar sângele vişiniu va ţâşni, gâlgâind.

El trase aer în piept, aproape şuierând.

Penisul îi deveni de piatră.

Era ca şi cum ar fi gustat-o.

Eve!

Cea care comisese păcatul originar.

Venise vremea să plătească.

*

– Roy, eşti aici? strigă Eve, în lumina lăptoasă a cabanei. În momentul în care intră în bucătărie, acolo unde totul era acoperit de un strat subţire de praf, nu ştia dacă ar fi trebuit să se sperie sau să fie furioasă la culme.

– Ştii, zise ea, simţind broboanele de sudoare umezindu-i părul în momentul în care zări o sticlă de bere pe jumătate consumată ce fusese lăsată pe masa cu tăblia plină de zgârieturi, chestia asta îmi dă fiori. În concluzie, dacă chestia asta e un simplu joc de-al tău, atunci va trebui să te omor.

Auzi un scârţâit şi se întoarse. Inima îi sări din piept în secunda în care ceva mic şi negru se târî de-a lungul linoleumului îngălbenit, ca apoi să se ascundă sub frigiderul vechi. Ea îşi înăbuşi cu toată puterea un ţipăt, urmărind cum coada şoarecelui dispare brusc din raza ei vizuală.

– Ah, Iisuse! Sângele îi bubui în urechi. N-ar fi trebuit să vină aici, şi asta o ştiuse de la bun început. Când o apelase Roy, ar fi trebuit să insiste ca el să vină la ea acasă sau să se întâlnească într-un loc public. Locul acesta îi făcea pielea de găină.

Unde dracu' era?

– Roy? Precis se afla aici. Camioneta lui era parcată în hambar. Roy? Nu-i deloc distractiv. Unde eşti?

Uşa de la baie era întredeschisă, dar înăuntru era întuneric. Încercă întrerupătorul, dar becul era ars, iar în momentul în care îndreptă lumina lanternei spre chiuvetă şi spre vasul de toaletă, nu observă acolo decât rugină, pete şi mizerie. Cu siguranţă, ceva nu era în regulă.

Făcu trei paşi spre living, acolo unde, pe o masă, lumina puternic o veioză. În mod cert, Roy trecuse pe aici... ba nu, nu neapărat. În mod cert, fusese *cineva* aici, cu toate că încăperea arăta ca şi cum acolo nu ar mai fi locuit nimeni de zece ani. Podeaua, pereţii din lemn de pin şi tavanul erau acoperite de praf şi de pânze de păianjen. Până şi resturile de cenuşă şi bucăţile de lemn ars din cămin păreau de demult. Înăuntru zăcea o revistă de pescuit cu paginile îngălbenite, îndoite şi rupte. Era ca şi cum

timpul s-ar fi oprit în loc pentru cabana părăsită şi dărăpănată de la marginea golfului.

Atunci, ce dracu' căuta ea aici?

Ca să se întâlnească cu Roy? Ca să vadă la ce se referise atunci când pomenise de existenţa „unei dovezi"?

La ce dovadă afurisită făcuse oare referire?

Ceva care are legătură cu tata, se gândi ea. *La asta se referea Roy. Ştii bine. O simţi. Roy ştie dacă bătrânul tău tată, dragul de el, e nevinovat... sau nu.*

Înghiţind cu greutate, scoase telefonul mobil din geantă. Nici acum nu avea semnal.

– Royal Kajak, ai la dispoziţie două minute, după care o să plec de aici, strigă ea spre colţurile întunecate ale cabanei. Nu dau doi bani pe „dovada" pe care spui că o ai. Trimite-mi-o prin e-mail, OK?

Enervată, aruncă o ultimă privire în jur. Imediat lângă spaţiul deschis al scării se afla un hol mic care ducea spre primul dormitor, cel de la parter. Uşa acestuia era întredeschisă.

Înarmându-se cu curaj, o porni într-acolo.

La dracu'! Ea avea telefon mobil! Nu se gândise la asta. Vocea nu-l avertizase în privinţa telefonului mobil. Animatorul se uită pe fereastră, privind cum ea străbate atent interiorul camerei. Ştia că ea imediat ar apela 911. Numărul era probabil setat pentru funcţia „tastare rapidă".

Trebuia să o împiedice. Cât mai repede posibil!

Fără zgomot, desfăcu lama cuţitului, deschizând apoi teaca de la şold şi scoţând de-acolo revolverul.

Venise vremea să-şi termine treaba.

Cu nervii încordaţi, Eve deschise larg uşa dormitorului. Balamalele vechi scârţâiră.

– Roy?

Îi ajunseră nişte vaiete slabe la ureche.

Părul de pe ceafă se ridică cât ai clipi, iar ea căută în grabă

întrerupătorul. În numai o secundă, încăperea fu scăldată de lumina unui bec montat în tavan, într-un fasung vechi de când lumea.

Țipă.

Roy zăcea pe podea, lângă rama metalică și învechită a patului. Fața îi era acoperită complet de sânge, iar în gât avea o gaură mare, din care curgea sângele, formând pe podea o baltă de culoare închisă.

Ea înaintă împleticindu-se. Peste tot era numai sânge. Închis la culoare. Negricios. Aproape coagulat. *Peste tot.*

Pieptul se ridica foarte încet, abia vizibil, de parcă s-ar fi chinuit să respire. Eve oftă în semn de speranță. Trăia!

– Rezistă! strigă, în vreme ce groaza punea stăpânire pe ea, iar bila se ridica ușor în gât. Cine a făcut asta? Off, bunule Iisuse... Cu o mână încercă să oprească sângerarea, în timp ce cu degetele tremurânde de la cealaltă tasta numărul. Telefonul îi alunecă din mână, nimerind într-o pată groasă de sânge închegat. Ținând palma apăsată deasupra găurii din gâtul lui Roy, scoase cu mâna liberă mobilul din balta de sânge, tastând 911 cu degetele-i țepene și tremurânde.

– Ajutor, rosti ea implorator, dar ecranul tăcut părea să-și bată joc de ea: REȚEA NEFUNCȚIONALĂ.

Panica crescu. Începu să se agite.

Liniștește-te, Eve. Dacă nu ai mintea limpede, nu-l poți ajuta pe Roy. Nu-ți pierde capul. Gândește! Cabana are post telefonic? O linie împământată? Electricitatea funcționează. Poate că Vernon a păstrat și o linie telefonică, să-i fie de folos în caz de urgențe. Privirea ei cercetă în fugă camera, pereții din lemn de pin. Nu exista niciun fir telefonic, dar ceva mai departe de capul lui Roy, pe pereții îngălbeniți, exista un număr, scris cu sânge:

212

Se dădu înapoi, îngrozită.

Ce naiba voia să însemne asta?

Roy scrisese numărul acela?

Sau altcineva?... Ooo, Doamne, atacatorul lui Roy era încă acolo? Se gândi la spray-ul paralizant pe care-l ţinea în geantă.

Nu putea pierde nicio secundă. Trebuia să facă rost de ajutoare. Sângele se scurgea din gâtul lui Roy, peste degetele ei, într-un ritm ameţitor. Ooo, Doamne!...

Încă un vaiet slab, după care totul se sfârşi. Roy inspiră pentru ultima dată aerul acela umed.

– Nu! O, Doamne, nu! Roy! Roy! Dar mâna de pe gâtul lui nu mai sesiză niciun fel de puls. Nu să poţi mori, oh, te rog...

Podeaua scârţâi.

Ea înlemni.

Ucigaşul era încă aici!

Fie în casă, fie pe terasă.

Auzindu-şi în urechi bătăile inimii, încercă din nou să formeze numărul. *Haide, haide,* se ruga ea în gând, încercând să perceapă şi cel mai mic zgomot, rotindu-şi privirea prin cameră şi îndreptând-o apoi spre uşă. Dacă ar fi existat cel puţin o uşă în partea din spate, o cale de scăpare.

Paşii aceia uşori se auziră din nou. Frecuşul materialului de piele pe lemnul podelei.

Scotoci în geantă, degetele ei însângerate vrând să nimerească spray-ul paralizant, în vreme ce privirea se muta de la uşă la ferestre şi în cele din urmă spre oglinda în care zări chipul cuprins de panică. Riscă, coborând privirea şi scoţând spray-ul paralizant din geantă, chiar în secunda în care paşii se auziră iarăşi. Mult mai bine. Se îndreptau spre ea!

El ştia unde se află.

Ieşi de aici, Eve, ieşi în secunda asta!

Se ridică grăbită în picioare, adrenalina, alimentată de panică, îndemnând-o să acţioneze. Apucă lanterna şi o stinse. Întunericul o orbi.

Apoi se răsuci cât putu de repede, pantofii alunecând în sângele lui Roy. Se prăbuşi cu zgomot, prinzând rapid spray-ul. Picioarele se atinseră de rama de jos a patului şi se izbi cu capul de perete. Simţi o durere puternică în spatele globilor oculari.

Alţi paşi!

Să nu leşini. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi pierde cunoştinţa!

Se repezi spre una din ferestre.

Se aplecă peste pervaz.

Îl zări.

În geamul ferestrei.

Ţinea ceva în mână. Îndreptat spre ea.

Îl recunoscu imediat.

Cole?

Bărbatul pe care-l iubea?

Cole Dennis voia să o *împuşte?*

NU!

Poc!

Zgomotul pocni precum o explozie.

Ţeava pistolului slobozi focul de armă.

Geamul se făcu ţăndări.

În cap îi explodă o durere insuportabilă şi arzătoare.

Genunchii i se înmuiară. Se prăbuşi pe podea. Încăperea întunecată începu să se rotească în jurul ei, ultima imagine întipărită în mintea lui Eve fiind aceea a chipului plin de mânie al lui Cole Dennis.

1

Trei luni mai târziu

E o mare greşeală, Eve. *Mare!* Nu poţi pleca deocamdată; nu eşti pregătită. Anna Maria, îmbrăcată în halat de baie şi cu o pereche de papuci pufoşi în picioare, nemachiată, se ţinu după Eve până în aleea din faţa casei.

– Priveşte-mă! Eve nu avea de gând să reia subiectul. Nu acum. Era dimineaţă, lumina era slabă, iluminatul stradal oferind o lumină mult prea slabă, în vreme ce zorii învăluiau străzile curate ale suburbiei înghesuite între Marietta şi Atlanta. Venise vremea să plece.

Cu o ţigară într-o mână şi cu o ceaşcă de cafea, pe jumătate vărsată, în cealaltă, Anna reuşi totuşi să ţină pasul cu cumnata ei.

– Nu ai terminat încă tratamentul de recuperare fizică, nu-ţi aminteşti nimic despre noaptea în care ai fost atacată şi, pentru numele lui Dumnezeu, se zvoneşte, şi cred că pe bune, că Cole Dennis urmează să fie eliberat. M-ai auzit? Bărbatul despre care tu bănuieşti că a vrut să te ucidă va fi eliberat!

Inima lui Eve se făcu mică la auzul numelui lui Cole, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

– Am avut aceeaşi discuţie în contradictoriu de milioane şi milioane de ori. Trebuie să mă duc acasă. Cu coşul motanului, Eve se îndreptă spre Camry-ul ei, în vreme ce Samson, cu părul lung, urla cât îl ţinea gura înăuntru. Chiar dacă nu crezi, nu vei muri, îl linişti ea pe nefericitul pisoi, scormonind în geantă după cheile maşinii cu mâna liberă. Coşul se balansă cu putere, iar Samson, scos din minţi, mieună cu putere. Aşeză cutia de plastic

pe alee, lângă cauciucul din spate al maşinii, continuând să caute afurisitele de chei.

– Eve...

– Nu începe. Privind-o din lateral pe cumnata sa, Eve clătină din cap, şuviţele de păr atingându-i ceafa. Ştii că trebuie să plec. Reuşi să scoată inelul cu chei dintr-un buzunar lateral, dar exact în acea secundă telefonul mobil, care rămăsese agăţat între chei, ieşi din geantă şi căzu pe pavaj. Ooo, grozav! Exact ce-i trebuia; un nou motiv ca Anna, care se presupunea că ar trebui să fie o catolică devotată, dar care era, de fapt, cea mai superstiţioasă persoană pe care o cunoscuse Eve vreodată, să găsească un motiv, astfel ca Eve să mai rămână o vreme la ei. Pe Eve o uimea felul în care Anna vedea peste tot numai „capcane“, „semne“ şi „prevestiri de rău augur“, prezente în viaţa fiecăruia – astfel că, Samson, fiind o pisică neagră, era aproape interzisă în casa Annei şi a lui Kyle.

– Am văzut! o anunţă Anna. Dumnezeu încearcă să-ţi transmită ceva.

– Da, cum ar fi că am nevoie de un nou telefon mobil, mormăi Eve printre dinţi.

– Nu-i deloc distractiv, Eve!

– Te înşeli. Ba a fost chiar distractiv. Reuşi să zâmbească şi să ridice privirea spre cumnata ei, în vreme ce norii întunecaţi, grei din cauza ploii ce sta să cadă, alunecau încet pe cerul nu foarte înalt al Georgiei. O pală uşoară de vânt foşni prin crengile răsfirate ale unei tufe de magnolia, care creştea chiar lângă alee, fiind suficient pentru a răcori broboanele de sudoare care i se prelingeau deja lui Eve pe ceafă şi pe şira spinării. Ridicând telefonul, ea observă că ecranul acestuia era totuşi luminat. Apăsând butonul „speaker“, ascultă sunetul bine cunoscut al tonului. Merge. Bănuiesc că nu voi fi obligată să schimb reţeaua. Îndesă mai bine aparatul într-unul din buzunarele genţii, deblocă portiera şi aşeză cutia pisoiului pe bancheta din spate.

– Să nu uiţi că eu nu sunt de acord cu ceea ce faci, zise Anna, ţinând braţele încrucişate peste pieptul de dimensiuni generoase.

– Nici tu nu uita, te rog, că ştiu asta.

– Ai putea aştepta, cel puţin, să se întoarcă şi Kyle acasă. A ieşit o fugă, să cumpere lapte şi ţigări. Vine în câteva minute.

Un motiv în plus ca ea să plece. Eve şi fratele ei mai mare nu se înţeleseseră niciodată. Iar faptul că se mutase la el acasă, în timpul recuperării, după ce fusese rănită cu un foc de armă şi în urma traumei care îi provocase amnezie, nu îmbunătăţise deloc relaţia lor.

– Ştiu ce vrei să spui, aşa că nu e cazul să încerci. Nita zice că m-am recuperat în proporţie de optzeci şi cinci la sută, indiferent ce înseamnă asta.

– Nita e un idiot. Anna Maria trase lung din ţigară, după care lăsă fumul să iasă pe un colţ al gurii.

– Nita e un psihiatru cu diplomă.

– Şi ce zice psihiatrul tău?

Eve făcu o pauză.

– E o lovitură sub centură, Anna. Ea renunţase să meargă la psihiatru după primele trei şedinţe. Nu fusese pe „aceeaşi lungime de undă cu el" şi, în plus, cunoştea prea multe despre psihiatrie, pentru a-şi da seama că un pacient trebuia să aibă totalmente încredere în medicul lui. Ea nu avusese. Dr. Calvin Byrd era mult prea prevenitor, prea tăcut, prea studios. Felul cum obişnuia să stea răsturnat în scaun, cu pixul în mână, în momentele în care ea îi vorbea de problemele pe care le avea, îi displăcuse. Avusese senzaţia că voia mai mult s-o judece, decât să încerce să o vindece ori s-o ajute. Aşa că renunţase la şedinţe. Până acum, fusese în preajma multor psihiatri, astfel că putea face diferenţa dintre bine şi rău. Oare tatăl ei nu era o dovadă cât se poate de concludentă? Ca să nu mai spunem că ea îşi pregătea Masteratul în psihologie, înainte ca viaţa ei să fie distrusă în cabana aceea din pădure. Şi nu în ultimul rând: niciun doctor nu trebuia să-i creeze pacientului său o stare de nervozitate.

– Poate că te-ar putea ajuta în privinţa memoriei, îi replică Anna.

– Ţi-am mai zis, nu-mi place. Şi cu asta basta.

– E un om extrem de respectat. Cel mai bun psihiatru din Atlanta.

– Ştiu. Eve văzuse toate diplomele, premiile şi scrisorile de recomandare afişate cu atâta mândrie în biroul doctorului Byrd. E ceva personal – un soi de presimţire. Ea se întorcea acum spre casă, cu vântul în faţă, spre locul în care ştia că şi-a lăsat bagajele. Eve trecu pe lângă camioneta de serviciu a fratelui său, – un camion plin de praf – pe geamurile din spate fiind scris, ca un mesaj: SPALĂ-MĂ. Era evident că astăzi folosise Porsche-ul pentru a da o fugă la cumpărături. Uite ce e, Anna, nu mai vreau discuţii în contradictoriu pe marginea acestui subiect. Tu fie mă poţi ajuta să pun bagajul în maşină, fie poţi să stai acolo şi să pălăvrăgeşti în continuare, fără să obţii nimic bun. Aşa că, ce hotărăşti?

– Asta e o nebunie, Eve!

Eve surâse cu blândeţe.

– Ei, haide! Situaţia nu-i chiar atât de rea.

– Nu-i chiar atât de rea? Pentru numele lui Dumnezeu! De când ai devenit o pollyannă*? Ai fost împuşcată. *Împuşcată!* Glonţul a lovit umărul şi apoi a ricoşat în tâmplă, iar creierul tău a fost atins. *Atins!* Nu ai murit şi nici nu ai paralizat, sau mai ştie Dumnezeu ce, dar, *făcând abstracţie de acest lucru*, te rog, nu-mi spune că situaţia nu-i chiar atât de rea. Anna trase lung din ţigară, privindu-şi cumnata pe deasupra vârfului ei strălucitor. Era să mori. Din cauza acelui nemernic cu care aveai de gând să te măriţi! Fii serioasă, Eve! În mod clar lucrurile sunt „chiar atât de rele“, dacă nu cumva chiar mult mai rele de atât. Problema e că tu nu reuşeşti să-ţi aduci aminte.

Considerând discuţia încheiată, Eve apucă rucsacul şi geanta pentru laptop, după care o porni rapid spre Camry, acolo unde Samson micuna, gata să trezească şi morţii. Da, memoria ei avea câteva goluri mari. Dar amnezia nu era totală. Îşi amintea anumite fragmente din noaptea respectivă. Nişte aşchii ascuţite şi dureroase care-i străpungeau creierul. Îşi amintea că era foarte târziu. Şi-l amintea pe Roy care zăcea întins pe podea, sângerând puternic, viaţa lui atârnând de un fir de păr. Îşi amintea de acel număr, 212,

* Pollyanna – film din 1973, despre o fetiţă de 12 ani care a rămas orfană (n.r.).

scris cu sânge pe peretele cabanei. Îşi amintea cum îşi căuta mobilul, cu mişcări nesigure, degetele ei tremurând prea tare ca să poată forma numărul, cum scăpase aparatul acela afurisit, cum zărise mesajul REŢEA INDSIPONIBILĂ, scris cu litere bold pe ecranul luminat de tip LCD. Îşi amintea că zărise cum arma se ridică dincolo de geamul ferestrei, înainte de a slobozi glonţul. Şi-şi mai amintea de sânge. De sângele prezent peste tot. Împrăştiat pe perete, strângându-se pe podea sub forma unei bălţi, făcând ca partea din spate a telefonului mobil să pară dură, în timp ce şiroia din gâtul lui Roy şi din fruntea...

Închise ochii timp de o secundă, trăgând adânc aer în piept. Sentimentul de vinovăţie, care îi dădea mereu târcoale, îşi făcu iarăşi apariţia. Profund, întunecat şi mortal. Străpungându-i fiecare vis. Dacă ar fi ajuns la cabană mai devreme decât promisese, dacă nu ar fi ezitat, dacă n-ar fi scăpat telefonul din mână înainte să sune la 911, poată că prietenul ei, Roy, ar fi fost şi acum în viaţă... Cutremurându-se în adâncul fiinţei, încercă să-şi aducă aminte de dimineaţa aceea sumbră. Norii de deasupra capului păreau şi mai periculoşi.

– Medicii spun că o să-mi recapăt memoria, zise Eve, în momentul în care ajunse la maşină, aşezând rucsacul pe podea, lângă bancheta din spate. Strecură computerul lângă cutia motanului. Îl văzu pe Samson, cu pupilele dilatate, privind prin ochiurile micuţe ale coşuleţului.

– Poate că e un lucru bun că-ţi vei recăpăta memoria.

Doamne, ce pacoste era Anna în dimineaţa asta! Mai întâi, se certaseră pentru ceva, acum se certau pentru altceva. Eve îşi aruncă poşeta pe scaunul din dreapta, după care se răsuci, descoperind că cumnata sa se afla la doar câţiva centimetri în spatele ei.

– Nu tu mi-ai spus că creierul se „închide“ pentru a se proteja, în urma unei traume? Anna îşi dădu părul lung din ochi. Stătea suficient de aproape ca Eve să-i simtă respiraţia duhnind a tutun şi cafea şi urma uşoară de parfum care-i persista pe piele.

– Poate că nu-ţi doreşti să ştii ce s-a întâmplat.

– Ba vreau să ştiu, zise Eve în cele din urmă.

Pe partea opusă a străzii, se deschise o uşă. Îmbrăcat într-un halat cu dungi şi cu papuci de casă în picioare, un domn chel, care se apropia de optzeci de ani, apăru pe terasa casei sale, privindu-le prin nişte ochelari cu ramă groasă. Le făcu cu mâna, aplecându-se apoi să-şi ia ziarul.

– 'Neața, domnule Watters, îi răspunse Anna la salut, în timp ce vecinul ei se uita atent la titlurile de pe prima pagină, dispărând apoi înăuntru. Ea coborî glasul, apropiindu-se ceva mai mult de Eve. Eu nu-ți cer decât să mai aştepți puțin. O săptămână. Poate două. Până ce-o să prinzi ceva mai multă putere şi poate că, până atunci, vom afla şi ce are Cole de gând. Rămâi aici până ce te vei convinge că eşti în siguranță.

– Sunt în siguranță.

– El e periculos.

Eve pornise motorul şi maşina demară. În afară de asta, intenționez să-mi iau un cățel... un pui.

Anna trase pentru ultima dată din țigara ei Virginia Slim, după care o aruncă pe pavajul aleii, strivind apoi mucul cu papucul roz din picioare.

– Un cățeluş? Aşa vrei tu să ții răufăcătorii la distanță?

– Mă gândesc să-mi iau un puiuț extrem de puternic.

În privirea îngrijorată a Annei nu se zărea nici urmă de umor.

– Uite ce e, Eve, poți să faci haz cât vrei pe seama acestui subiect, transformându-l într-o bagatelă, dar ideea de bază e asta: a încercat să te ucidă.

– Am fost în locul nepotrivit, la o oră nepotrivită.

Anna îi aruncă o privire exasperată.

– Tu ai crezut că a fost Cole. Te pregăteşi să depui mărturie că el a fost cel care te-a împuşcat. Şi acum... acum ei se aşteaptă că el să fie eliberat din închisoare. Probele împotriva lui au fost invalidate. Dar asta nu înseamnă că el nu va veni să te caute. A făcut-o şi până acum, nu-i aşa? Când a ieşit pe cauțiune. Te-a sunat? Avea de gând să vă întâlniți, iar tu, o fire cam distrată şi idealistă, aveai de gând să te duci la întâlnire! Unde naiba ți-a fost capul?

Eve simţi un nod în stomac. Durerea aceea de cap, care părea că nu avea să dispară niciodată, începu să pulseze încetişor înăuntrul craniului ei. Nu voia să se gândească din nou la toată povestea asta.

– Cole îşi imagina că tu ai o aventură. Probabil cu Roy.

Anxietatea contractă uşor plămânii lui Eve. Adevărul era că ea nu-şi amintea. Durerea de cap explodă.

– La dracu' cu toate astea! Găsi geanta în maşină, scotoci într-un buzunar ce se închidea cu ajutorul unui fermoar, scoţând de acolo un tub de ibuprofen aproape gol, aruncându-şi două pastile în gură. Ţi-am zis, nu vreau să reiau povestea cu pricina. Am terminat cu discuţiile în contradictoriu. Luă ceaşca Annei, înghiţind cele două tablete cu o gură de cafea cu lapte călduţă. Dumnezeule, ce gust oribil.

Anna îi smulse ceaşca.

Simţind o pulsaţie ritmică între sprâncene, Eve simţi iar cum un nou atac de panică se pregătea să pună stăpânire pe ea. Inima avea un ritm accelerat, iar plămânii păreau strânşi într-un corset.

Nu acum. Nu aici. Un atac anxios deosebit de puternic ar alimenta şi mai mult ideea Annei cum că nu eşti pregătită de plecare... Unu... Respiră!... Doi... Gândeşte cu calm...Trei... Încetineşte ritmul cardiac... Patru...

Când ajunse la zece, respiraţia revenise deja la un ritm normal, dar Anna o supraveghea atent.

– Trebuie să plec. Eve îşi luă trusa de machiaj, chiar dacă nu avea cum să-i fie de mare ajutor. Chipul era şi acum uşor edemaţiat, fiindcă cicatricea operaţiei estetice din jurul ochiului drept nu se vindecase încă. Aşeză trusa lângă coşul motanului, după care se întoarse să-şi ea şi valiza mare, pe roţi.

– Bine, în regulă. Hei! Nu! Opreşte-te! În numele lui Dumnezeu, nu o ridica. Aşteaptă o secundă! Anna lăsă ceaşca jos, după care apucă valiza lui Eve. Iisuse, chestia asta cântăreşte o tonă. Ce-ai băgat aici, bucăţi de plumb?

Eve zâmbi timid.

– Cel puţin bine că n-ai zis că ar fi vorba de un cadavru.
– M-am gândit şi la asta.
– Ştiu.

Din maşină se auzi plânsul jalnic al pisicii care îţi lăsa impresia că-i torturată.

– Nu te scoate din sărite? întrebă Anna.
– Probabil. Eve deschise portbagajul. Dar voi supravieţui.
– Ştii că eşti imposibilă, nu? La fel de încăpăţânată ca şi fraţii tăi. Anna refuză ajutorul lui Eve în momentul în care aşeză valiza în portbagaj. Şi să nu-mi vii cu ideea aia de doi bani că tu nu ai acelaşi material genetic ca şi Van şi Kyle. N-are importanţă. Aţi crescut toţi trei sub acelaşi acoperiş şi de aceea sunteţi atât de încăpăţânaţi.

Eve renunţase la proteste. Nu avea niciun rost. Mai ales atunci când Anna Maria se pornea să dezbată o idee. Logica nu avea nicio importanţă, iar faptul că fraţii mai mari ai lui Eve proveneau din primul mariaj al mamei lor, că erau cu 12 şi respectiv cu 10 ani mai mari decât Eve, cea care, când era abia un bebeluş, fusese adoptată de Melody şi Terrence Renner, nu avea să schimbe părerea Annei. Eve bănuia că singurul motiv pentru care ajunsese să locuiască cu Kyle şi Anna după ce fusese externată din spital fusese acela că Anna Maria insistase în acest sens. În privinţa lui Kyle, nu fusese vorba nici de dragoste frăţească, nici de nobleţe şi nici de vreun sentiment de vinovăţie.

Anna îşi luă ceaşca, luă o înghiţitură, după care se strâmbă.

– Ai dreptate. Chiar are un gust oribil, spuse ea şi aruncă resturile în noroi, lângă o magnolie.
– Te-am prevenit.
– În concluzie, dacă tot pleci, zise Anna, ridicând privirea spre cerul ameninţător, atunci pleacă odată. Încă ceva, Eve.
– Da?
– Fereşte-te de Cole! Omul ăsta nu are decât gânduri rele.
– Ştiu.
– Nu asta voiam să aud. Anna o îmbrăţişă strâns pe Eve, ca şi cum n-ar fi vrut să o lase să plece, iar Eve se întrebă dacă făcea

asta pentru că-şi făcea griji pentru Eve sau pentru că nu voia să rămână doar în compania soţului ei. Eve ştia foarte bine ce tiran şi urâcios putea fi fratele ei mai mare. Faptul că Anna nu cedase niciodată în faţa voinţei lui Kyle, nepermiţându-i, de asemenea, să-i strice starea de spirit, era o dovadă a tăriei ei de caracter.

– Ai grijă de tine, Anna, şopti Eve, emoţionată. Mulţumesc pentru tot. Îţi rămân datoare!

– O să încerc. Şi tu la fel. Înainte ca această scenă să devină şi mai dificilă, Eve se smulse din îmbrăţişarea Annei, se urcă uşor la volan şi, ignorând mieunatul insistent al pisicii, porni motorul. La revedere!

Anna îşi căuta deja pachetul cu ţigări în buzunar. Scoase de acolo ultima ţigară, după care mototoli pachetul.

În timp ce Eve scotea maşina de pe alee, picăturile de ploaie începură să acopere asfaltul. Exact ce-i trebuia. De aici şi până în New Orleans, avea de parcurs patru sute de kilometri de asfalt.

Şi după ce vei ajunge acolo, ce va urma?

– Dumnezeu ştie! Dădu drumul ştergătoarelor, apăsând călcâiul pe acceleraţie. Ca să estompeze cumva mieunatul supărat al lui Samson, porni radioul, găsi un post cu muzică country, după care se întrebă ce era oare mai groaznic: plânsul chitarei sau nefericirea pisicii.

Restul vieţii ei, indiferent cum avea să fie, o aştepta.

– Scoate-mă dracului de aici! Cole Dennis se plimba de la un capăt la altul al micii celule în care era închis. Era încordat. Agitat. Încăperea aceea mică, cu pereţi înfricoşători şi groşi de zgură, mirosea a mucegai, a mizerie şi a visuri destrămate. Ba mai rău, dincolo de aşa-zisa aromă de pin a unui dezinfectant, se ghicea mirosul greu de amoniac şi de urină, ca şi cum ultimul rezident al acestui loc fusese atât de speriat că nu-şi putuse controla băşica udului. Sau poate că o făcuse special, pentru a-şi marca teritoriul sau pentru a-i sfida astfel pe poliţişti.

Avocatul lui Cole, Sam Deeds, stătea la masa simplă care

parcă se înălţa din podea. Cu o ţinută impecabilă în costumul Armani, cu o cravată de mătase la gât, şi o tunsoare care costa cam cât câştigau alţii într-o lună întreagă, Deeds avea înfăţişarea avocatului uns cu toate alifiile: era proaspăt bărbierit şi aranjat, cu o mimică sobră, iar ochii închişi la culoare nu scăpau nici cel mai mic detaliu din vedere, în timp ce Cole se fâţâia de colo colo.

De câte ori nu stătuse Cole chiar pe acelaşi scaun, îmbrăcat la fel ca Deeds, povăţuindu-şi clientul să nu transpire, fără să bage nici măcar o dată în seamă disperarea care răzbătea prin aceşti pereţi ciobiţi?

– Aşteptăm eliberarea actelor. Ştii procedura, zise Deeds.

– Ca dracu'! Sunt blocate. Şi, în afară de asta, de ce sunt închis aici? Se presupune c-ar fi trebuit să mă elibereze. Asta e o cameră destinată interogatoriilor, pentru Dumnezeu!

– Cazul tău e unul complicat.

– Deci măsura asta este destinată să mă protejeze? Din cauza asta sunt ascuns de presă? Cole fornăi în semn de sfidare. Pe dracu'!

– Calmează-te! Deeds aruncă o privire spre oglinda mare, aşezată într-un colţ al celulei, ca şi cum ar fi vrut să amintească de un geam cu două feţe.

Cole amuţi. Ştia totul despre oglindă şi despre cei care stăteau pe partea cealaltă a acesteia, privindu-l cum se agită, sperând, în ciuda a toate, că-l vor prinde, cine ştie cum, descoperind ceea ce nu voia să mărturisească, şi anume faptul că-l ucisese pe Royal Kajak. Iisuse, ce porcărie! Îşi trecu mâna prin păr, simţind broboanele fierbinţi de transpiraţie pe pielea capului. Aşa cum văzuse, de sute de ori, la nemernicii al căror avocat fusese.

Aruncă o privire aspră spre oglindă, întrebându-se dacă Montoya, nemernicul acela nefolositor, se afla de cealaltă parte a acesteia, ori Bentz, individul ăla mai în vârstă, mai greoi şi mai tăcut, partenerul lui Montoya. Sau Brinkman... Hristoase, tipul era ceva de groază! Cole nu reuşea să înţeleagă cum anume îşi păstrase slujba. În cazul acesta se implicase şi procurorul' districtual, Melinda Jaskiel. Probabil că savura cazul. Cole nici

nu-şi mai aducea aminte de câte ori stătuse vizavi de Jaskiel la tribunal, ori vizavi de unul din asistenţii ei, ca adversar. Îl surprinsese faptul că Jaskiel nu se ocupase personal de caz, transferându-l unuia dintre subalternii săi.

Nu era de mirare că făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a-l prinde. Cum spusese Bentz atunci când îl interogaseră? *Ce va fi, va fi.* Da, aşa era. Ei, povestea asta era valabilă în ambele sensuri. Miji ochii, sperând că nemernicul acela orgolios îl urmărea în acele momente, că Bentz simţea frustrarea aceea născută din pierderea a ceea ce considerase a fi „un laţ excelent". *Nemernicul.* Iar Montoya, un egoist nemernic şi mândru!

Poliţia nu avea suficiente dovezi pentru a-l reţine. Ancheta deschisă împotriva lui fusese una „subţire" de la bun început, după care se destrămase cu totul, fiindcă Deeds descoperise o problemă în lanţul dovezilor – cineva din cadrul secţiei de poliţie o dăduse în bară, lăsând nesupravegheată, şi poate contaminată, dovada-cheie pe care o aveau împotriva lui. Mai era şi Eve. Frumoasa, mortala şi *infidela* Eve. Fusese gata-gata să depună mărturie împotriva lui, sfinte Dumnezeule! Dar, oricum, când se gândea la acea noapte descoperea tot felul de lacune, îşi reaminti Cole, cu o furie reprimată.

Deeds era pregătit s-o sfâşie pe Eve, să dea impresia că e nebună, mincinoasă, că e lipsită de moralitate şi conştiinţă, o femeie căreia îi „convenea" să-şi piardă memoria. Da, aproape că făcu o criză de stomac în momentul în care-l auzise pe Deeds spunând că voia să mai cerceteze încă o dată, dar se consolase cu gândul că ea îl trădase.

Din fericire, cazul nu ajunsese niciodată în justiţie, deşi Cole fusese reţinut pe baza unor acuzaţii false.

Idioţii!

Cole se duse în faţa oglinzii, se uită prin sticlă, dar îşi zări acolo doar propria imagine: ochii albaştri şi duri, sprâncenele groase, arcuite în jos, într-o furie simetrică; pomeţii înalţi şi laţi şi linia subţire şi ascuţită a gurii, strânsă cu atâta patimă, încât în jurul buzelor apăruseră nişte pete albe. Laba gâştii de la colţul ochilor şi firele cărunte ale părului negru păreau mai pronunţate

decât acum trei luni. Îmbătrânise cât într-o viață întreagă în văgăuna asta de celulă în care fusese închis. Hainele erau într-o neorânduială totală: perechea de jeanși uzată și bluza cu mânecă scurtă miroseau și acum a transpirație, sudoare provocată de propria agitație interioară de care fusese cuprins în mașina poliției, chiar în noaptea în care îl arestaseră. În acea clipă, era desculț; dar, din fericire, Deeds îi adusese o pereche de adidași uzați, marca Nike, chiar dacă erau cu o măsură mai mici și îl strângeau.

În oglindă, văzu că mușchiul maxilarului se contractă.

La fel i se întâmplă și lui Deeds.

– Ia loc.

– Nu pot.

– Stai jos. Vocea lui Sam Deeds era calmă. Hotărâtă. Insistentă.

Exact cum era și a lui Cole, atunci când discuta cu clienții săi. Da, pe vremea când mai avea clienți, când încă era avocat, când încă mai avea o casă, când încă era membru la un country club, când încă mai conducea un Jaguar și când încă mai avea o viață a dracului de bună. Dar lucrurile luaseră o întorsătură foarte urâtă. Extrem de urâtă. Acum aflase cum e să ți se răpească libertatea, să fii obligat să faci ce ți se cere, să simți oțelul acela rece care-ți strânge încheieturile mâinilor și gambele.

Întorcându-se cu spatele la oglindă, își frecă partea interioară a brațului, acolo unde cătușele intraseră adânc în piele. Urma unei cicatrice era vizibilă și acum. O amintire din noaptea în care poliția venise acasă la el, îi citise drepturile și îl vârâse la închisoare. El tocmai ieșise de la duș, purtând doar perechea aceea de jeanși uzați și când se pregătea să-și ia și o cămașă, exact în secunda aceea se auzise sunetul insistent al soneriei. Deschisese ușa, văzuse luminile roș-albastre care colorau noaptea, și pe vecinii și ziariștii care asistau la circ. Camerele începuseră să-și folosească flesh-urile. În timp ce tălpile lui goale se afundaseră în noroiul curții și, în ciuda faptului că solicitase imediat prezența unui avocat, fusese târât în mașina poliției și dus la secție, acolo unde, după ce fusese înregistrat și Mirand-izat din nou, fusese nevoit să aștepte trei ceasuri până când venise Deeds. În tot acest timp, nu

scosese o vorbă, dar din întrebările ce-i fuseseră adresate, presupusese că este arestat din cauza anchetării unui asasinat ale cărui victime fuseseră Eve Renner şi Roy Kajak.

Maxilarul i se lăsă brusc, gândindu-se la asta.

Eve. Iisuse, cât o iubise!

Cu pasiune.

Sălbatic.

Fără să se gândească la consecinţe.

Asta era problema: o iubise prea mult.

Pasiunea lui pentru ea fusese una nesănătoasă.

Iar ea o folosise împotriva lui.

Acum, n-o pierduse doar pe ea, pierduse totul.

De azi înainte, trebuia s-o ia de la capăt. De la zero.

Ei bine, n-ar fi pentru prima dată.

Îşi strânse degetele pumn, după care le întinse, doar ca să le contracteze din nou.

Surprinzând privirea dură a lui Deeds, decise să nu se împotrivească. Ar fi putut foarte bine să lovească în oglinda aia afurisită cu două feţe, strigând din rărunchi că era nevinovat, să se roage la sfinţi, ameninţându-i cu o mulţime de procese pe cei de la secţie, acuzându-i de înscenarea unei arestări.

Dar asta n-ar fi făcut altceva decât să înrăutăţească lucrurile.

Iar el se descurcase deja de minune în privinţa asta, distrugându-şi eliberarea pe cauţiune aşa cum o făcuse. La dracu', nu avea cum să câştige pierzând.

Toate acuzaţiile acestea împotriva lui miroseau a înscenare. Plănuia să dovedească imediat ce avea să fie pus în libertate acest lucru.

Dar nu avea să fie o treabă uşoară. Afurisiţii ăştia de poliţişti erau hotărâţi să-l închidă, să demonstreze că fusese acolo în noaptea în care Roy Kajak murise, să găsească o cale prin care să demonstreze că el fusese într-adevăr cel care apăsase pe trăgaciul pistolului care fusese gata s-o ucidă pe Eve Renner.

Nu putea risca să strice totul pentru a doua oară.

Chiar dacă ar fi fost totalmente nevinovat.

Ceea ce, bineînţeles, nu era.

2

E vinovat. Montoya privi atent prin geamul cu două fețe în încăperea în care așteptau Cole și avocatul său și arătă cu degetul în direcția lui Cole Dennis. E sută la sută vinovat.

Bentz mormăi, dând însă din cap în semn de recunoaștere. Stăteau amândoi în încăperea întunecată care mirosea a tutun vechi.

Montoya ar fi ucis ca să tragă un fum chiar în secunda aceea, dar renunțase la acest obicei, dragele lui pachete de Marlboro fiind înlocuite de un plasture, iar, în ultimele luni, de o gumă de mestecat fără gust, care ar fi trebuit să-i ofere o cantitate suficientă de nicotină, reprezentând, însă, un substitut oral care nu-i fusese de niciun folos. El își frecă bărbia, luptând contra impulsului de a se duce ca vântul în camera alăturată ca să-l lipească pe Cole Dennis de perete și să-l forțeze pe nemernicul ăla oportunist să spună adevărul.

– Nu avem cum să-l reținem mai mult de atât. Procurorul districtual a respins acuzația de crimă. Și Bentz era la fel de dezamăgit. Și de furios. Maxilarul lui era țeapăn, colțurile gurii erau ridicate, buzele întinzându-se deasupra danturii.

– La dracu'! Montoya îl voia atât de mult pe Cole, încât dorința lui devenise aproape o senzație. Trase de diamantul pe care-l avea în ureche. Cu toate că simțise o oarecare satisfacție, văzând cum Cole fusese încătușat și pus sub cheie, petrecându-și apoi aproape nouăzeci de zile în arest, silit să doarmă pe bumbacul tare al pușcăriei suficient de mult ca să renunțe la rânjetul țanțoș, aceasta nu era totuși suficientă. Nemernicul acesta își petrecuse aproape toată viața de adult purtând costume scumpe, mergând la cele mai bune cluburi de golf și de tenis, reușind să aibă parte de

clienții cei mai bogați și mai importanți, ocupându-se de cazuri care tratau de la simple agresiuni și evaziuni fiscale, până la crime. Venise cam de multișor vremea ca el să plătească.

Dar cazul acesta se prăbușise.

Chiar și după ce Dennis obținuse o cauțiune, ieșise din pușcărie, după care fusese din nou vârât acolo fiindcă nu respectase regulile impuse de aceasta, iar cazul lui căzuse, pur și simplu. Montoya clătină din cap. Tipul acesta pierduse enorm, dar încă mai avea puterea să meargă înainte. Montoya își scărpină mai puternic barba, după care observă că Bentz îl studia, astfel că-i aruncă o privire piezișă.

– Ce e?

– Renunță.

– Nu pot, fir-ar să fie! Dennis era acolo în noaptea aceea, la cabana lui Roy Kajak. În fața ușii s-a găsit urma unui pantof, 12,5, exact măsura lui Dennis.

– Atunci unde sunt pantofii sau cizmele?

– Sunt îngropate. La un loc cu hainele. Cred că Kajak a sângerat mult, dacă ne gândim la gaura din gâtul lui. Știi bine că Dennis tocmai își făcea duș când l-am prins.

– Și i-am întors casa cu susul în jos – căutând o dovadă, ceva –, pantofii, hainele, urmele de sânge. Dar nu am găsit absolut nimic.

Montoya ridică din umăr. Cei de la Medicină Legală nu găsiseră nicio urmă de sânge, nici măcar pe conducte. Găsiseră însă urme de decolorant... Nemernicul știuse cum să șteargă urmele. Și o făcuse repede.

Bentz, făcând mereu pe „avocatul diavolului, zise:

– Poate că Cole nu l-a omorât pe Roy. A împușcat-o doar pe Eve Renner.

– Atunci cine i-a tăiat gâtul lui Roy? întrebă Montoya pentru a suta oară. El și Bentz discutaseră zilnic despre acest lucru, chiar dacă într-o formă diferită. De fiecare dată, nu ajunseseră la niciun rezultat. Din când în când, le venea câte o idee nouă, dar ajungeau întotdeauna într-un punct mort. În afară de asta, care era semnificația numărului 212? Scris cu sânge, pentru

numele lui Dumnezeu, folosindu-se de arătătorul mâinii drepte a victimei.

După care le tatuase pe fruntea acestuia. Exact aceleaşi cifre. După ce spălaseră victima, descoperiseră chestia aceea înfiorătoare. Să fi fost un fel de cod? Numărul unei cutii poştale? Codul unei regiuni? O zi de naştere? Poliţia nu descoperise absolut nimic.

La fel se întâmplase şi în cazul lui Faith Chastain. Ea fusese ucisă cu mulţi ani în urmă, în sanatoriul de boli psihice „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Iar sub păr, descoperiseră un tatuaj... Coincidenţă? La dracu'! Ce bine i-ar fi prins, în clipa asta, o ţigară. Şi poate şi ceva de băut.

Cine s-ar sinchisi, cine ar pierde timpul ca să facă un tatuaj unui cadavru? Era ciudat să te gândeşti... cum cineva cresta adânc în piele. Numai gândindu-se la aşa ceva, simţi cum i se face pielea de găină.

Montoya îl privi din nou pe Bentz. Privirea acidă a poliţistului mai în vârstă era aţintită dincolo de geamul dublu. Buzele aveau colţurile ridicate, aşa cum se întâmplă când stai pe gânduri, fruntea îi era brăzdată de linii, şi mesteca mai departe o bucăţică de gumă. Poate că la suprafaţă era mai calm decât Montoya, dar în momentul acesta simţea că devine din ce în ce mai încordat. Mai mult ca niciodată.

Deocamdată, erau obligaţi să-l elibereze pe nemernic.

Prin geam, Montoya urmări cum poliţistul care era însărcinat cu eliberările intra în camera destinată interogatoriilor, pentru a-i înmâna lui Cole Dennis documentele care certificau că fusese eliberat.

La naiba!

Stomacul lui tresări. Nu era bine. Nu era bine deloc.

Câteva scrijelituri de stilou, şi cu asta, basta.

Cole Dennis, îmbrăcat cu bluza aia ponosită şi cu perechea de jeanşi uzaţi, era din nou un om liber. Poate că pierduse un milion de dolari şi posibil şi dreptul de liberă practică în calitate de avocat, dar de ţinut la închisoare, nu aveau cum să-l mai ţină.

Ce rahat!

Montoya, fără să-şi ia ochii de la geam, îşi luă jacheta de piele de pe spătarul unui scaun nefolosit.

Chiar în clipa când păşi dincolo de uşă, Dennis avu tupeul să se uite peste umăr în oglinda aceea dublă, fără să zâmbească, ci mijind din ochi, cu buzele lipite una de alta şi cu pielea pomeţilor întinsă la maximum. Era furios la culme.

Perfect.

Singura speranţă a lui Montoya era ca el să fie suficient de furios pentru a comite o nouă greşeală.

Iar când avea s-o facă, Montoya avea de gând să-l arunce în închisoare pe mizerabilul de Cole Dennis pentru tot restul vieţii.

Strângând tare de volan, Eve reuşi să-şi alunge nodul din gât, încercând să ignore durerea aceea de cap, care devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce se apropia de partea sudică a oraşului New Orleans. Ploaie venise şi plecase, curgând din cerul întunecat pe anumite porţiuni, devenind pe alocuri torenţială, după care se făcuse nevăzută, chiar în momentul în care traversase oraşul Montgomery, soarele străpungând perdeaua norilor şi aşternându-se deasupra dealurilor, a cerului şi asupra fluviului Alabama, razele lui având strălucirea aurului.

În momentul acesta, bietul Samson renunţase să mai plângă, mieunând cu foc, şi chiar dacă nu adormise, măcar tăcuse.

Vremea bună şi tăcerea lui Samson fuseseră, oricum, ceva de moment. Acum, când ajunsese deja dincolo de Mobile, norii se revărsau din nou, ploaia cădea în torente deasupra Camry-ului. Ştergătoarele se luptau cu valurile de apă, stomacul lui Eve huruia, iar Samson se văicărea patetic.

Cu nervii gata să plesnească, Eve observă plăcuţa care anunţa prezenţa unui restaurant în apropiere, la următorul capăt de drum, hotărându-se, având în vedere cât de puţin înaintase din cauza furtunii, să mănânce un sendviş şi să aştepte trecerea potopului. Parcă maşina pe o porţiune de asfalt marcată, pe care se mai aflau alte câteva vehicule, aşezate alandala. Folosind umbrela pe care

o avea întotdeauna în maşină, traversă bălţile formate de ploaie, nările ei adulmecând mirosul iute de tutun. Doi adolescenţi, care în mod sigur lucrau acolo, îşi aprinseseră ţigările, pufăind lângă o prelată aflată lângă intrarea din spate, în timp ce un tip singuratic stătea la volanul unei maşini cu remorcă închisă la culoare, capătul ţigării lui strălucind în întuneric, cabina fiind învăluită în fum.

Eve nu-i dădu mare atenţie, făcându-şi loc pe lângă o uşă din sticlă groasă, intrând în restaurantul care avea forma unei potcoave, acolo unde aparatul de aer condiţionat bâzâia, iar cartofii prăjiţi sfârâiau deasupra melodiilor clasice ale lui Johny Cash. Aroma de ceapă şi de carne prăjită îi gâdilă plăcut nările, în timp ce se strecură încet într-unul din scaunele-cizmă tapiţate cu vinilin de lângă fereastră.

O chelneriţă, care ducea o tavă mare, mormăi: „O să vă servesc imediat", după care se îndreptă rapid spre o altă masă. Eve trecu cu degetul pe suprafaţa unui meniu plastifiat, cercetând numele produselor, înainte ca aceeaşi chelneriţă, cu respiraţia tăiată, o femeie minionă îmbrăcată într-o vestimentaţie cu dungi, cu părul strâns cu ajutorul unui clips în formă de banană, se întoarse ca s-o întrebe ce băutură să-i aducă. Tejgheaua în formă de *U*, de aproximativ şaizeci de centimetri, se întindea în jurul unei porţiuni a restaurantului în care se aflau casa de marcat, aparatul de făcut milk-shake, cutia cu plăcintă şi fântâna cu băuturi răcoritoare.

– Prin urmare, drăguţă, ce să-ţi aduc? întrebă femeia, fără a se sinchisi să folosească creion sau hârtie. Cafea? Ceai îndulcit? O apă minerală? Îţi spun sigur, carnea pregătită azi de bucătarul nostru, specialitatea noastră de azi, eee mortală. Nu glumeeesc!

– O să iau un ceai îndulcit şi un sendviş mic cu crevete.

– Vine imediat, drăguţă! Chelneriţa plecă îndată, aşezând paharul de ceai pe masă peste doar câteva clipe. Eve scoase din tubul pe care-l avea în geantă ultimele trei tablete de ibuprofen, după care le înghiţi cu o gură zdravănă ce ceai, rugându-se să-şi facă repede efectul. Se întrebă o secundă dacă nu cumva Anna Maria avusese dreptate, când afirmase că ea nu era încă pregătită pentru călătoria asta.

Nu aluneca pe pista asta. O să fii bine. Imediat ce vei ajunge acasă.

Închise ochii. *Acasă.* Părea că trecuse o veşnicie de când coborâse treptele din faţa casei ei construite în stil victorian din cartierul Garden. Ea îşi imagină pavajul treptelor, ferestrele căptuşite cu lemn rezistente la umezeală, decorul delicat în nuanţe brun-roşcat, turnuleţul... Oooo, Doamne, turnuleţul pe care-l iubea atât de mult, turnul acela care fusese transformat într-o cameră locuibilă şi pe care Nana îl numise „Micul paradis al lui Eve". Din acel turn înalt, pe deasupra celorlalte acoperişuri şi pe deasupra coroanelor arborilor, simţea că poate vedea întreaga planetă.

Poc! O tavă plină cu pahare căzu pe podea, făcându-se ţăndări.

– O, nu!

Eve aproape că sări din scaun. Inima îi bubui nebuneşte, amintirile fragmentare apărând pe neaşteptate în mintea ei. Clipind des, se trezi din nou în cabana aceea întunecată, în timp ce glonţul ieşise pe ţeava revolverului, geamul ferestrei spărgându-se cu zgomot, pe când faţa dură a lui Cole era aţintită spre ea. Coborî privirea, observând cum pumnii i se contractaseră cu putere. Respiraţia era slabă şi şuierătoare. Îşi desfăcu încet degetele, numărând până la zece. Fusese un simplu accident. Eve observă cum un tânăr angajat ieşise de după tejghea cu o mătură şi cu un făraş, în timp ce o fată care nu avea mai mult de şaisprezece ani, roşie în obraji şi ruşinată, se scuza iar şi iar pentru faptul că scăpase tava din mână.

Nu mai sări la fiecare umbră, se admonestă cu duritate Eve, concentrându-şi atenţia la peisajul ce se zărea dincolo de fereastră. Furtuna se pregătea să-şi ia tălpăşiţa, dar picăturile de ploaie continuau să cadă peste parcare, înceţoşându-i vederea asupra porţiunii de autostradă şi a traficului. Telefonul ei mobil începu să sune, speriind-o, iar ea izbi cu genunchiul în masă.

– Fir-ai al naibii!

Dr. Byrd are dreptate: eşti bolnavă rău.

Răspunse la telefon după al doilea apel al soneriei,

îndreptându-se spre foaier, acolo unde spera să aibă ceva mai multă intimitate. Pe ecranul mic era afişat numele Annei Maria, alături de fotografia cumnatei sale.

– Salut, răspunse Eve, bătăile inimii liniştindu-se puţin.

– Unde eşti? întrebă Anna.

– Puţin mai departe de Mobile.

– Deci nu ai aflat?

– Bănuiesc că nu. Ce anume?

– Cole a fost eliberat astăzi. Exact cum îţi spuneam. Acuzaţiile împotriva lui au fost respinse în totalitate.

Stomacul lui Eve se strânse ghem.

– Ne aşteptam la asta.

– Dar chiar în ziua în care tu te-ai hotărât să revii în New Orleans? Care mai sunt şansele tale? E un semn rău, Eve, îţi jur. Ştiu că tu nu crezi asta, dar eu îţi spun că există forţe care lucrează şi pe care noi nu le înţelegem. Poate că tu ştiai asta deja şi de aceea erai atât de hotărâtă să pleci.

Eve sesiză unda acuzatoare din vocea cumnatei ei.

– Habar nu aveam, zise ea, ceea ce era cât se poate de adevărat, iar Dumnezeu îi era martor.

– Prin urmare, e o coincidenţă.

De o mie de ori mai bine decât un semn din partea Domnului.

– S-a anunţat pe toate canalele de ştiri, continuă Anna, dar bănuiesc că neavând radioul deschis, nu ai avut cum să afli, şi ştii cum se zice: Dacă eşti prevenit, ştii să te păzeşti.

– Mulţumesc pentru avertizare.

– Omul acesta reprezintă un pericol pentru tine, Eve. Amândouă ştim asta. Dacă nu fizic, atunci emoţional.

– Am încheiat *socotelile* cu el, Anna. Credeam că am lămurit chestia asta.

– Mdaa, bine.

– Vorbesc serios. Dacă cineva îndreaptă un pistol spre tine, îţi cam pierzi afecţiunea şi orice alt sentiment pe care l-ai avut pentru el.

– Bravoo, zise Anna, deşi nu părea prea convinsă. Să gândeşti

la fel şi de-acum înainte şi să ai grijă de tine. La nevoie, poţi oricând să te răzgândeşti şi să te întorci aici.

– Mersi, am să ţin minte. Dar minţea. Avea de gând să se ducă acasă, şi cu asta basta. Era hotărâtă şi refuza să se lase intimidată de ideea că ar fi putut da nas în nas cu Cole. Oricum, reintră în restaurant, se îndreptă spre partea opusă a mesei ei, traversând un hol întunecat şi trecând pe lângă un aparat care livra pachete de ţigări, luând-o spre bar, acolo unde doi bărbaţi îşi beau în tihnă sticla cu bere. Un alt tip, de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu antebraţele acoperite cu tatuaje, îşi exersa talentul jucând biliard de unul singur, în timp ce televizoarele montate deasupra barului erau deschise pe canalele de sport. Imaginea lui Cole Dennis, însoţit de versatul lui avocat, rostind „Nu comentez" şi evitând reporterii şi microfoanele lor, vârându-se într-o maşină care-l aştepta, nu se zărea pe niciunul din ecrane.

Calmează-te, îşi zise ea, întorcându-se la masă, acolo unde o aştepta o farfurioară, pe care se afla sendvişul, o felie de pâine de porumb şi o salată coleslaw*. Untul era aproape topit pe felia de pâine, iar varza era gata-gata să se înece în maioneză. Pofta de mâncare a lui Eve dispăruse odată cu apelul Annei Maria, dar se aşeză pe scaun şi muşcă din sendviş. *Hrana,* îşi reaminti ea, în momentul în care luă o îmbucătură abia gustând din crevetele fript şi condimentat.

Ce-o să facă dacă va da nas în nas cu Cole? Dar *el?* O va ocoli? Sau va încerca să dea de ea? Mai muşcă o dată din sendvişul fără gust, încercând să nu-şi amintească de ochii aceia albaştri şi pătrunzători, de părul lui negru şi des şi de maxilarul încordat. Dar asta era imposibil, aşa că privi afară, la vremea ploioasă, revăzându-l exact aşa cum arăta el când se cunoscuseră.

Asta se întâmplase pe terasa imensă a casei tatălui ei. Cole se aşezase pe un scaun fără spătar, aplecat în faţă, cu braţele lui bronzate sprijinindu-se de blugii trei sferturi, părul negru având urgent nevoie de o tunsoare, în timp ce obrazul era acoperit de o barbă nerasă de vreo două zile.

---

* Salată de crudităţi (varză, morcov, ţelină) cu maioneză, una dintre cele mai populare salate din lume (n.r.).

Ea îl confundase cu un lucrător de la fermă, în timp ce-şi parcase vechiul Volkswagen pe alee şi-şi luase geanta de pe bancheta din spate. Praful răscolit de cauciucurile VW-ului se aşternuse pe pietrişul care se vedea din loc în loc, în ziua aceea călduroasă de vară. Transpirase – aparatul de aer condiționat al VW-ul defectându-se cu mult înainte – şi, îndreptându-se spre casă îşi simțea bluza lipită de spate, hainele umede oferindu-i o senzație de disconfort. Cole se ridicase în picioare, îndreptându-şi trupul înalt de peste 1, 80 metri, în timp ce bătrânul câine al tatălui ei, o corcitură între Jack Russell şi terier, se ridicase cu greu pe cele patru labe, sărind apoi cele patru trepte tocite ca s-o întâmpine cu mare bucurie.

– Permite-mi să te ajut, se oferise Cole. Vocea lui avea un uşor accent texan. Se aşteptase chiar ca el să adauge un „doamnă" sau „domnişoară".

– Nu-i nevoie. Le-am luat. Sunt OK. Salutare, Rufus, spusese ea, aplecându-se să mângâie câinele care făcea tumbe şi fluiera.

Tatăl ei, palid, ca şi cum ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani în primăvara care tocmai trecuse, se ridicase țeapăn în picioare, iar articulațiile genunchilor îi trosniră cu zgomot.

– Bună, fetițo, zisese el, după ce ea traversase aleea pavată şi urcase cele câteva trepte, cu Rufus pe urmele ei. Terrence o îmbrățişase cu putere, cu toate că ea avea încă în mână rucsacul marinăresc. El o sărutase pe frunte, iar ea simțise, în secunda aceea, aroma abia perceptibilă de whisky, aproape nelipsită în ultimii ani. Ea se simțise ciudată, greoaie şi proastă, în secunda în care tatăl ei îi dăduse drumul din îmbrățişare, când descoperi că străinul o privea atât de intens, iar inima îi tresărise de-a dreptul ridicol. Eve, ți-l prezint pe Cole Dennis. Cole, ea e fiica mea.

– Încântat de cunoştință, zisese Cole, întinzându-i mâna.

– Bună. Îşi pusese rucsacul pe umăr, după care întinsese brațul spre el.

Degetele lui groase le cuprinseseră pe ale ei, scuturându-i uşor şi rapid mâna înainte de a-i da drumul.

– Cole e avocatul meu, adăugase tatăl ei, aşezându-se iar pe

scaun. Ea observase sticluța de pe masă, cuburile de gheață care se topeau rapid din cauza zăpuşelii, în timp ce deasupra capetelor lor o viespe lucra de zor la cubul ei, ascuns dedesubtul jgheaburilor.

– Avocatul tău? repetase ea uimită. Avocat? Încercase să nu se holbeze la hainele lui care erau într-o stare deplorabilă – la blugii uzați, la cămaşa şifonată şi pătată de transpirație şi la pantofii stâlciți, care meritau să fie deja într-un tomberon. Dar nici nu-şi îndreptase atenţia înspre pietrişul din fața garajului şi spre dubița plină de praf şi ruginită, pe care nu o mai văzuse până acum, şi care fusese parcată la umbra frunzişului bogat al unui pecan*.

Obrazul lui Cole se ridică într-un zâmbet, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

– E adevărat, doamnă, întărise el, dând la iveală deferența aceea sudică la care se aşteptase deja, însoțită de un uşor licăr de amuzament care-i anima privirea, nuanța albastră a ochilor bătând uneori în gri.

– Ce fel de avocat?

– Al apărării, răspunsese tatăl ei, aşezându-se cu greu în scaun. Am fost dat în judecată. Pentru malpraxis, adăugă el fluturându-şi degetele de la mâna dreaptă, ca şi cum ar fi vrut să alunge o insectă ce nu-i dădea pace, în timp ce cu cealaltă îşi luă paharul cu băutură. E... o durere de cap. O să se rezolve. Dar bucățile de gheață, care se topeau deja, zornăiră în pahar, iar ea băgase de seamă că mâna lui dreaptă tremura puțin, iar picăturile de transpirație vizibile pe şuvițele părului său drept erau ceva neobişnuit, chiar şi într-o zi toridă.

– Deci totul e OK. Sau va fi?

– Sigur. Tatăl ei zâmbise încordat. Fals.

Ea se uitase la Cole. De pe trăsăturile lui ascuțite dispăruse orice urmă de amuzament, la fel ca şi din ochii duşi în fundul capului, părând să se transforme brusc dintr-un ajutor de fermier,

---

* Specie de copac asemănător cu nucul american (n.r.).

în cu totul altceva, în ceva mult mai aspru, şi mai pătrunzător, şi mai ascuţit. Ea nu-i adresase întrebarea cuiva anume, dar rămăsese oricum suspendată în aer.

– Tatăl tău e nevinovat, o asigurase el. Nu-ţi face griji!

– Nevinovat în ce privinţă?

– E o chestiune insignifiantă legată de malpraxis, mormăise din nou Terrence Renner, luând o înghiţitură din pahar.

– Nu pricep.

Cei doi bărbaţi schimbaseră priviri fugare. Tatăl ei îi făcuse un semn rapid cu capul lui Cole şi, ţinând în mână paharul care se golise, se îndreptă spre căruciorul plin ochi cu băuturi, acolo unde o sticlă de Crown Royal aştepta într-o găleată mică plină cu gheaţă.

– Proces civil. O mare greşeală, explicase Cole.

Se luminase imediat.

– Tot despre Tracy Aliota e vorba? După câte ştiam eu, poliţia te-a declarat nevinovat, că tu nu aveai cum să prevezi sinuciderea ei, că externarea ei din spital a fost o procedură normală. Ea se uitase atent la spatele tatălui ei, la umerii lui căzuţi sub mătasea fină a cămăşii, în timp ce el îşi mai turnă în pahar vreo două degete de licoare arămie.

Cole intervenise:

– Acum e vorba de cu totul altceva. E un proces civil intentat de familie. Nu e vorba de crimă sau...

– *Ştiu* care e diferenţa! se repezise ea la el. Chipul ei era fierbinte şi îmbujorat. Furia şi teama care o cuprinseseră în secunda în care aflase că una din pacientele tatălui ei înghiţise atât de multe pastile, încât nicio spălătură stomacală şi nici manevrele de resuscitare nu reuşiseră să-i salveze viaţa, reveniseră în forţă. Tracy Aliota fusese pacienta doctorului Renner din momentul comiterii primei tentative de sinucidere, la doar treisprezece ani.

– Dar cum... adică vreau să spun, *o* pot face? Din punct de vedere legal?

– Dacă ei vor găsi un avocat dispus să preia cazul... atunci vor porni la drum, o lămurise Cole.

Eve închise ochii, auzind cum țânțarii bâzâiau pe deasupra huruitului unui tractor care lucra pe câmpul din apropiere. Încântătorul whip-poorwill începuse să cânte. Totul părea atât de perfect, de ușor, de somnolent. Își dorea ca totul să fie astfel, dar nu era.

– La naiba, mormăise ea.

În cele din urmă, deschisese din nou ochii, descoperind că bărbatul o privea atent.

– Te simți bine?

Bineînțeles că nu!

– De-a dreptul excelent, răspunsese ea pe un ton încordat.

– O să fie bine. Tatăl ei își agitase băutura în pahar, cuburile de gheață dansând în lumina soarelui ce se pregătea să apună. Vocea lui era lipsită de entuziasm. Și de convingere.

– E adevărat? îl întrebase Eve pe Cole, care sta rezemat de balustrada de la terasă, în timp ce Terrence ridicase sticla de Crown Royal, făcând o ofertă tăcută oaspetului său.

Cole clătinase din cap.

– Nu, mulțumesc.

– V-am întrebat dacă totul va fi în regulă, insistă Eve.

– O să fac tot posibilul. Din nou acel accent texan în rostirea lui Cole.

– Și te pricepi?

În colțul gurii i se ivise un zâmbet. Sub perechea aceea uzată de Levis, bluza mototolită și de atitudinea sa gen „ah, pe dracu' doamnă", se ascundea un nemernic tare mândru.

– N-ai cum să găsești altul mai bun, zisese tatăl ei.

Ea îl privise țintă pe Cole.

– E-adevărat?

– Așa-mi place să cred. Oare zărise în ochii aceia profunzi o scânteie abia perceptibilă? Ca și cum ar fi flirtat cu ea... sau ca și cum ar fi ironizat-o.

Fluierând spre câine, ea își luase rucsacul, după care deschise ușa glisantă.

– Presupun că voi afla.

Şi aflase. Într-o încăpere mică şi întunecată a unui tribunal din Louisiana, în care ventilatoarele se străduiau să facă faţă căldurii, iar judecătorul Remmy Mathias, un uriaş afro-american cu chelie lucioasă şi ochelari, sprijiniţi întotdeauna pe vârful nasului, luptându-se cu o răceală de vară, începuse procesul cu pricina. Cole Dennis, avocatul acela jigărit se metamorfozase într-un avocat abil şi îndrăzneţ. Îmbrăcat în costume făcute pe comandă, cu cămăşi scrobite, purtând cravate scumpe şi cu o înfăţişare sobră, care rareori dezvăluia o uşoară undă de umor, Cole se dovedise suficient de şarmant pentru a cuceri şi pe cei mai reticenţi juraţi, convingându-i că dr. Terrence Renner făcuse tot posibilul pentru sănătatea şi bunăstarea lui Tracy Aliota. Cole Dennis dovedise într-adevăr că merita fiecare bănuţ.

În vara aceea, Eve se îndrăgostise fără speranţă de Cole, un bărbat la fel de confortabil ca un cal mult prea leneş şi mult prea încăpăţânat, mai ales când îşi pleda cazul la tribunal. O fire introvertită şi prevăzătoare, care ar fi putut juca atât rolul judecătorului, al juraţilor, dar şi pe cel al camerelor de luat vederi.

Fusese amuzat aflând că Eve îl considerase, la început, un coate-goale, în blugi uzaţi şi în adidaşi, astfel că, după câteva săptămâni, îi explicase lui Eve că tatăl ei îl chemase la el, cerându-i să „lase baltă“ orice altceva, pentru a se întâlni cu el, acasă la bătrânul domn. În acel moment Cole tocmai îşi ajuta un prieten să se mute, astfel că, în drum spre casă, se oprise la vechea fermă, pentru a îndeplini cererea lui Renner.

După zile în şir în care se depuseseră nenumărate mărturii în încăperea aceea veche de o sută de ani, tatăl ei fusese achitat în privinţa acuzaţiilor de malpraxis.

Iar Eve, aşezată undeva în fundul sălii, se întrebase dacă se făcuse într-adevăr dreptate în interesul justiţiei.

3

Sam Deeds îşi strecură cu grijă BMV-ul la curba cu pavajul crapat al străzii care înconjura noua casă a lui Cole – un bungalow de o sută cincizeci de ani, ce semăna cu un spaţiu descris de obicei ca fiind „visul omului descurcăreţ", alături de o proprietate în adevăratul sens al cuvântului. Terasa din faţa casei se lăsase, burlanele erau ruginite, acoperişul fusese cârpit cu ţiglă în mai multe nuanţe, iar ferestrele originale ale casei fuseseră înlocuite, din când în când, cu unele din aluminiu. Maşinile erau parcate de-o parte şi de alta a străzii înguste cu pavajul lipsă ori crăpat, plin de denivelări, care înconjura cele două clădiri.

– Casă, dulce casă, mormăi Cole, coborând de pe locul pasagerului al BMV-ului 760, proprietatea lui Deeds.

– Hei, ţi-am zis că poţi sta la mine o vreme.

– Adică, cu tine, cu Lynne şi cu cei doi copii. În plus, Lynne e din nou gravidă, nu-i aşa? Mersi, nu cred că pot accepta.

Deeds avu bunul-simţ să nu pară prea uşurat fiindcă prietenul lui nu-i acceptase propunerea. Fără îndoială că Lynne şi cele două fete nu ar fi fost extrem de nerăbdătoare să stea sub acelaşi acoperiş cu un individ care pierduse aproape totul.

– Bine. Dar dacă te răzgândeşti, oferta rămâne valabilă.

– Mă voi simţi bine aici. Observă un Jeep roşu uzat parcat în faţa unui garaj dărăpănat. E al meu?

– Până nu completezi documentele, nu, dar, în esenţă, îţi aparţine. L-am cumpărat de la un văr de-al meu. Merge foarte bine, consumă foarte puţin şi nu are decât câteva sute de kilometri la bord.

– E la început de drum.

– Aşa mi-am zis şi eu. Cauciucurile arată bine şi m-am gândit că vei avea nevoie de o maşină.

– Vezi cu câţi poţi să vinzi Jaguarul.

– O să văd.

Cole aruncă o privire spre Jeep-ul cu vopseaua cojită, dând apoi aprobator din cap.

– Îmi place.

– Completează documentele. Actul de proprietate este în compartimentul pentru mănuşi, la un loc cu o dublură a cheilor automobilului, cu copia chitanţei de vânzare-cumpărare şi cu actul de înregistrare.

Deeds deschise portbagajul BMV-ului său, iar Cole luă de acolo o geantă subţire neagră şi încă una, a laptopului, ceva mai voluminoasă. Deeds reuşise să ia de la secţia de poliţie cele două genţi. Fără îndoială că hardul computerului fusese compromis, ca şi toate informaţiile conţinute de mobilul lui Cole, un Palm Pilot, dosarele lui personale nemaifiind deloc personale. La urma urmelor, îl consideraseră un criminal. Şi posibil ca, în anumite cercuri, să fie considerat mai departe la fel. Deeds reuşise, cel puţin, să-i recupereze lucrurile; asta era tot ce conta.

Aşadar îşi luă lucrurile, aruncând din nou privirea spre noua lui casă, dacă putea fi numită astfel. Cabana asta amărâtă nu semăna câtuşi de puţin cu fosta lui locuinţă, o vilă în stil italian cu două etaje, având încă feroneria originală şi un portic larg, răcorite de nişte ventilatoare montate în tavan, care se roteau uşor-uşor, umbrită de stejari seculari. Interiorul fusese renovat, recuperând farmecul original al casei, placat cu lemn lăcuit şi cu podele din marmură, mesele şi ele placate cu marmură şi granit, uşile şi bordurile vopsite într-un alb strălucitor, rafturile bibliotecii făcute din lemn de pin şi sticlă, scara interioară din fier forjat şi lemn pornind din foaier şi ajungând până în dreptul bibliotecii şi a dormitoarelor situate la etaj. Afară, în spatele tufelor de mirt, care se iveau printre crăpăturile dalelor din spatele casei, se afla o piscină de dimensiuni generoase, pe care o folosea înainte de răsăritul soarelui, înainte de a pleca la drum cu Jaguarul lui pe care-l lăsa în parcarea privată a birourilor de avocatură şi justiţie ale lui O'Black, Sullivan şi Kravitz.

Oare ce-i spusese tatăl lui, cu puțin înainte de a pleca în lumea drepților? Cu cât urci mai sus, cu atât ți-e mai greu când te prăbușești. Tatăl lui fusese un nemernic, un pastor cu jumătate de normă, un trișor la jocurile de noroc și un pierzător cu normă întreagă, care-i lăsase moștenire fiului său o Biblie cu paginile jumulite și câteva „perle“ ale înțelepciunii.

Poate că bătrânul Isaac Dennis avusese dreptate. Pentru că, în mod cert, Cole își experimentase propria prăbușire. Gata-gata să nimerească în infern. Iar cabana asta cu înfățișare jalnică nu făcea decât să-i reamintească acest lucru.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Deeds încercă să se scuze:

– N-am reușit să fac rost de ceva mai bun.

– Locul acesta e chiar pe stilul meu, minți Cole, reușind să afișeze acel surâs conspirativ pe care știa să-l ofere juriului în timp ce-și examina martorul, nedezvăluindu-l niciodată în fața ucigașului. Nu se arătase niciodată îngâmfat și scorțos, ci doar nesurprins în momentul în care martorul-cheie era condus spre boxă, prins în capcană și pregătit să recunoască ceea ce ar fi vrut să ascundă.

– Scutește-mă, zise Deeds. Gândește-te că e ceva temporar.

– Acum scutește-mă tu *pe mine.* Atât el cât și Deeds erau conștienți că, în aceste trei luni, nu-i fusese distrus doar creditul, ci și reputația. Contul lui, suficient de „grăsuț“ până nu demult, număra acum doar câteva mii de dolari. Casa, Jaguarul și slujba se făcuseră nevăzute. Însă mâinile sale rămăseseră la fel de pricepute, fiind capabile să repare orice, astfel că Deeds îl convinsese pe proprietarul derăpănăturii asteia să i-o închirieze, cu toate că, în prezent, nu avea o slujbă.

– Trebuie să-mi găsesc un job. Cole își frecă ceafa. Iisuse, ura să ceară ceva altei persoane.

– Ne ocupăm de asta.

Prin acest „ne“, Deeds se referea la asociații firmei de avocatură, acolo unde Cole fusese altădată cea mai strălucitoare stea. În acest moment, licența de liberă practică îi fusese suspendată, fiind în stare de „revizuire“.

– Poți lucra mai departe în cadrul firmei.

Cole aprobă. Ar fi fost capabil să lase orgoliul deoparte, numai să fie plătit, dar era incomodat la gândul că până și subalternii și studenții la Drept, pe care-i avusese sub aripa sa, vor avea un post mai bun ca el. Ei, fie ce-o fi! Mai fusese și altădată la ananghie și, până la urmă, tot în picioare căzuse.

O să reușească și de data asta.

În afară de asta, avea un plan. Unul de care nu-i putea vorbi lui Deeds. Un plan care era secretul lui și doar al lui.

O pală de vânt mătură strada, târându-se în urma unui autobuz transformat în altceva, care huruia obosit. Șoferul apăsă pe frâne în momentul în care ajunse în dreptul intersecției, iar ceva mai departe, la distanță de câteva case, un câine începu să latre. Pe la ferestrele vecine se aprinseseră luminile, cu toate că până la lăsarea serii mai erau câteva ceasuri bune. Câțiva copii se jucau pe skateboarduri și biciclete, iar acordurile muzicii rap se răspândeau dintr-un garaj aflat la două case mai încolo, unde doi tineri, trecuți puțin peste douăzeci de ani, reparau motorul unui Pontiac vechi.

– Compania care se ocupă cu mutările ți-a dus lucrurile înăuntru. Mă tem că sunt și acum în cutii. Deeds îi oferi un breloc mic de care erau atârnate două chei, una de la casă și una de la mașină.

Cole reuși să-i ofere un alt zâmbet forțat.

– Nu s-ar zice că n-am timp liber.

Deeds mârâi. Fu aproape un hohot de râs. Aproape.

– Deci, ținem legătura.

– Mdaa. Cole îi întinse mâna. Mersi, Sam.

Deeds apucă mâna lui Cole și o scutură cu putere.

– Stai departe de necazuri.

– Promit.

– Vorbesc serios. Deeds nu dădu drumul mâinii lui Cole. Și, în numele Cerului, te rog să nu o cauți pe Eve sau pe oricine altcineva care are legătură cu moartea lui Roy, ai priceput? E un capitol încheiat.

– Bineînțelesc că este închis, zise el, străduindu-se să aibă

un ton convingător, în vreme ce Deeds îi eliberă, în cele din urmă, mâna. Trebuia să-şi joace cu mare grijă „rolul". Nimeni nu trebuia să bănuiască ce avea de gând.

Deeds miji ochii, ca şi cum n-ar fi crezut cine ştie ce din noua atitudine a lui Cole. Pe fruntea înaltă a avocatului se iviră câteva riduri, semn al frustrării.

– Numai aşa vom rămâne pe aceeaşi lungime de undă. Cel care l-a omorât pe Kajak fie nu mai e în zonă, fie e „cuminte".

– Sau e mort.

Deeds ridică mâna, avertizându-l în tăcere pe Cole să nu mai adauge nimic.

– Posibil. N-are importanţă. Tu stai deoparte. Ştim bine că poliţia din New Orleans nu te consideră fiul ei preferat, aşa că nu-i da apă la moară. Încă avem de luptat cu o acuzaţie, minoră, ce-i drept.

Maxilarul lui Cole se încordă, gândindu-se la infracţiunea aceea nesemnificativă care-i păta dosarul.

– A fost o înscenare, mormăi printre buzele care nu se mişcau. Nu m-am mai drogat din timpul studenţiei.

– Chiar dacă eu te cred, iarba a fost găsită la tine în maşină, în compartimentul pentru mănuşi, în timp ce tu fuseseşi eliberat pe cauţiune.

Maxilarul lui Cole se încordă şi mai mult, iar degetele strângeau atât de tare mânerul genţii, încât încheieturile i se albiseră. Cineva a vârât alea în Jaguarul meu, ca să fie sigur că voi fi prins. Când m-am dus să-mi iau actele, punga de marijuana a căzut jos. Dacă era a mea, crezi că aş fi dat dovadă de atâta prostie, de atâta neglijenţă?

– Hei, nu pe mine trebuie să mă convingi. Dar încă trebuie să-ţi curăţ dosarul de mizeria asta. Ca să nu rămâi pătat.

Cole înjură printre dinţi.

Deeds îi atinse uşor braţul.

– Deci chestia aia nu era a ta. Spui că cineva ţi-a pus-o acolo. OK. Te cred. Dar tu eşti cel care a încălcat regulile cauţiunii. Ştiai care erau condiţiile, că nu aveai voie să vorbeşti cu nimeni care are legătură cu cazul, dar tu n-ai fost în stare să te abţii.

Cole nu-l putea contrazice în această privință. Încercase să ia legătura cu Eve, și plătise prețul.

– Ține-te departe de ea, bătrâne, îl avertiză Deeds, coborând vocea, ca și cum copiii de pe skateboard ar fi putut auzi conversația ori le-ar păsa de ea. Ea îți poartă ghinion. Telefonul lui Deeds începu să sune, iar el îl scoase din suportul de la curea.

– Deeds. Pauză. O, la dracu'... Uite, plec chiar acum. Se uită la ceas, după care mormăi: Trebuie să plec, iar când Cole aprobă, flutură din mână a salut, vârându-se la volanul BMW-ului, își găsi casca, setă mobilul pe hands-free, după care porni motorul.

În vreme ce mașina suplă ieși din curbă, Code porni spre casă, fiind însă convins că nu avea să urmeze sfatul lui Deeds. Unul din primele gesturi de om liber va fi acela de a o înfrunta pe Eve.

Asumându-și consecințele.

Ea trebuia să-și vadă de viață.

Nu trebuia să piardă vremea.

Eve se îndreptă spre casa de marcat, luându-și facturile. Nu voia să se gândească la posibila vinovăție sau nevinovăție a tatălui său, sau la orice alt amănunt legat de proces. Totul aparținea trecutului, iar faptul că se întrebase dacă aluzia lui Roy Kajak că ar fi găsit o „dovadă" avea vreo legătură cu moartea lui Tracy Aliota, era felul ei de a admite, oarecum, că nu avea complet încredere în tatăl pe care-și închipuia că-l iubea.

Încheie formalitățile de achitare a facturii, după care ieși afară, ziua fiind mai întunecată decât precedenta.

Norii vineții treceau pe deasupra pinilor plantați în parcare. Picăturile de ploaie începură să cadă cu zgomot pe asfaltul crăpat, obligând-o pe Eve să alerge spre mașină.

Samson scormoni în cutia lui, iar ea îi ceru să tacă, observând că locul pasagerului din dreapta era ud. Înjurând printre dinți, luă prosopul pe care-l păstra în mașină pentru urgențele de felul acesta. În ultimele săptămâni, geamul portierei se lăsa încet-încet, refuzând să se închidă. Kyle îl verificase de câteva ori, dar nu

reuşise să repare afurisitul acela de geam. Şterse pata micuţă, după care se aplecă să închidă geamul, în timp ce motorul electric se văicări în semn de neputinţă. Geamul nu se mişcă. Trebuia să-l lase aşa şi să cheme un mecanic imediat ce ajungea acasă.

Dacă mai ajungea vreodată.

Durerea de cap se mai ameliorase, nu mai era atât de ascuţită, iar ea nu voia să se lase necăjită de un simplu geam care nu voia să se închidă. Va reuşi să suporte până şi micunatul intermitent al lui Samson. Ieşi din parcare, intră pe o stradă laterală, după care descoperi ieşirea spre autostradă. Strecurându-şi Toyata în traficul fluent care se îndrepta spre golf, încercă să se relaxeze. Prin urmare, Cole fusese eliberat. Şi ce-i cu asta? Se întrebă dacă el avea de gând să se întoarcă în New Orleans. Cumnata ei avea dreptate într-o privinţă: era o ironie afurisită faptul că el ieşise din puşcărie chiar în ziua în care ea decisese să-şi asume din nou responsabilităţile vieţii.

Soartă?

Coincidenţă?

Sau doar ghinion?

Nu că ar fi contat.

Fiindcă ea îşi dorea să-l reîntâlnească. Avea de gând să-l înfrunte pe nemernic.

Avea o mulţime de întrebări pentru el.

După numai câţiva kilometri, ploaia se opri de tot. Ştergătoarele începură să scârţâie, frecându-se de parbriz, iar soarele, care stătuse atâta timp ascuns în spatele norilor, scălda pavajul cu razele sale strălucitoare şi orbitoare. Poate că lucrurile aveau să se îndrepte. Până şi pisicul încetase să mai miaune. Eve opri ştergătoarele chiar în secunda în care telefonul mobil începu să sune. Cu un ochi la drum, scoase telefonul din buzunarul lateral al genţii, deschizându-l rapid.

Ea duse telefonul la ureche.

– Alo?

– *El a fost eliberat*, rosti o voce şuierătoare.

– Poftim?

Convorbirea se întrerupse brusc.

– Alo...?

Fiorul fricii îi alunecă pe şira spinării.

Ar fi vrut să creadă că cineva o apelase din greşeală, că apelul fusese o eroare, dar ştia că nu era aşa. Mesajul îi fusese destinat, ca să i se aducă la cunoştinţă că el fusese eliberat din închisoare.

– Ei, i-auzi, Sherlock, mormăi ea, privind pieziş şi străduindu-se să citească pe ecranul mic al mobilului. Dar funcţia de identificare a apelantului nu-i fu de niciun folos: eforturile îi fură răsplătite cu următoarea afişare: *Număr necunoscut.*

Dădu drumul telefonului în acelaşi buzunar, luptându-se cu un scurt acces de panică. Un idiot o sunase ca să... ca să ce? Să o informeze? Să o avertizeze? Să o sperie? Sau să ce?

Era ceva lipsit de importanţă.

Atunci de ce apelantul închisese brusc?

De ce nu aşteptase încheierea conversaţiei?

Tonul grav, aproape şuierător, al vocii lui, atunci când rostise acele câteva cuvinte, *El a fost eliberat*, îi făcuse pielea de găină.

Se uită în oglinda retrovizoare, simţindu-şi gura uscată, fără pic de salivă. În spatele ei se afla o dubiţă neagră. Sigur nu era aceeaşi dubiţă de culoare închisă, pe care o zărise în parcarea restaurantului, cu mai puţin de o oră în urmă? Cea cu geamuri pătate, înăuntru căreia fuma un bărbat...?

Nu te mai gândi la asta, Eve. Nu intra în panică. Tu, mai mult decât oricine altcineva, ştii cât de periculoasă poate fi panica.

Însă ritmul inimii se acceleră, iar palmele începură să-i transpire.

Nu face asta... Nu s-a întâmplat nimic. NIMIC! A fost un simplu apel telefonic. Doar atât.

Privirea îi alunecă din nou spre oglinda retrovizoare. Dubiţa se apropiase şi mai mult? El era lipit de bara din spate a maşinii ei? Ştia o mulţime de incidente în care o anumită persoană lovea intenţionat pe cineva, într-un aşa-zis „accident", dar în momentul în care victima parca pe marginea drumului, agresorul o domina, scoţând la iveală un pistol, un cuţit sau...

În secunda aceea, inima îi bătea nebuneşte.

Apăsă pe acceleraţie, schimbând benzile, trecând pe lângă o cisternă cu gaz. Dubiţa o urmă, iar inima ei îşi mări ritmul; se gândi să sune la 911.

Fii serioasă, îşi zise ea. *Tipul ăsta e puţin inconştient. Aşa se întâmplă întotdeauna.*

Respiraţia ei deveni din nou greoaie, iar pisicul, blestematul acela de pisic, începu din nou să miaune, ca şi cum ar fi fost contaminat de teama ei. Se uită în oglindă în momentul în care depăşi o furgonetă şi două maşini mici, viteza fiind cu douăzeci de kilometri peste limita admisă. Perfect. N-aveau decât s-o amendeze. Să fie oprită de poliţie. Asta ar rezolva problema!

Dar îndată ce depăşi ultimul automobil, dubiţa aceea pe care o credea cu mult în urma ei, dispăru pur şi simplu din raza ei vizuală.

El nu o urmărise.

Poate că nici nu era vorba de dubiţa pe care o zărise la restaurant, locul unde se oprise ultima dată.

Exagerase.

Din nou.

„N-ai niciun motiv să împrumuţi o problemă, îşi zise ea, amintindu-şi o zicală pe care bunica ei o adora: *De ce să împrumuţi un lucru despre care ştii că va veni oricum?*"

– O, Nana, şopti ea, fiindu-i pe neaşteptate dor de femeia care o crescuse după moartea mamei ei, petrecută cu cincisprezece ani în urmă.

Atacul neaşteptat de panică se topi ca prin minune, iar ea expiră aerul fără grabă. În următoarele cincisprezece minute, încercă să-şi concentreze atenţia asupra emisiunii radiofonice, vorbind tot felul de nimicuri, adresându-se pisicului şi privind obsesiv în oglinda retrovizoare. Dubiţa aceea neagră şi ameninţătoare nu-şi mai făcu apariţia.

Poate că Anna Maria avea dreptate. Poate că nu se refăcuse complet. Şi, la urma urmei, ce şanse avea să redevină femeia de altădată, aşa cum fusese înainte să fie împuşcată?

Binecînţeles că nu.

Nimeni n-ar mai putea fi.

În niciun caz acum când ştia că bărbatul pe care-l iubea, bărbatul în care avusese încredere ca în nimeni altul, încercase să ucidă.

El gâfâi.

Inima îi bubuia atât de tare, încât zgomotul traficului, de obicei asurzitor, nici măcar nu ajungea la urechile lui. Închise mobilul pe care-l furase şi îşi linse buzele. Cu toate că privea înainte, conducând din instinct, mintea lui se concentra doar asupra ei, rememorând, reamintindu-şi cum sunase vocea ei în momentul în care răspunsese la telefon.

Alo.

Inocentă.

Încrezătoare.

Un cuvânt atât de scurt, care-i provocase atât de multe emoţii, ce se învârteau în adâncul fiinţei lui. Strânse şi mai tare volanul, zâmbind. Sângele îi îngheţă brusc, în timp ce viscerele lui se încordară, chiar în momentul în care soarele apăru în toată strălucirea lui dintre nori. Călcă cu putere pe acceleraţie. Dubiţa călcă o rază micuţă. Prin parbrizul murdar, îi zări din nou maşina, care tocmai trecea de pe-o bandă pe alta, Camry-ul aflându-se la vreo două sute cincizeci de metri mai în faţă, depăşind încet o cisternă cu optsprezece roţi.

Inima îi tresări în piept.

În spatele lentilelor, ochii lui se făcură mici, ca şi cum ar fi putut să-şi ascută privirea şi mai mult ca s-o zărească. Degetele se relaxară pe volan.

Haide, iubito! Să te zăresc puţin... asta-i tot ce-mi doresc. După care maşina ei se făcu nevăzută după o curbă lungă. Însă era conştient că ea se afla pe aproape, o simţea. Ştia unde mergea, dar nu o putea lăsa să se îndepărteze prea mult, să dispară din raza lui vizuală, în cazul în care se decidea să meargă în altă parte.

Nu, trebuia să rămână cu ochii pe ea.

Fără să-şi consulte oglinzile, apăsă pe acceleraţia maşinii, trecând în viteză pe lângă un Mercedes vechi, care consuma prea mult combustibil, fumul negru ieşind pe ţeava de eşapament ca vai de capul ei.

Mai multă viteză!

O pierdea!

Apăsă şi mai tare pe pedală. Dubiţa depăşi ca vântul un Ford Focus nou-nouţ, muzica heavy-metal bubuind atât de tare, încât percepea sunetul tobelor prin geamurile închise.

Privind mai departe drept înainte, reuşi să dea până la urmă cu ochii de micuţa Toyotă roşie a lui Eve.

Prima dată, o împuşcase în cabană.

Ea supravieţuise.

Nu avea de gând să comită aceeaşi greşeală de două ori.

4

Eve nu reuşi să ajungă în New Orleans. Acul indica rezervorul aproape gol, în timp ce vezica ei era plină până la refuz. Mai avea de parcurs încă vreo opt kilometri până în oraş, dar se resemnase la gândul că va trebui să facă o pauză, astfel că se opri la o staţie de benzină, care avea şi minimarket, benzinăria împărţind locul de parcare cu *coffee hut**. Pe partea de vizavi a aleii de acces se găsea un McDonald's, camioanele şi maşinile înghesuindu-se la fereastra destinată servirii în maşină, dorindu-şi cu toţii locurile din apropierea intrării.

Eve se strecură lângă una din pompele de benzină, aşteptând să plece furgoneta aflată în faţa ei. În cele din urmă, umplu rezervorul, o coti spre unul din locurile de parcare libere şi îl scoase pe Samson din coşuleţul lui, mângâindu-i de vreo două ori blana moale şi oferindu-i apă din sticla din care bea ea. El se agăţă de ea ca un nebun, frecându-şi căpşorul de bărbia ei, iar ea îl alintă că e un băiat de treabă. Începu să se agite în momentul în care îl vârî din nou în coşuleţ.

– Mai durează puţin, îi promise ea, lăsându-l în maşină, făcându-şi loc printre maşinile parcate în faţa magazinului. Magazinul cu articole diverse te servea cu ceea ce aveai nevoie. Oamenii stăteau la rând ca să-şi cumpere benzină, apa minerală şi băuturi răcoritoare, ţigări şi bere. La restaurant, aşteptă cinci minute până să-i vină rândul. După ce merse la toaletă şi-şi rezolvă problema, când se spălă pe mâini, îşi zări chipul în oglinda aceea mică, se strâmbă, dar nu se sinchisi să retuşeze imaginea aceea

* Loc special amenajat (un fel de cabană) de unde se poate cumpăra cafea direct din maşină.

dezastruoasă. Cui îi păsa că părul ei era răvăşit şi că rujul dispăruse de câteva ore bune de pe buze? Ea ieşi şi se strecură prin aglomeraţia din minimarket cumăpărându-şi un pachet de M&M, nişte aspirine şi o sticlă de Dr. Pepper.

În timp ce stătea la coadă, observă oglinda montată în tavan. De formă convexă, aceasta oferea casierei o imagine distorsionată, dar panoramică a tot ceea ce se petrecea în magazin. Observă în oglindă cum o parte dintre clienţi căutau pe rafturi, alegând şi selectând ceea ce voiau să cumpere, dar unul dintre bărbaţi stătea într-o parte, fără să cumpere nimic, privind prin ochelarii de soare cu lentile fumurii spre intrarea magazinului... sau... spre ea?

Nu fi proastă, îşi zise ea, privind peste umăr. Nu reuşea să vadă dincolo de produsele aşezate pe raftul de sus, aşa că încercă să se convingă că-şi imaginase totul. Nimeni nu se furişa acolo, spionând-o pe ea pe după rolele cu prosoape de bucătărie sau după cutiile cu cereale congelate, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu – totul era doar în capul ei.

Deveni uşor nervoasă când îşi aminti de ciudatul telefon pe care-l primise cu puţin timp înainte. „Linişteşte-te", îşi zise ea, apoi, când vânzătoarea tânără din spatele tejghelei o privi ciudat, Eve îi oferi un surâs jenat, plătindu-şi cumpărăturile şi benzina pusă în rezervor.

Afară, deasupra acoperişului care proteja pompele de benzină, norii se ridicaseră până la stratul subţire de ceaţă, care se făcu nevăzut în câteva clipe. Soarele se lăsase ceva mai jos pe bolta cerului, anunţând întunericul ce avea să se instaleze în mai puţin de o oră, dar, pentru moment, strălucea destul de tare ca să devină uşor supărător, reflectându-se puternic în geamuri şi metal, creând mici curcubeie în petele de benzină care plutea la suprafaţa bălţilor formate în crăpăturile pavajului neregulat.

Eve îşi răsuci gâtul, pe care-l auzi trosnind uşor, se urcă la volan, desfăcând apoi punga cu bomboane şi sticla de apă minerală. După ce îşi azvârli în gură câteva M&M-uri şi două aspirine, înghiţindu-le cu o gură de Dr. Pepper, aşeză sticla în compartimentul pentru pahare, iar punga cu bomboane în celălalt.

În secunda în care răsuci cheia în contact, pornind motorul, observă o dubiță de culoare închisă, parcată lângă *coffee hut*. Fu străbătută de un fior de teamă. Era aceeaşi camionetă despre care ea crezuse că o urmărea, ceva mai devreme?

Există milioane de camionete ca aceasta, îşi aminti ea. De la distanța la care se afla, nu reuşea să distingă numărul de înmatriculare murdar, dar, în mod cert, maşina era înmatriculată în Louisiana. Remorca era goală. Cutia cu scule fusese agățată în partea din spate a remorcii.

Era vorba, probabil, de un muncitor în construcții sau de un angajat al unei ferme din apropiere... n-avea importanță. Nu-i aşa?

Dar imediat ce ieşi din parcare, ea privi o clipă în oglinda retrovizoare, zărind silueta unui bărbat stând oarecum ascuns şi apropiindu-se de geamul minimarketului pentru a se holba la ea.

– Iisuse, şopti ea. Îşi spuse că exagera, că bărbatul acela privea pur şi simplu vizavi, în parcarea Mc Donald's, unde o mulțime de copii gălăgioşi țipau în *speaker box**.

BEEP!!!

Eve gâfâi prelung, apăsând tare pe frână.

Maşina ei alunecă uşor spre aleea de acces, în timp ce o maşină-sport de culoare roşie şi formă turtită, cu muzica hip-hop urlând în boxe, trecu în viteză pe lângă ea, gata-gata să-i lovească bara de protecție din față. Cei trei tineri din maşină strigară tot felul de obscenități, făcându-i semn să plece.

Ea îşi ținu respirația, în vreme ce inima îi bătea nebuneşte. Fusese atât de captivată de propria-i paranoia, încât nu văzuse automobilul nici când se apropia, nici când înainta cu zgomot pe alee. Dacă ar fi avut loc un accident, probabil că vina ar fi fost a ei, fiindcă nu ținuse cont de viteza cu care rula celălalt vehicul.

– Eşti o proastă, o proastă, o proastă!

Uitându-se în spate, nu zări pe nimeni. Bărbatul care stătuse în dreptul intrării dispăruse. Se dusese, probabil, spre maşina

---

* Un fel de cutie vorbitoare.

proprie şi îşi văzuse mai departe de ale sale. Nu avusese nicio legătură cu ea.

– Revino-ți, mormăi ea pentru sine încadrându-se pe aleea îngustă şi mijindu-şi ochii din cauza soarelui. Oprindu-se la semaforul din apropierea şoselei, se aplecă peste scaunul din dreapta şi deschise torpedoul, unde îşi pusese ochelarii de soare. Un plic din fibre de in ce fusese înghesuit în cutia aceea mică, căzu imediat pe jos. Zeci de bucățele de hârtie, semănând cu nişte extrase ale mai multor articole de presă, se răspândiră pe podea şi în spațiul dintre scaune.

– Ce dracu'? şopti ea, chiar în secunda în care semaforul arătă culoarea verde.

Şoferul SUV-ului din spatele ei apăsă pe claxon, iar Eve fu nevoită să plece, accelerând pe rampa de intrare şi încadrându-se în traficul care se îndrepta spre sudul regiunii.

Însă inima îi bătea să-i sară din piept, iar privirea îi fugi de la drum şi se fixă pe hârtiile căzute pe jos. Luă una care nimerise sub scaunul din dreapta. Era aspră, cu marginile zimțate, Eve dându-şi seama că fusese decupată cu o foarfecă cu zimți. Inima îi bubui ca un ciocan, iar ea sprijini hârtiuța de volan şi citi:

MISTERUL DE ACUM DOUĂZECI DE ANI A FOST ELUCIDAT.
SE PARE CĂ FEMEIA S-A SINUCIS.

– Cum? Deoarece conducea cu aproape şaizeci de kilometri la oră, nu îndrăzni să citească articolul, dar câteva fraze îi săriră în ochi.

Faith Chastain, victima care a fost ucisă.

Spitalul de psihiatrie „A noastră Doamnă a Virtuților".

Detectivul Reuben Montoya de la Poliția din New Orleans.

Confuzia şi teama lui Eve crescură.

– Doamne, şopti Eve, scăpând bucățica de hârtie. Montoya era unul dintre polițiştii implicați în arestarea lui Cole, iar spitalul de boli psihice era un loc pe care Eve îl cunoştea foarte bine.

Tatăl ei lucrase acolo, fusese medicul-şef, iar ea se jucase pe proprietatea aceea în copilărie. Faith Chastain. Oare de ce numele acestei biete femei suna în mintea ei ca un clopoţel?

Îşi simţi gâtul uscat. Se uită pieziş la un alt articol. Acesta, la fel ca şi primul, fusese tăiat cu o foarfecă cu zimţi.

UCIGAŞUL SUSPECTAT CĂ A UCIS CU DOUĂZECI DE ANI ÎN URMĂ
E ACUZAT CĂ A UCIS DIN NOU

– Dumnezeule, cum...? Eve încetini, privind atent articolul ce se referea la apariţia unui nou ucigaş în serie în New Orleans, un psihopat care omorâse cel puţin şase oameni.

Nu se obosi să mai caute unul. Pricepuse ideea. Muşcându-şi buza de jos, încercă să se concentreze la drumul pe care îl mai avea de parcurs.

Cine lăsase plicul acela în maşina ei?

Cine ştia că ea crescuse în incinta acelui spital?

De ce atâta interes faţă de Faith Chastain, o femeie care murise cu mulţi ani în urmă?

Inima îi bubuia, iar plămânii i se contractară. Dacă permitea acest lucru, atunci putea cădea cu uşurinţă pradă unui atac de panică în toată regula.

– Rezistă, se îmbărbătă singură, începând să numere încet în gând. Unu... Doi... Trei...

Persoana care pusese articolele acelea în maşina ei, oricine ar fi fost, o făcuse în mod deliberat, pentru a-i atrage atenţia.

De ce? Când?

CINE?

Toate aceste extrase de ziar aveau legătură cu moartea misterioasă a lui Faith Chastain şi, în plus, acestea nu fuseseră decupate cu prea mare grijă. Cel sau cea care se ocupase cu decuparea lor folosise în mod intenţionat o foarfecă cu zimţi. Tăieturile acelea micuţe semănau pe margini cu crestăturile lamei sau cu nişte muşcături de dinţi, iar acest lucru cu siguranţă însemna ceva.

Lui Eve i se făcu pielea de găină.

Aflase despre scandalul care se crease în jurul vechiului şi bătrânului spital şi despre asasinatele de dată recentă. Acum câteva luni, povestea fusese prezentată pe toate canalele de ştiri.

Înainte de moartea lui Roy.

Înainte ca glonţul să-i străpungă craniul.

Cine lăsase plicul în maşina ei *încuiată?* Îşi verifică oglinda, dar nu văzu nicio camionetă neagră şi periculoasă care o urmărea. Cum pusese cineva pachetul acela în torpedou? Îşi lăsase maşina încuiată...

Dar la staţia de benzină nu ai încuiat-o.

Credeai că va dura doar o secundă.

Pisicul ţi-a distras atenţia. La fel şi durerea de cap. Şi faptul că aveai nevoie să faci pipi.

Dar chiar şi aşa, ea tot apăsase pe butonul de închidere. Era ceva automat, intrat în rutină, iar în călătoria asta, securitatea era mai mult decât importantă. Mare parte a lucrurilor ei se aflau în maşină. Oare fusese chiar atât de neatentă, încât să uite portierele descuiate?

Se concentră adânc. Îşi aminti că încuiase maşina după ce ajunsese la restaurant... dar poate nu şi la benzinărie? Se înfioră, amintindu-şi iar de apelul acela şi de vocea şuierătoare:

El a fost eliberat.

Ce însemna toată povestea asta?

Iar camioneta aceea despre care crezuse că o urmărea, avea şi ea legătură... cu fostul spital?

Nu te grăbi să tragi concluzii.

– Nu mă grăbesc, rosti ea cu voce tare, iar acolo, în spate, Samson se apucă să miaune.

Pe piele îi apărură broboane reci de sudoare, ea privi din nou în oglinzi şi mări viteza. Trebuia să ajungă cât mai repede posibil, atât cât se putea omeneşte. Odată ajunsă acasă, în casă, cu uşile încuiate şi ferecate, avea de gând să citească şi restul articolelor, că poate va înţelege ce se petrece.

De un lucru era sigură. Cineva o urmărise. De dimineaţă,

când ea își aruncase ochelarii de soare în torpedou, acolo unde își ținea hărțile și actele mașinii, plicul acela voluminos nu se afla acolo.

Panica îi invadă mintea. Oare ce mai lăsase acolo individul acela? Un dispozitiv de ghidare? O bombă? O cameră micuță de luat vederi?

Încetează. În ultima vreme, ai văzut prea multe filme polițiste.

El a fost eliberat. Mesajul acela telefonic anonim avea, într-un fel, legătură cu eliberarea lui Cole din închisoare. Oare avea legătură și cu sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuților"? Oare misteriosul apelant fusese cel care-i lăsase articolele în mașină? Încerca să-i transmită *ceva anume,* iar ea nu reușea să-l înțeleagă?

Sau ea vedea, pur și simplu, un complot acolo unde nu era niciunul? Căutând răspunsuri inexistente?

Reacția asta o făcu să se cutremure, așa că Eve apăsă cu putere pe accelerație.

Ea găsise plicul.

Era sigur de asta.

Îi simțea frica, panica.

Prin lentilele negre ale ochelarilor, Animatorul privi prin parbriz la șoseaua care se așternea înaintea lui. Ea se afla la o distanță apreciabilă. Nu reușea să se concentreze, respira greu, încercând să-și domolească teama.

Dar nu reușea.

Ascunzându-se în spatele unei furgonete și a unui SUV, se strădui să lase o distanță de aproape 800 de metri între el și Toyota. De la distanță, reușea să-i zărească mașina, observând cum Camry-ul prindea viteză, dar fără a depăși limita admisă, ba chiar încetinind puțin, după care, brusc, dispăru din vizor. Mașina prinsese viteză, trecând rapid pe lângă două semifurgonete, care aveau șaizeci la oră.

Perfect.

Și parcă ea înțelesese în sfârșit.

El își linse buzele și și-o imagină, depășind, la rândul lui,

câteva maşini. Însă avea grijă să păstreze o oarecare distanţă, rămânând pe dreapta, între cele două furgonete, urmărind-o în continuare şi încercând să n-o piardă din vedere.

Îşi imagină chipul ei. Groaza oglindită în ochii ei. Gura ei rotundă în momentul în care realizase că devenise o ţintă. Ştia că palmele ei transpirate strângeau acum volanul, iar inima îi bătea tare ca un ciocan, frica ei devenind aproape un animal viu, a cărui respiraţie o simţea.

O, *da.*

Pulsul lui era rapid, înfierbântându-i sângele.

Eu te văd. Tu nu mă vezi? Mă simţi, Eve? Ţi-e teamă? Sunt aici. Voi fi mereu aici. Nu poţi fugi. Niciodată. Noi doi... suntem destinaţi să fim împreună... să murim împreună.

Zâmbind, el apăsă şi mai tare cu cizma pe pedala de acceleraţie, camioneta neagră prinzând şi ea viteză. Soarele strălucitor apunea la orizont.

Întunericul avea să se aştearnă curând.

Simţi adrenalina curgându-i prin sânge, ca un dulce chin.

Fiindcă ştia ce avea să urmeze.

Amurgul îl avantaja pe Cole.

Îl aşteptase, cu nervii întinşi la maximum, avertizarea lui Sam Deeds rotindu-se iar şi iar în mintea lui, precum un disc stricat: *Stai departe de ea... Ea îţi aduce ghinion.*

Mda, ştiuse asta de la bun început.

După ce petrecuse patru ceasuri curăţând şi amenajând căsuţa închiriată, simţi că are nevoie de o pauză. În plus, avea ceva de rezolvat. Deja încărcase o cutie mică de scule şi o lanternă în Jeep. În secunda aceea ieşi pe terasă. Deşi era întuneric, iluminatul stradal era suficient de puternic ca să vadă câţiva copii care se jucau pe skateboard şi cu bicicletele, făcând slalom printre camionetele şi maşinile parcate. Un domn în vârstă stătea pe terasă, pufăind din ţigară, în vreme ce o pisică gri traversa gardul din sârmă ce împrejmuia una din alei. Puştii de douăzeci şi ceva de ani lucrau mai departe la maşina aceea veche, cu muzica dată la

maximum. El se rezemă de balustradă, adulmecând mirosul greu şi umed din New Orleans, un miros care pătrundea dincolo de aroma de tutun, de oboseală şi mizerie, reamintind că Mississippi, fluviul ce curgea alene, era pe undeva, prin apropiere.

Din câte îşi dădea seama, poliţia nu-i supraveghea casa, dar nu era sigur, ştiind bine că Bentz şi Montoya nu aveau de gând să renunţe; aveau de gând să-l urmărească cu armele scoase din teacă. Aşa că trebuia să fie de două ori mai precaut.

Se urcă în Jeep-ul vechi, dând cu grijă în marşarier pe aleea cu dalele crăpate. Nicio altă maşină nu mai ieşea în acel minut pe stradă, niciun alt motor nu mai tuşea, niciun far aprins nu plecă pe urmele lui.

Cu toate astea, nu putea fi sigur.

Cu un ochi în oglinda retrovizoare, îşi petrecu următoarea oră parcurgând străzile oraşului, punând benzină, oprindu-se la magazin pentru a-şi cumpăra câteva alimente, trecând pe lângă depozitul de materiale şi traversând cartierul francez. După toate aparenţele, nu se ţinea nimeni după el. Maşinile îl urmau, dar numai pentru a dispărea în secunda următoare, lăsând locul altora. Respectând viteza-limită, el se încadră pe Pontchartrain Expressway, trecând de două ori pe partea cealaltă a fluviului, verificând mereu maşinile aflate în jurul lui, privind în oglinzi şi supraveghind atent orice posibil urmăritor. Poliţia putea fi foarte abilă, folosind trei vehicule diferite, dar după ce se opri pentru ultima dată la un alt magazin, aflat puţin mai departe de Bayou St. John, şi neobservând nici de data aceasta pe nimeni în spate, îşi dădu seama că avusese norocul de a nu fi pus sub supraveghere.

Cel puţin deocamdată.

Astfel că-şi permise să se gândească la Eve.

Blestemat să-i fie chipul frumos şi mincinos. Ea îi jucase o festă, trădându-l şi punându-l la punct. Cum de fusese oare atât de orb?

Îşi repetase întrebarea asta timp de trei luni, dar nu găsise niciun răspuns. Nici măcar o explicaţie jalnică. Dar, la urma urmei, nu avusese şansa să o vadă, să-i vorbească, să-i bage, cât de cât, minţile în cap.

Dar toate acestea aveau să se schimbe.

După ce rezolva câteva lucruri aici, în oraş, avea de gând să plece în Atlanta, pentru a lămuri totul cu ea.

La naiba, cu toate astea, o iubise, imaginându-şi că vor rămâne împreună o viață întreagă, iar ea îl lovise sub centură. Tare de tot.

Îşi imaginase că se culcase cu Roy, dar nici acum nu era sigur. Adevărul era incert. Dar, era convins că avea pe altcineva, un bărbat căruia ea nu-i rostise niciodată numele, protejându-l.

Strânse din dinți. Amintirea aceea era un chin – un fel de masochism, probabil, dar, totuşi, necesar.

Strânse degetele pe volan, rememorând ultima lor ceartă, amintindu-şi cum ea, răvăşită de pasiune, ațâțându-l, ciupindu-l de piept şi de gât, jucându-se cu sfârcurile lui, în timp ce stătea lângă el în aşternuturile umede de transpirație, îl dusese de nas în stil mare. Inima abia îşi încetinise ritmul nebunesc, respirația rămânând sacadată, în timp ce ea continua să-l mângâie, degetele ei fierbinți jucându-se, oftând a încântare în momentul în care îi simți erecția lipită de piciorul ei.

– Ia te uită, şoptise ea, ochii ei albaştri-gri licărind şmecher. Eşti iar pregătit.

– Tu nu? o întrebase el la ureche.

– Cred că m-aş putea lăsa convinsă.

El pufni în râs, observându-i ezitarea neaşteptată şi cochetă.

– Dacă te vei strădui îndeajuns. Respirația ei era un foc seducător care îi atingea uşor pielea.

– E cumva un test? El sărutase porțiunea aceea sensibilă dintre umăr şi gât.

– Mmmm.

– Mă descurc?

– Cu greu, zisese ea, cu toate că palmele ei îşi purtau magia pe muşchii spatelui său, iar sfârcurile sânilor deveniseră tari ca piatra. El îşi plimbase vârful limbi pe deasupra unuia, iar ea se arcuise brusc.

– Cu greu, pe naiba. Respirația lui mângâiase uşor sfârcul umed.

– Şi ce mai fund grozav ai! Ea îi cuprinse fesele în palme, vârful degetelor atingând uşor fanta din mijloc.

Pofta se scursese în valuri în venele lui, simţind pe neaşteptate că pasiunea devine de nestăpânit, dorind-o, simţind cum ea îl mângâia în zone din ce în ce mai intime, în vreme ce el îi îndepărta picioarele cu genunchii şi...

– La dracu'! zise el cu voce tare, în maşina goală. Depăşise cu zece kilometri limita de viteză, riscând să fie tras pe dreapta, tocmai acum, când nu-şi dorea să aibă de-a face cu poliţia. Nu în seara asta.

Inspiră profund, palmele transpirate încordându-se pe volan. Imaginea lui Eve, aşezată pe spate, goală şi plină de dorinţă, cu buzele întredeschise, cu obrajii roşii ca focul şi ochii licărind din cauza pasiunii lichide şi fierbinţi, continua să persiste în mintea lui.

Şi totuşi, în noaptea aceea, la numai câteva secunde după ce făcuseră dragoste, telefonul ei mobil sunase, iar ea fu gata să sară din pat. Era ca şi cum cel care o sunase, Royal Kajak, reuşea să o ridice din pat la primul sunet al soneriei.

– Ai de gând să pleci? Cole nu-şi ascunse nici surprinderea, dar nici furia crescândă, privind-o cum îmbrăca rapid o pereche strâmtă de blugi.

– Da.

– De ce?

– El are nevoie de mine.

– E nebun.

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că vrea să vorbească cu mine.

– Despre ce?

În clipa aceea, ea ezitase, iar el sesizase minciuna în secunda în care rostise:

– Habar n-am.

– Ba ai.

– Nu ştiu nimic, până nu vorbesc cu el.

– La ora asta? Nu poate să aştepte? El aruncase o privire spre ceas. Era trecut de zece. Dar ea nici nu voia să audă.

– Nu voi lipsi mult. Ştiu că-i târziu, dar... ăsta-i Roy pentru tine. Ea îşi trecuse braţele prin bretelele mici ale sutienului, după care îşi îmbrăcase bluza, vârând-o pe cap.

– Unde vă întâlniţi? Nu poate veni aici?

– Nu... el... el e la cabana unchiului său, cea de care ţi-am povestit... cea la care mergeam amândoi când eram copii.

– Cabana pentru pescuit?

– Exact. Ea se uitase prin cameră, găsise un pantof, după care-l încălţase.

– Sună-l. Spune-i că vă întâlniţi aici. Sau... sau acasă la tine. Sau că vă întâlniţi dimineaţă, pentru Dumnezeu! Cole se ridicase apoi în fund. Nu eşti obligată să te duci până în zona mlăştinoasă, la o cabană ca vai de ea. Eu am crescut în zona aia. E periculoasă!

– El e deja acolo. Mă aşteaptă.

– Şi ce dacă? Nu-i porneşte maşina? Nu poţi să-l suni, să schimbi înţelegerea?

– Mă duc acolo, Cole. Vocea ei nu lăsase loc de proteste.

– Ah! Ea descoperise celălalt pantof lângă fereastră, şi-şi strecura piciorul înăuntru. N-are rost să facem o dezbatere. Roy are ceva de argumentat în privinţa uneia dintre investigaţiile mele, ştii foarte bine.

Cole ştia în adâncul sufletului său că, indiferent ce-i spusese Roy lui Eve la telefon, lucrul acela nu avusese nimic de-a face cu aberantul ei studiu despre psihologia comportamentală.

– Dacă e vorba doar de studiul tău, atunci poate aştepta până mâine.

Ea ridicase din umeri, îmbrăcându-şi geaca, după care o pornise spre uşă. O femeie decisă. O femeie care avea un secret.

Cole dăduse aşternuturile la o parte.

– La naiba, dacă eşti atât de încăpăţânată, atunci vin cu tine.

– Nu! Ea se răsucise pe un călcâi, pentru a se uita la el. Are ceva de discutat cu mine. Se pare că e ceva important. Nu o să-i placă că nu vin singură. O să aibă reţineri în privinţa discuţiei. O să se simtă ruşinat şi stângaci.

– Eve, ascultă...

– Dar tu de câte ori m-ai lăsat singură? Te-ai ridicat şi ai plecat să te întâlneşti cu un client fără să scoţi un cuvânt?

El fusese luat prin surprindere de tonul ei ofensiv.

– E cu totul altceva.

Ea mârâise şi deschisese uşa dormitorului.

Rapid ca viteza luminii, dându-şi seama că ea nu avea de gând să asculte de vocea raţiunii, Cole se dăduse jos din pat, luându-şi perechea ponosită de Levis.

– E un privilegiu client-avocat şi – el începuse să raţionalizeze, în timp ce îmbrăca un crac al pantalonului, sărind într-un picior către uşă.

– Mdaa, mdaaa, ştiu, i-o tăiase ea.

Pe palier, luptându-se încă cu un crac al blestemaţilor ăia de Levis, el îi strigase:

– Eve, nu-mi place deloc chestia asta.

Ea coborâse scara în spirală, aproape alergând, în vreme ce mâna îi aluneca pe balustrada lăcuită. Nu-i aruncase nici măcar o privire.

– Nu vei fi în siguranţă. El reuşise să-şi tragă în sfârşit blugii chiar în secunda în care ea ajunsese la parter.

– Sunt fată mare, Cole.

– Aşteaptă! Eve, e o nebunie!

Ea ajunsese deja în dreptul intrării, cu geanta pe umăr, în vreme ce el alerga pe scară, încercând disperat să-şi încheie nasturii de la blugi.

– Nu poţi...

– Ba pot şi vreau. Fata era deja cu mâna pe clanţă, dar Cole se aruncase în faţa ei, blocându-i ieşirea.

– Hei... aşteaptă, îi ceruse el.

Gestul lui o înfuriase deja.

– Mă împiedici să ies? întrebase ea, nevenindu-i să creadă. Nu suntem în Evul Mediu! Dă-te din calea mea!

– N-am avut niciodată încredere în Roy.

– Tu nu ai încredere în nimeni, îi strigase ea. Nici în mine, se pare. Aşa că termină cu atitudinea asta de Machiavelli şi de macho man!

În clipa aceea, el făcuse cea mai mare greşeală. O strânsese tare, cu degete ca de oţel, de antebraţ, obligând-o să stea pe loc.

– Vin şi eu cu tine.

Ea se uitase în jos, la degetele lui ca o gheară.

– Dă-mi drumul, Cole, zisese ea, cu o voce care era, în mod curios, uşor temperată. Şi să nu mai încerci vreodată să mă opreşti, că nu ştiu ce se va întâmpla. Când îi întâlnise din nou privirea, ochii ei erau plini de o furie rece.

– Ce e, Eve? întrebase el, slăbind strânsoarea. El nu reuşea să o înţeleagă. Cu ce-o avea la mână Roy Kajak? Era vorba de amiciţia lor din copilărie? Despre studiul acela? Sau de altceva? Mai profund. Mai misterios. Cu mult, mult mai intim.

– Ai depăşit măsura. Vocea ei era joasă, ameninţătoare. Dă-te la o parte. Trebuie să plec. Tu rămâi şi dacă nu-mi dai drumul, o să chem poliţia.

El îi lăsase braţul, ca şi cum ea tocmai îl înjunghiase, urmărind cum îşi scoatea telefonul mobil din buzunarul lateral al genţii.

– Ai fi în stare să aduci poliţia aici?

Ea nu-i răspunsese, trecând pur şi simplu pe lângă el, ţinând telefonul în mână, după care deschisese uşa şi o luase la fugă spre maşină.

Chiar şi acum, în secunda asta, după trei luni de zile, reuşea să audă zgomotul portierei trântite cu putere, tusea şi aprinderea motorului Toyotei şi scârţâitul furios al cauciucurilor, în clipa în care ea ieşise de pe alee.

El rămăsese locului preţ de câteva secunde, după care închisese uşa, urcând din nou la etaj, câte două trepte deodată. După aceea traversase cu paşi mari covorul din dormitor, deschisese dulapul şi formase în fugă combinaţia seifului încastrat în perete. Strânsese în palma lui un revolver, după care coborâse în fugă la maşină, confuz şi temându-se pentru siguranţa ei. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nu era bine. Eve ascundea ceva important.

Iar el cunoştea o scurtătură spre cabană.

5

Becurile de pe străzi se aprinseseră în clipa în care Eve ajunse la casa pe care o moştenise de la bunica sa. Umerii o dureau, iar capul îi bubuia cu putere, dar cel puţin ajunsese într-un loc pe care-l putea numi căminul ei.

Parcă pe aleea din faţa garajului. Casa Nanei avea o înfăţişare singuratică, terasa acoperită pornind de la una din uşile laterale şi continuând până la corpul principal al clădirii, o casă veche, cu trei etaje, construită în stil victorian, la care se mai adăuga un turnuleţ pe care bunica ei îl utilizase ca atelier artistic, atâta vreme cât fusese în stare să urce scara în spirală. Chiar şi în copilărie, Eve spunea că, ori de câte ori îşi petrecuse weekendurile din timpul verii cu Nana, ea dormise în turnuleţul care oferea o splendidă panoramă şi din care se ajungea imediat pe acoperiş. Vara, Eve stătuse adesea pe ţigla veche, privind peste acoperişuri şi pe deasupra copacilor, închipuindu-şi că poate vedea dincolo de St. Charles Avenue, de strada Magazine şi de zona cunoscută sub numele de Canalul Irlandez, până la Mississippi – ceea ce era imposibil, bineînţeles.

În secunda aceea, se uită lung la vechea proprietate, zâmbind uşurată.

– Am reuşit, îi zise ea lui Samson, oprind motorul. Să o luăm pe rând: să scoatem pisicul acela afurisit din maşină! Ei bine, dacă nu-i putea dădea drumul pe afară, cel puţin să-l scoată din coşuleţ şi să-l bage în casă. Câteva zile avea de gând să-l ţină acolo, ca să se asigure că se readapta la ambianţa casei, urmând ca abia după aceea să-i dea drumul şi pe afară.

Privind la articolele împrăştiate în jurul scaunului din dreapta, hotărî să le lase deocamdată acolo. În clipa de faţă, nu o mai

speriau chiar atât de tare. *Mai târziu,* își zise ea, cărând geanta și coșul pisicului pe treptele care duceau spre terasa din spatele casei și spre intrarea din dos.

Oricât de mult ar fi iubit casa aceea, cu tavanele înalte, cu coridoarele înguste, mirosind a plăcintă de pecan, a cafea proaspătă și a săculeți cu flori uscate, ea fusese la fel de șocată ca și toți ceilalți, în clipa în care aflase că Nana îi lăsase moștenire această casă, ignorându-i pe fiul ei și pe frații vitregi ai lui Eve.

Eve descuie ușa din spate, traversând mai întâi o cămară, înainte de a intra în bucătărie. Aprinse o parte din lumini, strâmbând din nas în fața mirosului de praf și de mucegai, care se impregnase deja în lemnul vechi, cât timp ea nu mai fusese aici. În afară de asta, se simțea un miros persistent de stricăciune, astfel că doar aruncând o privire în spațiul de sub chiuvetă, descoperi acolo gunoi ce ar fi trebuit să fie aruncat cu două-trei luni în urmă.

– Grozav, rosti ea, deschizând coșul pisicului și urmărindu-l pe Samson cum se întindea să iasă din coșuleț. În următoarele cincisprezece minute, se ocupă de aruncarea gunoiului, ducându-l în tomberon, de pregătirea mâncării și a castronului cu apă pentru Samson și de căratul bagajelor. După ce își aduse valizele înăuntru și le așeză la piciorul scării, se întoarse pentru ultima dată la mașină, luând de acolo plicul și articolele împrăștiate pe podeaua automobilului, de lângă scaunul pasagerului. Numai atingându-le se simți murdară. Indiferent cine era persoana care se ocupase de aceste decupaje, așezându-le apoi în plicul acela, și așteptând momentul propice pentru a le pune în mașina ei, o făcuse cu un anumit scop.

Intenționase s-o sperie.

Altfel de ce ar fi intrat astfel în mașină, lăsându-i acolo un plic anonim? Asta se petrecuse la benzinărie, când uitase să încuie mașina? Atunci îl văzuse ea pe individ, când o privea atent prin ochelarii de soare cu lentile de culoare închisă.

Nu mai exista nicio îndoială: fusese urmărită.

Poate că el era acum aici. Supraveghind-o.

Ridică rapid capul, cercetând strada goală, verdeața învăluită în întuneric care-i împrejmuia casa, aleea din spatele garajului. Își încordă auzul și privirea, dar nu auzi nimic, nu auzi mersul vreunui pas pe pavaj, nu auzi șoapta aerului, simțind doar aroma ploii care se scurgea de pe frunzele late ale dafinului de munte, plantat chiar lângă trotuar.

O trecu un fior când strânse toate acele fâșiuțe de hârtie, după care apăsă pe butonul telecomenzii care declanșa închiderea automată a portierelor. Mașina ciripi ușor, în timp ce farurile clipiră în momentul în care Camry-ul ei se încuie. Gata cu intrările prin efracție. Aruncă o privire peste umăr, simțind cum perișorul de pe ceafă i se ridică brusc. Cine făcuse asta? Oare o urmăriseră?

Totul părea în regulă. La ferestrele umbrite ale caselor vecine se zăreau lumini primitoare. Noaptea era liniștită, traficul redus, auzindu-se doar șuierul ușor al vântului prin frunzele pecanului, ale pinului și ale stejarului veșnic verde din grădina ei. Cu toate acestea, putea fi doar o impresie. Ea era încă preocupată, cu nervii întinși la maximum, grăbindu-se să intre în casă și să tragă zăvorul în urma ei, acesta scoțând *un pocnet de satisfacție.*

Așeză plicul și extrasele din presă pe masa de la bucătărie, examinându-le de la distanță, fiindu-i parcă teamă să le atingă. Erau aproape treizeci de articole, toate decupate cu grijă cu o foarfecă cu zimți, toate referindu-se la tragicul sfârșit al lui Faith Chastain.

Cine i le trimisese?

De ce?

Ce legătură avea ea cu femeia aceea care murise cu mai mult de douăzeci de ani în urmă?

Străduindu-se să dea un sens acestei povești, Eve se gândi la informațiile pe care le aflase deja. *Faith Chastain murise la sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuților". Spitalul de boli psihice la care lucrase tatăl lui Eve. Clădirea aceea masivă din cărămidă în care se jucase ea în copilărie, ascunzându-se de măicuțe și uitându-se pe furiș la pacienți.*

În secunda aceea, Eve își frecă palmele, încercând să

tempereze neliniştea care nu-i dădea pace. Se întrebă: *Nu cumva au de gând să te facă să te întorci acolo, ca să bântui pe coridoarele şi în încăperile acelea unde ai fost martora atâtor abuzuri şi cruzimi cărora li se spunea „tratament"? Nu erai fascinată de vechiul azil? Nu l-ai inclus ca parte integrantă a cercetărilor tale? Nu aveai de gând să compari aceste constrângeri fizice, practicate la acel sanatoriu, cu o parte din antipsihoticele care se administrează astăzi? Întrebarea este: Cine mai are cunoştinţă despre toate acestea? Cui îi mai pasă? Care este mesajul pe care încearcă să ţi-l transmită?*

Înghiţind cu greutate, Eva simţi cum ameţeşte uşor, privind atent acele articole. Dacă raţionamentul ei era corect şi cineva încerca să o sperie, îndepărtând-o de studiul ei sau... sau ce? Să o avertizeze? Atunci de ce se ocupase de cazul lui Faith Chastain? O femeie despre care ea nu-şi aducea aminte.

Sau îşi aducea?

O văzuse Eve pe Faith Chastain, atunci când era abia un copil? Inima lui Eve începu să bată ceva mai tare, iar ea roşi, amintindu-şi cum îşi minţea tatăl că se duce afară să se joace, să se dea în leagăn sau să facă o plimbare prin pădure, ori că se va duce la grajduri, acolo unde erau câţiva cai, când ea intenţiona, în realitate, să se furişeze în spital, ca o fantomă strecurându-se pe coridoarele şi încăperile în care, în mod normal, nu aveai acces, ignorând astfel orice fel de regulă.

Fusese oribil, dar, în acelaşi timp, fascinant să-i privească pe pacienţi în cămăşi de forţă şi pe cei supuşi altor restricţii. Ştia că nu e drept, însă, uneori, pacienţii o speriau. Mai ales unii dintre ei, care probabil că, cu ani în urmă, suferiseră lobotomii, sau alţii care erau supuşi la tratamente cu electroşocuri.

Temerile copilăriei reuşeau să o facă să se simtă ruşinată şi astăzi, iar obrajii ei se înroşiră ca para focului. Pacienţii pe care-i considerase de-a dreptul captivanţi, cei pe care-i evita sau cei care o înfricoşau, erau oameni bolnavi, care se luptaseră cu tot felul de demoni nevăzuţi. Bineînţeles că ea nu le înţelegea pe atunci bolile şi psihozele.

Fusese atât de dezinformată. Dacă nu nepăsătoare, cel puţin preocupată în mod special numai de ea însăşi. Adevărul era că cei mai serioşi dintre pacienţi o speriau îngrozitor. O intrigau, dar într-un mod înspăimântător. Interesul ei pentru psihiatrie nu fusese determinat doar de alegerea unei cariere; fusese un fel de remuşcare. Din cauza accidentului şi a morţii lui Roy, pierduse semestrul din primăvară, intenţionând să reia cursurile în toamnă.

Alungându-şi ultimele gânduri, îşi concentră din nou atenţia asupra articolelor de ziar. Cineva ştia, cu siguranţă, despre legătura pe care o avea cu acel sanatoriu. Dar de ce le-ar păsa lor de trecutul ei?

Oftând a hotărâre, se apropie din nou de masă, adunând articolele unul câte unul, aruncând o privire asupra lor şi încercând să le aşeze într-o anumită ordine. Nu erau datate, aşa că cel mai bine era să le sorteze în funcţie de publicaţia în care apăruseră – revistă sau ziar. Putea să caute articolele pe Internet şi plănuia să facă asta imediat ce-şi punea în funcţiune aparatura.

Dar nu în seara aceea. Nu acum, când durerea de cap revenea din nou, după călătoria aceea lungă. Trebuia să lase lucrurile să se decanteze, pentru a-şi da seama care era semnificaţia lor. Frecându-şi tâmplele, se duse la chiuvetă, lăsând apa să curgă câteva minute, până căută în dulap un pahar cât de cât curat. Înghiţi încă două tablete de aspirină, cu puţină apă rece de la chiuvetă, după care se aplecă şi îşi stropi faţa cu apă.

Închizând robinetul, descoperi un prosop în sertar şi se şterse pe faţă. Tot chinul acelei zile se mai estompă puţin, în momentul în care aruncă o privire prin încăperea în care petrecuse ceasuri întregi cu bunica ei. Gresie de culoare roz, tapet în tonuri de verde, gri şi roz, dulapuri ce odată fuseseră albe, podeaua zgâriată – bucătăria era aceeaşi ca pe vremea când Eve era abia un ţânc şi era obligată să se caţăre pe un scaun ca să se joace la chiuvetă cu o bucată de aluat pentru plăcintă, în timp ce bunica ei pregătea cele mai dulci plăcinte de pecan pe care le mâncase Eve vreodată.

Ea zâmbi uşor, amintindu-şi palmele micuţe şi şorţul acoperite de făină, în timp ce fraţii ei – neastâmpăraţii, cum îi numea Nana –

se jucau pe afară, indiferent cum era vremea. Chiar şi atunci, ea era diferită. Kyle şi Van nu aveau voie să intre încălţaţi în cămară sau să „alerge de-a valma“ prin casă, în vreme ce lui Eve i se permisese să facă aproape tot ce-i poftea inima. Fusese favorita Nanei, şi asta de la bun început. Cu toate că Eve fusese adoptată, Nana considerase, totuşi, că era specială, că era cea care consolidase relaţia dintre Terrence Renner şi soţia sa, femeia care avea doi copii dintr-o căsnicie anterioară, copii care fuseseră concepuţi de un tată care-şi petrecuse viaţa mai mult în închisoare decât afară. Cu toate că tatăl lui Eve îi adoptase pe Kyle şi Van, aceştia erau, în momentul căsătoriei celor doi, nişte tineri cu atitudine – „zurbagii şi huligani“, după cum mormăia Nana nemulţumită –, în timp ce Eve venise în familia lor când era abia un bebeluş.

Nu trebuia să fii specialist ca să-ţi dai seama de ce Kyle şi Van nu-i fuseseră niciodată de prea mare ajutor. Kyle se transformase într-un bărbat mătăhălos şi nefericit, iar Kyle îşi petreccea anii maturităţii gândindu-se exclusiv la el, fiind un narcisist sută la sută.

Eve ştia că bunica ei devenise apoi o bătrână intolerantă căreia îi plăcea să se joace de-a favoriţii. Iar acest joc se exacerbase în momentul morţii lui Dorothy Gilles Renner – atunci când bunica lui Eve precizase în testamentul ei că „partea leului“ din averea ei avea să-i revină lui Eve. Kyle şi Van primiseră o moştenire simbolică, iar tatăl lui Eve, unicul copil al lui Dorothy, se pricopsise cu o fermă abandonată aflată într-o zonă mlăştinoasă şi cu amintirile din cel de-al Doilea Război Mondial ale tatălui său.

O pastilă amară pentru bărbaţii familiei.

În privinţa moştenirii simbolice, Eve se luptatase în sinea ei cu nedreptatea acestei situaţii, decizând că în momentul în care avea să vândă casa, se va revanşa faţă de fraţii ei.

Dar nu în seara asta. Era moartă de oboseală. Se plimbă de colo colo prin casă, aprinzând veiozele. Ajungând la capătul scării, luă valiza cea mare şi începu să urce treptele de lemn crăpate. Treptele, altădată colorate, erau acum uzate, la fel ca şi restul

casei, iar Eve se întreba uneori dacă bunica îi lăsase o gâscă de aur sau un albatros. Renovarea casei, astfel ca ea să-şi recapete farmecul de altădată, ar fi costat o avere, aşa că treptele acea fragile, gresia roz şi ciobită pe alocuri şi tapetul în nuanţe şterse trebuiau să rămână, cel puţin pentru moment.

Ajungând la etaj, se opri, cu respiraţia tăiată şi încruntându-se, în clipa în care realiză cât de slăbită era. Şi toate acestea din cauza unui asasin care o împuşcase.

A lui Cole.

Iubitul ei.

Cel căruia îi împărtăşise totul.

Agresorul ei.

Stomacul i se făcu ghem, iar ea revăzu chipul lui frumos şi plin de furie care o privea atent, în timp ce ridica pistolul în direcţia ei şi, cât ai clipi, prin geamul care se făcuse ţăndări, fusese gata s-o ucidă.

Aşa se petrecuseră lucrurile.

Oare?

Cole încercase s-o omoare...

– Nemernicul, şopti ea, încercând să-şi alunge toate astea din minte. În seara asta nu voia să se gândească la aşa ceva.

Intrând în dormitorul mare, aruncă hainele murdare în coş, pe celelalte agăţându-le pe umeraşe, aşa şifonate cum erau. Se mai duse încă o dată la parter să-l ia pe Samson pe care îl strânse în braţe, în timp ce asculta cum torce liniştit, lipit de ea, iar coada lui lungă i se încolăcise în jurul taliei.

– Îmi pare rău pentru drumul acela lung şi oribil, îi şopti ea. Tu eşti un băiat tare, tare bun. Mă ierţi? Pisicul o privi cu ochii lui mari şi aurii, după care îşi frecă căpşorul de bărbia ei, torcând zgomotos. În concluzie, am ajuns aici, Samson. Şi acum ce facem? Hmm? O luăm de la capăt, cred.

Şi îl înfrunţi pe Cole. Indiferent de consecinţe. Pisicul sări din braţele ei, direct pe pervazul ferestrei aflate chiar lângă masă, privind atent la noaptea de-afară.

– Să nu te cocoţi pe dulapuri, zise Eve, ca întotdeauna. Şi nici pe masă.

După ce verifică de două ori că uşile erau încuiate şi zăvorâte, se îndreptă spre baie. Intră, încuie uşa, curăţă cada veche, o umplu cu apă, se dezbrăcă şi intră în apa caldă.

Un adevărat Paradis, gândi ea, lăsându-se să alunece în cadă până la bărbie şi simţind cum apa îi mângâia pielea, risipind încordarea gâtului şi a spatelui. Închise ochii. Apa o învălui, iar pe deasupra propriei respiraţii, ascultă şuierul vântului, care răsfira frunzele magnoliilor din spatele casei, făcându-le să foşnească uşor.

Imaginea lui Cole pluti în mintea ei. O faţă dură, dacă nu frumoasă, doi ochi albaştri şi ficşi, care în timpul zilei îşi schimbau culoarea, o gură cu buze subţiri precum lama, care se lăţea în momentele de furie, ori îşi ridica colţurile în momentele de veselie. Ea crezuse că el va fi „alesul", dacă exista aşa ceva – dar se înşelase, îşi dădu seama în timp ce apuca o bucată crăpată de săpun.

Se înşelase cumplit.

– Nemernicul, înjură Cole printre dinţi, îndreptându-se cu maşina spre periferia oraşului. Nu avea rost să se gândească la Eve.

Supraveghindu-i atent pe ceilalţi participanţi la trafic, îşi strecură Jeep-ul pe podul care trecea pe deasupra Lacului Pontchartrain, uitându-se în treacăt la kilometrii de apă neagră ce se răspândeau în toate direcţiile. Bătu nervos cu degetele în volan şi imediat ce trecu dincolo de pod, traversă câteva orăşele, îndreptându-se apoi spre o regiune împădurită, acolo unde unul din verii lui avea o rulotă. Se jucau acolo când erau copii, dar bănuia că Jim, căsătorit de mulţi ani şi mutat, împreună cu soţia şi fiul lor Philly, nu se mai întorsese acolo de un deceniu. Parcă pe marginea şoselei şi aşteptă.

Cinci minute.

Zece.

Nu apăru nimeni.

Acum ori niciodată.

Luând trusa cu scule, scoase de acolo o lanternă şi apoi încuie Jeep-ul. Noaptea era rece, ceaţa fină ridicându-se deasupra copacilor şi a terenurilor din jurul golfului. Cole scoase o pereche de mănuşi groase, după care sări gardul şi se îndreptă spre casa aceea veche. Era lungă şi joasă, o pată albă în pădurea verde, aşa cum fusese ea odată. Aprinzând lanterna, plimbă lumina răspândită de aceasta pe construcţia veche din aluminiu şi sticlă. Perdele erau trase, petele fiind vizibile printre pânzele de păianjen prinse de-a lungul geamului murdar, pe care se pare că muşchiul prinsese deja rădăcini.

Era clar că pe aici nu mai trecuse nimeni de-o grămadă de vreme.

În afară vânătorilor şi pescarilor care traversaseră proprietatea, el era probabil ultima persoană care dădea târcoale căsuţei cu un singur etaj. Nu existau nici măcar urmele unui foc de tabără sau a unor lemne tăiate, care să dea de înţeles că intruşii descoperiseră rulota.

Cu atât mai bine.

Ca şi cum ar fi fost în contratimp, Cole o luă la fugă pe o potecă a căprioarelor, până ce ajunse la o răscruce. Se îndreptă cu precizie spre sud, ajungând în dreptul unui doc, acolo unde vărul lui construise o şalupă mică. Barca nu mai era, debarcaderul era ruginit, iar bucata de ciment turnată pentru el lipsea parţial. Cole îndreptă lanterna spre apa întunecată, auzind un clipocit, probabil un aligator care aluneca în apă de pe bancul de nisip.

Plimbând lumina lanternei de-a lungul malului, observă un cedru singuratic, al cărui trunchi era crăpat. Cu scoarţa albă, semăna cu o santinelă, iar Cole rosti o rugăciune pentru că acesta nu fusese tulburat vreme de un an de zile. Mergând spre colţul cel mai îndepărtat, aproape de apă, descoperi o groapă între rădăcinile ieşite din pământ. Mai întâi îşi puse mănuşile groase. După aceea verifică groapa, luminând-o. Nu zări nimic, în afara rădăcinilor care se strecurau înăuntru şi care erau puţin mai late decât o palmă de om. Nu putea fi sigur. Apropiindu-se mai mult de copac, scoase din trusa de scule o săpăligă spiralată, ca să o

folosească dacă va fi nevoie. Nu voia să ia prin surprindere un mocasin de apă* care dormea acolo sau vreo altă vietate.

Niciun animăluţ nu sâsâi, lătră, ţipă sau se repezi să iasă din groapă, dar cu toate acestea, inima lui bătea de două ori mai tare. Se apropie de groapă, încet şi cu grijă, începând să scormonească cu degetele în pământul dinăuntru, până ce mănuşile dădură peste un corp străin. Zâmbi în întuneric.

– Bingo, şopti el, săpând mai departe până ce descoperi punga de plastic cu formă stranie.

Strecurând punga nedesfăcută în cutia cu scule, Cole se dădu repede înapoi, şi aproape că o rupse la fugă printre arbori şi toată acea vegetaţie. Nu auzi nimic, în afara respiraţiei sale sacadate şi a bubuitului inimii. Dacă l-ar fi descoperit cineva, ar fi avut foarte multe de explicat.

Ajungând lângă gard, stinse lanterna, sări peste gardul din sârmă, aterizând cam la vreo douăzeci de kilometri distanţă de Jeep-ul său. Acolo rămase nemişcat. Aşteptând. Ţinându-şi respiraţia şi urmărind orice semn că ar fi fost urmărit sau că cineva se afla prin preajmă.

Secundele treceau una după alta.

Broboanele de transpiraţie se scurgeau pe sub guler. Undeva spre est, se auzi ţipătul unei bufniţe, dar el nu zări nimic în întuneric, nu detectă niciun miros straniu care să se deosebească de aerul serii, nu sesiză niciun zgomot de paşi.

Pleacă. Acum ori niciodată.

Mereu atent, făcu un pas şi, cum nu sări nimeni asupra lui, începu să meargă repede spre maşină. Descuie, deschise portiera şi aruncă înăuntru sculele şi pachetul acela ciudat şi plin de pământ.

Ieşi cu grijă de pe teren. Nu-l aştepta nicio maşină cu sirena pornită şi nici poliţişti masivi, cu armele şi cătuşele pregătite. Ajungând pe şosea, băgă Jeep-ul în viteza întâi şi o porni la drum, trăgând cu ochiul la rucsacul de pe locul pasagerului. Numai după ce străbătu cei cinci kilometri care-l despărţeau de rulotă, îndreptându-se spre un orăşel aflat în apropierea oraşului în care

* O specie de şarpe.

locuia el, deschise fermoarul rucsacului şi privi înăuntru. Degetele atinseră materialul de plastic. El aprinse beculeţul din interior, dând cu ochii de bani. Cincizeci de fişicuri, de câte o mie de dolari, banderolaţi şi înfăşuraţi într-o pungă cu fermoar. Cincizeci de bătrâne! Nu era o avere, dar era suficient ca să se pună din nou pe picioare.

Bani pătaţi cu sânge, gândi el, cu toate că nu-i păsa de asta câtuşi de puţin.

Montoya se uită la legitimaţia sa de serviciu, după care o aruncă pe masă. Meseria lui părea, uneori, inutilă. În bucătărie, deschise frigiderul, luă o bere şi-i scoase dopul. Încăperea era un adevărat haos, din moment ce se afla în mijlocul unei renovări la scară mare. Unele instalaţii funcţionau, altele nu, iar zidul care separa casa lui de cea a vecinului era de forma unei arme. Acum pentru a păstra căldura, cele două spaţii identice erau separate de o placă Visqueen, care în curând avea să devină un living. Bucătăria urma să fie dublată ca spaţiu, aveau să fie două băi şi încă un dormitor.

Eventual.

După ce luă două înghiţituri de Lone Star, se aşeză pe un scaun cu spătar înclinat, mângâind absent capul căţeluşei. Hershey, labradoriţa, prietena lui ciocolatie, îi linse palma. Montoya mormăi: „Eşti fată cuminte", fără să fie neapărat atent la Hershey, ci la copia dosarului care făcea referire la asasinarea lui Roy Kajak.

Probabil că le lipsea ceva, o dovadă care să demonstreze că Cole Dennis avusese de-a face cu crima. Corecţie: o dovadă pe care nu o rătăciseră – sau pierduseră. Avuseseră în posesia lor o bucată de material care se potrivea cu o bucată din unul din puloverele lui Dennis. Problema era că bucata aceea de material dispăruse înainte să se verifice dacă conţinea urme de sânge sau de piele, sau dacă se potrivea cu mâneca puloverului descoperit în valiza lui Dennis. Problema era că puloverul în sine nu era pătat de sânge, ci avea doar o gaură, aşa că nu deţineau nimic

concret. Şi chiar dacă bucăţica aceea ar fi apărut ca prin minune, ea va reprezenta doar *o părticică* a unei dovezi incriminatorii, aşa că la ce bun? Totuşi, era un aspect pe care nu-şi permiteau să-l compromită, mai ales când era vorba de un om ca Cole Dennis.

Ceea ce însemna că, în afara mărturiei lui Eve Renner, nu aveau nicio dovadă că el ar fi fost prezent la cabană.

– La dracu', mormăi Montoya, clătinând din cap. Nu avuseseră dovezi suficiente ca să-l reţină pe nemernic, iar martorul lor principal suferea de o formă gravă de amnezie.

Prin urmare, Dennis era liber în momentul de faţă.

Montoya se întreba dacă Eve Renner nu le sabota cumva cazul în mod intenţionat. Ea şi Cole avuseseră o relaţie. Păi, în cazul acesta, de ce-l mai indicase ca vinovat în primă instanţă?

Trecându-şi degetele încordate prin părul tuns scurt, se strâmbă atât de tare, încât simţi că-l doare faţa. Gândul la avocatul acela libidinos care scăpase basma curată în cazul acestui asasinat îi provocă o criză de gastrită, iar stomacul lui Montoya începu să huruie.

Hershey lătră scurt şi zgomotos, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Coada ei lovea deja spătarul unui scaun, ridicând praful în aer.

Abby ajunsese acasă.

Starea de spirit a lui Montoya nu mai era chiar atât de sumbră.

Uşa din faţă scârţâi, se deschise, iar Abby Chastain se opri pe terasă, ca să-şi scuture umbrela, ca apoi s-o strângă şi să-i dea drumul în suportul de lângă uşă. Căţeaua aproape înnebuni rotindu-se ca o apucată. În vreme ce ea îşi dezbrăcă impermeabilul, agăţându-l într-unul din braţele curbate ale cuierului-pom aflat pe hol, Abby îi surprinse privirea lui Montoya. Ea îi oferi un surâs sexy, ceea ce făcu ca sângele bărbatului să se înfierbânte brusc de valul de adrenalină al pasiunii.

– Bună.

– Asemenea şi ţie.

– Îmi pare rău că am întârziat, dar am avut o filmare. Stai puţin... Salut. Ţi-a fost dor de mine? o întrebă ea pe căţeluşa care

se agita îngrozitor, lăsându-se în genunchi pentru a o scărpina după urechi. Hershey își luă avânt, repezindu-se în brațele ei. Da, și mie. Dacă așa ceva era posibil, Hershey dădu și mai tare din coadă. Hei, potolește-te, îi ordonă Abby, căzând pe spate și pufnind în râs.

Montoya nu se putu abține să nu zâmbească. Morocăneala lui se făcu nevăzută în momentul în care ea se ridică, ștergându-și praful de pe mâini.

– Cam așa – ea se apropie de Hershey – îmi place să fiu întâmpinată, domnule polițist. Se aplecă prin ușa deschisă, luând o pungă albă din plastic și portofelul său de pe balansoarul aflat pe terasă, acolo unde le lăsase când descuiase ușa.

– Vrei să dau din fund și să mă arunc asupra ta? Montoya împinse scaunul.

– Pentru început, da. Și după aia, habar nu am, poți să-mi mângâi fața cu nasul și să mă lingi peste tot.

Ea îi zâmbi. Doamne, cât de frumoasă era! Cu toate că avea părul legat în coadă, câteva șuvițe roșu-deschis, ondulate și rebele îi cădeau pe lângă obraji. Cu buzele mici, care atunci când cădea pe gânduri se țuguiau, și cu ochii aceia de culoarea coniacului vechi, reușise să-l farmece ca nimeni altcineva. În clipa asta, ochii ei sclipiră cu subînțeles.

– Și să nu uiți să-mi săruți tălpile și să-mi spui că ești nebun după mine, și că nu poți trăi fără mine.

– Și eu ce voi primi în schimb?

– Hmm! Să mă gândesc.

Din câțiva pași ajunse aproape de el.

– Ce ți-ai dori? întrebă ea cu o voce catifelată.

– Ai grijă, ești pe teren alunecos.

Una din sprâncene se înălță în semn de apărare ghidușă.

– E specialitatea mea.

– Ah, doamnă! El râse din toată inima, clătinând din cap. Înconjurându-i talia, îi zise: Hai să sărim peste cină în seara asta și să mergem direct în pat.

– Nici gând. Nu după ce m-am chinuit zece minute să găsesc

un loc de parcare, iar din disperare am lăsat maşina într-o zonă aglomerată, după care am stat la coadă ca să cumpăr ultimul pachet de Pad Thai. Îmi pare rău, dar mai întâi vom mânca. Dar după aceea... cine ştie?

– *Mare* belea eşti. O sărută apăsat pe buze şi o simţi cum se lipeşte tare de el. Iar când ridică capul, ea oftă. OK, ai putere de convingere, dar hai să cinăm mai întâi, vorbesc serios.

– Mâine, îi promise el.

– Ahh, ah, zise ea, nevenindu-i să creadă în momentul în care îşi îndreptă privirea spre peretele din plastic din spatele televizorului cu ecran plat. Fosta bibliotecă cu rafturi masive fusese înlocuită de un perete din plastic care separa livingul lui Montoya de sufrageria îngustă, care aparţinuse până nu de mult Selmei Alexander. Hei, ce e asta? Ea privi spre masă, acolo unde dosarele referitoare la Cole Dennis erau înşirate în jurul legitimaţiei lui de serviciu. Oooo, am auzit de cazul ăsta. S-a dat pe toate canalele de ştiri că Cole Dennis a fost eliberat. Se îndreptă spre bucătărie, cu Hershey după ea, desfăcu punga de plastic pe care o adusese, după care deschise fiecare recipient cu semi-preparate. Aşezând pe farfurii pastele fierbinţi, legumele şi bucăţelele de carne de pui, ea adăugă: Ştiu că ce spun acum e în contradicţie cu principiile tale, dar poate că ar trebui să renunţi la cazul ăsta.

Montoya clătină din cap.

– Nu pot să fac asta. Cole Dennis e „mânjit", sunt sigur de asta.

– Dar nu o poţi dovedi.

– Pentru moment, nu. El îşi frecă bărbia, urmând-o în bucătărie, acolo unde îşi rezemă şoldurile îmbrăcate în denim de blatul mesei.

– Mie îmi miroase a răzbunare.

– Poţi s-o numeşti şi astfel, dacă vrei. Luă o înghiţitură din sticla cu gât lung de Lone Star. Trebuie să găsim o modalitate de a-l prinde pe nemernicul ăsta, iar eu vreau să descopăr cum anume.

Întinzându-i farfuria, ea spuse:

– Eliberează tu un colţ de masă, iar eu aduc furculiţele. Dacă nu cumva preferi beţişoare.

– Furculiţă.

– Deci, unde-i Ansel?

Montoya ridică din umeri.

– Habar n-am.

Ea îl privi pieziş cu ochii aceia aurii.

– Era acasă când ai venit tu?

– Nu ştiu. Crede-mă, pisicul ăsta mă urăşte.

– Pe bune! zise ea, în vocea ei ghicindu-se exasperarea. Tu nu te străduieşti destul să te împrieteneşti cu el.

– Asta s-ar lăsa cu un talmeş-balmeş.

– Vrei să spui cu un „tango".

– Pe bune? făcu el sarcastic, iar Abby îl privi tăios şi îi oferi cele două furculiţe, ordonându-i să ia loc la masă înainte să se ducă să-l caute pe nefericitul ală de pisic gri. În primul rând, Montoya nu iubea deloc pisicile, iar pisicul în cauză era un mare nesuferit, dar el îl tolera că nu avea ce face, fiindcă Abby era vrăjită de nemernicul acela mic.

Peste câteva clipe, ea reveni cu un ghemotoc gri în braţe. Pisicul torcea de mama focului, iar ea îi mângâia burta albicioasă, şoptindu-i cuvinte drăgăstoase în urechile ciulite. Pisicul întoarse capul, privindu-l pe Montoya cu nişte ochi mari şi speriaţi şi cu o privire atât de acră, încât lui Montoya aproape că-i veni a crede că pisicul înţelegea absolut totul, folosindu-l în avantajul său.

– Viu şi zgomotos, după cum văd.

– Ascuns sub pat.

– Crede-mă, nu am făcut altceva decât să merg până în pragul uşii.

– Vă cred, domnule poliţist, îl tachină ea, în timp ce pisicul se agită în braţele ei, după care sări pe podea, doar pentru a se ascunde sub canapea.

– Ură la prima vedere!

– Nu-ţi face probleme. Mănâncă, spuse ea luând două suporturi de farfurii de pe dulapul din apropiere şi aşezându-le pe masă.

Montoya îşi mai luă o bere din frigider şi în momentul în care gândurile referitoare la Cole Dennis încercară să-i invadeze mintea, se forţă să nu se mai gândească la acest caz. Poate că avea nevoie de o pauză. Deschise sticla şi i-o oferi lui Abby, aduse şerveţele şi un borcănel cu sos de soia, odată cu cuţitele, după care se aşeză pe scaunul din faţa ei.

Locuiau de puţină vreme împreună, şi uneori el se simţea cuprins de un sentiment ciudat. Erau logodiţi, iar ea se mutase la el şi, cu toate că se cunoşteau de puţin timp, era convins că voia să-şi petreacă tot restul vieţii alături de ea, alături de femeia divorţată a cărei viaţă fusese un haos din clipa în care o cunoscuse.

– M-a sunat Zoey azi, spuse ea, înfăşurând câteva paste pe furculiţă.

Zoey era sora mai mare a lui Abby care locuia la Seattle.

– Ce face?

– Am întrebat-o şi mi-a răspuns cu un citat: „Pe zi ce trece, mai frumoasă“.

– Stă bine cu ego-ul, remarcă el, dar amândoi erau conştienţi că Zoey se referise la operaţiile estetice care o ajutaseră să şteargă cicatricele atacului violent a cărui victimă fusesese, în urma căruia văzuse moartea cu ochii. Montoya era sigur că chipul lui Zoey urma să se vindece, dar avea îndoieli că din punct de vedere psihic avea să-şi revină, că teroarea de a fi ostatica unui psihopat, care-i pusese viaţa în pericol, avea să se şteargă vreodată complet din mintea ei.

– Voia să ştie dacă s-au făcut progrese cu descoperirea copilului pe care l-a avut mama în afara căsătoriei. Abby lăsă furculiţa deoparte, privindu-l în ochi pe Montoya. I-am spus că nu am aflat nimic. Pe fruntea ei apărură câteva riduri în semn de frustrare, iar Montoya îi înţelese neliniştea. Abby crescuse crezând că ea şi Zoey sunt singurii copii ai lui Faith, o femeie cu probleme mentale care îşi petrecuse o parte din anii maturităţii la Sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor“, un spital de boli psihice care fusese închis de mai bine de douăzeci de ani. Misterul morţii lui Faith Chastain fusese elucidat de curând, aducând cu sine un altul:

Faith Chastain mai adusese pe lume un copil. Autopsia făcută imediat după decesul lui Faith scosese la iveală existența unei cicatrice datorate unei operații de cezariană, care nu existase atunci când Abby, copil fiind, o zărise pe mama ei dezbrăcată.

În concluzie, ce se întâmplase cu copilul?

Până acum, nimeni nu aflase nimic.

Abby se încruntă. Dădu farfuria la o parte și-și încrucișă brațele pe masă.

– Am cercetat toate dosarele referitoare la nașteri și adopții, începând de la nașterea mea și până la moartea mamei. Dacă a existat într-adevăr un copil, atunci cu siguranță că s-a născut în intervalul acela. N-am aflat nimic. Tu?

– Nimic. Cei de la poliție, bineînțeles, nu dețineau nicio informație. Nu se raportase nicio crimă, astfel că Montoya îi telefonase unui vechi amic cu care jucase pocher, un fost polițist care în prezent era detectiv particular. Am vorbit săptămâna trecută cu Graziano, dar nu a aflat nimic. Continuă însă căutările.

– Nu avem altă șansă decât să cercetăm toate dosarele spitalului.

– Spitalul „A noastră Doamnă a Virtuților" era o instituție privată.

– Și ce-i cu asta? Cu siguranță are o arhivă. Trebuie să fie pe acolo, pe undeva. Ea își luă farfuria și o duse la chiuvetă. Hershey se afla la doar un pas în urma ei. Și precis că cineva știe de existența acestor dosare.

El știa unde duce firul discuției și nu-i plăcea deloc.

– Mănăstirea.

– Bingo.

El luă farfuria și o puse pe dulapul de lângă chiuvetă, unde apa curgea deja. Vrei să stau de vorbă cu măicuțele?

– Nu tu trebuie să faci asta, ci eu.

– Abby, rosti el blând, atingându-i brațul și determinând-o să ridice privirea spre el. Poate că a venit timpul să nu te mai implici în povestea asta.

– Vrei să uit, pur și simplu, că e posibil să am un frate sau o soră pe care nu i-am cunoscut niciodată?

– E posibil ca acel copil să nu fi supraviețuit. Ei mai avuseseră discuții pe acea temă dar, ca de obicei, ea era încăpățânată ca un catâr.

– Atunci hai să aflăm, de acord? Își sterse mâinile pe un prosop de bucătărie, după care îl aruncă spre el. El îl prinse cu o mână, în timp ce ea arătă cu degetul în direcția nasului său. Uite ce e, domnule polițist, eu am de gând să merg până la capăt. Nu voi putea trăi fără să știu adevărul. Aşa că ori mă ajuți, ori mă descurc singură. Tu alegi.

– Da, da, ştiu. Sunt de partea ta.

– Bravo.

– Eu doar spuneam că e posibil să nu descoperi nimic sau, în caz contrar, să nu-ți placă ce vei descoperi.

– Şi ce e nou în asta? Ea expiră lung, ridicând brațele în aer. Hei, scuze, nu voiam să isc o ceartă.

– Nici nu ai făcut-o.

Încercă să zâmbească stângaci.

– Am încercat.

– Şi ai eşuat lamentabil, glumi el.

– Eşti imposibil!

– Măcar atât. El o lovi cu prosopul peste şold. În afară de asta, îmi iau revanşa mai târziu.

– Poftim? În dormitor? întrebă ea, făcând ochii mari şi prefăcându-se îngrozită. Cu degetele mâinii răsfirate pe piept, întrebă: Ce ai de gând?

– O să vezi.

Spre surpriza sa, ea merse în spatele lui, deschise casetuța agățată de cureaua sa şi, cu o mişcare uşoară, mişcă cele două cătuşe de metal în fața lui, în vreme ce îl muşcă de lobul urechii. Dinții ei atinseră clipsul diamantului de care el nu se despărțea niciodată.

– La fel şi Domnia Ta, domnule polițist...

6

Animatorul era agitat. Pregătit. Fiecare muşchi al trupului său țipa, întins la maximum.

Venise momentul.

În sfârşit.

Nu mai putea aştepta.

Anticipația bubui în adâncul sufletului său. Sângele plin de pasiune îi pompa frenetic în vene.

Păşind fără zgomot, se îndreptă spre tufărişuri, urmând linia unui gard dărăpănat şi stricat. Îmbrăcat ca de luptă, cu armele legate pe lângă corp, se apropie ceva mai mult de pradă. În aer plutea o ceață fină, adăugând încă un rând de camuflaj, în afara nopții negre ca cerneala.

În depărtare, în apropierea unui teren izolat, zări ferma, ale cărei ferestre erau slab luminate. Pulsul îşi înteți ritmul. Îşi spuse că trebuia să fie prevăzător, să nu se grăbească; nu trebuia să greşească, şi apoi să fie pedepsit de Voce.

Nu şi de data asta.

Dumnezeu îi vorbise, iar instrucțiunile Sale fuseseră extrem de clare.

Păstrând o poziție de drepți, el se strecură pe lângă un pin țepos.

Noaptea fu străpunsă de un sâsâit ascuțit.

Mâna i se duse automat spre cuțitul de la brâu, iar privirea încercă să străpungă întunericul din jur, zărind trupul gros şi cabrat al unui raton. El se lăsase pe picioarele din spate, scoțându-şi la iveală colții ascuțiți, iar ochii lui înconjurați de dungi îl priveau sfidător.

Prostănacul. Ar fi meritat să-i taie gâtul, să ucidă creatura

aceea insipidă, pentru ca mai apoi să o lase pradă vulturilor şi corbilor.

Dar nu putea risca, făcând un gest neplanificat. Trebuia să se concentreze. Ordinele primite fuseseră unele succinte. Vocea lui Dumnezeu fusese precisă şi puternică, comunicându-i cu exactitate ce avea de făcut, în vreme ce celelalte voci, sâcâitoare şi ademenitoare, bâzâiseră întruna, producând un zgomot asurzitor. Crima avea să fie comisă foarte curând.

Cu ochii scăpărându-i, ratonul se făcu mic în propria blană, adâncindu-se ciudat de mult sub tufişuri şi crengăriş, ca şi cum ar fi ştiut că fusese la un pas de moarte. El se strâmbă, apucând cuţitul de vânătoare.

Răzbunarea Domnului.

Imediat ce rozătoarea se făcu nevăzută, îşi concentră atenţia asupra fermei, acolo unde îl aştepta victima.

Fără să ştie lucrul acesta.

Mai hotărât de data aceasta, el trecu dincolo de sârma de fier lăsată şi încâlcită, strecurându-se printr-o gaură, după care o rupse la fugă pe câmpul deschis. Noaptea de mai era răcoroasă. Nori de ceaţă se înălţau în spirală din mijlocul mlaştinii, iar aerul era proaspăt şi curat datorită ploii care tocmai căzuse, umplându-i nările cu aroma pământului reavăn.

Fusese o zi lungă şi plină de recompense.

Atunci o zări pe ea.

Pe Eve.

Frumoasă.

Seducătoare.

Mortală.

Ah, s-o dorească, să-i simtă pielea, trupul moale care se agita dedesubtul lui. Să-i simtă parfumul. Să o guste. Să-i simtă căldura pielii care se freca nerăbdătoare de pielea lui. Dorea cu disperare să-i audă geamătul, să o vadă zvârcolindu-se, pradă fricii şi extazului, în timp ce el ar fi fost deasupra ei, posedând-o, cufundându-se adânc în ea, în vreme ce ea ar fi gemut, în timp ce

corzile gâtului s-ar fi încordat, lăsând capul pe spate, ispititor... Ar fi făcut tot ce i-ar fi poftit inima cu trupul ei frumos, iar ea l-ar fi acceptat, înțelegând care le e destinul. Ea o să îngenuncheze înaintea lui, lingându-și buzele deja ude... pregătită să-l primească în adâncul ființei ei.

Simți cum penisul lui pulsa dureros, gata să devină tare, iar el strânse tare din dinți.

Nu avea timp pentru asemenea fantezii, nu încă.

Mai târziu.... O, da, mai târziu...

Deocamdată, trebuia să se concentreze.

Ea va trebui să aştepte.

El avea treabă.

Ştia unde se afla ea.

Puțin mai devreme, o urmărise. După ce se asigurase că se îndrepta într-adevăr spre oraş şi nu spre ferma lângă care se afla el acum, el întorsese maşina, pornind-o pe străzile de la marginea oraşului New Orleans, făcând oarecum cale întoarsă şi căutând un loc în care să-şi parcheze camioneta. În momentul acela, camioneta era parcată într-un hambar acoperit şi părăsit, într-unul din locurile uitate ale acestei ferme impregnate de umezeală de la marginea mlaştinii.

După ce îşi ascunsese camioneta, mersese aproape trei kilometri prin zona aceea plină de vegetaţie, străbătând păduricea şi păşunea deschisă. Observase siluetele masive şi întunecate ale unei cirezi de vite, speriase câteva oi într-un ţarc, cu puţin timp înainte să iasă de pe păşunea lor, traversând două pârâiaşe, mereu cu gândul la îndeplinirea misiunii sale.

Vocea îl avertizase că ar fi fost posibil să dea peste un câine care păzea proprietatea. În cazul acesta, o să aibă grijă să-l amuţească la fel ca pe victima sa, pe care urma să o ucidă. Animatorul trebuia să fie precaut. Îşi scose cuţitul lung de vânătoare din teaca de piele, prinzându-l între buze.

Prin perdeaua subţire de ceaţă, sări peste o movilă din celălalt capăt al păşunii, zărind o poartă de aluminiu. Prea zgomotoasă pentru a o deschide sau a o escalada. Păşi din nou peste lanţul de

fier care unea stâlpii gardului strecurându-se cu zgomot dincolo de el.

Se oprise.

Ascultase.

Străpunsese întunericul cu privirea.

Nu simțise pe nimeni în preajmă, auzind doar bătăile propriei inimi şi bătaia uşoară a vântului care răscolea crengile unei sălcii, lemnul bătrânei mori de vânt începând să scârțâie, în timp ce paletele ei se roteau încet-încet.

Până la casă mai erau doar vreo câțiva metri.

Lumina de pe terasă era stinsă, dar lângă uşa nu se zărea nicio siluetă întunecată întinsă în fața ei şi nici nu auzea zgomotul vreunui câine care ar fi patrulat prin zonă, pe întuneric, nici miros de excremente, de urină sau de păr.

Precaut, cu mâna pe mânerul cuțitului, Animatorul mersese cu zgomot prin pădure, după care se grăbise pe una dintre poteci, pline de pietriş şi de pământ. În dreptul garajului, se oprise încordat. Îşi rotise uşor privirea peste aleile neluminate şi peste treptele terasei din spate. Cu toate acestea, potaia pe care i-o prevestise Vocea nu se zărea pe nicăieri.

Perfect.

Scosese apoi mănuşile negre, pe care şi le puse pe mâini. Hotărî că aşteptarea se sfârşise.

Înaintând în vârful picioarelor, urcă uşor treptele terasei din spatele casei. Se opri. Verifică ferestrele, privind dincolo de geam. Bucătăria era învăluită în întuneric, dar din coridor venea destulă lumină. Camera era curată. Ordonată. Cu excepția sticlei de whisky, care era destupată şi uitată pe blatul mesei. Perfect. Exact aşa cum sperase. Animatorul îşi plimbă privirea prin restul încăperii, zărind lumina aceea slabă care provenea, evident, dintr-un spațiu utilizat ca birou de lucru. Băgat în priză şi aşezat lângă un caiet de notițe deschis, ce putea fi o agendă, sau ceva de genul acesta, se afla un încărcător care avea ataşat telefonul mobil, luminița sa roşie sclipind ca becul unui far.

Se apropie de uşă.

În partea de sus a tocului, descoperi o cheie ce fusese ascunsă acolo.

Exact cum îi comunicase Vocea...

Respirând cu greu, Animatorul vârî cheia în broască.

Cu un uşor scârţâit metalic, uşa se deschise încet, balamalele fiind foarte bine unse.

Perfect.

Puse cheia în buzuunar, apoi luă cuţitul vânătoresc pe care-l ţinea între buze şi-l aşeză în poziţie de atac. Abia îndrăznind să respire, trecu dincolo de prag, păşind în bucătărie.

Ajunsese înăuntru.

Eve formă numărul de telefon.

Îmbrăcată în cămaşa din bumbac şi în halat, stătea în picioare în bucătărie, încălzindu-şi una din mâini pe cana cu ceai verde, şi ţinând telefonul mobil la ureche cu cealaltă mână. Îi promisese Annei Maria că-i va telefona şi, deşi era aproape unsprezece noaptea, încerca să se ţină de promisiune.

– Alo? Vocea Annei era limpede şi joasă. Bineînţeles, ea era o pasăre de noapte, aşa fusese întotdeauna, neînţelegându-i pe cei care se trezeau cu noaptea în cap.

– Bună, eu sunt. Am ajuns acasă, în sfârşit. Vie şi nevătămată.

– Începusem să-mi fac griji, zise Anna.

– Să-i spui şi lui Kyle.

– O să-i spun, când se întoarce.

– Nu e acasă?

– Nuuuu. Dimineaţă s-a întors imediat după plecarea ta, a dat fuga în casă, a vorbit la telefon, apoi a plecat după numai câteva minute. Cred că a avut o urgenţă la serviciu. S-a defectat o reţea de computere pe care a montat-o la o bancă. Banca a avut pierderi substanţiale. Sistemul e la pământ şi, din cauza fraudelor şi a altor înşelăciuni făcute acolo, patronul băncii a luat-o razna. Insistă ca toate computerele filialelor lor să fie puse la punct şi operaţionale până mâine, când se redeschide banca, aşa că fratele său are de tras tare toată noaptea.

– Crezi că dispun de vreun sistem de rezervă?

– Probabil că da, dar Kyle lucrează pentru ei. Ea părea totalmente dezgustată de situație.

– Pușlamaua.

– Nu mă provoca.

Eve n-ar fi îndrăznit. Cunoștea situația. Indiferent cât ar fi încercat Anna să creadă că aveau o căsnicie fericită, mariajul ei ajunsese un soi de epavă; iar ea era prea catolică și prea încăpățânată ca să facă ceva să remedieze situația.

– Uite, eu eram gata de culcare, așa că vorbim mai târziu.

– Pe tatăl tău l-ai sunat?

– Nu, zise Eve repede, după care își mușcă limba. Ea și Terrence Renner nu se mai înțelegeau bine de mulți ani. Îl sun mâine-dimineață.

– După ce îți vei cumpăra cățelușul?

– Cum? Ah. Eve surâse, gândindu-se la modul ingenios prin care Anna îi demonstra că mințea.

– Nu, înainte.

Anna pufni în râs.

– Perfect. Te sun peste două zile. Pa!

– Pa, zise Eve, dar legătura telefonică fusese deja întreruptă. Anna închisese.

Făcând o grimasă, Eve se gândi să-i telefoneze tatălui ei și să-i comunice că se întorsese în New Orleans, dar hotărî că apelul cu pricina putea aștepta până a doua zi. Cu toate că nu se culcase încă, Terrence era probabil beat mort.

Ea prefera să vorbească cu el când era treaz.

Mai turnându-și în cană încă puțină apă caldă, Eve sorbi din ceai, după care mai studie un timp articolele împrăștiate și acum pe masa zgâriată de stejar.

Ar trebui să mergi la poliție.

Citi din nou extrasele, reținând o parte din informațiile prezentate acolo. Necrologul lui Faith Chastain, scris acum douăzeci de ani era și el acolo, iar în articol erau menționate numele oamenilor dragi pe care îi părăsise: soțul ei, Jacques, și

cele două fiice, Zoey și Abigail. *Abby Chastain.* Îi suna cunoscut acest nume.

Cine făcuse asta? Cum o făcuse? Nu erau urme care să ateste că în mașina ei s-ar fi intrat prin efracție. Geamurile nu fuseseră sparte, portierele nu fuseseră zgâriate sau deschise. Părea ca și cum cineva ar fi deschis portiera folosindu-se chiar de cheie.

O copie?

Îngheță. Dacă cineva reușise să-i ia brelocul, atunci însemna că orice altă cheie ar fi putut fi multiplicată, inclusiv cheia de la casă.

Auzi un scârțâit.

Parcă era o unghie care zgâria geamul.

Inima i se făcu mică, dar își dădu seama că fusese vorba de sunetul unei crengi care zgâria fereastra de la etajul întâi. Cu toate acestea, trânti cana pe masă, stropii de ceai sărind dincolo de buza cănii. Nu-i păsa. O luă la fugă pe scară, oprindu-se pe coridor. Cu siguranță că vântul se întețise, îndoind crengile arborilor din fața casei, astfel că una din crengi zgâriase geamul. Asta auzise. Nu era vorba de cineva care voia să intre înăuntru.

Încercând să-și calmeze pulsul și să-și păstreze mintea limpede, Eve se concentră asupra problemei cheilor.

Nu te gândi la asta, Eve! Nu te gândi că cineva ar putea pătrunde la tine acasă după bunul lui plac. Nu ți s-au furat niciodată cheile. Nu le-ai pierdut niciodată. Cineva a intrat în mașină atunci când, pe nepusă masă, ai lăsat-o deschisă. Și astăzi ai procedat exact așa. Știi foarte bine. Altfel ai fi găsit pachetul acela mai devreme, când ai băgat ochelarii de soare în torpedou.

Încercă să se gândească mai calm la bărbatul acela care se ascundea tot timpul. Se panicase dând cu ochii de el, imaginându-și că era întruchiparea diavolului care voia să o distrugă. După ce se mai calmase puțin, își alungase teama, care nu fusese altceva decât rezultatul neplăcut al unei imaginații hiperactive, dar era adevărat? Să fi fost el cel care lăsase articolele acolo?

Măcar dacă i-ar fi putut vedea plăcuțele de înmatriculare.

– Fii serioasă, zise ea, gata să-l calce pe Samson, care stătea

întins pe prag. Ai grijă, măi băiete! Îl luă în brațe și-l duse din nou la bucătărie.

Du articolele la poliție.

Eve se strâmbă. Polițiștii o credeau deja o mare timidă. Dacă le ducea articolele astea, își vor închipui că dramul de creier pe care-l avea fusese spulberat atunci când glonțul ricoșase în țeasta ei.

Poate că poliția ar reuși să descopere niște amprente, aflând cine a intrat în mașina ta, cine a pus plicul în torpedou.

Eve își amintea foarte bine ce expresii aveau pe chip detectivii Montoya și Bentz, foarte lucide și conștiente de pericol, și scepticismul asistentului procurorului districtual care alesese să-l dea în judecată pe Cole.

– Sunteți sigură de asta? o întrebase asistentul procurorului districtual Yolinda Johnson pe Eve, mijindu-și ochii negri. Era o afro-americană zveltă și inteligentă de aproape treizeci și cinci de ani, care nu avea de gând să se prezinte la tribunal fără ca toate datele să fie clare și puse în ordine. Eve stătuse într-o parte a biroului acela larg, iar Yolinda pe cealaltă. Biroul ei era mic și neaerisit, nicio fereastră nu era deschisă, așa că Eve începuse să transpire, iar pilulele nu-și mai făceau efectul. Domnul Dennis v-a împușcat?

– Da. Eve era extrem de răvășită sufletește, strângându-și încheietura indexului cu degetul mare.

– Dar nu vă amintiți nimic din ce s-a întâmplat înainte și după atac, nu-i așa? Evident că Yolinda fusese sceptică, strângând din buze și bătând cu capătul unui creion cu gumă în dosarul așezat pe birou, în fața ei.

Stomacul lui Eve se contractase brusc.

– Da... exact... adică, îmi amintesc că eram acasă la Cole...

– În patul lui, domnișoară Renner. Haide să nu minimalizăm valoare cuvintelor. Avocatul nu o va face cu siguranță.

Capul lui Eve zvâcnise în sus, iar ea întâlni în cele din urmă privirea femeii din fața ei.

– Da. Eram în pat.

– Aveați o relație?

– Da.

– Continuaţi.

– Eu am primit un apel de la Roy... Roy Kajak. Insista să ne întâlnim. Zicea că are o „dovadă“, deşi nu ştiu la ce anume se referea. Dar... după aia, totul e ca prin ceaţă.

– Domnul Dennis nu a vrut să vă duceţi.

– Aşa e.

– S-a aşezat în dreptul uşii de la intrare.

– Da....

– V-a urmărit?

– Nu ştiu.

– L-aţi observat plecând de acasă?

– Eu... nu cred.

– Dar nu sunteţi sigură, nu? o provocase Yolinda, aplecându-se peste birou.

– Nu.

– În concluzie, totul este neclar. Până în clipa în care l-aţi văzut pe Cole Dennis ridicând un revolver spre dumneavoastră prin sticla ferestrei.

– Da.

– Cu toate că în momentul acela era întuneric.

– Da! Măruntaiele lui Eve păreau să se sfâşie.

Yolinda se încruntase, strângând tare din buze. Creionul ei bătu un ritm plin de tristeţe. O privise lung pe Eve, minutul respectiv fiind punctat de ticăitul ceasului care era aşezat pe o poliţă, în spatele biroului ei ordonat.

– Uitaţi care-i treaba, eu nu am să vă prezint lucrurile altfel de cum sunt OK? Juriul va înţelege de ce nu vă mai amintiţi ce s-a întâmplat după împuşcătură. Eraţi rănită. Inconştientă. Asta se potriveşte. Dar faptul că nu vă amintiţi nimic din ce s-a petrecut până atunci, asta e o problemă.

– Nu pot minţi.

Yolinda înălţase palmele în aer, se ridicase în picioare, după care se dusese în dreptul ferestrei mici.

– Ultimul lucru pe care ni-l dorim e ca dumneavoastră să

minţiţi, dar la tribunal, în timp ce veţi depune mărturie, vi se vor adresa nişte întrebări dure. Răsucindu-se, se rezemă cu şoldul de pervazul ferestrei, ochii ei negri pierzându-se enervant într-ai lui Eve. Problema e că la dumneavoastră e o chestie de credibilitate, domnişoară Renner. V-am transportat la spital în stare de inconştienţă şi în afara celorlalte tratamente aplicate, aţi fost examinată ca să se verifice dacă aţi fost victima unui viol.

Eve clătinase din cap şi-şi încrucişase braţele. Simţi că aerul din încăpere devenise brusc îmbâcsit. Ştiuse ce va urma.

Vocea Yolindei devenise puţin mai blândă.

– Nu ai fost violată, Eve. Ştim asta. Nu au fost găsite echimoze sau alte urme de violenţă care să indice un viol. Dar am descoperit urme de spermă în vaginul tău.

Eve întâlnise privirea grea a asistentului procurorului. Mai trecuse o dată prin asta, dar, cu toate astea, îi fusese greu să asculte.

– Făcusem dragoste cu Cole, zisese ea încet.

Yolinda aprobase.

– O parte a spermei îi aparţinea lui Cole Dennis. Dar mai era şi o altă spermă. O spermă recentă, care în mod cert nu aparţinea domnului Dennis.

Prima dată când auzise această informaţie îngrozitoare, i se urcase sângele în cap, simţind că era pe punctul să leşine, să verse, sau şi una şi alta. Făcând un efort, se uitase la asistentul procurorului districtual.

– Dar nu aparţinea nici lui Royal Kajak.

Eve înghiţise, dar nu scosese un cuvânt. Ce să spună? Ce comentariu ar fi putut face? Şi cum de nu-şi amintea ceva atât de vital? Nu era bine. Nu era bine deloc. Da, avea goluri de memorie – un fel de întuneric care învăluia noaptea în care Roy fusese omorât – dar se cunoştea mult prea bine pe ea însăşi, pentru a şti că niciodată nu s-ar culca cu doi bărbaţi în mai puţin de două ore.

Nu ai fost violată. Ştii asta.

Atunci, cum se întâmplase una ca asta???

– Nu-mi aduc aminte decât că n-am culcat cu Cole, reuşise ea să rostească în cele din urmă, vocea ei părând la fel de confuză şi de sfârşită cum se simţea şi ea.

Yolinda ridicase din umeri, oftând lung şi cu durere.

– Înțelegi care e problema mea, nu? Dacă te aducem în boxa martorilor, „nu-ți vei aduce aminte asta“, „nu-ți vei aminti de cealaltă“, şi „nu-ţi vei aduce aminte nici cu cine te-ai culcat“, care crezi că va fi opinia juriului? Ce crezi că va face avocatul lui Cole, Sam Deeds, cu o asemenea mărturie, când va fi rândul său să te interogheze? Eve clătinase din cap, iar Yolinda continuase răspicat: Îți spun eu ce va face. O să te atace, iar şi iar, o să te facă să taci şi să te înfurii, făcându-te să pari ori proastă, ori o mare mincinoasă. Apoi, când lucrurile vor avea deja o înfăţişare îngrozitoare, el te-ar provoca şi mai mult, ca să te determine să adopți o atitudine defensivă şi să pari şi mai scorpie.

– Nu a fost decât Cole!

– Dovezile spun altceva.

Se aflau într-un impas. Scuza palidă a lui Eve „nu-mi aduc aminte“, cu toate că era purul adevăr, nu avea cum să mulțumească juriul.

Yolinda dăduse aprobator din cap, ca şi cum ar fi ajuns la o înțelegere.

– Chiar dacă noi vom convinge juriul că spui adevărul în legătură cu amnezia, ideea că te-ai culcat cu doi bărbați în douăzeci şi patru de ore, va fi deja în mintea lor. În plus, tu vrei să acuzi de crimă un iubit gelos. Asta va dori să insinueze Deeds. Iar la masa lui va sta un Cole Dennis proaspăt tuns, inteligent şi cu o înfăţişare nevinovată, părând tuturor o victimă – băiatul dus de nas pe care iubita îl înşela cu altul, unul pe care nu vrea sau nu poate să-l numească. Yolinda se ridicase şi se îndreptase spre biroul ei, luase un dosar din suport, după care îl târâse uşor pe suprafaţa lăcuită, până ce acesta ajunsese în fața lui Eve. Aceasta va fi una dintre expunerile lui Deeds. E raportul ADN. Ți s-au recoltat două tipuri de spermă. Faptul că aceasta nu era a lui Kajak, nu-ți va fi de niciun ajutor. Ba mai mult, va înrăutăți lucrurile, fiindcă dumneata pretinzi că nu-ți aminteşti despre cine a fost vorba.

– Încetați. Eve ştia că era provocată, dar nu mai fusese în

stare să suporte nici măcar un minut în plus. Am priceput. Înţeleg punctul dumneavoastră de vedere. Dar în ultimii doi anii, Cole a fost singurul bărbat cu care am avut relaţii sexuale.

– Atunci cum s-a întâmplat?

– Nu ştiu! Eve clătină din cap. Cred... că s-a întâmplat... după... după ce am ajuns la cabană.

– Dar l-ai văzut pe domnul Dennis la cabană. A fost vorba despre cineva cu care te-ai întâlnit după plecarea de la locuinţa domnului Dennis, în timp ce te îndreptai spre cabană, ca să te întâlneşti cu domnul Kajak? Înainte ca domnul Dennis să ajungă acolo?

– Nu.

– Mai era cineva acolo?

– Nu.

– Cine a fost, domnişoară Renner?

– Nimeni!

– Te-ai întâlnit cu cineva după ce ai pretins că domnul Dennis te-a împuşcat la cabană?

– Nu. N-am făcut sex cu nimeni!

– De unde ştii, domnişoară Renner? Nu îţi aminteşti.

– Atunci, s-a întâmplat... s-a întâmplat după...

– La locul crimei? Sau la spital? Când poliţia era peste tot, sau în ambulanţă, când erai încă inconştientă? Dacă s-ar înşira în faţă cei de la Ambulanţă, l-ai putea desemna pe bărbatul cu care ai făcut sex? Yolinda ţipase la ea: Îi cunoşti pe cei care ţi-au salvat viaţa? Cu care din ei ai făcut sex de bunăvoie?

Ochii lui Eve erau împietriţi.

– Eu vă spun adevărul.

Yolinda aprobase.

– Nu putem folosi mărturia ta, Eve. Înţelegi, nu? Doar dacă vrei să-mi distrugi definitiv cazul. Oftând, declarase: Am terminat, şi aşa se sfârşise totul.

Iar Eve ştia acum tot atât de multe cât ştiuse şi în momentul acela.

*

Bătrânul era beat.

Aşa că nu avea să dureze mult.

Ascuns sub un stejar bătrân, care creştea într-un colţ al curţii, Animatorul îşi verifică ceasul cu baterie. Se scurseseră douăzeci de minute de când intrase în casă, rezolvase ce avea de făcut, după care ieşise afară, făcând zgomot. Victima lui, care probabil se afla în birou şi asculta o emisiune la radio, nu-şi dăduse seama că avusese un oaspete.

Deocamdată.

Dar, curând, situaţia avea să se schimbe.

Totul decursese perfect, exact cum plănuise. Aşa cum îl instruise Vocea lui Dumnezeu.

El se uită pe fereastră. În clipa de faţă, la bucătărie era lumina aprinsă, sticla aceea deschisă de Jack Daniels se afla în chiuvetă, iar pe blatul mesei era uitată o tavă plină cu gheaţă, dar bucăţelele din ea începuseră deja să se topească.

Nu-ţi venea a crede că doctorul acela atât de talentat putea fi atât de dezordonat.

Ţţţţ, ţţţţţ, gândi el, scoţându-şi mobilul din buzunar.

Formă numărul o dată. Ascultă vocea bărbatului de la capătul firului.

– Alo!

Animatorul nu răspunse. Pentru moment. Trebuia să procedeze aşa cum îi comunicase Dumnezeu în vis, cu o seară înainte.

– Alo? O pauză. La naiba, cine e acolo? Mă auzi? Dacă da, atunci eu pe tine nu. Urmă încă o pauză. Terry? rosti el, cu o urmă de frustrare în glas.

– Am dovada, şopti Animatorul, cu o voce atât de joasă şi de răguşită, că n-ar fi recunoscut-o nimeni, niciodată.

– Ce spui?

N-avea rost să repete. Mesajul fusese recepţionat şi înţeles.

Închise telefonul.

Uitându-se spre casă, verifică imediat meniul telefonului, căutând lista cu contacte, verificându-le unul câte unul şi apăsând iarăşi pe tastă.

În câteva secunde, se formă legătura telefonică.

Telefonul sună o dată.

De două ori.

De trei ori.

– Alo? Vocea bătrânului era repezită, puternică, acoperind discuția de la radio, care se auzea în fundal. Ia stai. Cine-i acolo? Cum de ai făcut rost de... drăcia dracului! Se auzi un ciocănit. Mă suni chiar de pe telefonul *meu* mobil... dar... cum e posibil?

Animatorul zâmbi în clipa în care bătrânul apăru în bucătărie, înaintând cu un pas legănat.

– E telefonul meu!

Era scandalizat. Iar vocea îi tremura puțin.

Animatorul nu răspunse.

– Alo? Ești acolo? Cum dracu' ai reușit să pui mâna pe telefonul meu?

Din nou, nu urmă niciun răspuns.

– L-ai găsit pe undeva? L-am uitat în mașină...? Nu, ia stai. Era aici, mai devreme. Mi-aduc aminte când l-am pus la încărcat.... Vocea i se frânse. Ai fost în casa mea? L-ai furat, nemernic idiot ce ești!

– Dețin informația, rosti el, în cele din urmă.

Urmă o pauză.

– Informația în legătură cu ce?

– Informația pe care o dorești.

– Hei... ce-i asta?

O altă pauză lungă.

– Deci, care e informația pe care o ai pentru mine? Vocea bătrânului era acum mult mai calmă, dar Animatorul observă cum se muta dintr-o încăpere în alta, privind afară prin fereastră. De ce mi-ai furat telefonul?

Se uită la ceas. Animatorul închise telefonul și-l setă apoi pe vibrații și îl puse în buzunar. După câte secunde, simți cum telefonul începu să vibreze lipit de piciorul lui, zâmbind în sinea lui și sesizând panica bătrânului.

Exact cum se așteptase.

Vibrația încetă la fel de repede cum apăruse.

Înaintând fără zgomot, se duse pe partea laterală a casei, având grijă să rămână în umbră. Telefonul vibră iar și simți cum nemulțumirea bătrânului creștea văzând cu ochii.

Perfect. O simți. Acum e rândul tău.

În fața ferestrei, victima ridică la buze un pahar mic plin cu whisky.

Bea, idiotule! Bea-l până la fund.

Bărbatul, care în mod evident nu se putea ține pe picioare, se prinse de pervazul ferestrei.

Animatorul rânji în întuneric. Stătuse foarte puțin timp în bucătărie, doar cât să fure telefonul și să strecoare pilulele acelea mici în sticla cu alcool.

Fusese atât de simplu.

Iar acum, pilulele își făceau efectul magic, iar victima lui nu avea stabilitate.

– Până la fund, mormăi el, simțind un fior de oțel ce-i alerga prin vene în momentul în care se dădu înapoi de la fereastră, împiedicându-se, îndreptându-se, fără îndoială, spre balansoar.

Nu avea de ce să mai aștepte.

Se duse în fugă în spatele casei, urcând cât putu de repede treptele terasei.

Ușa de la bucătărie era tot descuiată.

Doctorul Terrence Renner își goli paharul, îl puse pe măsuța de lângă balansoar, încercând să nu intre în panică. Îl sunase cineva... folosind chiar telefonul său. Probabil unul din adolescenții care locuiau la aproximativ cinci sute de metri mai departe de casa sa; trei băieți, și toți trei niște amețiți. Niște haimanale.

Chestia aceea cu „informația“ fusese, probabil, o farsă. Nu-i așa? Cu toate acestea, sesizase tonul amenințător al interlocutorului. Hotărârea lui.

Fură necesare trei încercări pentru a așeza receptorul portabil în bază. Apoi, aproape că se prăbuși în balansoar, privind atent la

telefon şi aşteptând să sune iar. Între timp, emisiunea *Confesiunile de la miezul nopţii*, emisiunea aceea ridicolă a doctorului Sam, un pseudopsiholog, se difuza în continuare la radio. Emisiunea şi femeia îl enervau, dar nu reuşise să oprească radioul, apăsând pe buton. Psihologia-pop. Ce ridicol!

În concluzie, cine îi furase afurisitul ăla de telefon?

– Nişte puşti proşti, mormăi el, spunându-şi că trebuie să se calmeze, să se bucure de foc – poate ultimul foc de lemne al sezonului – şi de băutura din pahar.

Închise radioul, neputând să-l mai asculte nici măcar o secundă pe aşa-zisul psihiatru.

Intrase cineva în casă?

Când?

Frecându-şi ceafa, privi din nou spre telefon, se gândi să sune la poliţie, numai că era al naibii de ameţit. De dimineaţă o să aibă o minte mult mai limpede. În seara asta, o să-şi termine careul de cuvinte încrucişate, după care se va duce la culcare. Luă ziarul împăturit, care zăcea în poală, încercând să se concentreze.

Din obişnuiţă, se aplecă să-l mângâie pe cap pe Rufus, dându-şi apoi seama de greşeală. Câinele murise de mai mult de două săptămâni, mirându-se cât de mult îi lipsea bătrânul terier, cel care în tinereţe vâna iepuri, veveriţe şi maşini cu acelaşi entuziasm. Din fericire, căţelul acela prost nu prinsese niciodată nimic.

În spatele casei se auzi zgomotul uşor al unor paşi.

Ce dracu' mai era şi asta?

El ridică repede privirea, trântind ziarul din poală pe podea şi privind pe deasupra lentilelor de la ochelarii de citit. Camera păru să se rotească încet, iar el clipi de mai multe ori. Păhărelele de culcare îl loviseră zdravăn. Mai mult ca de obicei, aşa că încercă să se ridice în picioare, dar începu să se bâţâie, fiindcă membrele refuzau să-l susţină.

– Nemernicule, mormăi el, în timp ce fesele lui aterizară pe tapiţeria uzată a balansoarului său preferat. Nemernic blestemat...

Se auzi din nou scârţâitul acela familiar al pardoselii de lemn din hol, cel care ducea spre bucătărie, un zgomot ca atunci când cineva îl străbătea.

Dar el era singur.

Nu-i aşa?

Simţi cum i se zbârleşte perişorul de pe ceafă.

Oare prostănacul ăla, care îi furase telefonul, se întorsese?

– Hei, strigă el, uşor neliniştit şi simţindu-se ca un idiot. Nu era nimeni în casă. *Nimeni.*

Se strădui să asculte, să se ridice de pe scaun, să stea drept, dar braţele erau la fel de moi ca şi picioarele, flasce, nişte apanaje inutile. Oare suferise un atac? Era posibil aşa ceva?

Se auzi un alt pas. Ceva mai apăsat de data asta.

Inima îi îngheţă preţ de o clipă.

– Eee careva acolo? întrebă el, simţindu-şi vocea panicată şi tremurată. Inez? întrebă el, rostind numele menajerei, cu toate că aceasta mai avea liber vreo două zile. Franco? Dar băiatul care lucra pentru el plecase acum câteva ore, înainte de apusul soarelui. Pentru prima dată în viaţă, se simţi izolat în locul acela.

Încercă din nou să se ridice, braţele zvâcnindu-i din cauza efortului, în timp ce picioarele începuseră să se clatine.

Căzu din nou în scaun.

Nu te panica! Totul e rodul imaginaţiei tale. Băutura a fost mai tare decât ţi-ai închipuit... asta-i tot. *Ridică-te, fir-ar al naibii să fie. Ridică-te!*

– Doctore Renner. O voce gravă de bărbat îi rosti numele, venind de pe coridorul întunecat din spatele uşilor glisante.

Pupilele i se măriră, simţindu-le ca şi cum i-ar fi acoperit o jumătate de obraz.

Dădu să apuce telefonul, aruncându-se din balansoar şi nimerind peste paharul cu băutură.

Cuburile de gheaţă se împrăştiară pe podeaua lăcuită.

Simţi cum îl străpunge o durere.

Se ridică hotărât să ajungă la telefon, chiar dacă ar fi fost obligat să se târască. Dar braţele nu-l ajutau deloc. Picioarele erau moi. În momentul în care se aprinse lumina, era cu faţa în jos pe podea. Uşile de sticlă se deschiseră, iar umbra apăru în faţa lui, în timp ce el se trezi uitându-se la o pereche de bocanci militari, din piele groasă.

Aproape că pierdu controlul vezicii urinare în momentul în care își ridică privirea, din ce în mai sus, de-a lungul unor picioare lungi și zdravene, îmbrăcate în costum de camuflaj, apoi și mai sus, peste haina din același material, care-i acoperea toracele lat. Din guler ieșea la iveală un gât gros și un chip acoperit de o mască pentru schi.

Doi ochi albaștri și ficși se uitau spre el.

– Cine ești?... Ce vrei? Am bani... în seif, se văicări Renner, panica paralizându-i gâtul și comprimându-i plămânii.

– Bani. Intrusul scuipă cuvântul. Își mișcă palmele înmănușate.

Renner zări cuțitul – un cuțit lung și periculos de vânătoare, a cărui lamă strălucea în bătaia focului.

Groaza pusese stăpânire pe el.

– Nu, șopti el. Te rog... te implor...

– Pedeapsă, șopti uriașul, pe un ton care tăie aerul ca o lamă.

– Nu... te rog... habar n-am cine ești... ce vrei... dar faci o greșeală.

– Nicio greșeală, doctore.

Frica bubui în adâncul lui. Încercă să se îndepărteze, să se miște, dar trupul lui blestemat... O, la dracu', fusese drogat. Își dădu seama abia în secunda aceea. Nu băutura fusese de vină...

Atacatorul său se aplecă. Într-o secundă fu deasupra lui.

Palma lui mare îi împinse fruntea până ce gâtul se îndoi mult în spate, iar el fu sigur că coloana vertebrală avea să-i pocnească. Durerea de spate era ucigătoare.

– Nu! gâfâi el.

În acea ultimă secundă plină de groază, zări lama aceea periculoasă strânsă în pumnul puternic și înmănușat.

Ea se mișcă ușor prin fața ochilor lui.

Ah, Iisuse, maniacul acesta avea de gând să-i taie beregata!

Lama își împlântă vârful în clavicula lui.

– Eu sunt Animatorul, îi șopti atacatorul în ureche. Eu decid. Cine trăiește. Cine moare. Cine va reînvia.

Psihopatie deziluzională, suferind de complexul lui Dumnezeu.

Renner închise ochii. Îşi dădea seama ce va urma.

Doamne, fie-ţi milă de sufletul meu!

Lama cuţitului îi străpunse pielea.

El înghiţi cu greu.

– Asta este voia Domnului, doctore, ca dumneata să ajungi direct în focul iadului, şopti ucigaşul, înainte de a-şi trage braţul, în timp ce lama execută o rotire perfectă şi curată.

7

De ce naiba îi telefonase Terrence Renner?

Cole își miji ochii și se uită la ecranul mobilului, îndreptându-se cu mașina spre centrul orașului.

Și de unde aflase Terrence Renner că, după trei săptămâni petrecute în pușcărie, Cole își putea refolosi telefonul mobil, datorită intervenției lui Sam Deeds?

Avu o presimțire rea care-i strânse măruntaiele, așa că nu dădu curs impulsului de a-l suna pe Renner. Ba, mai mult, se gândi să arunce telefonul. Poliția i-l confiscase în momentul arestării; Deeds i-l înapoiase cu puțin timp în urmă, fiind din nou în rețea, dar dacă poliția instalase un fel de GPS în aparat? Dacă polițiștii îl urmăreau fără să se țină după el? De unde putea ști?

La dracu'! Nu îndrăznea să-și utilizeze telefonul, iar numerele de telefon de care avea nevoie și care erau trecute în agendă le învățase deja pe dinafară. El trebuia să acționeze inteligent... nepermițându-și să riște... așa că trebuia să-și arunce computerul și telefonul mobil și s-o ia de la zero. Să cumpere altele. Ca să fie sigur că Montoya și Bentz, sau altcineva, cu grad superior, sau cei de la Agenția Federală, nu-l vor intercepta.

Devii paranoic!

Însă cineva îi întinsese o cursă în ceea ce privea crima comisă asupra lui Royal Kajak. Cineva îi cunoștea mișcările, reacțiile. Cineva care-l voia distrus definitiv.

Cine? se întrebă el pentru a nu știu câta oară în ultimele trei luni. Cine îi întinsese o cursă? Eve avea vreun amestec în povestea asta? Și cu cine naiba se mai culcase ea în seara în care murise Royal Kajak? Obrazul îi căzu într-o parte, privind chiorâș la farurile mașinii care se apropia din sens opus.

Ar fi fost un idiot să-şi închipuie că cel care-i făcuse farsa avea de gând să se potolească sau că poliţia nu o să mai creadă că ar avea vreun amestec în moartea lui Roy Kajak. Nu, el trebuia să fie foarte atent.

Aşa că gândeşte, Cole, gândeşte!

În primul şi în primul rând, trebuia să scape de telefonul mobil. În acest sens, opri Jeep-ul, aşeză telefonul sub unul din cauciucuri, după care trecu cu roata peste aparat, sperând că astfel va distruge GPS-ul, în cazul în care telefonul avea montat aşa ceva.

În al doilea rând, trebuia să ascundă iar banii aceia. În timp, avea de gând să-i depună în conturile personale, puţin câte puţin, ca şi cum ar fi fost plătit pentru diverse slujbe. Dar deocamdată, Jeep-ul şi noua lui casă nu reprezentau un loc sigur de păstrare a banilor.

Dar cunoştea un alt loc... Va dura ceva timp, imediat ce avea să ajungă în New Orleans.

Momentan, avea de gând să lămurească povestea cu Renner.

Nu-i plăcea deloc presimţirea aceea şi ca atare, trebuia să-şi ia unele măsuri de precauţie, dar îşi dorea – avea nevoie – să afle ce se petrece. De ce îl sunase Renner?

Ai grijă să nu cazi într-o capcană!

Cole făcu sensul giratoriu, după care porni spre fermă, acolo unde o cunoscuse pe Eve. Îşi încordă maxilarul, simţind o uşoară fierbere a sângelui, aşa cum se întâmpla de fiecare dată atunci când se gândea la ea.

În ziua când se cunoscuseră, ea avusesese tupeul să-i pună profesionalismul la îndoială. Îl privise cu ochii aceia inteligenţi puţin mai mult decât ar fi fost necesar, după care îşi deschisese guriţa sexy şi începuse testarea, adresându-i tot felul de întrebări, studiindu-i suspicios felul în care arăta, sugerându-i tacit că nu-l credea capabil să-şi facă meseria.

– Eşti într-adevăr cel mai bun? Nasul ei pigmentat de pistrui se strâmbase, iar Cole o găsise enervantă şi amuzantă, în acelaşi timp.

– Cred că mă descurc.

– Referitor la ce? Ea alungase o insectă care bâzâia prea aproape de buclele-i roşcat-deschis, cârlionţate şi libere. Împingând bărbia în faţă, îşi înălţase capul şi aşteptase, ca şi cum i-ar fi plăcut să-l fiarbă puţin.

– Cred că ai vrut să spui „referitor la cine", o corectase Cole.

– Voiam doar să ştiu dacă eşti pregătit să faci faţă situaţiei. El observase umbra aceea de teamă din ochii ei, realizând că dincolo de asprimea aparentă, se ascundea o fiică ce se temea că tatăl ei ar fi putut ajunge la închisoare.

Cole pricepuse. După părerea lui, Terrence Renner era o fire uşor ţicnită, un doctor care suferea în mod incredibil de complexul lui Dumnezeu.

Privind retrospectiv, Eve şi nu Renner fusese mai degrabă psihiatrul care-l convinsese pe Cole să preia cazul. Nu pentru că ea i-ar fi cerut-o. Nu. Dimpotrivă. Pentru că ea se îndoise de el, privind mirată la blugii lui ponosiţi şi la tricoul decolorat, formându-şi astfel următoarea părere: el nu era suficient de bun.

Iar el fusese hotărât să-i dovedească cum că era exact precum declarase tatăl ei: „cea mai bună alegere posibilă".

Acum, când Cole se îndrepta spre ferma unde fusese atât de hotărât să dovedească de ce era în stare, îi venea încă să râdă de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Acum el era cel suspicios. Unul la mână, de ce apăruse Eve acolo fix în acea zi? Coincidenţă? Sau parte a unui plan mai important decât cel pe care-l bănuia Cole? Maxilarul lui se lăsă brusc. Şi cum rămânea cu pacienta lui Renner, Tracy Aliota? Fusese oare Renner atât de nevinovat pe cât pretindea? Sau ezitase câtuşi de puţin în privinţa externării ei? Bănuise că ea va încerca din nou să-şi facă rău? Era vinovat Renner de sinuciderea tinerei, cu toate că el respinsese *orice* implicare în cele întâmplate?

Etica, îşi reaminti el. El se gândea la etică, nu la legalitate. Cole dovedise deja că Renner îşi făcuse datoria din punct de vedere *legal* faţă de pacienta sa, dar din punct de vedere etic... era cu totul altceva.

Pentru fiecare eveniment în parte, pentru care Renner fusese dat în judecată, fusese găsit „nevinovat". Asta îl enervase rău de tot pe avocatul acuzării, în timp ce Cole Dennis devenise un erou în ochii lui Eve Renner. Exact ceea ce-şi dorise. El fusese atât de atras de ea, atât de concentrat asupra ei, ignorând clopoţeii de avertizare din mintea sa. Încălcase cu atâta nerăbdare propria regulă de a nu avea niciun tip de relaţie cu clienţii lui sau cu vreun membru al familiei lor. Ignorase cu desăvârşire faptul că încălca orbeşte linia de demarcaţie dintre afacere şi plăcere, asta reuşind să-i întunece întotdeauna claritatea şi ascuţimea propriului punct de vedere.

Şi exact aşa se întâmplase.

Vreme de aproape doi ani.

În clipa de faţă, zărind lumina aceea roşie din centrul orăşelului, în apropierea fermei lui Renner, apăsă uşor pe frână, iar Jeep-ul se opri în cele din urmă. Era singurul vehicul din intersecţie. Culoarea roşie a semaforului pulsa intermitent şi se reflecta pe pavaj în momentul în care el întoarse, luând-o pe strada cea mai singuratică.

Oraşul liber părea lipsit de viaţă, gol-goluţ, pe străzi fiind parcate doar câteva automobile, neoanele luminând intermitent într-una din taverne şi în magazinele care fuseseră închise cu câteva ore mai devreme. Un câine numai piele şi os traversase strada cam la o sută de metri în faţa lui, după care mersese mai departe şi dispăruse, în cele din urmă, pe o alee întunecată. Presimţirea rea i se scursese uşor-uşor în adâncul sufletului. Parcă acest colţ de lume s-ar fi aflat pe o planetă îndepărtată.

Alungându-şi senzaţia aceea nepământeană, Cole o apucă pe strada principală şi o luă spre periferia oraşului, trecând pe lângă magazinele care aveau montate becuri de veghe, apoi prin cartierul rezidenţial, ale căror case cu un etaj, construite în anii '40 – '50, erau aproape toate învăluite în întuneric, doar câteva becuri fiind aprinse în spatele obloanelor trase.

Ajungând în zona limitrofă, apăsă pe acceleraţie, depăşind limita de viteză, simţind o nevoie acută de a sta de vorbă cu Renner.

Îşi spuse că lucrul acesta n-avea nimic de-a face cu Eve, vizita aceea la tatăl ei. Avea de gând să lămurească lucrurile cu bătrânul, înainte de a decide ce atitudine va adopta faţă de femeia care-i întorsese viaţa pe dos, jurând că-l iubea, dar ajungând, în cele din urmă, să-l înşele şi să-l acuze de crimă.

Furia îi aprinse măruntaiele, şi încercă din răsputeri să nu se mai gândească la Eve. Frumoasa, mincinoasa, infidela şi atrăgătoarea Eve. Nu-şi putea permite să se gândească la ea în acest momernt.

Trecu prin dreptul unor zone bine cunoscute: un pod îngust, un gard din piatră, o căsuţă poştală înclinată, aflată la numai aproximativ cinci sute de metri distanţă faţă de ferma lui Renner. El încetini ca să ia o curbă, după care trase cu putere de volanul Jeep-ului, pătrunzând pe un teren larg şi bifurcat.

Se pare că bunul doctor era încă treaz, având în vedere că lumina răzbătea primitor prin ferestrele de la parter. Locul acesta îi trezea sentimente amestecate. Era locul în care o văzuse pentru prima dată pe Eve. Începutul unei mari poveşti care se terminase prost.

Cole îşi parcă maşina lângă garaj. Apoi, la fel ca în lunile dinaintea procesului, urcă repede treptele din spatele casei, cele care dădeau spre bucătărie, ciocănind la uşă. Greierii cântau tare de tot, iar un fluture de noapte se lovi de una din ferestrele bucătăriei.

– Terrence? strigă el, zărind sticla de whisky fără dop care se odihnea pe masă, iar lângă ea se afla o tăviţă cu cuburi de gheaţă deja topite.

Nu răspunse nimeni.

Mai încercă o dată.

– Hei? Terry? Sunt eu, Cole! Ciocăni atât de tare în uşa din spate, încât geamul acesteia începu să zornăie.

Tot nimic.

Nici măcar câinele acela beteag şi bătrân nu-şi făcu apariţia.

Ei, drăcia dracului!

Oare Renner plecase de acasă?

Cole se duse la garaj, se uită prin uşa laterală a acestuia, zărind silueta învăluită în întuneric a automobilului de teren al lui Renner, un Dodge ultimul tip, parcat în garaj. Asta nu însemna că nu putea fi plecat undeva. Renner îl sunase de pe telefonul mobil; Cole îi recunoscuse numărul. Ceea ce însemna că era posibil să nu-i fi telefonat de acasă.

Totuşi... ce era cu sticla aceea fără dop şi cu tăviţa cu gheaţă de pe masă? Cole cunoştea o mulţime de bărbaţi care nu s-ar fi sinchisit să înşurubeze dopul sticlei şi să reaşeze tăviţa cu gheaţă în frigider, dar bărbaţii aceştia nu semănau defel cu scrupulosul şi băgăciosul doctor Terrence Renner.

Traversând iar aleea de ciment, Cole urcă treptele terasei două câte două, bătând din nou cu putere în uşă.

– Terry! strigă el şi, în momentul în care văzu că nu se întâmplă nimic, apucă de clanţă şi o împinse cu putere.

Uşa se deschise.

Cole rămase locului o clipă, surprins. Renner nu proceda aşa de obicei. El tocmai se pregătea să caute cheia de rezervă, ştiind că Renner o ţinea ascunsă în partea superioară a tocului uşii, dar nu mai fusese nevoie.

Altă ciudăţenie.

Renner era foarte strict când venea vorba de securizarea uşilor, fie că era vorba de casă, de birou, de maşină sau de propria servietă. Probabil din cauza anilor în care avusese de-a face cu oamenii bolnavi psihic. Cole îi văzuse pe unii dintre pacienţii lui Renner. Unii din ei erau docili, doar tulburaţi sau depresivi. Alţii erau violenţi. Psihopaţi. Era de mirare că Renner nu-şi instalase până acum un sistem de alarmă... dar, la urma urmelor, avea un câine.

– Terry? strigă iar Cole, intrând în bucătărie. Domnule doctor? Rufus?

Niciun răspuns înspăimântat. Niciun lătrat. Nici urmă de zgomote produse de ghearele patrupedului sau de lăbuţele acestuia care alunecau pe podea, în timp ce el traversa coridorul, ca să verifice cine venise.

– Domnule doctor!

De ce dracu' nu răspundea? Fusese prea beat ca să stingă luminile, să încuie uşa, să pună sticla de alcool la locul ei ori să închidă aparatul de radio? Poate că deja se dusese sus, să se culce.

Dar instinctul îi comunică cu totul altceva lui Cole.

Mergând încet, o coti pe coridor, parcă simţind că ceva nu e în regulă.

Poate că Renner căzuse într-un somn profund. În plus, câinele era pe jumătate surd. Pocnetul cenuşii fierbinţi îi atrase atenţia lui Cole, conducându-l în biroul aflat în apropiere. Se uită înăuntru, observând o pată de culoare închisă pe podea.

O picătură.

O picătură de culoare *roşie.*

Şi încă una.

Şi încă una.

– La dracu'! Terrence! ţipă Cole, dând buzna în birou.

Îi înţepeni fiecare muşchi.

Renner zăcea cu faţa în sus, pe covor. Ochii lui larg deschişi erau aţintiţi spre tavan. Gâtul şi faţa erau pline de sânge. Acesta se scurgea într-un şuvoi dens pe podea.

– Nu! Cole îngenunche lângă doctor, prinzându-i încheietura între degete pentru a-i găsi pulsul, sperând că-i va auzi respiraţia greoaie.

Ajunsese prea târziu.

Sângele nu mai curgea. Inima nu mai bătea. Respiraţia greoaie se oprise de mult.

Renner murise.

De la distanţă, Cole observă că braţul drept al lui Renner avea o poziţie ciudată. Îşi ridică privirea încet, zărind numărul scrijelit pe perete, sub forma unor dungi de culoare roşie:

101.

Părul lui Cole se zburlise brusc. O sută unu? La fel ca şi 212? Numărul scrijelit cu sânge, chiar cu ajutorul degetului lui Royal Kajak?

Inima lui Cole bubuia ca un ciocan.

Renner murise... *murise*... şi cu toate astea, îl sunase pe Cole, pe mobil, cu mai puţin de o oră în urmă.

Iisuse, ce dracu' se întâmpla aici?

Ţi s-a întins o cursă.

Din nou.

Cineva îl aşteptase. Cronometrând cu răbdare timpul până la eliberarea lui Cole. Şi apoi, la numai câteva ore de la eliberarea sa, îi făcuse de petrecanie lui Renner – şi *îi telefonase* lui Cole!

Ce spusese tipul de la telefon?

„Am dovada."

Acelaşi mesaj care îţi dădea fiori pe care-l primise Eve de la Royal Kajak, înainte ca acesta să fie ucis.

Ucigaşul putea fi şi acum în casă.

Aruncă o privire prin încăpere, insistând pe colţurile, holul învăluit în întuneric, acolo unde nu ajungea lumina din birou. Pe birou se afla un cutter pentru plicuri. Îl luă în mână.

Pleacă de aici! Ieşi! ACUM!

El ascultă, încercând să surprindă orice sunet straniu, dar nu auzi decât ticăitul bătrânului ceas de pe şemineu, acordurile melodiei care era interpretată la radioul de pe birou şi bătaia puternică şi zgomotoasă a inimii lui care se umflase, împingând în cutia toracică. Nici urmă de paşi care o luau la fugă. Nici urmă de respiraţie sacadată. Şi nici de cuţit ce tocmai era scos din teacă.

Casa părea împietrită.

Goală.

Nu se auzea nici măcar fluieratul sau lătratul câinelui.

Ce mai aştepţi? Cară-te!

Panica puse stăpânire pe el.

Cineva ţi-a înscenat asta, Cole. Nu e vorba de o blestemată de coincidenţă. Un nebun a făcut asta ca să-ţi facă rău.

De ce?

Cine?

Cineva cu care avusese de-a face Terrence Renner?

Cineva care-l ucisese pe Renner.

Cole găsi telefonul şi sună la 911. Dispecerul serviciului de urgenţă răspunse înainte ca telefonul să sune a doua oară:

– Nouă - unu - unu. Ce fel de urgenţă...

– A avut loc o crimă, întrerupse Cole fără menajamente. Terrence Renner. A fost asasinat. În propria casă... Avu nevoie de un moment de gândire, înainte de a spune repede strada şi numărul.

– Domnule? Vă simţiţi bine?

– Da. Dar Renner nu. E mort.

– Cum vă numiţi?

El întrerupse legătura telefonică.

Trebuia să plece de aici şi asta cât mai repede. Înainte să ajungă poliţia. Avea şi aşa destule necazuri... Ei o să-şi dea seama că fusese aici, desigur, dar, deocamdată, avea nevoie de timp ca să realizeze ce se întâmplă.

Zărind laptopul lui Renner pe birou, ridică şi smulse cablul din priză. Cu o expresie împietrită şi cu mintea care-i alerga deja spre ce va urma, el introduse laptopul subţire în servieta care zăcea deschisă pe scăunelul din faţa şemineului.

Faptul că lua un obiect din casă reprezenta o infracţiune, dar lui nu-i păsa. Cel care-l omorâse pe Renner îl sunase în mod intenţionat pe Cole, pentru a-l tenta să vină aici. Poate că în notiţele lui Terrence exista sau nu un indiciu, dar în mod sigur nu avea să se mai întâlnească cu o asemenea ocazie.

Cutremurat de teamă, îndemnat la acţiune de adrenalină, făcu repede puţină ordine. Dacă îl prindeau la faţa locului ori prin apropiere, îl arestau imediat.

Telefonul sună din nou, iar Cole sări. Se răsuci pe călcâie. Era poliţia! Dispecera de la 911 suna la rândul ei!

Atât de repede pe cât fu în stare, Cole şterse orice amprentă lăsată de el pe birou, pe podea, pe jos sau pe aparatul telefonic. Auzi sunetul îndepărtat al sirenelor, aşa că ieşi ca vântul din casă, sărind de pe terasa din spate direct pe gazon. Cu inima bătându-i nebuneşte, o luă la fugă spre maşină, aruncând servieta înăuntru.

Ieşi de pe alee cât de repede putu. După aceea, ajungând la şosea, băgă automobilul în viteza întâi, după care călcă pe acceleraţie, pornind-o în direcţia opusă orăşelului de provincie, spunându-şi că nu trebuia să conducă cu viteză, cu toate că frica

i se cuibărise adânc în suflet. Se strădui să se calmeze, să nu se mai gândească la crima aceea, să gândească ca un avocat, nu ca unul din clienții săi.

Îi înregistraseră vocea. Poliția o să-și dea seama, până la urmă, și o să-l cheme la interogatoriu. O să fie obligat să-i înfrunte. Dar nu în seara asta. Nu înainte de a găsi el însuși câteva răspunsuri. În închisoare își jurase că va afla ce se întâmplase în noaptea morții lui Roy Kajak, și chiar asta intenționa să facă. Poate că crima comisă asupra lui Roy Kajak nu va fi elucidată niciodată, el rămânând singurul suspect. Iar acum, asasinarea lui Renner îl va duce din nou în fruntea listei suspecților!

Gândește, își zise el. *Gândește-te la ce trebuie să faci acum.*

Fiecare lucru la timpul lui. El nu avea la el doar banii, ci și laptopul lui Renner. Trebuia să găsească un loc în care să le ascundă, iar el știa un loc care se potrivea de minune: casa lui Eve. Era goală. De luni de zile era așa.

Prin urmare decise, în vreme ce creierul îi ticăia sistematic, că, în cazul în care poliția îi va percheziționa casa, nu vor considera ciudat faptul că vor descoperi acolo computerul lui Terrence, în casa fiicei lui. Cole avea de gând să ascundă și banii tot acolo. Nimeni nu avea să bănuiască cum că el avea vreun amestec în toate astea.

Găsi drumul spre autostradă, iar în momentul în care ajunse acolo, zări strălucirea bine cunoscută a orașului New Orleans, luminile sale fiind vizibile dincolo de perdeaua subțire a ceții, care începea să se destrame.

Și cu Eve cum rămâne? Va trebui să o suni și să-i dai vestea despre tatăl ei. Merită să știe.

Maxilarul lui coborî brusc, în clipa în care reflectă asupra consecințelor.

Lasă asta în seama poliției. Dacă îi spui tu, va asmuți poliția asupra ta.

Nemernicule, cugetă el. Orice ar fi făcut, tot o dădea în bară.

8

Timpul curgea în defavoarea lui.

Iar el avea foarte multă treabă.

Avea atâtea ritualuri de îndeplinit... şi timpul era atât de scurt.

Cu toate astea, nu putea grăbi lucrurile, oh, nu.

Animatorul era încă agitat, astfel că-şi lăsă camioneta într-o zonă plină de verdeaţă şi tufe de cruşin. Cu nervii întinşi la maximum şi lac de transpiraţie, el îşi luă trusa de scule de pe bancheta din spate. Lucră eficient, luând din maşină toate acele obiecte care l-ar fi putut incrimina, după care încuie vehiculul, urcând în fugă movila care ducea spre dâmbul pe care era cuibărită cabana sa, în mijlocul unui pâlc de arbori. Răcoarea nopţii nu reuşi să-i răcorească arşiţa pielii. Pulsul avea un ritm nebun, iar mirosul de sânge încă îi gâdila nările, în vreme ce el străbătea poteca lungă şi lată care ducea la cabană.

Avea şi o casă în oraş, dar aici, în adâncul pădurii, era căminul lui, locul unde-l descoperise Vocea lui Dumnezeu, singurul loc unde era sigur că putea comunica cu Tatăl Ceresc.

Ajungând în cabană, trase zăvorul, se asigură că storurile erau coborâte complet, după care se dezbrăcă în pielea goală. Îşi aruncă hainele într-o maşină de spălat veche, aşezându-şi cizmele în chiuveta din inox, după care folosi un spray ca să curețe sângele care se scurgea pe ţeava de evacuare. După ce termină, porni maşina de spălat, punând înălbitor în apa de spălat şi dezinfectând apoi şi chiuveta cu clor. Cu toate că simţea că se descurca de minune, în privinţa ştergerii urmelor, trebuia să fie de două ori mai prevăzător. Niciun plan nu era lipsit de dovezi; iar poliţiştii nu erau de felul lor nişte idioţi.

Ai încredere în Voce. Nu-ţi pierde credinţa.

Nu te îndoi.

Să nu te îndoieşti niciodată.

Era şi acum surescitat, retrăind iar şi iar momentele asasinatului.

Ştia că Cole Dennis va muşca momeala.

Nemernicul venise la ţanc la casa lui Renner, descoperind cadavrul.

Animatorul nu fusese chiar atât de idiot încât să stea acolo şi să urmărească momentul, chiar dacă şi-ar fi dorit foarte mult acest lucru. Ar fi fost mult prea riscant, iar Vocea îi spusese clar să plece imediat ce-şi va termina treaba. Dar în drum spre casă, fixase radioul pe frecvenţa secţiei de poliţie, ascultând măsurile luate de membrii acesteia.

Nu avusese prea mult timp pentru a-şi duce planul la îndeplinire. Vocea îi comunicase foarte limpede că misiunea Animatorului era aceea de a-şi termina treaba cât mai repede, în câteva zile, punctul culminant fiind Eve.

Se gândi la ce ar fi vrut să-i facă.

Ar fi vrut s-o pedepsească pentru toate păcatele comise.

Îşi scărpină palmele, anticipând momentul.

Ar fi dezbrăcat-o complet de haine.

I-ar fi cuprins trupul şi ar fi făcut cu el tot ce visase...

Acum, aprinzând focul în cămin, aşeză în faţa acestuia apărătoarea din plastic, după care aduse o oglindă mare, neînrămată, din dormitor, aşezând-o în poziţie înclinată pe marginea de tablă, astfel încât aceasta să reflecte imaginea focului şi umbra oglinzii înclinate deasupra căminului. El îşi puse „cutia" în sertarul de sus al unui dulap vechi, înşirând toate obiectele pe poliţa căminului. Imediat ce termină de aranjat altarul, se grăbi să intre în încăperea care-i servea drept baie, deschizând duşul care arunca apa în reprize, îngropând-o apoi dedesubtul lui. Apa rece îi lovi pielea într-un tempo rapid şi aspru. Alungă cu hotărâre urmele mizeriei, ale transpiraţiei, ale prafului de cărbune, folosind un săpun industrial cu care îşi frecă părul, faţa, palmele şi părţile

intime. Imediat ce curăţă toate acele impurităţi, păşi pe piatra rece şi cu apa picurându-i încă de pe trup, cu pielea înfiorată din cauza apei reci, se îndreptă spre living, acolo unde focul lumina încăperea sărăcăcios mobilată, conţinând doar acele obiecte strict necesare.

Aprinse lumânările care aşteptau cuminţi pe poliţa veche de câteva secole. Candele fără parfum, lumânări cu formă conică, suporţi, toate de un alb imaculat, aprinse sau arse, flăcările lor subţiri reflectându-se de douăsprezece ori în oglinda aceea înclinată.

Reflectând lumina răspândită de flacăra lumânărilor, rozariul străluci, agăţat de un cui aflat deasupra poliţei căminului.

Cu tandreţe, el luă obiectul strălucitor de la locul său. Lăsând bobiţele acelea reci şi roşii ca sângele să-i alunece printre degete, închise ochii şi îngenunche, recăpătându-şi în parte echilibrul interior. Rugăciunea îl reconforta întotdeauna, îl ajuta, reuşea să-i menţină sub control demonii şi gândurile păcătoase. Ştia că faptele lui – crimele sale – erau considerate un păcat, dar nu puteau fi considerate astfel, se consolă el – deoarece îndeplinea misiunea încredinţată de Dumnezeu, asemenea unei cruciade moderne, făcând curăţenie printre necredincioşi.

Vocea lui Dumnezeu îi comunicase ce are de făcut.

El era instrumentul; asta era credinţa lui.

Şi cu toate astea, era bântuit de gânduri necurate. De gânduri pline de pasiune carnală. În plus, savurase fiecare asasinat. Îşi imaginase cum va fi. Retrăise acele clipe. Ceea ce Dumnezeu nu-şi dorise.

Voia cu disperare să savureze din plin momentul în care îi curmase viaţa lui Terrence Renner, să retrăiască şi mai mult, de nenumărate ori, clipele respective – aşa cum jinduia cu disperare să-şi închipuie momentul în care o va poseda pe Eve, înainte să o sacrifice.

Dar va trebui să aibă răbdare, să se calmeze, să-şi ignore fanteziile. Până la urmă, Dumnezeu îl va înţelege cu siguranţă, fiindcă Dumnezeu îi îndrumase paşii către Eve, aducându-i unul

lângă altul, mai întâi în copilărie, iar acum ca adulți. În copilărie, ea fusese inteligentă şi isteață. Şi-o amintea alergând prin curtea spitalului, picioarele ei bronzate strălucind în lumina soarelui, părul arămiu îi flutura pe spate, iar ochii ei albaştri dansau. Chiar şi atunci, când avea doar doisprezece ani, sânii ei începuseră să iasă în evidență, nişte bumbi micuți care se vedeau prin materialul tricoului, până în momentul în care începuse să poarte sutien. Era atletică şi zvăpăiată, iar el o urmărise crescând, în timp ce viscerele i se încordau, penisul creştea brusc în diametru, dorința bubuindu-i în cap.

Dar nu îndrăznise să-i spună medicului, tatălui ei că o dorea. Asta în cazul în care voia să se ferească de medicamentele care-l făceau să se simtă greoi şi amețit, la fiecare mişcare şi la cel mai mic efort. Ca şi cum s-ar fi chinuit să înoate într-o apă adâncă.

Dumnezeu i-o arătase pe Eve când era o copilă.

Dumnezeu îi permisese să o vadă transformându-se în femeie.

După care, Dumnezeu i-o luase, probabil fiindcă el păcătuise. Nu aşa-i spusese lui Sora Vivian, când îl surprinsese în dulap, stând acolo singur şi atingându-se, în timp ce poza lui Eve era lipită pe partea interioară a uşii? Vedea şi acum şocul pe care-l trăise călugărița, oroarea întipărită pe chipul ei.

În momentul acela îl pedepsise, amenințându-l că-i va spune medicului. Dar lacrimile lui de căință o împiedicaseră să vorbească cuiva despre păcatele lui, în afara Sorei Rebecca, ce făcuse o grimasă, condamnându-l cu privirea ei aspră. Insistase să se spovedească preotului. Lui Dumnezeu. În vreme ce preotul îi ascultase confesiunea, rugăciunile, dându-i drept pedeapsă rostirea unor rugăciuni, citirea unor fapte dumnezeieşti şi reflectarea la gânduri curate, Sora Rebecca îi aplicase propria pedeapsă. Fusese izolat de ceilalți pacienți de vârsta lui, de cei care aveau doar „gânduri curate". În afară de asta, el fusese tot timpul la cheremul Sorei Rebecca, devenind sclavul ei.

Se simțise ca şi cum ar fi fost atârnat în lanțuri de poalele veşmântului ei negru şi de mărgeluțele la fel de negre ale rozariului de care ea nu se despărțea niciodată. Dacă el se plângea cumva

de robia lui, ea îl amenința că-i va povesti lui Eve și doctorului Renner despre secretul lui, că el se desfătase mângâindu-și trupul, în timp ce se uita la fotografia ei.

– Ia gândește-te ce s-ar întâmpla atunci, îl avertizase Sora Rebecca, vorbind în șoaptă, conspirativ. Toată lumea de aici va afla că ești un păcătos...

Sora Vivian, una din învățăcelele Sorei Rebecca, îl evitase și îl abandonase. În vreme ce Sora Rebecca renunțase la pedeapsă, călugărița mai tânără nu voia să mai aibă de-a face cu un păcătos ca el.

Dar la urma urmei, nici ele nu erau atât de pure, nu-i așa?

Nu așa-i spusese Vocea?

Nu o lăsase Dumnezeu pe Eve pe mâna Animatorului, ea nemaifiind o copilă, ci o femeie?

O păcătoasă.

O târfă.

Și cu toate că ea nu era curată, o dorea cu disperare.

Gura îi era uscată, iar el începu să tremure pe dinăuntru, gândindu-se la ea, amintindu-și cum stătea închis în dulap, cu ochii la fotografia ei...

Avea nevoie să se roage, să ceară iertare pentru gândurile sale necurate, încheindu-și apoi penitența, ritualul.

Doar atunci putea spera că Vocea îl va contacta din nou, îl va căuta, pentru a alunga acele voci slabe, grave care-l scoteau din sărite.

Ținând cu tandrețe crucifixul rozariului între degetul mare și arătător, mângâind ușor imaginea aceea îngustă a lui Iisus răstignit, vocea lui slabă abia acoperind sfârâitul focului, el începu să se roage.

– Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul Cerului și al Pământului, și în Hristos, unul născut, care din Tatăl...

Ritmul sângelui se potoli, inima își reglă bătăile, picăturile de apă de pe piele se evaporară. Așa cum i se întâmpla încă de când era copil, el atinse fiecare mărgică și rosti fiecare rugăciune, până la ultima.

– O, iubită, dragă Fecioară Maria! Roagă-Te pentru noi. O, tu Sfântă Mamă a lui Dumnezeu, roagă-te ca noi să fim demni de promisiunile lui Hristos! Amin!

Se ridică încet, cu trupul gol şi curat, cu sufletul eliberat, fiindcă pentru el acest ritual era asemenea unei spovedanii, unei comuniuni. El nu avea nevoie de un preot, de un intermediar între el şi Tatăl Ceresc.

Dumnezeu îi vorbea.

În timpul nopţii.

Atunci când era singur.

Iar EL îi spusese să se autoaleagă, să-şi reamintească în ce consta misiunea lui. El deschise caseta aceea micuţă, privind la instrumentele strălucitoare dinăuntrul ei.

Luă de acolo un ac, umplu seringa cu cerneală albastră şi o înfipse apoi în manechin. Privind la imaginea trupului său gol, epilat şi cu aspect de ceară în oglinda aceea înaltă, porni ritualul. Cu lovituri precise, îşi inscripţionă numărul 101 pe piele, acul acela mic şi ascuţit mişcându-se repede, precis şi usturător, în vreme ce el acţiona cu piciorul o pedală. Lucra cu precizie, adăugându-şi tatuajele pe o porţiune de piele curată, pentru ca acesta să se distingă cu uşurinţă printre celelalte tatuaje pictate pe suprafaţa corpului său. În cazul victimelor sale, desigur, era obligat să folosească un ac ceva mai mic, care funcţiona cu ajutorul unor baterii. Pe cadavre, opera rapid şi fără menajamente. Dar pe propriul lui corp, avea suficient timp la dispoziţie, astfel încât fiecare cifră şi literă să fie executate perfect. Cu eleganţă.

Durerea îl excita, îl revitaliza. În timp ce lucra cu acul, trebuia să se concentreze intens, astfel încât gândul să nu-i zboare la propriul penis, să nu se gândească la sex şi la durere, ca să fie de calitate opera pe care o făcea. El desăvârşea numerele unul câte unul, colorându-le, asigurându-se că acestea luau forma corectă, rămânând imprimate pentru totdeauna.

Numărul 101 tatuat pe piele... alături de celelalte, printre care şi câteva nume şi numărul 212.

Treaba se sfârşise mult prea repede. Durerea cu caracter sexual dispăru imediat ce termină ce avea de făcut.

Stingând lumânările, stinse focul din cămin cu ajutorul apei, spălă acele şi tuburile, roti cablul de alimentare în jurul aparatului compact, după care îl băgă în casetă. După ce puse aparatul de tatuare în sertarul biroului, împături rogojina din plastic, punând-o la loc. După aceea, îşi examină opera de artă, lungindu-se apoi în pat, acesta neavând niciun fel de aşternut.

În seara asta, terminase ce avea de făcut.

Dar aveau să urmeze şi alte seri.

La fel ca şi până atunci.

Pe unii îi ucisese repede. Pe alţii mai încet, permiţând ca sufletul lor să ajungă în Rai. Ba existase unul care reînviase, unul singur, dar asta se întâmplase de mult... de mult de tot. Lacrimile porniră să curgă în şiroaie fierbinţi pe la colţul ochilor.

Acum, dacă crimele reîncepuseră, trebuiau să continue.

Gândul acesta îl făcea fericit.

Aşteptarea luase sfârşit.

Închise pleoapele şi, în curând, îşi făcură apariţia şi vocile, şoptite, enervante, bucăţele de conversaţie care se roteau ca palele de vânt în mintea lui.

Plecaţi, se rugă el. *Lăsaţi-mă în pace... Lăsaţi-mă să-l aud doar pe Dumnezeu... Daţi-i voie vocii lui Dumnezeu să mă găsească...*

Dar era imposibil.

În momentul în care adormi, vocile acelea şuierătoare, plângăreţe, asemenea unor vaiete, îi răpiseră deja liniştea, făcându-i muşchii să se încordeze, nările să se dilate şi palmele să se strângă cu putere în pumni. Lacrimile care se iviseră acum în ochii lui nu era lacrimi de durere, ci un semn al frustrării, el muşcându-şi atât de tare buza, încât îi dădu sângele. Aproape că scoase un ţipăt. Simţea că era una din nopţile acelea. Lungi, îngrozitoare. Nopţi în care, picotind în sfârşit de somn, nu reuşea să-şi găsească liniştea, ci cădea pradă unor coşmaruri îngrozitoare duse la extrem, având forţa unei furtuni.

Telefonul mobil al lui Eve sună strident.

Ea deschise ochii larg.

Unde sunt? Ce... ce sună?... Telefonul? Unde e?

Timp de o secundă, Eve fu dezorientată, nerecunoscând încăperea în care se afla. Se ridică în fund.

– Şât! Speriat, Samson sâsâi, îşi arcui spatele, după care sări jos de pe cuvertură, grăbindu-se să se ascundă sub măsuţa de toaletă.

Dând să găsească telefonul, Eve aprinse veioza de pe noptieră. Camera fu învăluită brusc într-o lumină strălucitoare. Clipi somnoroasă, iar inima începu să-i bată de trei ori mai repede.

Reuşi să ia telefonul.

– *El e liber*, o avertiză aceeaşi voce joasă şi guturală, pe care o cunoştea deja.

Eve inspiră cu dificultate.

– Cine sunteţi?

Niciun răspuns. Dar el rămăsese pe linie. O simţea. Îl simţea.

– Ascultă, zise ea, încercând să înlăture teama din tonul vocii, indiferent cine ai fi, ştiu că i-au dat drumul, OK? Aşa că poţi să nu mă mai suni!

– *Elllllll eeeeeeee liiibberrrrrr*... Vocea interlocutorului era atât de scăzută –, un sâsâit de şarpe pe care abia reuşea să-l perceapă.

Click.

Convorbirea fusese întreruptă.

– Nemerni..., şopti ea, dându-şi părul la o parte de pe faţă şi încercând să se calmeze. Cine naiba o hărţuia? Telefonându-i în crucea nopţii Doamne, Dumnezeule! Se uită la ecranul telefonului, rugându-se în tăcere să descopere acolo un număr sau un nume. Bineînţeles că numărul fusese restricţionat, astfel că nicio combinaţie numerică sau de litere, şi nici cercetarea funcţiilor meniului nu-i dezvălui niciun indiciu în privinţa identităţii apelantului. Indiferent cine era nemernicul, îşi dorea să rămână anonim, speriind-o de moarte.

Stingând lumina, se lipi de tăblia patului, privind spre ecranul ceasului cu alarmă, acolo unde ora era afişată sub forma unor cifre strălucitoare, de culoare roşie.

Două şi treizeci şi şase de minute.

Oare un om în toate minţile ar suna la... Propria întrebare o

necăjea la culme. Asta era problema. Nu era defel „în toate mințile". Cel care făcuse una ca asta avea cu siguranță o doagă sărită. Sau chiar mai multe.

– La dracu'!

Ea rămase acolo, pe întuneric, așteptând să i se regleze pulsul. Cine o tot suna? De unde suna? De ce simțea nevoia să-i comunice că fostul ei iubit fusese eliberat? Vestea circula deja peste tot. Iar apelurile respective nu fuseră niște avertizări rostite pe un ton prietenesc. Nu, erau sinistre. Răutăcioase. Vrând s-o intimideze.

Cineva încerca s-o terorizeze.

– Și-i reușește de minune, admise ea, în vreme ce pisicul sări din nou în pat, cuibărindu-se lângă ea. Îl mângâie absentă, bucuroasă că fusese iertată.

Ce motiv are avea cineva...

Cioc! Cioc! Cioc!

Inima aproape că i se opri. Își mușcă limba ca să nu țipe. Cineva ciocănea la ușă! Samson ridică capul, privind țintă spre ușa închisă a dormitorului.

Eve nu îndrăzni nici să respire, dar ciocănitul care se auzea la parter continuă, sunetul părând să vină de la intrarea din spate. Se gândi la nemernicul care tocmai o sunase. Poate voia să verifice dacă era acasă.

Dar nu știa nimeni că ea se afla aici!

– Nu te speria, șopti, deși panica pusese deja stăpânire pe ea, una fără margini. Se gândi să sune la poliție, dar renunță la idee... deocamdată. Acesta era cartierul ei, nu o zonă izolată, din apropierea golfului.

Nu te mai gândi la noaptea în care a fost ucis Roy.

Păstrează-ți calmul... Fii rațională...

Fără să aprindă lumina, își îmbrăcă halatul, grăbindu-se spre camera pe care bunicul ei o folosise ca birou, un al doilea dormitor situat la etajul al doilea, care, la douăzeci de ani după moartea acestuia, mai păstra și acum o parte din lucrurile sale: fotografiile lui și ale soției, diplomele sale medicale, balansoarul său favorit și revolverul. Lumina slabă a felinarului din apropiere îi oferea suficientă vizibilitate, astfel încât să găsească arma în sertarul de

sus al biroului. Arma nu era încărcată, iar în casă, după ştiinţa ei, nu existau gloanţe, dar ea avea de gând să ia atât arma, cât şi telefonul mobil, şi abia apoi să coboare la parter.

Dacă va da peste intrus, acesta nu avea de unde să ştie că revolverul era gol.

Gândeşte, se încuraja ea, coborând încet treptele scării, ochii săi fiind deja adaptaţi la întuneric. Traversase de sute de ori acele coridoare pe întuneric, în copilărie, iar acum avea de gând să procedeze la fel, nedorind să-şi pună silueta în evidenţă, în cazul în care ar fi aprins una din lumini, devenind astfel o ţintă uşoară.

Poc! Poc! Poc!

Indiferent cine ar fi fost, bătea foarte tare în uşa din spate, astfel încât geamul prins în tocul subţire din lemn de stejar zornăia puternic. Bineînţeles că un hoţ şmecher nu ar fi vrut să atragă atenţia asupra lui. Dar un nebun, unul care se droga şi care era disperat, ar fi fost posibil să-şi dorească asta.

Degetele i se strânseră pe mânerul revolverului, în vreme ce străbătu coridorul care separa salonaşul de sala de mese, trecând dinspre baie spre bucătărie. Inima îi bătea nebuneşte, neliniştea strecurându-i-se uşor în sânge.

Nu te panica, îşi zise ea, dar în momentul în care păşi în cămara pentru alimente, unde putea vedea prin geamul uşii de la intrare, zări un bărbat pe terasă – înalt, dar din cauza întunericului nu reuşise să-i vadă chipul. Din gât îi scăpă un ţipăt scurt.

– Cine-i acolo? întrebă ea cu voce gâtuită, cu palma strânsă pe patul armei şi cu pulsul bătându-i nebuneşte. Îndreptă revolverul spre geamul uşii, ca şi cum ar fi vrut să tragă, în timp ce cu mâna liberă apăsă pe întrerupătorul care aprindea becul de pe terasă.

Becul făcu o lumină slabă, bulbul acela micuţ învăluind terasa într-o lumină apoasă, care în momentul aprinderii păru mai degrabă că accentuează semiîntunericul din jur, ameninţând să se stingă şi să lase întreaga zonă învăluită în întuneric beznă.

Cu toate acestea, îl recunoscu pe bărbatul care se afla de partea cealaltă a uşii.

Cole Dennis, lung cât o viaţă, se afla pe terasa casei ei.

9

Eve nu se mişcă.

Îndreptă ţeava revolverului spre pieptul lui lat. Ca şi cum ar fi intenţionat să tragă, zburându-i inima aia neagră din piept.

Cole o privi prin geamul uşii şi îngheţă. Ridică încet braţele, astfel încât ambele palme ajunseră în aer, cu degetele răsfirate.

– Eve, sunt eu! strigă el prin uşă.

– Ce dracu' vrei? întrebă ea, urându-şi vocea aceea atât de speriată.

– Habar nu aveam că eşti aici.

– Atunci de ce bubui în uşă la miezul nopţii? Era furioasă pe el, inima avea un ritm neregulat, iar creierul o ruga cu disperare să sune la poliţie. *Adu-ţi aminte ce ţi-a făcut! Adu-ţi aminte cum te uitai prin cealaltă fereastră, la cabana lui Roy, şi ai văzut pistolul acela care tocmai se descărca! El îl îndrepta spre tine, Eve. SPRE TINE. A vrut să te omoare!*

La o casă din apropiere se aprinse o lumină, la una din ferestrele de la etaj.

La naiba, îi deranjau pe vecini. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca vecinii să ia parte la scene din viaţa ei privată. Scandalurile prin care trecuse îi ajungeau cât pentru o viaţă.

Dar bărbatul din faţa ei era Cole.

– Trebuie să stăm de vorbă, zise el.

În casa doamnei Endicott se mai aprinse o lumină, iar Eve înjură printre dinţi. Dacă nu voia ca poliţia şi cei din cartier să afle ce se petrece, atunci trebuia să-i dea voie să intre în casă.

Nehotărâtă, descuie uşa şi o deschise puţin, lăsând între ei doar bariera reprezentată de uşa glisantă.

– Nu e nevoie să urli. Spune ce ai de spus şi pleacă.

Cole coborî tonul vocii.

– Când am ajuns, nu ştiam că te voi găsi aici. Tocmai am ieşit...

– Ştiu. Toate canalele de ştiri vorbesc despre asta.

– ... şi ţi-am zărit maşina.

– Aşa că te-ai hotărât să mă trezeşti la ora două şi jumătate dimineaţa? îi aruncă ea în bătaie de joc, încercând să vorbească în şoaptă. Ce dracu' căuta el aici? *Nimic bun.*

El ezită, coborând puţin braţele, după care mişcă din cap în semn că da.

– De ce?

– Cred că ar fi mai bine să mă laşi să intru.

– Nicidecum. Dădu violent din cap, pletele-i scurte atingându-i ceafa.

– Eve, te rog. E ceva important.

– Bineînţeles că e! Tremurând pe dinăuntru, aproape sugrumată de emoţii, nu se putu abţine să nu se holbeze la el. Cu trei luni în urmă, îl văzuse aţintind arma spre ea, văzuse totul cu ochii ei. Fusese martoră la momentul în care arma se descărcase. Simţise glonţul. Suferise de pe urma acestuia.

El vorbi şi mai încet:

– Nu, vorbesc serios. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Să fiu a naibii dacă te las să pui piciorul în casa mea. S-a terminat, Cole. Ai înţeles? S-a terminat! Îşi pipăi buzunarul halatului cu palma stângă, dădu peste telefonul mobil şi îl scoase de acolo, în vreme ce arma bunicului era îndreptată spre pieptul lui. Doamne, fusese nebună să-l iubească pe omul acesta cu atâta ardoare. Ce oarbă fusese. O să chem poliţia.

– Grozav. El se încruntă, buzele strâmbându-i-se în felul acela bine cunoscut, în semn de frustrare, una la care fusese martoră de zeci de ori. El mormăi ceva pentru sine, după care zise: N-ai decât.

– Crezi că n-am s-o fac? Crezi că glumesc? Începu să apese pe taste cu degetul mare, uitându-se la el cum o priveşte pieziş în întuneric.

– Nu cred că-ţi dai seama ce faci.

– Bravo, Cole! Aşa obţii nişte bile albe.

– Mai bine decât să aţintesc pe cineva cu un pistol.

– Tu ar trebui să ştii asta!

– La naiba, Eve! Nu am venit până aici fiindcă n-aş fi avut ce face! El se apropie mai mult de uşă. Prin ochiurile plasei, în lumina aceea slabă, observă înfăţişarea lui obosită, cum cearcănele din jurul ochilor erau adânci şi vinete, cum maxilarul lui era năpădit de barba nerasă de vreo două zile. Ascultă-mă!

– Ca să mă minţi din nou? Ca să mă ucizi?

– N-am încercat niciodată să-ţi fac rău, insistă el, plin de furie, căutându-i privirea prin întuneric. Ochii aceia albaştri erau atât de gravi, de trişti, încât ea ar fi vrut să strige, să îl creadă. Dar nu îndrăznea. Nu putea avea încredere nici în ea însăşi. *Niciodată* nu ţi-am pus viaţa în pericol.

– Mincinosule!

– Ba ştii asta, Eve. În adâncul inimii, tu ştii că niciodată nu aş îndrăzni să-ţi fac rău.

– Te-am văzut, Cole.

– Nu. El coborî una din palme, întinzând-o în faţa ei, ca şi cum ar fi simţit că va urma o tiradă. *Crezi* că m-ai văzut. Dar nu eşti sigură. De aceea n-ai putut depune mărturie. Memoria ta are lacune.

– Erai acolo, insistă ea, încercând să se convingă pe ea însăşi. Nu asta fusese problema, faptul că nu credea ce văzuse cu propriii ei ochi, neavând încredere în ceea ce memoria ei, plină de lacune, îi spusese că s-a petrecut acolo? Iar asistentul procurorului districtual ştia lucrul acesta.

– Eu *ştiu* ce am văzut.

– Chiar ştii?

Ea mişcă arma în aer.

– Nu încerca să mă păcăleşti cu metodele tale. Ai priceput? Tacticile tale avocăţeşti nu au efect asupra mea.

– Îţi spun adevărul.

– Adevărul.

Ea oftă, observând cum în casa vecină se mai aprinde o

lumină. La dracu' cu toate astea! Fără îndoială că doamna Endicott îi auzea certându-se.

– Ăsta-i purul adevăr, Cole. Eşti indus în eroare. N-ai şti care-i adevărul nici dacă el ar sta la aceeaşi masă cu tine.

– Nu eu sunt cel care suferă de amnezie.

– Aşa e. *Ai* o memorie selectivă. Tu alegi să crezi exact ceea ce doreşti. Eu nu-mi pot permite acest lux. Şi ştii care-i partea cea mai rea? Crezi în toate găinăriile astea pe care mi le serveşti mie.

În ochii lui licări o emoţie abia ţinută în frâu, şi zâmbi sarcastic, dezvelindu-şi dinţii.

– Perfect. El inspiră adânc. Dar cred că ai vrea să afli nişte veşti legate de tatăl tău.

– De tata?

– Terrence.

– Ştiu cum îl cheamă. Se pierdu puţin cu firea. Ar fi vrut să creadă că el o lua peste picior, stârnind-o, dar expresia lui sobră o împiedică să-l ia la rost. Ce-i cu el? întrebă ea, dar imediat ce rosti vorbele, iar el o privi din nou, zări acolo un licăr care-i umplu inima de groază.

– Cred că ar fi mai bine să intru.

Ea se opri, cu pulsul bătându-i nebuneşte.

Putea avea încredere în Cole Dennis?

Nu şi dacă putea să-l alunge.

Probabil că povestea nu era decât un truc.

– Stăm bine şi aici.

– Vorbesc serios, Eve.

– Şi eu la fel.

– Veştile nu sunt deloc bune. Bărbatul ezită, ca şi cum ar fi vrut să decidă cum să-i dea vestea.

Ea înlemni. El nu glumea. Înghiţindu-şi groaza care creştea, ea trânti telefonul mobil pe masă, descuie uşa glisantă, o deschise şi se dădu într-o parte.

– Numai să nu-mi spui că e mort, îi aruncă ea.

– Eve... Vocea lui era nesigură.

Ea deschise gura în semn de groază. Nu! Era un truc! Asta era, precis. O modalitate de a-i câştiga simpatia.

– Nu – nu te cred.

Numai că faţa lui era palidă şi încrâncenată.

– De acolo vin. L-am găsit pe podeaua biroului. Cineva l-a ucis, Eve. Aşa cum l-au ucis şi pe Roy.

Ea îşi simţi picioarele moi, se dădu înapoi, spre bucătărie, unde se sprijini de blat, încercând să nu cadă. N-ar fi îndrăznit s-o mintă, nu-i aşa? Nici măcar Cole n-ar fi capabil de o asemenea josnicie.

Nu trebuie să ai încredere în el, nu trebuie să-l crezi, NU trebuie să-l crezi!

Neliniştea îi urcă încet pe şira spinării. Reuşi, nu se ştie cum, să apese pe întrerupătorul de deasupra chiuvetei. Îşi surprinse propria imagine reflectată în geamul ferestrei: o femeie minionă cu privirea hărţuită, cu buzele palide, cu părul scurt şi răvăşit, acesta abia reuşind, pe alocuri, să acopere cicatricele.

– Spuneai că... Ah, spuneai că nu te aşteptai să mă găseşti aici... De ce te-ai dus... O, Doamne! Ea oftă lung, începând să se plimbe prin încăpere, oprindu-se în dreptul becului.

Nişte sânge uscat, atât de întunecat că părea maroniu, pătase poalele tricoului lui alb.

– Cole? şopti ea, îngrozită. Ce făcuse? Groaza îi dilată pupilele.

El îi urmări privirea, zărind pata aceea de sânge.

– Nu e ceea ce crezi. Eve, tu ştii că eu nu am niciun amestec.

– În ce anume...?

Ea tremura din tot corpul. Stomacul i se dădu peste cap. Greaţa îi urcă în gât, iar ea vomită în chiuvetă. Arma fu gata-gata să-i cadă din mână, în clipa în care se sprijini de marginea dulapului cu palmele. Tatăl ei era mort? *Mort?* Vomită iar, scuipând bila în chiuvetă, în vreme ce în mintea ei nega vehement totul. *Nu! Nu! Nu, nu, nu!* Nu putea şi nici nu trebuia să-l creadă! Cole era un actor cu experienţă, era avocat, unul foarte bun. Un mincinos!

– El m-a sunat.... de fapt am crezut că el a fost, şi m-am dus să-l văd. Când am ajuns acolo, nu mi-a răspuns. Uşa era descuiată. Am intrat şi l-am găsit în birou.

Îşi ridică privirea, ştergându-şi buzele cu dosul palmei.

– Cum? rosti ea pe un ton plângăreţ, luptându-se cu lacrimile şi cu teama care-i paralizase creierul.

Cole îşi lăsă braţele pe lângă corp. Arăta jalnic. Ochii îi erau duşi în fundul capului, iar faţa lui, de obicei bronzată, era palidă.

– A fost exact ca în cazul lui Roy. Tatăl tău avea gâtul tăiat. Sângele era împrăştiat peste tot... O, Iisuse, Eve, era...

– Încetează.

– ... la fel.

– Habar nu am de ce eşti aici, de ce-mi faci asta. E de neconceput... E...

– Am încercat să-l reanimez şi n-am reuşit. A murit, Eve.

– Ai ieşit de curând din închisoare. Chiar astăzi. Cine în... afară *de tine* l-ar fi ucis pe tatăl meu? Ea inspiră adânc şi sacadat, simţind că i se face iarăşi rău. Cu coada ochiului, îl zări pe pisic, care se oprise pe coridorul întunecat.

– Eve! El părea consternat. N-am avut niciun motiv să-l ucid.

– De când acţionezi tu în mod raţional, Cole? Ai încercat mai întâi să mă ucizi pe mine... şi acum l-ai omorât pe tata... Acum, de ce eşti aici? Ca să mă elimini? zise ea, pradă unei crize de isterie.

– Încetează, Eve. În numele lui Hristos, ascultă-mă! Credeam că eşti în Atlanta.

– De ce dracu' ai venit aici, Cole? Dacă credeai că sunt în Atlanta, de ce ai venit?

El ezită.

– Să nu faci asta, spuse ea. Să nu mă minţi. Samson, ca şi cum ar fi simţit tensiunea din atmosferă, o luă din loc, dispărând în întuneric. Eve îşi îndreptă corpul, înţepenindu-şi coloana, în vreme ce simţi cum lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Măcar spune-mi adevărul.

Palma se strânse în pumn, după care se relaxă.

– Voiam să ascund ceva în casa asta, recunoscu el.

– Cum? Aici? Ea inspiră zgomotos, scuturând din cap. Nu-l credea. Îşi şterse lacrimile cu mâneca de la halat. Ce anume? Nişte dovezi care te incriminau?

El se mută de pe un picior pe altul.

– Ce anume? întrebă ea poruncitor.

– Nişte bani.

– Bani? repetă ea, scuturând din cap.

– Da. Împreună cu o geantă.

– A ta?

Încă o lovitură.

– A cui geantă, Cole?

– A tatălui tău.

Muşchii i se încordară.

– Ai furat banii şi geanta tatălui meu? repetă ea, ca lovită de trăsnet. Totul era atât de bizar. Atât de ireal. De incredibil. Şi cu toate astea, privindu-l atent, observându-i expresia întunecată şi solemnă, durerea din priviri, ea era aproape convinsă că el spunea adevărul, sau măcar o parte din el. Dar tatăl ei? Chiar murise? Fusese ucis? Pielea i se făcu de găină, devenind rece ca vremea din decembrie.

– Banii erau ai mei.

– Ai tăi?

– I-am îngropat, cu mulţi ani în urmă.

– Ah, Cole...

– E adevărat, la naiba! Tata m-a învăţat asta cu mulţi ani în urmă.

– Artistul puşcăriaş?

– Cine ştia mai bine decât el cât de importanţi sunt banii în cazul unei situaţii neprevăzute? întrebă el, mergând spre interiorul bucătăriei, dându-se la o parte din dreptul ferestrei, trăgând cu ochiul la revolverul pe care ea îl ţinea lejer în mână. Tocmai luasem banii în momentul în care am primit apelul – un telefon straniu –, aşa că m-am dus la el acasă şi l-am găsit întins pe podea. Am încercat să-l reanimez, cum ţi-am spus, dar era prea târziu. Aşa că

am sunat la 911. După aceea, înainte să plec de acolo, i-am zărit laptopul. L-am luat şi l-am pus în geantă.

– Ai furat de la un om mort, care tocmai fusese ucis. Eve abia reuşi să rostească cuvintele. Nu era în stare să-şi analizeze propriile cuvinte.

– Mi-am zis că poate o să am noroc să-mi dau seama ce se petrece, spuse Cole, încordat. Cine l-a ucis pe tatăl tău. Cine e responsabil de asta. Oare s-a întâmplat astfel fiindcă ştia ceva, ceva legat de moartea lui Roy?

– Asta-i treaba poliţiei.

– Da? Pentru că în cazul lui Roy nu fac deloc o treabă bună, nu-i aşa?

Eve îşi duse mâna la frunte.

– O să fii arestat pentru... sustragere de dovezi, pentru că ai plecat de la locul faptei, mai ştiu eu pentru ce. Ai intrat într-o mare belea.

– De aceea am venit aici.

– Nu sunt în stare să raţionez, murmură ea, dar Cole vorbi mai departe:

– Cred că asasinatele au legătură între ele. Roy Kajak a fost pacientul tatălui tău...

– Cu mulţi ani în urmă.

– Ascultă-mă, Eve, nimeni nu încearcă să afle ce s-a întâmplat cu adevărat. Poliţia nu are să cerceteze mai amănunţit decât mine.

– Dai vina pe poliţie? întrebă ea poruncitor, dar vocea ei nu avea pic de forţă, de volum. Tu ai fost eliberat astăzi din închisoare, iar tatăl meu e mort. Uită-te la tine! La sângele lui! Eşti pătat peste tot de sânge. Ea încerca din răsputeri să nu-şi piardă minţile.

– Mi s-a întins o cursă, Eve. Nu eu sunt ucigaşul. Iar dacă aş fi, aş da dovadă de mult mai multă inteligenţă. N-aş fi aici, alături de tine. Cineva mi-a telefonat în seara asta. Am crezut că era tatăl tău. El mi-a zis: „Am dovada".

Eve îşi aminti de noaptea în care o sunase Roy, de panica din vocea lui, de cât de mult insistase ca ea să vină acolo. *Am dovada.*

– Da, zise el, examinându-i chipul. Exact ca în apelul pe care

l-ai primit din partea lui Roy. El urmări cum revolverul se clătina între degetele moi ale lui Eve. Of, Doamne, Eve! Dă-mi ăla. Tu nu ai de gând să ucizi pe nimeni şi cu atât mai puţin pe mine. Îi luă revolverul dintre degete, iar ea nu se opuse. Era atât de împietrită, de şocată, iar el avea dreptate. Ea nu-l crezuse niciodată un idiot. Dar era o fire pasională, de asta era sigură. Dacă tatăl ei l-ar fi respins...

Cole verifică compartimentul pentru gloanțe al armei, după care oftă.

– Mi-am imaginat. El aruncă arma descărcată pe masă, lângă telefonul ei mobil.

– Ai un alibi?

– Nu. El o privi lung şi intens, ochii lui fiind de un albastru-închis ca de oţel, ochi care-i făcuse mereu inima să tresară, cu toate că acum era prea buimacă pentru a-i mai păsa. Cineva a pus la cale totul, indiferent cine e persoana în cauză, şi cred că povestea asta are proporţii mult mai mari decât îmi imaginez. Dar Roy şi tatăl tău au fost ucişi cu un anumit scop. Nu a fost vorba de răzbunare sau de coincidenţă. Cineva *a avut răbdare* până la eliberarea mea din închisoare.

– Nu-mi vine să cred. Neliniştea, teama şi neîncrederea se buluciră în creierul ei, provocându-i iar nefericita aceea de durere de cap. Ea ridică telefonul din bucătărie.

– Ce faci? o întrebă el.

– Sun la tatăl meu acasă.

– Eve, e mort. Eu am anunţat deja poliţia. Cred că sunt deja la fermă. O să răspundă şi or să vină repede aici.

Dar legătura telefonică fusese deja stabilită, iar telefonul începu să sune. Nu răspunse nimeni. Eve îşi înghiţi propria teamă. *Hai, tati, răspunde!*

Inima avea o mie de bătăi pe minut, în vreme ce palmele îi transpirau din cauza nervilor. Când vocea lui Terrence Renner se auzi pe robotul telefonic, ea rosti:

– Tată? Sunt eu, Eve. M-am gândit că vrei să ştii că eu... că eu m-am întors în oraş... eu, ummm, ar fi trebuit să te sun mai devreme. Aştept să mă suni.

Apoi închise, strângând aparatul între degete, ca şi cum ar fi fost viaţa însăşi.

Cole era palid ca un mort.

Ea spuse:

– Nu mi-a răspuns nimeni. Cole îi luă telefonul din mână, în timp ce ea izbucni iar în lacrimi.

– Of, scumpa mea, zise el, înconjurând-o cu braţele şi lipindu-i trupul care tremura de al lui. Îmi pare atât de rău. Atât de rău.

– Nu se poate să fi murit. Nu se poate...

Braţele lui puternice şi rigide o cuprinseră şi, preţ de o secundă, ea se abandonă, lipindu-se de el, acceptând durerea aceea care creştea înăuntrul ei asemenea unui uriaş. Una din palme se ghemui, se agăţă strâns de bicepşii lui, iar ea lupta împotriva nevoii de a lovi, de a-l bate, de a ţipa şi de a urla cu forţă, ca să se audă până la cer. Însă păstră totul în adâncul ei, cu excepţia lacrimilor care curgeau în tăcere.

Totul preţ de o clipă.

Până în secunda în care zări în fugă reflecţia în geam a imaginii lor, imaginea fantomatică a doi îndrăgostiţi ce se îmbrăţişează. Ea strânse cu putere din pleoape. Gestul lor era o greşeală uriaşă, una ireversibilă. Nu putea avea încredere în el. Nici măcar o secundă! Încordându-şi spatele, se îndepărtă de el.

– Pleacă.

– Cum?

– Pleacă dracului de aici, Cole! Încă tremurând toată, îşi puse braţele la piept, înălţă privirea şi se holbă la el. Nu am nevoie de prezenţa ta aici şi nici nu o doresc. Dacă e adevărat ce spui, atunci poliţia are să ajungă în curând şi vor sări cu toţii asupra ta. Într-o secundă, te vei trezi iar în spatele gratiilor. Dacă ai minţit şi ai venit aici dintr-un cu totul alt motiv, ca să te răzbuni pe mine, ca să pui la cale un joc plin de cruzime sau orice altceva, atunci nu vreau să am de-a face cu tine şi, prin urmare, voi chema poliţia. Să nu faci vreo greşeală. Oricum ar fi, o să-ţi petreci restul nopţii tale de om liber în puşcărie.

– Nu te mint.

Ea îl crezu, dar rămase la fel de fermă.

– Bine. Pleacă.

– Eve.

– Pe cuvânt, Cole. Poţi să pleci.

Muşchii de la ceafă deveniră ca de piatră.

– Nu vreau să te las singură.

– Sunt OK.

El ezită.

– Nu am telefon. Dacă o să vrei să-mi telefonezi...

– Nu o să vreau.

Părea aproape convins, până în secunda în care privirea îi căzu pe măsuţa pe care erau împrăştiate articolele din presă.

– Ce sunt astea? întrebă el şi, înainte ca ea să rostească o vorbă, aprinse lampa Tiffany suspendată deasupra mesei. Luă unul, iar ea se repezi:

– Nu! Nu atinge nimic!

– De ce? Ce faci aici? El aruncă o privire pe o parte din articole. Pregăteşti o broşură? Despre zilele petrecute la sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor"?

– Nu.

– Decupaje cu foarfeca cu zimţi? El o privi cu coada ochiului, nedumerit. Ia stai. Toate vorbesc despre Faith Chastain.

– Ştiu.

– Ea era mama lui Abby Chastain.

– Şi?

El se încruntă, pe măsură ce citea.

– Abby Chastain este logodnica lui Montoya.

– Reuben Montoya? Detectivul care...

– Da. Chiar el. Părea şocat. Prin urmare, de ce te interesează subiectul ăsta?

– Nu mă interesează. Adică, toate astea mi-au fost lăsate în maşină.

– *Poftim?* Când?

– Azi, cred. Ea îi explică rapid, iar muşchii maxilarului lui se încordară pe neaşteptate.

– De ce azi? De ce acum?

– Habar nu am... dar...

– Ce? îi ceru o explicaţie.

Merită sau nu să-i spui, cugetă ea.

– Azi am primit două apeluri telefonice stranii.

– Astăzi?

Ea dădu din cap în semn că da, după care-i povesti despre cele două telefoane – unul primit când era pe drum şi celălalt cu aproape jumătate de oră mai devreme, despre vocea aceea răguşită care o avertiza: *El a fost eliberat!*

Cole o privi sobru, ascultându-i povestea. Miji ochii, iar buzele se strânseră a nemulţumire, dar nu-şi dezvălui gândurile.

Eve încheie relatarea, fluturând neajutorată braţul în direcţia lui.

– După aia ai bătut tu la uşă.

Îşi încordă fălcile.

– Nu-mi place.

– Nici mie.

– Trebuie să te întorci în Atlanta. Sau în altă parte. Nu cred că aici eşti în siguranţă.

– Ia stai, asta e casa mea.

El făcu un pas în faţă.

– Au murit doi oameni, Roy şi tatăl tău. Au fost ucişi cu violenţă şi cu răutate, Eve, iar tu ai fost atinsă de un glonţ. În ziua morţii tatălui tău, tu primeşti un pachet pe care-l găseşti ascuns în maşina ta şi, în plus, mai primeşti şi nişte apeluri ciudate. Du-te în Atlanta sau măcar cazează-te în seara asta la un motel. În Lafayette sau Baton Rouge ori unde vrei tu, dar chiar trebuie să pleci de aici.

– Nu plec. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu tata.

– Ah, la naiba, Eve!

Telefonul sună chiar în acel minut, iar ea se sperie rău, gata să-şi dea duhul. Privind spre ecran, zări numărul lui Kyle, fratele său.

– Alo?

– Eve? Vocea Annei Maria părea ştrangulată. Oooo, Doamneee, îmi pare rău că te sun atât de târziu, dar Kyle nu-i acasă, iar eu tocmai am primit un telefon de la un prieten care lucrează la un ziar din New Orleans. El ascultă întotdeauna la radio programul secţiei de poliţie şi mi-a zis că e posibil să se fi produs un asasinat, victima purtând numele de Renner. El nu trebuia să aibă aceste informaţii până ce povestea asta nu va fi confirmată şi rudele de gradul întâi ale victimei nu sunt informate, dar s-a gândit... O, Sfântă Fecioară, o fi tata? Adresa părea să fie de la fermă şi... şi eu nu ştiu ce să fac şi...

– Mie nu mi-a telefonat nimeni, răspunse Eve, refuzând să se uite la Cole, refuzând să creadă pe de-a-ntregul.

– Am încercat să-l sun pe Kyle, dar nu-mi răspunde, bâlbâi Anna. E complet idiot când e vorba să folosească telefonul mobil. Şi, în plus, m-am gândit că n-am niciun motiv să-i dau telefon lui Van, din moment ce el stă atât de departe, până nu aflăm ce s-a întâmplat... Ea se opri, iar Eve auzi clicul unui întrerupător electric, după care urmă un oftat din adâncul sufletului.

– Nu-l suna pe Van.

– Trebuie să-l anunţe şi pe el cineva. Am încercat să-l sun pe tata, dar nu răspunde nimeni. Doar robotul telefonic.

– O să mă duc până acolo, o linişti Eve, văzând cu coada ochiului reacţia promptă a lui Cole.

– Nu... ai păţit şi aşa destule! Kyle ar trebui să se ocupe de asta!

– E în regulă, Anna. Mă ocup eu, insistă ea, cu toate că se simţea deja ca şi cum sufletul i-ar fi părăsit trupul. Telefonul emise un bip în urechea ei. Stai, e cineva pe cealaltă linie. Mai bine preiau apelul.

– Să mă suni!

– Imediat ce aflu ceva, promit!

Cole îi întâlni privirea. După care Eve îşi examină telefonul. Ea recunoscu pe ecran prefixul zonei în care locuia tatăl ei. Întrerupse apelul respectiv fără să răspundă, după care aruncă spre Cole un surâs strâmb.

– Era Anna Maria.

– Şi celălalt apel?

– Bănuiesc... că era de la cabinetul şerifului. Ai zis că poliţia va suna la rândul ei, nu?

Maxilarul lui Cole pulsă încordat.

– Mda.

Telefonul sună din nou, iar ea se uită atent spre ecranul luminat al acestuia.

– Acelaşi număr. Cole strânse din dinţi.

– Vin să te anunţe despre moartea tatălui tău.

– Atunci ar fi mai bine să pleci.

El ezită o secundă, înjură printre dinţi, privind-o atât de intens, încât ea era sigură că avea de gând s-o sărute. În schimb, el puse mâna pe clanţă şi deschise uşa. Cu un picior în prag, mai aruncă o privire înăuntru.

– Să ştii, Eve, că-mi pare rău pentru cele întâmplate, foarte, foarte rău.

Ea înghiţi cu greu.

– Nu s-a terminat, ştii bine.

Ea îl privi şi nu se prefăcu că nu înţelege la ce se referea el.

Dar ştia că între ei doi se terminase totul.

Ea clătină din cap, însă el dispăruse deja în întunericul nopţii.

10

Bentz urcă în maşina poliţiei, iar Montoya dădu în marşarier, după care porni în viteză.

– Pune-mă la curent. Despre ce e vorba? întrebă Bentz, părând scos din sărite. Montoya nu-i explicase absolut nimic, spunându-i doar că aveau un caz nou, iar el se îndrepta spre locul crimei, putând să treacă să-l ia şi pe Bentz de la căsuţa pe care o împărţea cu soţia sa, Olivia, la periferia oraşului Cambrai, în regiunea mlăştinoasă. Mormăind, Bentz îi declarase că va fi gata, ceea ce însemna că îmbrăcase o pereche ponosită de blugi, pantofi uşori, fără şosete, şi o cămaşă.

– Terrence Renner. Mort. Ucis în acelaşi fel ca şi Royal Kajak.

– La dracu'.

– Chiar în ziua în care Cole Dennis a fost eliberat din puşcărie, adăugă Montoya, farurile maşinii străpungând lumina slabă dinaintea zorilor. M-a sunat un amic care locuieşte în cartierul lui Renner. Ştia de cazul Kajak şi s-a gândit că ar fi posibil să ne intereseze.

– Chiar ne interesează, zise Bentz, fornăind nemulţumit. Era un tip solid, care se lupta cu kilogramele în exces făcând exerciţii la sacul de box, un tip care se lupta cu viciul său zi de zi.

– Cât de idiot poate fi Dennis? întrebă Montoya, geaca lui de piele scârţâind în secunda în care se aplecă pentru a-şi aranja oglinda retrovizoare.

– Nu e. Bentz îşi trecu palma peste faţa nebărbierită, privind dincolo de parbriz. E un avocat al dracului de isteţ. Un copil al străzii care a păcălit autorităţile, reuşind să se păstreze „curat" după boroboaţele din adolescenţă, reuşind să termine liceul şi Facultatea de Drept. A absolvit al treilea din promoţia sa.

– Ştie foarte bine să păcălească sistemul. Montoya frână în clipa în care luă o curbă, după care mări viteza imediat ce intrară din nou pe şosea. Apăsă pe acceleraţie, iar Crown Vic-ul o zbughi înainte, zburând pe şosea. Motorul zumzăi, cauciucurile se balansară, iar postul de radio al poliţiei începu să facă paraziţi, în vreme ce Bentz se ţinea, sobru, de mânerul portierei, încheieturile degetelor albindu-i-se din cauza forţei cu care-l strângea. Vierme idiot!

– Dennis nu e idiot, repetă Bentz.

– A încălcat regulile impuse de cauţiune.

– Mda. Bentz nu părea prea convins.

Montoya nu avea aceleaşi îndoieli. Îşi dorea atât de tare să-l prindă pe afurisitul ăla, încât era sigur că momentul se apropia.

– Ascultă-mă, omule, a băgat-o pe mânecă. Data trecută când a ieşit de la mititica, a încercat să o vadă pe Eve Renner.

Bentz mormăi:

– Şi au găsit nişte „iarbă" în posesia lui. A tras pe dreapta fiindcă nu-i mergea farul din spate. Şi-a deschis torpedoul – şi ce să vezi! – dinăuntru cade un pachet doldora.

– Aşa mă gândesc şi eu. De ce ar face Dennis un gest atât de stupid?

– Fiindcă atunci când vine vorba de Eve Renner, devine un obsedat. Nu poate sta departe de ea.

– Şi povestea cu stopul maşinii şi cu pachetul? Cineva i-a luat o siguranţă din maşină. Lipsea. A luat-o careva. Atunci el a tras pe dreapta. Pe urmă, când a vrut să-şi caute actele, pachetul cu „iarbă" a căzut de-acolo.

– Ce încerci să spui? întrebă Montoya, cotind la un sens giratoriu, tăind-o direct prin rampa de ieşire.

– Crezi că nemernicului i s-a întins o cursă?

Bentz clătină din cap, băgând mâna în buzunar şi scoţând de acolo o gumă de mestecat pe care o desfăcu şi şi-o aruncă în gură.

– De ce nu a ascuns drogurile în altă parte?

– Fiindcă e un snob arogant care se crede deasupra legii.

– Şi siguranţa?

– N-avea cum s-o înlocuiască cu altceva.

– Ieşise pe cauţiune, cunoştea prevederile impuse de aceasta. El mestecă o vreme, adâncit în gânduri, în vreme ce Montoya străbătea străzile labirintice de provincie, îndrepându-se spre ferma lui Terrence Renner.

– Nuuuu.

– El e cel pe care-l căutăm. Montoya nu-şi putea ascunde iritarea din voce. El şi Bentz lucrau de luni de zile la cazul Royal Kajak, încercând să afle ce s-a întâmplat şi ajungând mereu la unul şi acelaşi răspuns: Cole Dennis fusese ucigaşul! Era cât se poate de clar. Iar acum, partenerul lui ezita. La naiba! Montoya era obosit şi nervos şi nu avea nevoie ca Bentz să-i facă una ca asta tocmai acum.

Traversară un orăşel fleşcăit, unde un singur semafor clipea intermitent pe culoarea roşie, în intersecţia din centru. Niciun pic de agitaţie. Era atât linişte, încât Montoya avu parte de o mică cădere nervoasă. Îi plăceau oraşele pline de beculeţe strălucitoare, cu atmosfera aceea de activitate continuă şi cu multă mişcare. Aici era prea multă linişte.

– Toate sunt închise. Montoya intră în oraş, apropiindu-se şi mai mult de fermă. În vreme ce Bentz reflecta la caz, întorcându-l în tăcere pe toate feţele, Montoya încerca, la rândul său, să pună informaţiile în ordine. Fusese sunat de un adjunct care locuia chiar în această regiune, un tip care lucrase în oraş şi care recunoscuse elementele similare cu cazul Kajak. Montoya şi Bentz trebuiau să fie foarte atenţi, în cazul în care şeriful hotăra că nu vrea să colaboreze cu poliţiştii din New Orleans care se amestecau în treburile lui. Dar dacă se dovedea că acel caz se potrivea atât de mult cu asasinatul comis asupra lui Roy Kajak, astfel încât aveau de-a face cu un criminal în serie, atunci agenţii federali vor intra de asemenea în acţiune... asta dacă Montoya nu avea cumva ocazia să-l prindă de guler pe Dennis şi să-l arunce iar în puşcărie.

Observă luminile maşinilor de poliţie chiar înainte de a coti spre ferma lui Renner. O maşină de la secţia şerifului era parcată deja la capătul terenului, aproape blocând traficul, în vreme ce

ofițerii în uniformă încercau să îi împrăștie pe toți – de la curioși, la vecini și presă –, nelăsându-i să pătrundă în acea zonă. Alte vehicule oficiale fuseseră parcate în apropiere, alături de carul unei televiziuni din New Orleans, două furgonete și un sedan, pasagerii lor fiind toți jos, privind curioși spre fermă. Montoya se strecură într-un loc vizavi de aceasta și coborî apoi în noaptea cu parfum de ploaie și pământ reavăn.

Polițiștii din New Orleans se apropiară de ofițerii care stăteau de pază, Montoya și Bentz se prezentară, fluturându-și legitimațiile, declarând că fuseseră chemați la fața locului.

– Chiar și așa, trebuie să semnați în registru, spuse subofițerul slăbănog. Pălăria lui era cu două măsuri mai mari, mărul lui Adam se mișca în sus și în jos, iar dinții îi erau ușor împinși în afară. Pe legitimație era scris: adjunct Blair Mott.

Montoya și Bentz semnară în registru.

– Ăstora le ține careva evidența? întrebă Bentz, arătând cu pixul spre grupurile adunate pe lângă mașini.

– Da. Le sunt verificate cărțile de identitate. Fiecare nume e trecut pe listă.

– Bravo. A mai trecut cineva pe aici?

– Nu. Vreo doi-trei au încetinit și apoi au plecat, inclusiv un ziarist. E devreme. Într-o oră-două, va fi mai multă agitație. Oamenii se trezesc, pleacă la serviciu, ori la alte treburi pe care le au de făcut.

– Mersi.

Încercând să deranjeze cât mai puțin posibil, Bentz și Montoya porniră pe aleea care ducea spre casă. La locul crimei ajunseseră deja o mulțime de anchetatori, polițiști ai șerifului și cineva din stafful judecătorului de instrucție. Videograful măsura încăperile, iar reflectoarele cu lumină puternică fuseseră deja instalate. Bonita Washington de la laboratorul de criminalistică îi dădea câteva ordine lui Inez Santiago, care măsura pata de sânge și lui A.J. Tennet, care tocmai lua amprentele existente. Măsurătorile fuseseră făcute, camerele fuseseră date cu praful special pentru identificarea amprentelor digitale sau pentru cele

ale tălpilor, fiind folosit un vacuum pentru luarea amprentelor invizibile. Pungile cu probe fuseseră deja strânse.

Merseră în bucătărie, acolo unde se examinau o sticlă de alcool şi o tăviţă pe care fuseseră iniţial cuburi de gheaţă, care se transformaseră acum în apă.

La capătul coridorului, dincolo de uşile glisante, descoperiră scena crimei – un birou în care dedesubtul cenuşii albicioase licăreau limbile roşiatice ale focului. Cadavrul lui Renner zăcea pe podea, într-o baltă de sânge, iar pe frunte i se lăfăia un tatuaj. Pe podea erau aruncate un ziar şi un pahar răsturnat într-o parte.

– Iisuse, rosti Montoya, observând faţa albă a partenerului său, în vreme ce maxilarul i se mişca de zor, încercând parcă să ţină conţinutul stomacului la locul său.

Pe perete, aproape de creştetul lui Renner, numărul **101** fusese scris cu sânge. Probabil cu sângele lui Renner. La fel ca şi în cazul lui Kajak.

– Numărul este greşit, observă Bentz.

Montoya fornăi zgomotos.

– N-avem de unde şti asta.

– Copie la indigo? sugeră Bentz. O parte din dovezile cazului Kajak nu fuseseră niciodată dezvăluite presei. Numărul care fusese scris pe peretele cabanei fusese păstrat secret. Pentru cazul în care vreun nebun ar fi pretins că e el autorul asasinatului. Ţinând în secret o parte din evenimente, poliţia reuşea să-i deosebească pe „ţăcăniţi" de adevăraţii făptaşi.

– Cineva care-i purta pică lui Renner şi citise despre legătura dintre Renner şi Kajak, crezând că-i puteau lega unul de altul.

– Pariez pe Cole Dennis.

– Mda, ştiu. Bentz aruncă o privire prin încăpere, insistând o clipă asupra poliţistului care se ocupa de caz, Louis Brounier, un afro-american cu păr grizonant, faţă cărnoasă şi o privire pătrunzătoare căreia părea să nu-i scape nimic.

– Vi se pare cunoscut? întrebă Brounier, iar Montoya aprobă.

– Cine a raportat crima? întrebă Bentz.

– Apelantul nu s-a prezentat, dar apelul a fost făcut de la

numărul lui Renner, şi sigur nu era Renner. Brounier scoase un carneţel, dând câteva pagini în urmă, faţa lui mare făcând tot felul de grimase în vreme ce se uita peste notiţe. A sunat un bărbat la ora unu şi patruzeci şi şapte de minune A.M., şi a spus: „Aici a avut loc o crimă. La casa doctorului Terrence Renner. Cineva l-a ucis." A urmat o pauză de vreo trei secunde până a dictat adresa.

– Crezi că a fost criminalul?

– Poate. Oricine ar fi fost, nu a rămas prin preajmă. Când primul poliţist a ajuns la faţa locului, aici nu mai era nimeni, iar uşa din spate era descuiată. Sprâncenele lui stufoase se înălţară speculativ. Apropo, intrarea nu a fost forţată.

– Lipseşte ceva?

– Din câte ne dăm noi seama, nu. Deocamdată. Încă mai cercetăm. Dar dacă mobilul a fost jaful, atunci ucigaşul a ratat nişte opere de artă scumpe, iar Renner avea portofelul în buzunarul de la spate. Cartea de identitate, cărţile de credit şi aproape o sută de dolari. Combina stereo e aici, la fel şi televizorul, şi avea unul din cele mai scumpe aparate, la fel ca şi computerul din biroul de la etaj.

– Laptop? Telefon mobil?

– Deocamdată nu le-am găsit.

– Au existat martori? Vreun mesaj telefonic?

– Din informaţiile noastre, nu. Două mesaje telefonice s-au înregistrat după ce a ajuns primul dintre poliţişti la faţa locului. Unul aparţine lui Eve Renner, fiica victimei. Al doilea nurorii lui Renner, Anna Maria Renner. Poliţistul Mott nu a preluat niciunul dintre cele două apeluri. Voia să audă ce fel de mesaje va înregistra robotul telefonic. Brounier se duse la robotul telefonic montat în bucătărie, şi apăsă pe butonul de pornire. Vocea îngrijorată şi cu respiraţia tăiată a lui Eve umplu încăperea.

„Tată? Sunt Eve. Îmi pare rău că te sun atât de târziu, dar m-am gândit că ai vrea să ştii că... m-am întors în oraş... hmmm, ar fi trebuit să-ţi telefonez mai devreme. Aştept să mă suni."

– Ştia, zise Montoya, inima bătându-i ceva mai repede, sinapsele creierului mişcându-se atât de repede, încât el deveni

brusc agitat şi nervos, fiind deja la finalul jocului. Şi cum să ştie, dacă nu a sunat-o chiar autorul crimei?

– Nu ştim...

– Nimeni nu-şi sună părinţii la trei noaptea, dacă nu vrea să le provoace un infract. Îşi făcea griji pentru el, altfel ar fi aşteptat până dimineaţa.

– Poate că păţise ceva şi simţea nevoia să vorbească cu el. Poate se rănise, căzuse sau...

– Sau taci dracului, Bentz. Nu trebuie să faci pe avocatul diavolului. Eve Renner aflase fiindcă îi spusese cineva, iar cel care i-a spus a fost ucigaşul.

Bentz se întoarse spre Brounier.

– Posibil, cedă el. Deci, de unde a fost dat telefonul? Eve Renner a fost în Atlanta.

– Funcţia de identificare a apelantului precizează că apelul a fost efectuat de la un număr din New Orleans. Am verificat. A fost dat de la ea de acasă. Al doilea apel provenea din Atlanta. Apăsă iar butonul „Play".

„Tată? Sunt Anna Maria. Poţi să-mi dai un telefon? Vreau să mă asigur că eşti bine. Eu, ah, am un amic care lucrează la un ziar. Mi-a dat telefon şi mi-a spus că e posibil să se fi întâmplat ceva la tine acasă, aşa că m-am îngrijorat puţin. Kyle nu e acasă acum, dar cred că-l poţi găsi pe mobil. Dar poţi suna şi aici. În regulă? Te rog. Comunică-mi şi mie că totul este în regulă. Te iubesc."

Clic.

– Reporteri cretini, spuse Brounier. Ne ascultă frecvenţa. Ştiu că-şi fac, pur şi simplu, meseria, dar, la dracu', sunt o adevărată pacoste.

– Deci Eve Renner s-a întors în New Orleans, şopti Montoya. Chiar în ziua în care Cole Dennis a fost eliberat. În aceeaşi zi blestemată în care cineva i-a tăiat gâtul tatălui ei. Oare câtă coincidenţă e în toate astea?

– Tu ştii bine ce părere am eu despre coincidenţe, mormăi Bentz.

– Nu crezi în ele. Bentz îşi scoase ochelarii, ştergând lentilele cu tivul cămăşii.

Montoya zise:

– Cineva de la secţie ar trebui să se ducă acasă la Eve şi să-i dea vestea cea rea.

– Un echipaj a plecat deja într-acolo, zise Brounier. Îşi verifică ceasul, strâmbându-se. La ora asta ar fi trebuit să-mi dea deja raportul. Buzele se strânseră a nemulţumire, iar Montoya ghici că Brounier nu-i suporta pe proşti, mai ales dacă aceştia erau subalternii săi.

– Ne mai puteţi comunica şi alte date? întrebă Bentz.

– Nu până în clipa în care adunăm toate probele şi verificăm toate informaţiile. Se pare că victima a fost luată prin surprindere, atacată, că i-a tăiat gâtul şi, după aceea, în timp ce victima sângera, ucigaşul a scris numărul pe perete, cu unul din degete.

– Degetul victimei, rosti Montoya, adăugând: Dacă e vorba de acelaşi criminal.

– Să nu uităm de numărul tatuat pe frunte. O sută unu, acelaşi număr care e scris şi pe perete.

– Metoda e aceeaşi cu cea folosită în cazul lui Kajak, zise Montoya, dar numărul e altul.

Bentz se uită o clipă spre cadavru, după care ridică privirea spre Montoya.

– Pare să fie acelaşi autor.

– Ei, uite cine vorbeşte.

Telefonul lui Brounier sună.

– Brounier. Cum? Pentru numele lui Dumnezeu! Acum? Nu... nu, vin imediat. El închise telefonul, după care se uită la Montoya. A venit fiica lui.

Eve văzu maşinile de poliţie, luminile lor intermitente, ofiţerii de poliţie, carele tv, parcate alandala pe strada aflată vizavi de micuţa fermă a tatălui ei, simţind iar că i se face rău. Descoperi un loc lângă gardul vecinului şi-şi strecură maşina printre tufişuri şi opri motorul. Rostind în gând o rugăciune, coborî din maşină,

alergând spre capătul terenului, acolo unde stătea de pază un ofițer slăbuț. Noaptea era extrem de rece sau cel puțin așa devenise pe neașteptate. Își strânse geaca rigidă ceva mai bine în jurul corpului.

– Numele meu e Eve Renner, zise ea, ajungând în dreptul unuia dintre subalterni. Trebuie să-l văd pe tatăl meu.

– Îmi pare rău, doamnă, n-are nimeni voie înăuntru. Aici a avut loc o crimă.

– Dar eu fac parte din familie. Terrence Renner e tatăl meu. Am locuit mulți ani în această casă, adăugă ea, ca și cum bărbatul n-ar fi înțeles exact explicațiile ei.

– Dacă așteptați undeva aici, o să vină unul dintre anchetatori să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– Poliția a fost la mine acasă pentru a mă anunța. De aceea mă aflu aici, insistă ea.

– Mă iertați. Polițistul vorbi la microfonul-stație atașat la uniformă. Ea simți cum îi piere și ultima picătură de îndrăzneală, rezemându-se de una din mașinile poliției și încercând să se adune, dar în mintea ei apăreau mereu diverse imagini cu tatăl ei.

Tată! Oh, tată! Îmi pare atât de rău... atât de rău! Ochii i se umplură din nou de lacrimi, iar ea și-l aminti pe Terrence Renner așa cum era în tinerețe, cu aproape douăzeci de ani în urmă, când ea nu era nici măcar la grădiniță. Își aminti cum o arunca în aer doar ca s-o prindă din nou, iar ea chiuia de fericire.

„Mai vreau, tati", striga ea, cu toate că pe mama ei o îngrozea acest fel de a se juca. „Mai vreau, mai vreau, mai vreau!"

O altă imagine care-i trecu prin minte: tatăl ei medic, cu poalele halatului alb și scrobit care fluturau în vânt, iar el traversa repede grădinile spitalului *„A noastră Doamnă a Virtuților"*. Avea pe față nelipsitu-i zâmbet profesional, cu toate că se uita rareori spre pacienții care stăteau la umbră în scaune cu rotile împinse de colo colo sau aveau diverse activități de grup pe care le desfășurau înăuntru. Pe vremea aceea era un om conștient de valoarea sa, fiind o minte strălucită și un bărbat educat, care își petrecea vremea în mijlocul celor cu boli psihice, pacienții săi pe care încerca să-i ajute.

Închise ochii, întorcându-și fața în bătaia brizei nocturne. O amintire nouă îi străpunse creierul. Era ceva mai mare, posibil 12–13 ani, iar tatăl ei transformase în ritual întoarcerea acasă, direct din incinta spitalului. Mama lui Eve, cu buzele sale strălucitoare, îmbrăcată mereu în blugi și într-o bluză colorată, îl aștepta întotdeauna cu băuturile puse la rece. În fiecare seară, Terrence își așeza geanta în dulapul de la intrare, își lăsa cheile pe masă, după care își săruta repede soția pe obraz. Cu toate astea, era neatent, liniile de pe frunte trădându-i îngrijorarea, în timp ce el se uita spre living, acolo unde-l aștepta televizorul și sanctuarul știrilor de seară.

Urmă apoi cea mai dureroasă amintire: Eve și tatăl ei la cimitir, într-o după-amiază toridă de august, în care nu adia niciun pic de vânt. Frații ei, cu ochii roșii și purtând costume și cravate incomode, se aflau la doar câțiva pași mai încolo, parte din familie, dar nu foarte apropiați. Nana, îmbrăcată în negru, se afla și ea acolo, în vreme ce Terrence stătea ca o stană de piatră în soarele necruțător, pe chipul lui palid nezărindu-se nicio lacrimă, în timp ce soția sa era coborâtă în groapă.

În clipa de față, rezemată de mașina poliției, Eve încerca să revină la realitate.

– Aș vrea să-l văd pe tatăl meu, îi repetă Eve ofițerului acela slăbănog cu pălărie mare.

– Îmi pare rău, doamnă. Nu vă pot da drumul înăuntru. E locul în care s-a produs asasinatul.

– Am înțeles asta deja. Am priceput că a avut loc o crimă. Ea auzi din nou bubuitul acela, care pocni fără milă. Vă rog, puteți să-mi spuneți ce a pățit tatăl meu? Realizând că polițistul nu avea de gând să vorbească, ea adăugă: Sau... sau aș putea discuta cu cineva care se ocupă de acest caz?

– Domnul Brounier vine să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– Brounier? Eve își întoarse fața spre casă, văzând nu unul, ci trei bărbați, ale căror siluete se conturau în lumina becurilor dinăuntru și a sirenelor, traversând terenul din fața casei. Pe bărbatul înalt și masiv nu-l recunoscu, dar pe ceilalți doi, da.

Prea bine încă.

Inima ei făcu un salt în gol.

Anchetatorii Bentz şi Montoya.

Alte veşti proaste.

Înainte ca ei să spună ceva, în timp ce ajunseră în dreptul benzii galbene care delimita zona, ea se adresă afro-americanului care se apropia:

– Sunt Eve Renner. Fiica doctorului Renner. Aş vrea să-l văd.

– Ofiţerul-anchetator Louis Brounier, zise el, întinzând spre ea o mână mare, fără ca vreun zâmbet să-i însoţească gestul. O privi însă cu nişte ochi surprinzător de blânzi. Aţi aflat ce a păţit tatăl dumneavoastră?

– E vorba despre o crimă?

– Da, doamnă. Îmi pare rău.

Îi era recunoscătoare că nu ezita, că era sigur de ceea ce-i spunea. Aprobă, dând din cap de câteva ori.

– Aş vrea... aş vrea să-l văd.

– Nu, nu o s-o faceţi, interveni Montoya.

Ea sări imediat, cât ai clipi:

– La naiba, e tatăl meu. Cine era el, ca să-i spună ce să facă şi ce nu?

Bentz spuse:

– Nu vă putem permite una ca asta. Cel puţin deocamdată. După câteva ore, când va fi transportat la morgă, vom avea nevoie de prezenţa dumneavoastră pentru identificare.

Brounier adăugă:

– Departamentul şerifului va colabora cu poliţia statului şi cu cea din New Orleans. Nu putem rezolva un asemenea caz singuri. Eve îşi dădea seama că nu-i spuseseră totul. Bentz şi Montoya fuseseră şi ei chemaţi aici fiindcă moartea tatălui ei era similară cu cea a lui Roy. Exista un punct comun. Mai devreme sau mai târziu, poliţia avea să ajungă din nou la uşa lui Cole. Iar ea paric că foarte curând.

Montoya zise:

– Aţi sunat aici mai devreme. L-aţi căutat pe tatăl dumneavoastră.

Ea dădu din cap aprobator.

– Am ajuns târziu în oraş şi am vrut să-i telefonez şi să-l anunţ că am sosit. Dar mi-a răspuns robotul telefonic, iar mai târziu mi-a telefonat cumnata mea din Atlanta. Reporterul unei publicaţii, un prieten al ei, a sunat-o şi i-a spus că acasă la tata s-a întâmplat ceva, poate chiar o crimă. Eve reuşi să-şi controleze vocea. Hotărâse să nu pomenească numele lui Cole. Nu încă. Apoi a venit poliţia şi m-a anunţat, după care am venit în fugă aici.

– Mai bine rămâneaţi acasă şi ne lăsaţi pe noi să ne ocupăm de tot, zise Montoya.

– N-am putut, zise Eve cu simplitate.

Montoya o măsură.

– La ce oră l-aţi sunat?

– La două jumătate, trei... Contează? Eve simţi că începe să transpire. Cole fusese alături de ea atunci când telefonase, iar ea simţi că detectivul ştia lucrul acesta.

– Nu puteaţi amâna până dimineaţă?

– Nu prea m-a preocupat ora la care am dat telefon. Eram prea îngrijorată şi prea stresată ca să pot dormi.

Urmă un moment în care niciunul nu rosti o vorbă. Eve întrerupse tăcerea aceea jenantă:

– Aveţi idee cine a făcut asta? Sau de ce?

– Credem că foarte curând vom întocmi o listă cu toţi duşmanii săi, sugeră Bentz.

– Duşmani? Eu... Habar nu aveam că are aşa ceva. El ieşise la pensie. Ea se duse cu gândul la părinţii lui Tracy Aliota şi la faptul că ei îl acuzaseră de moartea fiicei lor. O să reflectez la acest subiect, promise ea, simţindu-se brusc atât de obosită, încât o dureau oasele. Tatăl ei murise. Ea nu mai putea să facă nimic pentru el şi cu toate că regreta răceala lor din ultima vreme, nu mai avea nicio posibilitate să îndrepte lucrurile. Cred că ar fi cazul să-i sun pe fraţii mei.

– Şi Cole Dennis? A luat legătura cu dumneavoastră? întrebă Montoya, diamantul din urechea lui strălucind puternic în lumina roşiatic-albastră.

Eve aproape că-şi ţinu respiraţia.

– Poftim?

– A ieşit din închisoare, aţi aflat deja.

– Bineînţeles. S-a anunţat deja în mass-media.

– Prin urmare, a luat legătura cu dumneavoastră?

– Eu abia m-am întors în oraş, domnule poliţist, şi oricum am un ordin judecătoresc care îmi interzice orice întrevedere cu el şi hai să spunem că în prezent nu sunt defel favorita lui.

– Deci *n-a luat* legătura cu dumneavoastră?

– Nu, nu m-a sunat. Nu m-a sunat de multă, multă vreme, întări ea, întrebându-se de ce simţea nevoia să-l protejeze pe omul despre care, nu de mult, credea că vrusese s-o ucidă. Porni spre maşina ei, dar Montoya îi bară drumul, aşezându-se în faţa ei.

– Mai avem câteva întrebări pentru dumneavoastră.

– Nu pot aştepta? întrebă ea. Până mâine.

– Ba da, doamnă. O să rugăm pe cineva să vă conducă acasă, dacă ne permiteţi, se oferi Brounier.

– Nu. Mă descurc.

– Sunteţi sigură? Doriţi să sun pe cineva?

– Nu, mulţumesc. Îmi voi reveni, adăugă ea, sperând să pară mai stăpână pe sine decât se simţea în realitate. Capul îi zvâcnea, abia mai reuşea să se ţină pe picioare, dar ultimul lucru care şi-l dorea era să intre într-o maşină de poliţie, la dreapta unui poliţist. Trebuia să aibă grijă, să discearnă bine fiecare lucru.

– O să vă căutăm ceva mai târziu, o asigură detectivul Bentz, cu toate că Montoya o studia, dând de înţeles că nu avea câtuşi de puţin încredere în ea.

Brounier înclină din cap în semn de aprobare.

– Mulţumim, domnişoară Renner. Vă asigurăm încă o dată de regretul nostru pentru pierderea suferită.

– Vă mulţumesc, şopti ea, grăbindu-se spre maşină. Nu aşteptă ca unul dintre ei să se răzgândească. Avea nevoie să fie singură. Să reflecteze. A doua zi, după o noapte de odihnă, va discuta din nou cu cei de la poliţie şi tot atunci le va arăta şi tăieturile ciudate din presă care făceau referire la sanatoriul de boli psihice,

recunoscând că avea impresia că fusese urmărită. Dacă aveau s-o creadă nebună, atunci treaba lor.

Şi o să le poveşteşti şi despre Cole?

Unul din reporteri întoarse privirea spre ea. O, Doamne, nu voia să stea de vorbă cu cei din presă. Nu în secunda aceea. Şi poate că nici altă dată. Încercând să-şi ascundă faţa, Eve deschise portiera, strecurându-se în fugă la volan. Trântind portiera, se rugă ca reporterul acela să n-o recunoască şi să nu facă legătura între moartea tatălui ei şi cea a lui Royal Kajak. *Şi printre toate astea era şi Cole. Reporterii aveau să se gândească, desigur, şi la asta.*

Băgă cheia în contact.

O să le spui? O s-o faci?

Clătină din cap, muşcându-şi buza, gândindu-se ce fel de om era ea dacă, în ciuda a toate şi a logicii însăşi, încă îl proteja pe Cole.

11

Cred că am dat de belea. Cole ţinea la ureche receptorul rigid al unui telefon public, în timp ce-şi bea cafeaua cu gust îndoielnic pe care o luase de la un espresso hut în Decatur. Sunase la biroul lui Deeds. Din fericire, avocatul avusese decenţa să răspundă la telefon.

– Deja? zise Deeds, iar Cole şi-l imagină rezemându-se de spătarul scaunului, privind spre ferestrele mari ale biroului său situat la colţ de stradă. E abia opt dimineaţa. Nu ai nici douăzeci şi patru de ore de când ai ieşit din puşcărie. Cum de ţi-a luat aşa mult?

Cole nu avea chef de ironii.

– Terrence Renner e mort.

Tăcere.

– Am auzit la ştiri.

– Ce s-a întâmplat? i-o tăie Deeds.

– A fost omorât. I s-a tăiat gâtul. La fel ca şi lui Roy Kajak.

– Glumeşti, nu?

– N-am chef de glume. Dă drumul la televizor. Asasinarea lui Renner seamănă aproape perfect cu cea a lui Kajak. Singura diferenţă pe care o ştiu e că numărul care a fost scris cu sânge pe perete şi care i-a fost tatuat pe frunte, e cu totul altul: 101 în loc de 212.

– Şi toate astea le-ai aflat de la Ştiri? întrebă Deeds.

– Probabil că nu pe toate. Parte din ele rămân secrete.

– Atunci, cum de le-ai aflat?

– Am fost acolo. Mi-a telefonat Renner.

– La dracu', Cole! Ştiam eu! Nici măcar o zi nu eşti în stare să stai în banca ta!

– Ți-am spus deja că sunt de părere că am dat de belea.

– Belea ar fi o amendă dată în trafic. Asta nu-i belea. E o adevărată catastrofă! El se opri să respire adânc, după care își continuă șirul reproșurilor: Ce e în capul ăla al tău? Trase o nouă înjurătură, făcându-l pe Cole cu ou și cu oțet, după care se mai calmă puțin. Bine, bine. Fă-mă să înțeleg. Ai fost martor la crimă?

– Nu. Cole își sorbi cafeaua fierbinte din păhărelul de plastic, privind prin geamul murdar al localului, urmărind șirul trecătorilor care se perindau prin fața lui. Unii se îndreptau spre stopul aflat cu o clădire mai încolo, alții treceau pe acolo pe bicicletă, în vreme ce alții se îndreptau sau plecau de la serviciu. Niciunul nu părea să-i dea atenție. O mașină de poliție opri la stopul din apropiere, dar apoi demară, fără ca vreunul dintre ofițeri să arunce o privire în direcția lui.

– Cred că am ajuns acolo chiar după producerea asasinatului. Vorbind repede și în șoaptă, îi relată aproape cu lux de amănunte evenimentul petrecut în seara precedentă, omițând partea cu dezgroparea banilor, cu furtul lucrurilor lui Renner și cu vizita făcută lui Eve. Aceste detalii mai puteau aștepta.

Poate.

Deeds ascultă.

Cole știa că avocatul său se gândea acum în viteză la toate aspectele legale, în vreme ce Deeds încerca să găsească un „pont" valabil pentru escapadele marcate de ghinion ale clientului său. În momentul în care Cole termină relatarea, Deeds zise:

– Te rog, spune-mi că nu ai sunat-o pe Eve.

– N-am sunat-o pe Eve. Măcar atâta lucru era adevărat. El nu știa cât de multă încredere putea avea în avocatul său, iar în privința lui Eve, fir-ar să fie, nu știa ce să creadă despre el însuși. Aseară nu avusese de gând să se întâlnească cu ea, dar adevărul era că aflând că se întorsese în oraș, tot avea să se prezinte la ușa ei, până la urmă. Trebuie să plec. O să te sun mai târziu ca să ne vedem.

– Sunt ocupat până la șase. După aceea am un meci, dar pot să-l reprogramez. Ne vedem atunci.

– Nu! Hai să ne vedem în altă parte.

O lovitură.

– Bine. La tine acasă?

– Ce zici de O'Callahan, pe Magazine, la vreo două clădiri de Julia?

Deeds zise:

– O să fiu acolo pe la şase şi jumătate. Între timp, să nu faci, chiar *să nu faci* vreo tâmpenie.

– Bine. Apropo, Sam, să nu-mi dai telefon. A trebuit să-mi distrug aparatul.

– Nemernic ce eşti, Cole, ce naiba te-a apucat?

– Nu vreau să fiu localizat. Dacă nu apari la O'Callahan, te sun eu.

– Iisuse Hristoase, ce naiba ai mai făcut de data asta?

O, dacă ai şti!

– Îţi explic când ne vedem, minţi Cole, închizând telefonul şi plecând de acolo.

Să nu faci vreo prostie. Deeds îi sugerase să n-o contacteze pe Eve. Deeds nu aflase că Eve se întorsese în oraş şi că el o găsise deja.

Sorbind din cafeaua aceea îngrozitoare, Cole înainta pe marginea digului care despărţea străzile oraşului de malul apei. Trebuia să reflecteze, să-şi limpezească mintea.

Numai că gândurile lui blestemate se întorceau la Eve, tulburându-l. Îmbrăcată în halatul acela moale, cu ochii strălucitori înotând în lacrimi şi plini de emoţie, cu buzele strânse din cauza furiei, în vreme ce mâinile ţineau revolverul pe care îl aţintise spre el, fusese cât se poate de atrăgătoare. El ar fi trebuit să fie speriat, furios, dar femeia asta avea ceva al ei care-l dădea gata. Cu toate că era clar că ea avusese o altă relaţie, că îl înşelase şi, în ciuda pierderii de memorie, şi-ar fi dorit să depună mărturie împotriva lui.

Îi era greu să gândească logic. O luă spre piaţa Riverwalk, privind la apa leneşă a fluviului Mississippi. O barjă plutea în susul apei, iar briza uşoară sufla aducându-i în nări mirosul greu al fluviului.

Cine îl ucisese pe Terrence Renner?

Acelaşi psihopat care-i tăiase gâtul lui Roy Kajak?

Aşa trebuie să fi fost... Deci care era semnificaţia numerelor? 212? 101? Era un indiciu pentru identificarea ucigaşului sau doar o modalitate prin care bolnavul acela ucigaş voia să facă dreptate?

De ce îşi alesese ucigaşul următoarea victimă chiar în ziua în care el fusese eliberat din închisoare?

Poate că nu a avut legătură cu tine. Poate că şirul crimelor a fost reluat fiindcă Eve s-a întors în New Orleans. Sau din cauza vreunui incident total necunoscut.

O coincidenţă.

O, da, ca şi cum ar fi crezut vreo secundă lucrul acesta.

Urmărind un adolescent care aruncă un Frisbee spre o corcitură care purta o bandană roşie, Cole bău restul cafelei, strânse păhărelul în mână, după care îl aruncă la coş. Avea prea multe de făcut ca să-şi chinuie mintea cu idei fără ieşire. Se îndreptă spre locul în care îşi parcase Jeep-ul.

În primele ore ale dimineţii, după ce plecase de la Eve, se întorsese acasă, îmbrăcase nişte haine curate, după care se dusese la o spălătorie automată unde curăţase de sânge bluza şi perechea aia afurisită de blugi, apoi le uscase şi le aruncase într-un tomberon aparţinând Armatei Salvării. Revenise acasă la ora şase, dormise trei ore, se spălase la duşul montat în baia strâmtă, după care plecase să dea un telefon şi să bea o cafea. Din fericire, cofeina îşi făcea efectul, reînviorându-l. Mai avea de făcut o mulţime de lucruri azi, primul fiind cumpărarea unui telefon cu cartelă prepay, care era aproape imposibil de localizat, despre care se ştia că erau extrem de populare printre dealerii de droguri. Imediat ce avea să fac rost de un aparat, va da câteva telefoane, încercând să dea de urma unui fost client de-al său, un lord al mahalalelor care ar fi putut să-l ajute.

Între timp, avea de gând să nu ţină seama de sfatul avocatului său, ci de propria raţiune.

Fiindcă nu era în stare să o lase singură pe Eve Renner – şi nici să lase baltă situaţia.

*

Era aproape zece în clipa în care Eve se forţă să coboare din pat. În ciuda confruntării cu Cole, a drumului făcut până la casa tatălui ei, a conversaţiilor telefonice cu Anna Maria şi a robotului telefonic al fratelui său Van, reuşise totuşi să doarmă.

Buştean.

Dincolo de asta, era ameţită, iar evenimentele zilei precedente o dărâmaseră. Scormonind prin frigider, descoperi o pungă cu fasole pe care o aruncă, după care porni aparatul pentru cafea. Cât timp îi deschise uşa lui Samson să iasă afară, Mr. Coffee începu să fiarbă, umplând încăperea cu aroma bogată a cafelei negre marca Mississippi Mud. Nu-şi amintea momentul în care cumpărase cafeaua, dar lucrul acesta era la ordinea zilei în ultima perioadă. Memoria ei, cu toate că se recupera, nu era ceva pe care să te poţi baza.

Se îndreptă spre duş. După care, cu prosopul înfăşurat şi legat în jurul corpului, şterse oglinda plină de aburi, având o strângere de inimă în secunda în care-şi văzu propria imagine. Părul ei lung fusese scurtat şi căpătase o nuanţă mult mai deschisă, în urma eforturilor coafezei Annei Maria. „Stilul", dacă îl putea numi aşa, era înfiorător şi neuniform, în dreptul uneia dintre tâmple, acolo unde ea fusese rasă pentru operaţie. Părul avea să crească, aşa că, pentru moment, se hotărî să accepte noul look. Nu era chiar atât de rău, iar stilul coafurii era, la urma urmei, ultimul lucru care o preocupa.

Chipul ce se zărea dedesubtul acelor fire ţepoase era totuşi ceea ce o îngrijora cel mai tare. Arăta ca şi cum în ultimele trei luni de zile ar fi îmbătrânit cu zece ani. Tenul era palid, ochii nu mai aveau strălucirea de altădată, pomeţii deveniseră mult mai proeminenţi având în vedere că slăbise aproape zece kilograme. Ea nu fusese de fel o tipă grăsuţă, iar pierderea în greutate nu o ajutase să pară mult mai sănătoasă şi mai atletică, aşa cum îşi dorise.

„Cu timpul, îi declarase profesorul ei de gimnastică, o să te recuperezi sută la sută, dar până atunci o să mai dureze. Atunci

poate că procentul de optzeci şi cinci la sută, cu care reuşea să-şi mişte umărul, avea să se îmbunătăţească. Se spălă rapid pe dinţi, îşi rujă buzele cu gloss şi se fardă uşor, declarându-se apoi mulţumită.

La urma urmei, cui îi ardea de aşa ceva?

Când îmbrăcă perechea de jeanşi, pe care o descoperise în dulap, văzu că cobora pe talie mai mult ca niciodată. Puloverul pe care-l îmbrăcă era larg, dar îi dădea o senzaţie de confort, aşa că nu renunţă la el. Cât despre durerea de cap care se ţinuse scai de ea în ziua precedentă, se mai calmase puţin şi, în ciuda suferinţei provocate de pierderea tatălui său, simţi că va putea face faţă zilei.

Încălţă pantofii preferaţi fără toc, după care coborî cu zgomot scara din lemn, tocmai în momentul în care se auzi soneria telefonului. Luând-o la fugă spre bucătărie, smulse receptorul înainte ca aparatul să sune şi a treia oară.

– Alo?

– Eve Renner?

Îşi puse mâna liberă peste braţul în care ţinea telefonul, auzind vocea aceea masculină care nu-i era cunoscută.

– Da, răspunse ea, precaut.

– Sunt Miles Weston, de la WKMF.

Inima ei parcă încetă să mai bată. Numele îi era cunoscut.

– Aş vrea să stăm de vorbă despre moartea tatălui dumneavoastră.

– Nu comentez, zise ea.

Reporterul continuă:

– Poliţia a catalogat-o ca fiind o crimă.

Ea trânti receptorul în furcă. Anonimatul ei durase extrem de puţin. Cu o seară înainte, nu o recunoscuseră, dar acum, presa punea lucrurile cap la cap, dându-şi seama că ea se întorsese în New Orleans. Ea era Eve Renner, femeia al cărui iubit fusese acuzat de uciderea, într-un fel bizar, a lui Roy Kajak, iar acum era şi Eve Renner, fiica lui Terrence Renner, cel care fusese asasinat în acelaşi stil.

Iar Cole Dennis, binecuvântat fie faptul că se ascundea, era un om liber.

Cel puţin temporar.

Telefonul sună iar. Observă că era numărul de dinainte, aşa că lăsă robotul să preia apelul. Ultimul lucru pe care şi-l dorea azi era să aibă de-a face cu presa. Avusese parte de ea cât pentru o viaţă întreagă.

În plus, nu voia să discute despre moartea tatălui ei.

Cel puţin deocamdată.

Cafeaua, în ciuda aromei incitante, era puţin cam amară, având în vedere că nu era servită cu frişcă, dar ea o sorbi în timp ce studie articolele care făceau referire la Faith Chastain şi la sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor". În lumina dimineţii, nu mai păreau atât de sinistre, ba chiar aveau un aspect copilăros, cu marginile lor perfect decupate. De ce folosise o foarfecă zimţată? De ce i le trimisese ei? De ce, de ce, de ce?

Eve se aşeză la masă, şi citi cu atenţie fiecare articol în parte. Faith Chastain. Puse un deget peste fotografia în tonuri gri a femeii aceleia frumoase, al cărui chip trăda o suferinţă tulburătoare. O mai văzuse vreodată? Mai citi o dată articolele şi ajunse la concluzia că Faith Chastain fusese internată de foarte multe ori, petrecându-şi o lungă perioadă de timp la sanatoriu, pe vremea când Eve era doar o fetiţă... Fusese ucisă acum douăzeci de ani, pe vremea când Eve abia împlinise cincisprezece ani... cu puţin înainte de moartea mamei adoptative a lui Eve.

Rotind bucăţile de hârtie, încercă să le aşeze într-o anumită ordine, ca şi cum mintea ei ar fi revenit la sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Pentru un copil, sanatoriul era un spaţiu fascinant şi înfricoşător în acelaşi timp. Cu toate că fusese avertizată de nenumărate ori să nu meargă pe coridoarele principale, unde se afla cabinetul tatălui ei, şi pe cele de la primul etaj, de-a lungul anilor, inspectase în întregime azilul acela vechi din cărămidă, începând de la subsolul placat cu gresie rece unde se găsea un echipament strălucitor, până în podul plin de praf, acolo unde se păstra mobilierul stricat sau cel scos din uz şi arhiva

spitalului. Ea adora să se strecoare în spațiile acelea uitate de vreme aflate sub grindă.

Aici îl cunoscuse pe Roy... Aveau amândoi în jur de zece ani la vremea aceea și asta nu le era de niciun folos. Roy era fiul îngrijitorului, iar ei doi se înțeleseseră bine din prima clipă, fiind doi copii normali în lumea aceea bizară, plină de boală, deziluzie și durere. Majoritatea timpului se jucau afară, dincolo de terenurile spitalului, pe câmpurile și pădurile din apropiere, dar pe vreme rea, își petreceau timpul în spital sau în curtea sanatoriului. Cu toate că accesul în spital și în mănăstire era limitat, ei ignoraseră regulile aproape de fiecare dată.

Pentru ei reprezentase o joacă să se furișeze de-a lungul coridoarelor liniștite, să urce scara de serviciu, evitând veșmintele foșnitoare și privirea fermă a Sorei Rebecca. De câte ori nu se ascunsese Eve în dulapul de la spălătorie, privind de acolo la ce se întâmpla în jur, la crucea mare atârnată de rozariul greoi pe care Sora Rebecca îl purta în jurul taliei, acesta bălăngănindu-se la fiecare mișcare? Sau studiind veșmântul scrobit și buzele țuguiate ale asistentei, o femeie blondă și zveltă, care-și îndeplinea sarcinile cu o eficiență care-ți provoca o durere de lungă durată? Cum o chema? Asistenta... Suzanne... Da. Exista și un cântec mai vechi cu același nume, pe care-l ascultase la casetofonul mamei ei. Roy îl fredona întotdeauna în surdină, cântând doar atât: „Tu vrei să călătorești alături de ea și vrei să călătorești fără să vezi nimic... dar știi că ea e pe jumătate nebună..."

Li se păruse că era atât de inteligent, de distractiv, de interesant să furi prăjituri și mere de la bucătărie, după care să te furișezi pe scară, până în pod, acolo unde-și construiseră propria ascunzătoare, din mobilă veche, perdele și echipament stricat.

Ea își aminti de ziua aceea cețoasă în care Roy o dusese în pod, promițându-i să nu-i pomenească de suferință și de moarte, arătându-i câteva găuri în podea, pe unde pătrundea lumina încăperilor de dedesubt.

„Găuri pentru spionat", îi declarase el, iar ei își petrecuseră nenumărate după-amiezi privind prin ele în saloanele pacienților și pe coridoare.

Eve se simţise puţin vinovată, stânjenită de faptul că se holba la momentele de intimitate ale altei persoane, dar lucrul acesta nu o împiedicase să continue.

Una din persoanele pe care o privise pe ascuns, să fi fost Faith Chastain? Acesta era motivul pentru care primise fără să vrea atâtea articole despre ea?

Acum, în timp ce razele soarelui se strecurau prin ferestrele murdare, dincolo de jaluzele, ea nu avea niciun răspuns, ci doar senzaţia de împovărare care o bântuise atâta amar de ani.

Stomacul îi ghiorţăia din cauză că nu mâncase nimic. Ea îşi aminti că trebuia să facă puţină aprovizionare înainte să se întoarcă acasă, după care adună articolele decupate şi le introduse în plicul în care le primise.

Evident, în cazul în care poliţia se va arăta interesată de ele, va dori să afle totul.

Mai ales adevărul.

Ce-ai să le spui despre Cole, Eve?

Mai devreme sau mai târziu, va trebui să le explici că a venit aici, că era plin de sânge, că a trecut pe la tatăl tău, dar tu, femeia care l-a acuzat că a încercat să te omoare, ai crezut în vorbele lui atunci când a mărturisit că nu el a fost acela care i-a tăiat gâtul tatălui tău.

– Mai târziu, zise ea, observând că primise un SMS. Îl verifică, descoperind că era de la Anna. Scria doar atât: *Sper că eşti bine. Te sun mai târziu.* Ce mai voia şi Anna cu mesajele astea ale ei?

Înghesui plicul în poşetă şi porni spre ieşire, încuind uşa în urma ei. Aerul era mai cald decât în ziua precedentă, iar razele soarelui străluceau printre nişte nori înalţi, care coborau în derivă. Samson, lungit cât era de lung pe marginea terasei, se uita printre barele de protecţie, cu trupul înţepenit, mişcând doar din coadă, în vreme ce el era extrem de atent la o pasăre care zbura printre crengi, răscolind pedunculul unei clementite şi zburând apoi spre un burlan.

– Vise, vise, îi zise ea pisicului, zâmbind în sinea ei.

Descuie portiera, se strecură la volan şi tocmai se pregătea

să pornească motorul, în secunda în care privirea îi fu atrasă de torpedou. Era închis. Nu existau semne că cineva l-ar fi deschis. Inima începu să-i bată cu putere, dar nu se putu abţine să nu deschidă micuţul compartiment.

Acesta nu conţinea decât perechea de ochelari de soare şi manualul de utilizare al Camry-ului ei.

– Perfect, îşi zise ea, scoţând maşina de pe alee şi încadrându-se pe stradă. O observă pe doamna Endicott care-şi făcea de lucru prin grădiniţa cu flori, iar când femeia o salută, Eve ridică braţul în semn de salut, după care o coti pe St. Charles Avenue. Nici nu voia să se gândească la faptul că vecina ei ascultase discuţia din seara trecută, dar se hotărî să nu-şi facă sânge rău. Cu puţin noroc, nu avea să se afle niciodată.

– Daaa, sigur, îşi zise ea, cu o doză considerabilă de sarcasm, oprind la culoarea roşie a semaforului.

Telefonul mobil sună înainte ca la semafor să apară culoarea galbenă, iar ea îl scoase din geantă. După nume, cel care o suna era un *Renner, Kyle,* dar Eve avu presimţirea ciudată că cea care era la aparat era Anna Maria.

– Eve? întrebă Anna, în momentul în care Eve răspunse. Anna nu aşteptase să-i vorbească ea prima. Nu m-ai sunat!

– Abia acum câteva secunde am primit mesajul tău. Îmi pare rău.

– E în regulă. Ai reuşit să dai de Van?

– Mdda. I-am lăsat un mesaj.

– Şi eu. Dar nu mi-a răspuns. Părea îngrijorată, dar asta nu era ceva nou. Nu reuşesc să vorbesc cu el. Ai mai aflat ceva? Adică, trebuie să stabilim detaliile înmormântării. Kyle urăşte chestiile de genul acesta. Cred că e în faza de negare şi... O, la naiba! Nu am vrut să insist pe tema asta. Tu cum te simţi?

– Bine.

– Eşti sigură?

– Mmm. Dar tu?

– Bine, cred. Au început să ne caute fel de fel de reporteri şi, mă rog, e ciudat. Adică, descurajant, îţi dai seama.

– Da, te aud, zise Eve. M-au deranjat şi pe mine.

– Mă bucur că nu-i pe aici Kyle, că ar exploda. Te-a sunat?

– Nu. Unde-i Kyle?

– La treaba aia afuristă de care ţi-am povestit deja.

– Când ajunge acasă, roagă-l să-mi dea un telefon, ca apoi să punem la punct detaliile înmormântării după ce poliţia ne dă cadavrul. Nu ştiu însă când se va întâmpla lucrul acesta.

– În regulă... Apropo, nu-mi place să aduc tema asta în discuţie, dar cum rămâne cu testamentul?

O maşină din spatele lui Eve claxonă, iar ea observă că semaforul arăta deja culoarea verde. Încetinind în intersecţie, ea spuse:

– Nu ştiu. Nu a pomenit niciodată despre aşa ceva.

– Cred că-l vom găsi când vom face curat prin casă sau când vom deschide seiful.

– În caz că are unul.

– Ştiu că nu-i plăcut să vorbeşti atât de curând despre aşa ceva, dar Kyle zicea că poate ştii tu ceva.

Simţi un junghi în stomac. Tatăl lor abia fusese ucis, iar fratele mai mare se gândea deja la moştenire? Acesta era stilul lui Kyle. Nici până în acest moment, ea nu pricepea ce văzuse Anna la el. Oprind din nou la culoarea roşie a semaforului, Eve se hotărî să pună capăt conversaţiei.

– Auzi, te sun eu mai târziu, Anna. Nu prea mă pricep să fiu polivalentă atunci când sarcina mea de bază e să conduc cu atenţie.

În zona comercială, descoperi un magazin la stradă care făcea reclamă la diversele servicii de xerox şi mailing. Parcă maşina, după care intră în magazin, mergând pe lângă un şir de cutii poştale, şi ajunse într-o încăpere spaţioasă unde erau înşirate copiatoare şi birouri de diverse mărimi. Pe unul din pereţi, erau montate cutii de toate mărimile şi rafturi pe care se găseau plicuri, bandă adezivă şi diverse obiecte de birou. În spatele unui alt birou, funcţionarii îi ajutau pe clienţi să expedieze faxuri, să expedieze colete sau alte trimiteri poştale.

Eve îşi aruncă geanta pe unul din birourile libere, aflate lângă

un xerox la care nu lucra nimeni, după care se apucă să copieze fiecare din articolele descoperite în maşină. Ea avea de gând să depună o plângere la poliţie şi probabil că cei de acolo aveau să-i ceară originalele. Intenţiona să păstreze copiile, ca să le mai studieze, poate va reuşi să înţeleagă de ce articolele acelea îi fuseseră destinate tocmai ei.

După ce termină de xeroxat materialele, luă din raft un plic mare, pe care-l achită împreună cu fotocopiile, după care deschise uşa magazinului şi ieşi în stradă.

Unde dădu nas în nas cu Cole Dennis.

– Ce cauţi aici? se întrebară unul pe altul, în acelaşi timp.

12

Rezemat de zidul clădirii, îmbrăcat în jeanşi, în tricou şi purtând ochelari de soare, Cole arăta extrem de sexy, de rebel şi de nonconformist ca întotdeauna. Dispăruse orice urmă a bărbatului care stătea pe fugă, a bărbatului îngrijorat că va fi interogat de poliţie pentru comiterea celui de-al doilea asasinat, a bărbatului care aproape fusese cuprins de panică. De fapt, ea nu zări pic de stres pe trăsăturile colţuroase ale feţei lui.

De la ultima lor întâlnire, avusese vreme să se spele şi să se bărbierească. O îmbunătăţire. O îmbunătăţire considerabilă. Dar, îşi zise ea, trebuia să „fie oarbă“ la farmecele sale.

– Sunt pervers periculos!

– Ştiai că voi fi aici. Nu e nevoie să minţi. M-ai urmărit, zise Eve, iar el se dezlipi de zidul de cărămidă al bistroului din magazinul UPS. Văzând că el nu are de gând să nege cele spuse, adăugă sec: Ori te aflai din întâmplare prin apropiere.

Soarele era suficient de puternic şi de strălucitor, astfel încât să lumineze întreaga stradă, reflectându-se în porţiunile de sticlă ale bordurii. Eve îşi concentră atenţia asupra lucrurilor din jur, dar nu şi asupra lui Cole.

– M-am nimerit prin apropiere.

– Ha-ha. Ea îl privi cu coada ochiului. Oare zâmbea în colţul gurii? Uneori era un om greu de descifrat. În concluzie, ţi-ai revenit după evenimentele de ieri-noapte?

– Nu cred că-mi voi reveni vreodată. Surâsul se făcu nevăzut, iar pe frunte, deasupra ramei ochelarilor, îşi făcură apariţia câteva cute.

Nici ea nu avea să-şi revină.

– Şi, de ce m-ai urmărit?

– Avem câteva chestii de lămurit.

Eve oftă.

– Pur şi simplu mă faci să mă simt obosită.

– Da? El surâse iar. Ca şi cum ar fi vrut să dea lovitura, juca mai departe rolul hollywoodian al eroului rebel.

Ea îşi aşeză ochelarii pe nas, ignorându-l.

Zâmbetul lui deveni şi mai larg observându-i iritarea, se transformă în acel rânjet nesuferit şi al dracului de sexy, care dezvăluia dantura albă şi şarmul băiatului rău pe care el părea să-l cultive. Ei bine, nu funcţiona. Nu cu ea.

– Nu mă mai urmări, Cole. Ea se îndreptă spre maşină, văzând că nu-i reuşeşte, astfel că merse ceva mai repede de-a curmezişul trotuarului, foarte puţin atentă la acordurile saxofonului care se auzeau peste huruitul traficului intens.

El o urmă şi merse alături, în timp ce ea căută şi scoase din geantă brelocul cu chei. Ea descuie portiera, întrebându-l:

– Ai fost la poliţie?

– Nu încă.

Ea oftă, clătinând din cap, simţind cum căldura după-amiezii toride i se prelinge printre firele de păr.

– Uite care-i treaba, eu nu te pot proteja la nesfârşit. Aseară am minţit, numai Dumnezeu ştie de ce. Eu mă duc chiar acum la secţia de poliţie şi dacă o să înceapă să-mi pună întrebări despre tine, va trebui să fiu sinceră. Şi aşa ei cred că nu sunt în toate minţile.

– Pur şi simplu am nevoie de puţin timp.

Ea deschise portiera.

– Îmi pare rău. Totul va ieşi la lumină.

Înainte ca ea să se aşeze la volan, trânti portiera, închizând-o, aproape strivind-o cu trupul lui.

– Hei!

El era atât de aproape, încât ea îi putea zări porii pielii, observând tuleii mici şi negri ai bărbii, simţind parfumul acela de mosc, despre care ea credea că îl defineşte atât de bine.

– Nu-ţi cer să minţi. Doar să-mi acorzi puţin timp.

– Ia stai. Tu eşti cel care a furat computerul tatei. De la locul crimei. Sunt convinsă că asta e o infracţiune. Sunt convinsă. Aşa că dacă voi minţi, voi contribui la o abatere sau... Ia stai, de ce îţi explic eu ţie toate astea? Tu eşti ditamai avocat al apărării. Ştii cât se poate de bine ce legi încalc.

– Acum ai de gând să te duci la poliţie?

Ea ridică plicul cu articole.

– Da, aşa intenţionam, dar... O, Doamne, de ce se gândea să cedeze în faţa rugăminţii sale? Încercă să-l ocolească, să treacă dincolo de marginea curbei, dar el se apropie şi o apucă strâns de braţ.

– Nu-ţi cer decât câteva ceasuri. În spatele lentilelor ochelarilor săi, el îi întâlni privirea, iar ea simţi degetele lui fierbinţi pe pielea braţului. Ceea ce era de-a dreptul ridicol. Era un bărbat care, chiar dacă nu-i era duşman, era periculos. Cel puţin dacă ţineai cont de starea ei emoţională.

– Dacă te duci acum la poliţie, ştim amândoi ce are să se întâmple, zise el. Siguranţa lui de sine dispăru într-o clipă. Furia lui era evidentă, judecând după încordarea maxilarului.

Ea îşi smulse braţul din strânsoarea lui.

– N-am de gând să mint pentru tine, Cole.

– Ci doar să mă minţi pe mine.

Ea recunoscu furia tacită, ce i se cuibărise în colţurile gurii, dându-şi seama foarte clar la ce se referea, ce anume insinua.

– Ce josnicie, Cole! O mişcare nu foarte inteligentă. Mă urmăreşti, mă hărţuieşti, îmi ceri o mare favoare şi după aia mă insulţi? Ai marele tupeu să vii să mă implori ca să nu spun la poliţie ceea ce ştiu, după care spui tot felul de tâmpenii referitoare la persoana mea. Ai mare grijă, domnule avocat!

– Încerc să aflu adevărul, atâta tot.

Ei nu-i venea să creadă că tipul avea atâta tupeu.

– Deci, ziua în amiaza-mare, după moartea tatălui meu, mă acuzi că te mint... în privinţa vieţii mele intime, n-am dreptate? Era furioasă la culme. Mai mult decât atât. Eşti incredibil.

El ridică braţul, iar maxilarul i se relaxă puţin.

– Ai dreptate. M-am purtat aiurea.

– Ooo, mai mult de atât! Lasă-mă în pace. Da? Lasă-mă dracului în pace. Înainte ca el să mai spună ceva, ea se urcă în mașină, roti cheia în contact, fiind gata-gata să lovească un biciclist, care trecea în fugă pe la colțul străzii, în clipa în care se pregăti să iasă din parcare. Ea apăsă cu putere pe frână, biciclistul o privi cu răutate, după care scoase încet micuțul autoturism din curbă, în vreme ce valul de adrenalină îi înfierbânta sângele.

Vizibil în oglinda ei retrovizoare, Cole rămăsese locului – cu brațele încrucișate peste piept, urmărindu-i mașina din ochi.

– Nemernicul, mormăi ea, furioasă pe ea însăși fiindcă continua să-i pese de el, măcar puțin. Ce-ar mai fi meritat nemernicul ca ea să se ducă în secunda aia la poliție și să explice tot ceea ce făcuse el. Fără îndoială că Montoya și Bentz s-ar fi simțit extrem de satisfăcuți, aruncându-l pe Cole în închisoare.

Dar tu? Tu ce ai fi făcut după aia? Poate că ai exagerat puțin? Poate că vina te-a făcut să te înfurii. Cole nu voia să afle decât cu cine te-ai culcat, cine era celălalt bărbat din viața ta. Palmele ei strângeau transpirate volanul, iar furia radia prin obraji. Lua-l-ar naiba de bărbat! Ea încetini la culoarea roșie a semaforului, deschizând geamul ca să se mai răcorească puțin.

Adevărul era că el atinsese un punct sensibil.

De ce nu reușea să-și aducă aminte dacă în viața ei mai existase și un alt bărbat, un bărbat pe care să-l cunoască atât de bine, încât să se culce cu el? Când se întâmplase asta? *Înainte* să facă dragoste cu Cole sau după? În mod sigur nu când mergea spre Roy. Și așa fusese în întârziere; măcar atâta lucru reușise să-și amintească. Bătu nervoasă cu degetele în volan.

Dacă ar fi existat un alt bărbat în viața ei, cu care să fi făcut sex, atunci ar fi în stare să și-l amintească? Chipul lui? Mângâierea lui? Parfumul lui? Amintindu-și că în seara respectivă făcuse dragoste cu Cole, privind în ochii lui gri și tulburători, plimbându-și degetele pe pieptul lui, simțindu-i pielea umedă în momentul în care el se avântase în adâncul ei...

Revăzu cu ochii minții corzile încordate ale gâtului său,

picăturile de sudoare care apăruseră pe umerii lui musculoşi şi de-a lungul braţelor în timp ce el stătea deasupra ei. Îi simţise respiraţia sacadată datorată efortului, înălţându-se deasupra propriei ei respiraţii şi a gâfâielilor, tremurul buzelor care miroseau uşor a whisky... Şi cu toate acestea, nu reuşea sub nicio formă să şi-l închipuie pe cel de-al doilea presupus iubit. Nu avea habar cine era nici cât negru sub unghie.

Se auzi ţipătul unui claxon, iar ea reveni brusc la realitate. Înălţă privirea, observând culoarea verde. Apăsă din instinct pe acceleraţie, după care privi prin oglinda retrovizoare la şoferul furios aflat în maşina din spatele ei.

Inima ei aproape că se blocă.

O camionetă de culoare închisă şi cu geamurile pătate apăruse pe neaşteptate în spatele ei, la doar câţiva centimetri de bara de protecţie.

– O, Doamne, şopti ea, prinzând viteză chiar în momentul în care luă o curbă, îndreptându-se apoi spre nord-estul oraşului, pe St. Charles Avenue. Să fie, oare, camioneta din ziua precedentă? Nici gând... Şi totuşi... totuşi...

– Nemernicule, zise ea şi vocea începu să-i tremure.

Gata, se săturase.

La următoarea intersecţie, reduse viteza, culoarea galbenă a semaforului devenind roşie chiar în momentul în care ea se pregătea să traverseze intersecţia. Maşina argintie din spatele ei frână brusc, cauciucurile scârţâind puţin, iar camioneta, blocată în spatele unei furgonete, fu obligată să se oprească şi ea. Eve apăsă pe acceleraţie, conducând cât mai repede posibil, până în dreptul următorului semafor. Încetinind uşor, făcu încet la dreapta, luând-o după colţul străzii, încercând să-i joace o festă nenorocitului şi să-l urmărească la rândul ei. Avea să-i observe numărul de înmatriculare, unele caracteristici ale camionetei şi poate să-l vadă pe şoferul său. Poate chiar avea şansa să-l recunoască pe nefericit. Conducând încă cu o viteză ce depăşea limita admisă, tăie razant străzile înguste, după care reuşi să cotească iar spre Poydras.

– Te-am prins, nemernicule, zise ea, strângând tare de volan.

Dar ajungând la intersecție, fu îndrumată spre un drum aflat în construcție.

Un bărbos ridică steagul, făcând semn de *Încetinire și Oprire* ca și cum ar fi fost un semn de circulație. Ea nu avu altă soluție decât să apese pe frână, nimerind într-un nor de praf, uitându-se țintă în ochii întunecați ai purtătorului de steag.

– La dracu'! Ea lovi cu pumnul în volan, în semn de frustrare, în vreme ce o camionetă plină cu pietriș apăru în preajma ei, emanând un fum negru, îndreptându-se cu zgomot spre șantier.

Ea numără secundele până ce bărbatul cu stegulet făcu semn mașinilor din direcția opusă să pornească la drum. Un șir mic de mașini se înghesui în fața unei gropi și a unei plăci de oțel aflate în intersecție. După o vreme, lungă cât o viață de om, stegarul își răsuci stegulețul, indicându-le să *Încetinească,* apoi îi făcu semne rapide din mână, indicându-i să accelereze, traversând intersecția plină de praf. Când ajunse din nou pe Poydras Street, camioneta aceea albastru-închis cu înfățișare amenințătoare nu se zărea nicăieri. Șansa ei de a studia modelul mașinii și numărul de înmatriculare se evaporase.

Al naibii noroc!

Îi sună telefonul și aruncă o privire rapidă în direcția lui. Pielea i se făcu de găină. Nemernicul acela se ținea de capul ei! Tâmpitul observase încercarea ei disperată de a-l urmări, iar acum o suna ca s-o necăjească și să-i râdă în nas. Cu respirația întretăiată, luă telefonul și-l deschise, conducându-și Camry-ul cu grijă pe Poydras.

– Alo?

– Bună, Eve! Fratele ei, Van, mereu afabil și aiurit, era la celălalt capăt al liniei.

Nu era bărbatul-fantomă. Era Van. Expirând ușurată, îl întrebă:

– Bănuiesc că ai aflat deja, nu?

– Anna Maria a reușit să dea de mine. Vești cât se poate de rele despre Terrence.

Ea uitase. Niciunul din fraţii ei nu îi spusese bărbatului care-i adoptase „tati" sau „tată".

– Dintre cele mai rele, recunoscu ea.

– A fost acelaşi tip care l-a ucis pe Roy?

Cuvintele alunecară repede de pe buze.

– Nu ştiu.

– Cole Dennis?

Stomacul ei se crispă, iar ea se strecură în trafic, nescăpând din ochi ceea ce se întâmpla în jur. Studie cu atenţie toate maşinile din jur: camionete, SUV-uri şi minifurgonete.

– Mă îndoiesc.

– Ai spus că l-a ucis pe Roy.

– Am spus că bănuiesc că el a fost. Acum nu mai sunt sigură.

– Te-ai înmuiat?

– Încerc, pur şi simplu, să-mi amintesc şi să pun evenimentele în ordine.

– Deci, eu sunt în New Orleans, zise Van, schimbând cu uşurinţă subiectul.

– Cum? Credeam că eşti în Arizona.

– Am fost. Am venit în New Orleans să particip la o conferinţă pentru vânzări. În prezent, vând ape minerale. Un final grandios. Ce zici de aşa coincidenţă? Tocmai acum când Terrence a dat ortul popii.

Sângele lui Eve îngheţă.

– Mmda... Aş zice că una cam mare.

– Prin urmare, cred că ar trebui să ne întâlnim. Să vorbim. Vine şi Kyle.

– Vine? Aici?

– Mma. Van se purta ca şi cum conversaţia lor nu ar fi avut nimic ciudat, cu toate că nu vorbiseră de luni de zile.

– Trebuie să ne ocupăm de înhumare, de testament, sunt foarte multe lucruri de pus la punct. Kyle şi cu mine ştim că tu ai avut mult de suferit în ultimele luni. Ne-am gândit că te putem ajuta.

– Într-adevăr? întrebă ea pe un ton amar. Fraţii ei, care nu-i fuseseră niciodată alături, păreau acum îngrijoraţi. Iar în adâncul

inimii, ea ştia că asta se datora moştenirii lăsate de tatăl ei. Grozav! Asta-i mai lipsea ca să se umple paharul!

– Ştii, trebuie să închid. Mă mai sună cineva, spuse ea şi termină convorbirea cu fratele ei, gândindu-se chiar să închidă de tot telefonul. Ce mai ratat! Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când tatăl ei murise, iar vulturii dădeau deja târcoale.

Telefonul sună înainte să apuce să-l pună la locul lui. Nu reuşise să închidă cât mai repede drăcia asta! Ea aşeză degetul mare pe butonul verde, sigură că Van încheiase, iar acum suna din nou îngrijorat nevoie mare în privinţa averii.

– Alo?

– *El e liber.*

Ţac.

Şi închise telefonul.

El urmărise totul din parcare. Camioneta era postată chiar lângă curbă, ascunsă în spatele unei minifurgonete. Îi observase frustrarea, în momentul în care ea fusese constrânsă să oprească în dreptul şantierului, cu toate că voia să-şi continue drumul. Era nervoasă. Neliniştită. Ochii ei cercetau întruna străzile laterale, fiindcă îi observase maşina – era conştientă că o urmărea.

Ce idiot! Iar se apropiase prea mult. Nerăbdător să fie mai aproape de ea, ajunsese chiar în spatele vehiculului ei. Cum ea nu se grăbise cine ştie ce la culoarea roşie a semaforului, un idiot din spatele lui o claxonase, speriind-o şi obligând-o să privească în oglinzile retrovizoare.

Se dăduse mai în spate, dar era prea târziu.

Îl văzuse deja şi-şi dăduse seama că o urmărea.

Cu toate că lăsase o distanţă de câteva maşini între ei, realizase că era vorba de camioneta lui.

Pricepuse imediat că ea are un plan; un şiretlic prin care să-i poată studia plăcuţa cu numărul de înmatriculare şi să vadă cum arată.

Din fericire, el anticipase momentul. Destul de sigură pe sine, trecuse pe roşu, apăsând pe acceleraţie, profitând de primul colţ

de stradă, în vreme ce cauciucurile maşinii scârţâiseră uşor. Ştiuse că voia să atace. Într-o secundă, interpunându-se în faţa maşinilor care veneau din direcţia opusă, el se strecurase pe o alee, conducând apoi prin spatele a două restaurante, după care se întorsese spre trei străduţe alăturate, acolo unde o furgonetă care făcea tot felul de manevre ocupase aproape întreaga stradă. Fusese obligat să parcheze în spatele furgonetei, în vreme ce trei băieţi se luptau să care un frigider. Din ascunzătoarea sa, reuşise să observe ce se întâmpla pe şosea, aşteptând s-o vadă revenind, cu toate că nu ştia sigur unde anume avea să apară micuţa Toyota. După care îi zărise maşina, care fusese blocată de un muncitor care se ocupa cu semnalizarea zonei în construcţie.

Animatorul aşteptase.

În clipa de faţă, inima îi bătea nebuneşte, iar el îşi lingea buzele, anticipând ce va urma. Vocea îi comunicase foarte clar că trebuia să o urmărească pe Eve, să o observe cu atenţie, cu toate că mai existaseră şi alţii înaintea ei.

Frustrarea îi arse măruntaiele.

El o voia *pe ea.*

Însă avea de gând să se abţină, să asculte indicaţiile, să-şi lase viaţa în mâinile Domnului. Oare nu-i spusese Dumnezeu, prin intermediul Vocii, ce avea să devină?

Răbdarea şi faptele tale vor fi răsplătite. Nu-ţi fie teamă, Animatorule!

Ce încântat fusese când Dumnezeu îi spusese pe nume. Numai Dumnezeu avea să-i comunice cine va trebui să moară şi cine va trebui doar să sufere, pentru ca apoi să reînvie.

Nu asta i se întâmplase lui Eve?

Nu fusese ea aproape moartă, ca apoi să reînvie?

Nu era sigur că lui i se datora revenirea ei la viaţă, dar era fericit totuşi fiindcă ea reînviase, pentru că putea s-o ucidă din nou, mult mai încet de această dată, mult mai intim.

O va privi în ochi, iar ea îşi va da seama.

Fiorul dorinţei i se strecură până în adâncul sufletului, şi-şi atinse cu degetele uşor părţile intime, mângâindu-şi uşor

testiculele, în timp ce palmele îi transpiraseră, iar penisul începu să-i pulseze, anticipând.

Respiră superficial şi repede, observând cum poliţistul flutura un steguleţ spre Eve în dreptul intersecţiei. Coti spre Poydras Street, şi o luă spre autostradă, dar el nu o putea urma. Oricât de mult şi-ar fi dorit să plece pe urmele lui Eve, trebuia să o facă ceva mai târziu. Deocamdată, trebuia să se întoarcă la viaţa lui de la marginea oraşului, să-i pună la punct pe idioţii aceia care nu ştiau absolut nimic despre el, cu toate că-şi închipuiau că-l înţeleg. Ce nebuni, cu toţii.

El se îndepărtă încet de furgoneta cu motorul pornit, aşteptând ca alţi doi lucrători să coboare pe rampa din interiorul maşinii un al doilea balansoar. Imediat ce aceştia dădură scaunul la o parte din drum, el ocoli furgoneta, oprindu-se în dreptul intersecţiei. Undeva în depărtare, zări Camry-ul lui Eve. Şi-o imagină privind agitată în oglinda retrovizoare sau aruncând ocheade neliniştite spre străzile adiacente şi spre celelalte vehicule.

Ia spune, cum te simţi, Eve? Tu, prinţesa... Simţi că-mi aţintesc privirea asupra ta? Ori poate te gândeşti că m-ai pierdut? Îţi dai seama că te pot vedea? Bănuieşti măcar că ţi-am pătruns deja sub piele? Ah, protejata şi răsfăţata Eve!

Aşteaptă şi-ai să vezi.

13

Asta e tot ce am putut găsi mai bun. Ivan Petrusky, un vagabond pus pe căpătuială, descuie uşa la ceea ce el numea un „apartament-birou mobilat". În realitate, era vorba de o biată încăpere de 12/12 care fusese modificată ca să se instaleze o baie minusculă şi o cămăruţă în care se afla o chiuvetă mică şi o bucată de lemn foarte îngustă rabatabilă, pe post de masă, un cuptor cu microunde şi un frigider.

O canapea cu tapiţeria înfundată pe care se putea dormi şi o veioză cam afumată, cu becul ars, formau piesele de mobilier, însă apartamentul era ieftin. Ba mai mult, Petrusky cerea bani cash şi nu tăia chitanţă.

Iar Cole avea nevoie de asta.

– Ai fost la pârnaie pentru crima de acum ceva vreme? îl întrebă Petrusky. Un bărbat scund şi necioplit, care se apropia de şaptezeci de ani, cu un păr ţepos şi alb, ţinând întotdeauna în colţul gurii o ţigară neaprinsă. Lentilele ochelarilor erau groase, privirea pătrunzătoare, iar mintea la fel de lucidă ca întotdeauna. Petrusky îl cunoscuse pe tatăl lui Cole, iar după aceea, la câţiva ani distanţă, când una dintre fostele sale soţii îl acuzase de maltratare fizică, îl angajase pe Cole să se ocupe de caz. Cole considerase toată afacerea o „scamatorie". Belva pusese totul la cale, rugându-şi noul iubit s-o pocnească, după care-l acuzase pe Ivan de agresiune fizică. Cole adulmecase imediat farsa mizerabilă. El nu făcuse mare lucru, din moment ce poliţia o luase la întrebări pe Belva, dar Ivan, care mai avusese şi alte probleme cu legea, decisese că salvatorul lui fusese Cole. Din momentul acela, după câte îşi amintea Cole, Petrusky jurase că nu se va mai însura niciodată.

– Ştii la ce mă refer, adăugă el. La crima aia petrecută noaptea, la cabană. Când a fost omorât Kajak.

– N-am fost eu autorul.

– Nu asta te-am întrebat. Sprânceana groasă se înălţă deasupra ochelarilor ce semănau cu carapacea unei broaşte ţestoase. Iată-te aici, căutând o locuinţă...

– Şi am apelat la tine, fiindcă nu eşti obişnuit să pui prea multe întrebări.

Bătrânul înălţă din umeri.

– Bine. Dar să ştii că e un chilipir. Aş fi putut s-o închiriez pe mult mai mulţi parai, dar fiind vorba de tine...

– Nu eşti obligat să mi-o vinzi. O iau. Scormoni prin buzunar, scoţând de acolo banii pentru două luni de chirie, aşteptând apoi ca Ivan să facă stânga împrejur şi să se care.

Locuinţa nu era cine ştie ce, dar trebuia să răspundă cerinţelor sale. Putea să-şi instaleze un computer, folosindu-se ilegal de conexiunea wireless a altcuiva, deci urma să aibă acces la Internet. În afară de faptul că-şi cumpărase un nou laptop, copiase toate informaţiile din computerul lui Renner aflat în servietă. Următorul pas era acela să pună pe CD-uri toate datele de pe laptopul lui Renner, după care să găsească o modalitate ca acestea să ajungă la poliţie.

Dar nu avea de gând să le predea chiar el.

Nici gând.

– Îţi spun eu că e pătat, zise Montoya, rezemat de dulapul cu dosare din biroul lui Bentz. Uşa rămăsese întredeschisă, iar prin crăpătură se auzea zumzetul conversaţiei, clinchetul tastaturii de la computere, soneria telefoanelor şi, din când în când, protestul vreunui infractor care venise să dea vreo declaraţie, în care pretindea zgomotos că ar fi nevinovat. Montoya descoperi un pachet de gumă cu nicotină în buzunarul gecii de piele. În timp ce-şi desfăcu una, privi spre monitor pe care erau înfăţişate imagini înspăimântătoare cu Terrence Renner asasinat. Cole Dennis are un amestec în povestea asta.

Bentz se rezemă de spătarul scaunului, până ce acesta scârţâi în semn de protest.

– Dă-mi un exemplu.

– Habar n-am. Montoya se încruntă ameninţător, băgându-şi guma în gură. Sub lumina fluorescentă, părul lui negru căpătase o tentă albăstruie, iar ochii aveau strălucirea unui obsidian*. Era furios şi nu se temea să o arate.

– Aş vrea să pot să afirm că el e ucigaşul căutat, dar... Mestecă furios. Ai dreptate. Nu e un idiot şi nici psihopat n-aş crede că e. Ucigaş, poate, îl văd înjunghiind pe unul care are de-a face cu Eve, dar... dar n-aş putea spune că e un psihopat care caută vărsare de sânge.

– Atunci, cine e acela?

– Cel care l-a omorât pe Roy Kajak.

– Nu Dennis.

Montoya nu răspunse. Mestecă mai departe guma cu nicotină.

– Încă una pe listă. Crimele Kajak şi Renner nu sunt singurele asasinate nerezolvate de secţia noastră. Acum două seri, a avut loc încă o înjunghiere pe malul apei, o afacere cu droguri care se pare că a sfârşit rău, un atac asupra unei femei în Cartierul Francez şi ceea ce a părut a fi un accident provocat de o armă: un copil care a găsit arma tatălui său şi, neştiind că aceasta era încărcată, a îndreptat-o spre prietenul lui şi a tras.

Uneori se simţea copleşit de meserie. Bentz aruncă o privire spre monitor, simţind tulburarea aceea uşoară care-l ataca ori de câte ori păşea pentru prima dată în locul în care se produsese o crimă.

– Când crezi că va veni raportul preliminar al autopsiei?

– Cred că se grăbesc să-l încheie, dar va mai dura cel puţin o zi.

– Dar la laborator? Urmele? Amprentele digitale?

Bentz oftă.

– Am făcut greşeala s-o întreb pe Washington şi era cât pe ce

* Rocă vulcanică, în general neagră (n.r.).

să-mi taie capul. Bonita Washington era şefa Laboratorului de Criminalistică, o adevărată forţă în materie, o femeie de culoare cu tenul precum cafeaua, ochi verzi şi, după cum bănuia Bentz, care poseda un IQ mai mare decât al unui geniu. În plus, nu accepta observaţiile aiurea, indiferent de la cine veneau, astfel că Bentz învăţase să o ia cu binişorul. Ba, din când în când, îi mai aducea şi cafeaua. Prima dată când se prezentase în uşa biroului ei, ţinând în mână o cană cu cafea fierbinte, ea stătea la birou, privindu-l pe deasupra lentilelor ochelarilor pentru citit, dând din cap, ca pentru sine. Ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva cu mult înainte ca lucrul acela să fie dovedit.

– Cu miere se prind mai multe muşte, domnule poliţist?

El aprobase, oferindu-i cana. Ea privise conţinutul oarecum pieziş, după care sorbise o înghiţitură. El îşi închipuise că obţinuse deja punctaj maxim.

– Ştii, dacă încerci să mă cumperi, înclin către diamante. Un machiatto cu lapte, frişcă şi ciocolată, e al naibii de bun, dar pe cuvânt că diamantele ar avea un efect cu mult mai bun. Pentru un carat, ar fi posibil ca, de exemplu, cazul tău să ajungă în fruntea inbox-ului meu. Ea rânjise, luând o altă înghiţitură. Gândeşte-te ce ai putea obţine cu două carate.

– E o simplă cafea.

Ochii ei verzi se îngustaseră.

– Îţi ştiu povestea. Am aflat ce s-a întâmplat în Los Angeles şi ştiu că eşti aici fiindcă procurorul districtual a pariat pe tine cu propria reputaţie. Dacă nu era Melinda Jaskiel care să parieze pe tine, ai fi putut să rămâi fără slujbă. Cât despre asta? Ea ridică cana pe care i-o dăduse. Întâmplător e cafeaua mea preferată, ceea ce înseamnă că ţi-ai dat silinţa, punându-ţi la bătaie abilităţile de detectiv şi de surfer al Californiei pentru a descoperi exact ce îmi place.

El simţise cum i se încordează ceafa, iar obrajii i se îmbujorau din cauza stânjenelii. Femeia asta era o baracudă.

– Tu vrei ceva, Bentz, şi o ştim amândoi. Problema e că va trebui să-ţi aştepţi rândul. Am foarte multe pe cap şi foarte multă treabă. Dar ştii asta, nu? Dacă nu, va trebui s-o ştii.

După o asemenea tiradă în faţa colegilor ei, el învăţase lecţia. În vreme ce ea îşi văzuse mai departe de treabă la biroul său plin de documente şi mormăise ceva de genul, „ce mai înfumurat, ca toţi msculii", după care adăugase, suficient de tare, astfel ca el s-o audă:

– Ai noroc că te simpatizez.

În mai puţin de trei ore, raportul pe care-l dorea ajunsese pe biroul lui – cu două zile mai puţin decât îi promisese ea. După acea conversaţie iniţială, ei avuseseră o înţelegere.

Telefonul lui Montoya ţârâi, iar el preluă apelul. Făcând semn către Bentz, ieşi din birou şi tocmai se pregătea să închidă uşa, în secunda în care fiica lui Bentz, Kristi, împinse în ea, deschizând-o. Îmbrăcată cu o fustă de denim şi o bluză mulată roşu-aprins, îi zise în momentul în care trecu pe lângă ea, după care se trânti în unul din fotoliile aflate în faţa biroului tatălui:

– Bună, Reub.

– Bună, răspunse ea, aproape cu respiraţia tăiată, iar el îşi aduse aminte de Jennifer, de prima sa soţie. Cu toate că Jennifer murise de foarte multă vreme, nu reuşise să o uite. Kristi se tunsese de curând, şuviţele ei arămii încadrându-i acum liber chipul, pe cât de frumos, pe atât de inteligent. Curiozitatea apăru pe neaşteptate în ochii ei verzi şi cel puţin în opinia lui, ea era atât de energică şi de plină de viaţă, încât părea să lumineze brusc încăperea în care pătrundea. Dar, în fond, poate că nu era obiectiv, având în vedere că era vorba de copilul lui.

– Bună şi ţie.

– M-am gândit că poate mergem la o cafea sau să luăm prânzul sau ceva de genul acesta. Ea îi zâmbi larg, amintindu-i din nou de mama ei. Bentz se arătă uşor îngrijorat în faţa acestei explozii de entuziasm.

– Prânzul? E aproape ora trei.

– OK, să zicem că un prânz întârziat sau, cum ziceam, o cafea. Ba ne-am putea răsfăţa cu un *beignet** la Café Du Monde.

---

* Specialitate culinară franţuzească, un fel de gogoaşă (n.r.).

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Bentz la ora aceea a după-amiezii era ceva dulce, cum ar fi o cocă prăjită stropită cu zahăr pudră.

– Kristi, despre ce e vorba?

– Adică? întrebă ea cu atâta inocenţă, încât el nu se putu abţine să nu surâdă uşor.

– De câtă vreme lucrez eu în secţia asta? Înainte ca ea să răspundă, el ridică mâna. E o întrebare retorică. Da? Dar adevărul e că stau la biroul acesta de ani de zile şi este prima dată când dai buzna aici şi mă inviţi la masă. Aşa că repet întrebarea: Despre ce e vorba?

– Eşti un detectiv uimitor, zise ea, ca şi cum ar fi vorbit serios.

El ştia când fata lui îşi dorea ceva.

– Nu ai venit până aici ca să mă flatezi.

– Ei... nu..., admise ea. Într-un fel, îi evita privirea. Ochii ei erau aţintiţi la monitorul computerului, acolo unde rămăseseră imaginile surprinse la locul în care Renner fusese ucis. Ah, măi să fie! E domnul doctor Renner, nu?

– Mda. Apăsând pe mouse, închise fişierul şi în locul imaginilor oribile cu doctorul Terrence Renner, pe ecran apăru imaginea locului său favorit din New Orleans. Hai să ne înţelegem. De ce ai venit?

Cel puţin ea nu-i oferi fraza aceea: „O fiică n-are voie să ia prânzul cu tatăl ei?“ Inspiră dezgustată, privind o secundă pe fereastră. Când se uită din nou la el, era cu siguranţă mult mai sobră.

– Vreau să lucrez cu tine la un caz.

El clătină din cap.

– Nu eşti anchetator. Nici măcar poliţist nu eşti. Şi, pe deasupra, eşti fiica mea.

– Nu la acel gen de caz mă refer, zise ea, desenând nişte ghilimele în aer.

– Mai există şi altfel de „cazuri“?

– Vreau să scriu despre el.

Acum ea îi captase întreaga atenţie. Îi menţionase şi cu alte ocazii că vrea să scrie. Engleza fusese materia la care ea excelase

în liceu şi apoi în cadrul colegiului All Saints din Baton Rouge. Unul din profesori, un anume doctor Northrup, considerase că eseurile ei fuseseră de-a dreptul „strălucite“ şi cu toate că Kristi îl considerase un ciudat, crezuse totuşi în predicţiile sale. Astfel că ea se jucase de-a scrisul, trimisese articolele la diverse reviste, ba chiar pomenise de o carte, dar ce era cu povestea asta?

– Mi-ar plăcea să scriu despre universul infractorilor şi cred că aş putea pătrunde cumva în interiorul lui, din moment ce tu eşti un anchetator atât de talentat.

– Oooau! Nu-ţi pot permite să te implici într-o anchetă aflată în curs de desfăşurare. Ştii asta. Ar fi ceva lipsit de etică şi, în plus, ar putea duce la compromiterea cazului.

– Chiar dacă aş promite că voi păstra secretul până la rezolvarea acestuia?

El se uită lung şi intens la fata lui înaltă, încăpăţânată şi inteligentă.

– Nu.

– O să vorbesc cu Montoya.

– Nici el nu va accepta.

– Atunci cu Brinkman, pară ea, înălţând uşor bărbia, aşa cum făcea când era mică, în clipa în care dorea să obţină ceva anume, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Sau cu Noon.

– Brinkman te face praf în mai puţin de două secunde, replică Bentz, gândindu-se la poliţistul acela veşnic nervos. Cu toate că era un foarte bun poliţist, Brinkman era un misogin, un bigot şi un gură-mare. Iar Noon este un amărât. Are ceva aiurea omul ăsta. Noon era un poliţist mai tânăr, care avea un fel aparte de a-şi exprima autoritatea. Ştii ceva, ai dreptate. Hai să mergem să mâncăm.

– Încerci să schimbi subiectul.

– Ah-ahh!

– Ei bine, să ştii că nu funcţionează. Vorbesc serios, tată, insistă ea, ridicându-se în picioare şi lăsându-l să-i ţină uşa. Chiar îmi doresc să fac asta. Nu vreau să-mi construiesc cariera lucrând pentru Gulf Auto and Life.

– Abia te-ai angajat la compania de asigurări.

– Acum nouă luni! Ei își făcură loc printre nișele și birourile polițiștilor și funcționarilor care erau în plină activitate, scriau la computer, preluau apelurile telefonice, luau declarații sau terminau de pus la punct diverse documente.

– Ei, nu-i chiar o viață de om!

– Da' de ce să nu fac exact ce-mi doresc? punctă ea, pe când coborau scara. De ce să pierd vremea?

– E o chestiune care ține cont de plata facturilor. Știi tu, gazul, chiria, cablul... mai spune și tu.

– Să știi că nu mă las, insistă ea, cel puțin nu cu una, cu două. Nu mă las până nu scriu cartea și apoi o vând.

– Asta dacă se vinde.

Ajunseseră deja la parter, așa că ea îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Îmi ești un adevărat sprijin, tată.

– Te sprijin. Eram, pur și simplu, realist. Haide, să traversăm pe aici, sugeră el. El își desfăcu gulerul. Erau abia în luna mai, însă temperatura trecuse deja de 80°F. E un restaurant la trei clădiri mai încolo, care e deschis toată după-amiaza și are un gumbo* delicios.

Ea strâmbă din nas, iar el își aminti din nou de Jennifer, atât de frumoasă, dar atât de diferită de Olivia.

Cu toate că ea era noua lui soție, nu se putu abține să nu clatine din cap. Era o enigmă, asta era sigur. Olivia Benchet Bentz era o femeie frumoasă, pe cât de inteligentă, pe atât de enigmatică. El nu înțelegea nici măcar o fărâmă din senzațiile ce părea să curgă prin venele ei, dar fusese cel mai bun lucru care i se putuse întâmpla. Cu toate că, atunci când se căsătoriseră, adusese cu ea o potaie, pe care o chema Hairy S, și un papagal.

– Nu prea am chef de gumbo, zise Kristi, în timp ce traversau strada, deși semaforul nu se făcuse încă verde.

---

* Specialitate culinară, fel principal al bucătăriei din New Orleans. Mâncare asemănătoare unei tocane, care poate conține multe ingrediente: legume, carne etc. (n.r.).

– Nu-ţi face griji, vor avea în meniu şi ceva pe placul tău.

– Tu nici măcar nu ştii ce-mi place.

– Ultima dată îţi plăceau brânza topită şi fasolea.

– Ce mă distrez!

El râse, ţinându-i uşa deschisă ca ea să intre. Dinspre bucătărie venea o aromă de cajun prăjit, invadându-i nările. Mesele erau din lemn închis la culoare, scaunele având spătare tari, pe care erau prinse nişte pernuţe.

Împărţiră o porţie de crevete prăjit, asezonat cu peşte şi cu cartofi. Când ajunseră la ceai, Kristi încercă să-l convingă pe Bentz că ar fi o idee grozavă ca ea să aibă acces la informaţiile referitoare la cazul Renner. Tatăl ei nu fu însă sub nicio formă de acord, şi-i spuse clar acest lucru.

– Nu se poate aşa ceva, zise el.

– Atunci ce spui de unul care deja a fost rezolvat? El trecu un cartof prin sos, iar fata pledă mai departe pentru ce o interesa. Ce e rău în chestia asta? M-aş asigura că evenimentele sunt prezentate corect, că toată lumea ar avea încredere şi că...

– De ce? o întrerupse el, scrutând-o cu o privire care pe alţii i-ar fi făcut să se răzgândească.

– Ţi-am spus de ce.

– Adică *de ce,* după ce ai trecut prin ce-ai trecut, vrei tu să te amesteci în mizeria asta?

– Probabil din acelaşi motiv pentru care o faci şi tu.

El se încruntă, împinse coşul într-o parte, aplecându-se peste masă.

– Ce zici de cazul psihopatului acela care-şi zicea Alesul? Îţi mai aduci aminte de el? Când se gândi la asta, la frica fără limite care pusese stăpânire pe el în orele în care Kristi şi Olivia fuseseră prizoniere, Bentz se simţea şi acum scuturat de un fior.

– S-a terminat, tată, zise ea, dar el nu o crezu. O grozăvie ca aia, pusă la cale de un psihopat, nu se uită niciodată complet.

Terminară ce mai era pe platou, după care Bentz achită nota de plată.

– Vreau să fac asta, pentru mine, mai încercă ea pentru ultima

dată, în momentul în care se îndreptau spre ieşire. Am crezut că ai să îmbrăţişezi ideea mea.

Tatăl o privi sceptic. În clipa în care ea vru s-o ia după colţ, auzi în depărtare huruitul unui motor şi observă vehiculul cromat cu coada ochiului. O apucă instinctiv de braţ, trăgând-o înapoi pe trotuar. O motocicletă, cu motorul huruind, se ivi în fugă la colţul străzii, strecurându-se printre pietonii ce traversau strada şi aproape dărâmându-i.

– Cretinule! strigă Kristi, moartă de frică.

Bentz se uită atent după motociclist, dar nu reuşi să-i vadă numărul de înmatriculare. Fiecare muşchi i se transformase parcă într-un arc, la fel de tare ca şi corzile acestuia. Realiză că încă o strângea pe fiica sa de braţ cu toată forţa, şi-i dădu drumul.

– Îmi pare rău!

– Nu... e...e OK, articulă ea, încă tremurând. L-am văzut, l-am auzit, dar nu mi-am imaginat că o va lua după colţ.

– Nici eu, dar nu eram sigur. El o apucă de braţ, scuturând-o uşor. Nu puteam să risc.

– Bine, tată, am înţeles. Ai pus punctul pe i. Dar am să scriu o carte despre un caz real, unul pe care-l voi considera fascinant şi care probabil va fi unul de-al tău – aruncându-i un zâmbet care-ţi lua ochii –, iar tu va trebui să te obişnuieşti cu ideea, într-un fel sau altul.

14

Eve rămase dincolo de geam, urmărind cum cearşaful este dat la o parte. Tatăl ei, cu chipul palid şi cu ochii închişi, zăcea pe tăblia aceea. Ea se gândi la tot ce ar fi vrut să-i spună, acele lucruri pe care nu fusese niciodată în stare să i le mărturisească. Odată, ei fuseseră apropiaţi, pe vremea copilăriei ei, când mama ei era încă în viaţă. După moartea lui Melody Renner, se distanţaseră unul de altul, în loc să se apropie. Mai fusese şi fata aceea, Tracy Aliota, pe care tatăl ei o tratase, o fată care, asemenea lui Eve, se revoltase, mergând însă prea departe, o fată care, până la urmă, pierduse pariul cu viaţa şi cu sănătatea. Familia fetei îl târâse prin tribunale pe doctorul Terrence Renner, acuzându-l de moartea fetei din cauza neglijenţei medicale. Cole Dennis şi prestigioasa şi scumpa firmă de avocatură O'Black, Sullivan şi Kravitz convinseseră juriul că Terrence Renner nu-şi neglijase pacienta, că făcuse tot posibilul, că lui Tracy Aliota nu i se pusese un diagnostic greşit, şi că, la urma urmei, doctorul Terrence Renner nu era responsabil de decesul ei.

Singura care fusese convinsă de lucrul acesta, în afară de familia îndurerată a lui Tracy, fusese Eve.

Îmi pare rău, tată, gândi ea, simţind cum îi arde gâtul. *O, Doamne, ce rău îmi pare. Dacă aş fi vorbit cu tine, dacă măcar aş fi încercat... Dacă măcar...*

– Domnişoară Renner? întrebă Montoya încet.

– El este, zise ea, aprobând, în vreme ce stomacul i se întoarse pe dos, privind dincolo de geam. Trupul tatălui ei fusese spălat. Observă rana adâncă de la baza gâtului şi tatuajul întunecat de pe fruntea lui.

Îşi imagină ultimele clipe din viaţa lui. Durerea. Groaza.

Ce monstru putea fi capabil de un asemenea gest?

Cine?

De ce?

Tremurând, se încordă, ştergându-şi lacrimile cu un deget.

– Vă simţiţi bine?

Ea aprobă, îşi drese glasul şi-şi puse mâinile la piept. Durerea de cap, care părea că nu o va mai părăsi niciodată, ameninţa să crească în intensitate, dar o ignoră, pentru că nu avea timp de aşa ceva.

– Prindeţi-l pe nemernicul care a făcut asta, îi zise ea lui Montoya.

– Credeţi-mă, încerc. Acum am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

– Daţi-i drumul.

– Poate ar fi mai bine s-o facem la secţie.

– Cum doriţi. Nu-i păsa; nu-şi dorea decât să scape de acel interogatoriu.

– Perfect. Montoya îi telefonă lui Bentz, după care se întâlniră toţi trei în biroul strâmt al acestuia. Pe birou erau împrăştiate nenumărate dosare şi pahare vechi de cafea, iar pe un dulap zăcea în ghiveci o plantă care era gata-gata să-şi dea duhul. Încăperea era înghesuită şi neaerisită, cu toate că prin fereastra deschisă se strecura zgomotul străzii. În timp ce se aşeza pe unul din scaunele din faţa biroului, Eve văzu doi porumbei care trecură în zbor pe lângă pervazul ferestrei, ascultând huruitul motoarelor şi scârţâitul cauciucurilor, alături de vocea lipsită de patimă a unui predicator ambulant care-i ruga pe toţi „să-L accepte pe Iisus în inimile lor".

Montoya nu se sinchisi să se aşeze, rămânând în picioare, lângă dulapul cu dosare.

– Ce doriţi să ştiţi? întrebă Eve, în timp ce Bentz puse pe birou un reportofon de buzunar, dând nişte hârtii într-o parte. Pe biroul lui din lemn se văzură urmele unor cerculeţe vechi de pahare de cafea, în momentul în care el apasă pe butonul de pornire al aparatului, enumerându-i pe cei prezenţi acolo, precizând data, ora şi locul în care era luat interogatoriul.

– OK, spuneţi-ne unde vă aflaţi în noaptea în care tatăl dumneavoastră a murit.

Ea le explică, le povesti despre călătoria din Atlanta la New Orleans, despre telefoanele primite de la Anna Maria care o panicaseră foarte rău, despre încercarea de a-l găsi pe tatăl ei. Nu pomeni nimic despre Cole sau despre faptul că avusese la un moment dat impresia că fusese urmărită de cineva. Montoya se rezemă de dulap, fără să scoată o vorbă, mulţumit, se pare, să-l lase pe Bentz să adreseze acele întrebări. Totul dură aproape un ceas şi când ea credea că terminaseră, Montoya se îndepărtă de dulap, aşezându-se în faţa biroului lui Bentz.

– În regulă, domnişoară Renner, iată cum stau lucrurile. Povestea dumneavoastră are logică, cu excepţia unui singur punct. Noi am ascultat mesajele de pe robotul telefonic al tatălui dumneavoastră şi în curând vom avea lista apelurilor pe care le-a dat el de pe telefonul fix. Dumneavoastră aţi sunat *înaintea* cumnatei. Am mesajele găsite pe robotul telefonic de la locul crimei. El scoase din buzunar un casetofon mic, apăsând apoi pe butonul „play".

Eve încercă să-şi păstreze calmul, dar degetele mâinii i se strânseră, în clipa în care îşi auzi glasul plin de panică.

„Tată? Sunt Eve. Îmi pare rău că te sun atât de târziu, dar credeam că vei dori să ştii că... că m-am întors în oraş... eu, hmmm, trebuia să te sun mai devreme. Aştept să mă suni."

– Apelul acesta, cel pe care tocmai l-am ascultat, a avut loc la 2:51. După aceea, la trei – ah, şi vreo două minute, s-a înregistrat următorul apel...

„Tată? La telefon Anna Maria... Eu, ah, eu am un prieten care lucrează la un ziar. M-a sunat şi mi-a spus că e posibil să se fi întâmplat ceva la tine acasă... Kyle nu e acasă acum, dar îl poţi contacta pe telefonul mobil, cred.... Dă-mi de veste că totul în regulă."

– Observaţi nepotrivirea?

– Nu sunt sigură.

– Ştiaţi că s-a întâmplat ceva înainte să primiţi apelul din partea cumnatei dumneavoastră.

Detectivii tăcură, continuând să o privească atent.

– Eu nu voiam decât să vorbesc cu el. Nu avea de gând să le spună că aflase de la Cole. Încă nu.

– Cealaltă problemă ar fi că asasinatul a fost raportat la poliţie de un bărbat.

– Nu ştim, dar vom compara înregistrarea de la 911 cu vocile înregistrate pe robotul telefonic. Ne-am gândit că s-ar putea ca dumneavoastră să ştiţi despre cine e vorba.

Ea înghiţi cu greu.

– Nu ştiu. Dar... dumneavoastră credeţi că cel care a sunat e cel care l-a ucis pe tatăl meu?

– Posibil. Ori un martor. Montoya îşi încrucişă braţele peste piept, geaca de piele foşnind în momentul mişcării. Avem multe piste de urmat.

– Credeţi că ne puteţi ajuta şi cu altceva? întrebă Bentz.

– Posibil.

Cei doi poliţişti aşteptară.

– Cred că am fost şantajată. M-a urmărit cineva, mi-a telefonat la ore de-a dreptul ciudate, lăsându-mi de fiecare dată acelaşi mesaj.

– Care e acela?

– „El e liber." Vocea aparţine unui bărbat, cred, joasă şi răguşită, ca şi cum ar vrea să nu-i fie recunoscută, dar nu am idee cine ar putea fi.

– Se referea la Cole Dennis? Sau la altcineva?

– La Cole, cred. Telefoanele le-am primit după eliberarea lui.

Bentz se întunecă la faţă.

Montoya îi aruncă o privire pe care Eve nu reuşi s-o descifreze.

Ea îşi luă geanta, scoţând de acolo plicul din fibre de in pe care-l aruncase înăuntru.

– Habar n-am dacă astea au legătură cu cazul şi nici ce înseamnă, dar şi din cauza lor am avut parte de nişte ciudăţenii. Cred că cineva m-a urmărit când am plecat din Atlanta şi mi le-a lăsat apoi în maşină.

Folosind o batistă, Montoya luă plicul, după care răsturnă conținutul acestuia pe birou, lângă reportofonul lui Bentz. Extrasele de presă, ca nişte fulgi de zăpadă, se răspândiră peste recipientul cu cerneală.

– Ce sunt astea?

– Habar n-am. Tata a fost o vreme psihiatru-şef la „A noastră Doamnă a Virtuților" şi femeia asta, Faith Chastain, cred că a fost una din pacientele lui.

Montoya ridică capul cât ai clipi.

– Faith Chastain?

– Articolele se referă la ea, nu doar la spital. Sunt convinsă că s-au scris foarte multe poveşti legate de spital, despre personal, despre închiderea lui sau despre mai ştiu eu ce, dar articolele acestea se referă la Faith Chastain. Apăreți şi dumneavoastră în vreo două din ele... Oh, iată unul. Ea arătă spre o bucățică de hârtie unde erau citați cei doi detectivi.

– Nu ştiți de unde au apărut sau de ce? întrebă Montoya răspicat.

Eve clătină din cap în semn că nu.

– Cineva a intrat, nu se ştie cum, în maşina mea şi le-a lăsat în torpedou, dar nu am ideea de ce.

Montoya deveni şi mai sobru, în caz că aşa ceva era posibil.

O rugă cu răbdare să reia şirul evenimentelor de mai multe ori. Le vorbi despre camioneta aceea de culoare închisă, dar nu le oferi informații concrete, numărul de înmatriculare al maşinii, nici măcar modelul camionetei, doar că era mare, de culoare albastră sau neagră şi că geamurile erau murdare.

– După mine, cred că era o camionetă particulară, dar nu sunt sigură.

– Dar credeți că e în New Orleans.

– Da, dar nu ştiu sigur. Azi am avut impresia că m-a urmărit cineva, dar e posibil să mă fi înşelat.

– Putem păstra astea? întrebă Bentz, arătând spre articolele de ziar, dar fără să le atingă.

– Bineînțeles.

– Le-a mai atins cineva?

Ea se gândi la Cole, la faptul că le citise, vrând chiar să ia unul în mână, renunţând în secunda în care îi atrăsese atenţia să n-o facă.

– De când le-am primit eu, nu.

– Le-aţi mai arătat şi altcuiva?

– Nu, domnule poliţist. Ieri le-am primit. O, ce uşor le-ar fi fost să descopere că minţea. Era suficient să stea de vorbă cu doamna Endicott, care, fără îndoială, ascultase o parte a conversaţiei dintre ea şi Cole, atunci când el stătuse pe terasă, pentru ca poliţia să o pornească pe pista corectă.

– Îmi puteţi vorbi despre relaţia pe care o aveaţi cu tatăl dumneavoastră? întrebă Montoya, iar caseta continuă să înregistreze, Bentz luând notiţe pe un caiet cu spirală.

– În copilărie, aveam o relaţie foarte bună, dar, după aceea, în adolescenţă, ne-am îndepărtat unul de altul. În ultimele luni, hmm, nu am fost prea apropiaţi. Nu neapărat doi străini, dar... dar nu la fel de apropiaţi ca altădată.

– Din cauza morţii lui Roy Kajak?

– Nu – asta s-a întâmplat cu mult înainte.

– Din cauza relaţiei dumneavoastră cu Cole Dennis?

– Nu, nu chiar.

– Nu chiar?

– Eu şi tata ne-am îndepărtat unul de celălalt după ce tata a fost acuzat că a fost responsabil pentru sinuciderea uneia din pacientele sale.

Nu dezvoltă ideea, iar Montoya întrebă pe neaşteptate:

– Mama dumneavoastră mai trăieşte?

– Nu.

– Cum a murit?

– A avut probleme cu inima. Când eu aveam şaisprezece ani, cu cincisprezece ani în urmă. De ce? Ce legătură are cu povestea asta?

– Pur şi simplu analizăm trecutul, încercând să rezolvăm cazul. Aveţi un frate care locuieşte în Atlanta şi unul în...?

– Phoenix... în fine, de fapt Mesa. Dar cred că acum se află amândoi în New Orleans. Van, el e... în fine, e fiul mijlociu, cel mai tânăr dintre ei doi. M-a sunat să-mi spună că e aici, că a venit să participe la o convenție a vânzătorilor de ape minerale, declarându-mi că şi Kyle e pe drum, că va ajunge aici, cu toate că nu am vorbit cu el.

– Or să stea la dumneavoastră?

– Nu prea cred. Van nu a zis nimic despre asta, iar lui Kyle nu-i place să stea în casa altcuiva. Preferă să stea la hotel. Nu-i place să se supună regulilor impuse în casele altora.

– Într-adevăr? întrebă Bentz.

Eve ridică din umeri.

– Noi nu suntem neapărat o familie mare şi fericită. Tata i-a înfiat pe Kyle şi pe Van după ce s-a însurat cu mama mea. Aceştia erau destul de mari atunci când părinţii m-au adoptat pe mine.

Ochii lui Montoya deveniră întunecați precum noaptea.

– Deci Terrence Renner nu era tatăl dumneavoastră biologic?

– Nu era.

– Cine este? întrebă Bentz, aplecându-se şi rămânând cu pixul suspendat.

– Nu-i cunosc pe părinţii mei biologici. Am întrebat de câteva ori, dar nu am primit niciun răspuns, mi s-a spus că a fost o adopție „cu uşile închise", ceea ce înseamnă că părinţii mei adevărați nu vor să mai ştie nimic despre mine. Gura lui Eve tremură. A fost o adopţie privată, aranjată de un avocat, iar mama, mă rog, a murit înainte ca eu să obţin informații de la ea, iar tata a fost întotdeauna foarte vag. Mereu mi-am zis că îmi voi găsi, într-o bună zi, părinţii biologici. Care e cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla? Să mi se trântească uşa în nas? Ea oftă. Nu am reuşit niciodată.

Montoya îşi scărpină bărbia, în vreme ce Bentz zise:

– Avem nevoie de numerele de telefon ale fraților dumneavoastră.

Ea le dădu numărul de fix din Atlanta al lui Kyle, după care adăugă:

– O secundă, apoi îşi găsi mobilul în geantă. Butonând

telefonul mobil, descoperi numerele de telefon mobil ale lui Kyle, Van şi al Annei Maria. Nu mai am numărul de acasă al lui Van. S-a mutat la Mesa la puţin timp după ce eu am fost rănită şi, de atunci, l-am sunat doar pe mobil sau i-am lăsat mesaje.

– E în ordine. Bentz scria de zor în carneţelul său. Ce ştiţi despre duşmani? Printre cunoştinţele tatălui dumneavoastră, exista cineva care voia să-i facă rău?

Ea îi revăzu cu ochii minţii pe părinţii îndureraţi ai lui Tracy Aliota şi pe fratele ei care se aflau în sala de judecată, ascultând rostirea verdictului: „nevinovat“ răsunând până în tavan. Se prăbuşiseră, mama lui Tracy, Leona, aproape leşină. Dacă nu ar fi fost prinsă în braţele puternice ale soţului, s-ar fi prăbuşit. Fratele mai mare al lui Tracy, J. D., avea faţa roşie ca focul şi împietrită, în ochii lui înflăcăraţi citindu-se limpede părerea lui că se comisese o nedreptate.

– Cred că da, zise ea, povestindu-le pe scurt despre durerea familiei Aliota. Probabil că nu au fost singurii părinţi nefericiţi, cu toate că nu ştiu să-l mai fi dat şi altcineva în judecată. Dar el a avut de-a face cu oameni cu boli psihice.

– Psihopaţi?

Ea aprobă.

– Dar duşmani personali? întrebă Montoya.

Fata păru că se gândeşte.

– Tatăl fraţilor mei – tatăl lor biologic, Ed Stern – nu-l simpatiza în mod deosebit. L-a învinovăţit pentru divorţul său, după câte am înţeles, dar a dispărut foarte repede din peisaj. Când băieţii erau destul de mici, a renunţat la drepturile părinteşti. Eu nu l-am cunoscut şi, după câte ştiu, nici fraţii mei nu l-au mai revăzut după ce a plecat.

Bentz lua mai departe notiţe.

– Altcineva?

Ea scutură din cap.

– Cred că tatăl meu a apelat la justiţie ca să obţină aprobarea de a folosi un drum de acces spre fermă... cu vecinul său, Hugh şi nu mai ştiu cum... Hugg... Hugg Capp, cred, dar l-am auzit pe tata

vorbind despre asta doar de câteva ori, acum vreo cinci sau şase ani. Din câte ştiu, au rezolvat problema, oricare ar fi fost.

– Dar din punct de vedere profesional? Avea duşmani? întrebă Bentz.

– Chiar nu ştiu.

– Sau pacienţii ori colegii de la „A noastră Doamnă a Virtuţilor“ – ultimul spital în care a lucrat. După care, a avut un cabinet privat, lucrând pe cont propriu, nu? De curând, se asociase cu o clinică privată, nu-i aşa? – Bentz dădu câteva pagini mai în urmă – Sf. Andrews, nu departe de Slidell.

– Aşa e, zise ea, amintindu-şi mica clinică de pe malul Lacului Pontchartrain.

– Ştiţi pe cineva care-i purta pică tatălui dumneavoastră sau spitalelor?

– Nu. Trebuie să-i întrebaţi pe cei care lucrau acolo, spuse ea, simţind cum durerea de cap îi bântuie iar prin creier. Cred că au în arhivă informaţiile de care aveţi nevoie.

Poliţiştii îi mai adresară câteva întrebări, după care interogatoriul se încheie, moment în care capul lui Eve bubuia de durere. Montoya o conduse prin secţie până la capătul scării. Când se văzu iar afară, simţi că, în sfârşit, putea să respire.

Norii se îngrămădiseră pe cer, iar întunericul coborâse deja deasupra oraşului. Aerul era încărcat. Umed. Hainele i se lipiseră de piele.

Porni spre maşină, aruncând o privire peste umăr. Avu din nou senzaţia aceea ciudată că cineva era pe urmele ei, cineva cât se poate de rău. Senzaţia aceea urcă de-a lungul cefei, răsfirându-se uşor pe pielea capului, iar ea se răsuci uşor ca să cerceteze trotuarele şi străzile.

O femeie împingea un cărucior pentru copii. Doi adolescenţi mergeau pe trotuar, ţinându-se de mână şi aproape ţipând unul la altul, fiecare având iPod-ul pornit. Un bătrânel îşi plimba căţelul, un terrier, sau aşa ceva, iar câţiva oameni se aflau în staţia de autobuz. Un tânăr stătea în sedanul său, studiind o hartă şi părând parcă pierdut. Un grup de vreo douăzeci de copii cu păr ţepos

făceau skateboarding prin mulțime, iar un șarlatan, care pretindea că e un om al străzii, aștepta ca cineva să-i arunce bani într-o cutie în timp ce el interpreta o melodie din anii '80.

Nu văzu pe nimeni ascunzându-se cu intenții rele la umbra unui stâlp, nimeni nu fuma, stând într-o camionetă mare, de culoare închisă și cu geamurile murdare, nimeni nu o băga în seamă. Predicatorul ambulant vorbea la fel de tare, rugându-i mai departe pe cei care voiau să-l asculte să-l accepte pe Iisus ca Salvator.

De pe aleile întunecate nu o urmărea niciun far, iar singurul camion care trecu prin zonă avea postat pe caroserie reclama unei florării, la volanul său aflându-se o tânără care nu avea nici șaisprezece ani, probabil.

Totul e în imaginația ta, încercă ea să se liniștească, dar nu putea să alunge senzația că cineva din apropiere îi urmărea fiecare mișcare.

– Știu la ce te gândești, îi zise Bentz lui Montoya, când acesta se întoarse în birou. Că Eve Renner este fata lui Faith Chastain, cea despre care nu se știa nimic. Dar cred că te grăbești. Chiar dacă are aceeași vârstă, chiar dacă a fost adoptată și cineva i-a băgat niște articole despre Faith Chastain în mașină, asta nu înseamnă că ea e fata aceea dispărută.

– Trebuie să verificăm.

– Sunt de acord. Bentz bătu cu guma creionului în birou.

– Am putea să-i spunem chestia asta. Să-și facă testul ADN.

Bentz se uită pe fereastră, la porumbeii care zburau spre olane.

– Nu e neapărat sarcina poliției, zise el. Nu e o crimă ca o femeie să aibă un copil, dar să nu spună nimănui.

– Dar ce zici de o femeie care are un tatuaj pe pielea capului? Un tatuaj pe care l-a primit în spital. În momentele când zbiera prea tare, pe vremea când era pacientă?

– Din câte știm, nici asta nu e o crimă. Iar femeia asta e moartă. Știm cum a murit și în ce fel s-a abuzat de ea. Tatuajul acela a fost făcut cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Și nu știm dacă și l-a făcut cu forța.

– Un tatuaj pe cap, pe un cap care a trebuit mai întâi ras... Chiar crezi că ea a fost de acord?

– Ea nu gândea prea coerent.

– Ei, *fii serios*. Femeia asta a fost brutalizată. Ştim bine. Bentz se încruntă, dar nu protestă. Ei descoperiseră că Faith suferise multe nedreptăţi pe vremea când fusese pacienta spitalului.

– Ştiu, dar la tine e ceva personal. Oricare ar fi fost nelegiuirile astea, au trecut de mult.

– Atunci, astea ce dracu' caută aici? Montoya arătă către tăieturile răspândite pe biroul lui Bentz. Nu ţi se pare straniu – o mare coincidenţă – că cineva doreşte ca Eve Renner să afle despre Faith Chastain, în vreme ce oamenilor dragi lui Eve li se taie gâtul?

– Al dracului de straniu! Bentz se uită fix la decupaje. Toate tăiate cu mare atenţie, cu nişte margini precise. Toate făcând referire la Faith Chastain. Oare putea fi atât de simplu? Era adevărat că fiica, neştiută de nimeni, a lui Faith Chastain tocmai fusese la secţie, aducând cu ea dovezile care o legau de femeia aceea decedată? Cine ştia despre adopţie? Şi de ce să scoată subiectul la lumină tocmai acum, după treizeci de ani? Care putea fi legătura lui Eve, ca fiica lui Faith Chastain, cu asasinatele comise?

Roy Kajak stătuse o vreme la „A noastră Doamnă a Virtuţilor", nu doar ca fiu al îngrijitorului, dar şi ca pacient.

Terrence Renner fusese psihiatrul-şef al sanatoriului, înainte ca instituţia să fie închisă.

Faith Chastain murise la spitalul respectiv.

Încă o dată, asasinatele şi un anume mister aveau ceva în comun cu vechiul spital din cărămidă, în prezent o paragină.

– Tu eşti cel care nu crede în coincidenţe, îi reaminti Montoya.

– În concluzie, ce vrei să faci?

– Să verific. Dacă Eve va fi de acord. Să facă testul ADN. Să-l compar cu al lui Abby. Dacă e într-adevăr fiica lui Faith, atunci markerii ei trebuie să se potrivească cu ai lui Abby.

– Nu avem nevoie de ADN-ul lui Abby. Îl avem pe al lui

Faith la dosar, cei de la laborator au făcut testul atunci când cadavrul ei a fost deshumat. Nu avem nevoie decât de al lui Eve, dacă ea va accepta, zise Bentz. S-ar putea să nu vrea să ne ajute.

Montoya fornăi.

– Bate în retragere. El căută în buzunar un pachet de țigări inexistent, după care își vârî pumnii în buzunarele hainei de piele.

– Da, asta e și părerea mea.

– Nu uita că încă își revine după incident, că are și acum probleme de memorie. Montoya vorbi ca și cum nu ar fi crezut în cele spuse. După părerea mea, e țăcănită.

– Nu te contrazic, dar chiar și așa fiind, cineva îi joacă o farsă mizerabilă. El căută în sertarul biroului, găsi un tub de pastile antiacide și băgă două tablete în gură. Nu se gândea neapărat că cele două incidente aveau legătură între ele; o femeie primea niște articole de ziar stranii, dar au loc și două crime, care au legătură, într-un fel sau altul, cu Eve Renner.

De ce?

Și cum naiba putea avea legătură cu asta Faith Chastain, cea care murise cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, mama logodnicei lui Montoya?

Montoya era agitat, se plimba prin fața biroului și-și freca nervos diamantul din ureche.

– Ții minte ultima cădere, acolo la fostul spital, când l-am prins pe nemernicul acela care o teroriza pe Abby?

Bentz bănuia ce va urma. În ultimul caz al lui Montoya, petrecut la „A noastră Doamnă a Virtuților“, criminalul îl avertizase pe Montoya: *Indiferent ce se va întâmpla, seara asta e abia începutul.*

Trecuseră aproape șase luni. Montoya începuse să creadă că ucigașul bătuse câmpii, aruncând o profeție ce părea o aiureală, dar acum nu mai era așa de convins.

Și asta din pricina decupajelor cu margini zimțate care fuseseră lăsate în automobilul lui Eve Renner. Dacă puteau avea încredere în povestea ei.

– Hai să nu ne grăbim, zise Bentz. Vom trimite astea la

laborator, vom cerceta dacă există urme sau amprente, şi după aceea mai vedem.

– Va trebui să-i spun lui Abby. Montoya ieşea deja pe uşă. Când ajunse dincolo de prag mai spuse: Să fii sigur că îmi voi face şi eu nişte cňpii.

Bentz aprobă.

– Sigur. Prin uşa deschisă, urmări cum Montoya se strecura printre birouri, îndreptându-se spre scară, după care se făcu nevăzut. Bentz rămăsese în compania acelor articole stranii.

Care era punctul de legătură?

El îşi notă că trebuia să afle informaţii despre fraţii lui Eve, despre mama lor, care murise, şi, dacă era posibil, despre părinţii ei biologici. Chiar dacă îi plăcea sau nu, ştia că va trebui să facă o vizită la mănăstirea „A noastră Doamnă a Virtuţilor“, pentru a sta de vorbă cu Maica Superioară.

Bentz reveni la computer, deschise un fişier mai vechi, descoperind o fotografie foarte clară a lui Faith Chastain şi studie frumuseţea ei chinuită, pomeţii înalţi, nasul drept, ochii ca mierea, părul negru, cârlionţat şi voluminos. Abby Chastain era aproape copia fidelă a mamei sale, dar Eve Renner? Exista o cât de mică asemănare, dar, în mod sigur, nu era vorba de una evidentă.

El lovi din nou cu creionul în lemnul biroului, după care, folosind nişte mănuşi, puse articolele în plic, ca să le ducă la laborator. Deocamdată, nu înţelegea ce se întâmplă, dar, orice ar fi fost, era convins că nu-i plăcea deloc.

15

Deeds întârziase.

În plus, era foarte nervos.

– Spune-mi că nu ai dat-o iar în bară, insistă el, comandând o bere la bar. O'Callahan era întunecat şi răcoros, construit din lemn de mahon şi piele, duhnind a tutun, whisky şi cajun condimentat.

– N-am dat-o în bară.

Deeds nu-l acuză de minciună, luându-şi pur şi simplu halba rece cu bere, după care se uită la doi tipi care-şi făceau veacul la bar, privind la un televizor suspendat aproape de tavan. La mesele răspândite prin local stăteau doar câţiva clienţi. În boxe se auzea ritmul calm al unei melodii de jazz. În partea din spate, un tânăr juca Darts. Una peste alta, era linişte. O atmosferă calmă.

– Adică ai învăţat lecţia? Deeds era sceptic, aplecându-se să ia nişte alune pe care barmanul le aşezase între ei doi.

– Da.

– Atunci, spune-mi că Eve Renner nu s-a întors în oraş, iar tu nu te-ai dus s-o vezi. Aruncă două alune în gură.

– Nu pot.

– Ştiam! Cole, ai înnebunit?

– Probabil.

– Nu e momentul să facem glume, zise Deeds, furios. Luă o înghiţitură zdravănă de bere, se uită la imaginea sa reflectată în oglindă, după care rosti pe un ton sec: Prin urmare, spune-mi şi mie care-i treaba.

Cole îi povesti.

În linii mari, cel puţin. Îi explică că Terrence Renner îl sunase şi că el fusese la fermă, să-l vadă, şi încheie cu fraza:

– Renner era mort când am ajuns eu acolo, dar nu murise de mult timp. I-am verificat pulsul. Nu mai avea. Nici de respirat nu

mai respira. Vocea lui Cole își pierdu din ambitus, în momentul în care își aminti momentul respectiv. Pe perete era scris cu sânge un nume, iar el avea un tatuaj pe frunte.

– La fel ca și Kajak. Deeds mai aruncă câteva alune în gură.

– Numai că numărul nu era 212, ci 101.

– Crezi că e vorba de același ucigaș?

– Cred că da.

– Atunci, de ce această schimbare a numerelor?

– Nu știu. Cole clătină din cap, după care duse halba la gură și luă o înghițitură consistentă. Poate că tipul a greșit ori poate că așa trebuiau să fie, diferite. Cine știe?

– Numai ucigașul.

– Mi-am tot chinuit creierii, dar nu-mi pot da seama.

– Ai dat o declarație la poliție.

– Ei vor să mi-l pună mie în cârcă.

– Ce motiv aveai să-l omori pe Renner? Chiar în ziua când ai ieșit din închisoare? N-are nicio logică. Deeds își scutură palmele, după care își termină berea. Deci, nu ai putut să fii precaut după ce te-au eliberat?

– Renner m-a sunat. Sau un tip care s-a dat drept el.

– Bine, și cu Eve? Te-ai văzut cu ea. Se presupunea că nu te vei întâlni cu ea.

Cole se uită la halba cu bere, fără să răspundă.

Deeds clătină amarnic din cap.

– În privința asta, faci o mare greșeală. Știi, eu te-am avertizat deja în ce o privește, așa că nu mai spun nimic. Pune-ți capul la contribuție, Cole! Fii foarte atent. E cazul să fii cât se poate de prevăzător. Cineva încearcă să-ți întindă o cursă. Cineva a vrut să se asigure că aseară aveai să vii acasă la Renner. Așeză halba goală pe tejghea. La fel ca și data trecută.

Cole nu răspunse. Decise că nu era nevoie. El nu recunoscuse în fața nimănui că fusese la cabana lui Royal Kajak, în noaptea în care murise Roy, că memoria lui Eve nu fusese chiar atât de pierdută.

Acum nu era momentul potrivit pentru mărturisiri.

*

– ... Prin urmare, domnişoară Renner, dacă nu aveţi nimic împotrivă, am vrea să vă verificăm ADN-ul, acesta fiind doar un punct de pornire, îl auzi spunând pe poliţistul Bentz la telefonul mobil, în vreme ce ea parca pe alee. Aşeză maşina la locul ei, lăsând-o pornită, încercând, în tot acest timp, să digere cele spuse de anchetatorul Bentz despre misterioasa operaţie de cezariană pe care o făcuse Faith Chastain, despre naştere care, mai mult ca sigur, avusese loc pe vremea când aceasta fusese pacienta spitalului „A noastră Doamnă a Virtuţilor", o naştere despre care ştiuse şi tatăl lui Eve, fără îndoială. Bentz încă îşi pleda cauza. Ar fi trebuit să vă solicităm acest lucru când aţi fost la secţie, dar în momentul acela nu am făcut legătura între asta şi articolele pe care mi le-aţi arătat.

– Să vedem dacă am înţeles corect, zise ea. Dumneavoastră credeţi că eu aş putea fi fiica lui Faith Chastain, cea de care nu se ştia nimic?

– Exact.

– Şi credeţi că cel care a lăsat articolele în maşina mea ştia asta.

– S-ar putea.

– Atunci, de ce nu m-a sunat să-mi comunice personal?

– Din nefericire, nu cunoaştem, deocamdată, răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Ancheta continuă.

– Dumnezeule mare, şopti ea, privind prin parbrizul maşinii, brăzdat de dungi mai vechi.

– Noi vom investiga şi arhiva spitalului, desigur, dar lucrul acesta necesită timp; spitalul e închis de foarte mulţi ani. Din fericire, am păstrat la dosar mostra de ADN a lui Faith Chastain. Am vrea să o comparăm cu ADN-ul dumneavoastră.

– Sigur, zise ea. Când?

– Cât mai curând posibil. Spre deosebire de ce vedeţi la televizor, va dura câteva săptămâni până vom avea rezultatul, cu toate că aş putea grăbi lucrurile.

– Pot veni acum.

– Dacă nu este un deranj prea mare.

Pentru a afla cine au fost părinții mei biologici? Glumiți? Ea scotea deja mașina de pe alee.

– Vin spre dumneavoastră. El îi dădu indicațiile necesare, promițându-i că o va aștepta la laborator. Întoarse, după care o porni spre centrul orașului.

Lui Eve îi bubuia capul. Oare era posibil? Oare ea era fiica pierdută a lui Faith Chastain? Soră, mă rog, soră vitregă cu Abby Chastain, cea care avea o relație cu polițistul Montoya? Ce spui de tunetul ăsta? Ce mai întorsătură, petrecută cu o viteză de trei ori mai mare.

– Din ce în ce mai ciudat, zise ea, strecurându-se în trafic.

Picăturile de ploaie căzură una câte una pe parbriz, iar ea își căută un loc de parcare, după care plecă spre laborator, unde se întâlni cu Bentz. Testul fu făcut de un tehnician priceput care-i zâmbi, care-i luă apoi datele, după care îi explică lui Bentz că le va comunica celor care le vor lucra că testele trebuie făcute cât mai repede posibil, astfel ca Bentz să obțină informațiile dorite.

Totul dură doar câteva minute.

Curând, ea avea să descopere dacă era sau nu fiica pierdută a lui Faith Chastain.

– Crezi că Eve Renner ar putea fi sora mea vitregă? zise Abby, în stare de șoc. Tocmai încheiase ultima ședință foto; clienții părăseau studioul în secunda în care Montoya intrase pe ușă. El încuiase ușa în urma lor, după care o luase în brațe, învârtind-o și sărutând-o ca și cum ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată.

– Hei, ce te-a apucat? întrebase ea, cu respirația tăiată, când reveni din nou cu picioarele pe pământ.

După care el aruncase bomba:

– Cred că Eve Renner este sora ta vitregă, cea de mult dispărută.

Ea se holbă la el.

– Cum? Ia-o de la capăt. Explică-mi ce se petrece. La sfârșit, Abby nu-și putu înfrâna un sentiment de încântare, gândindu-se

la asta, aflând că era posibil ca mama ei să fi avut, într-adevăr, încă un copil, ea urmând să-şi cunoască, în sfârşit, misterioasa soră... dacă totul se dovedea adevărat. Dar să fie tocmai Eve Renner? De unde până unde?

Montoya îi relată povestea cât mai schematic şi concis posibil. Abby ascultă şi se încruntă auzind cum el declară, la final, că Eve credea că fusese urmărită.

– Dar cine poate şti? adăugă el. Femeia asta suferă de amnezie, din cauza unei traume, şi de Dumnezeu mai ştie ce. Nu poţi avea totalmente încredere în ea.

Abby îşi temperă propriile speranţe, stingând lumina şi pornind alarma.

– Dar tu crezi într-adevăr că ea ar putea fi sora mea vitregă? Fiindcă este un copil adoptat şi pentru că tatăl ei a lucrat la spital? Nu prea ţine, nu?

– Spun doar că este posibil.

– Hmmm. Ieşiră în stradă, unde îi întâmpină amurgul care se lăsase deja peste oraş, precum nişte degete lungi de culoarea levănţicăi, acoperind aleile şi străzile, iar aerul era dens şi mirosea a ploaie. Montoya îşi puse braţul după umerii ei, conducând-o spre maşina lui, un Mustang negru lucios, parcat ilegal într-o zonă foarte aglomerată.

– Într-o zi vei veni în locul acesta şi nu-ţi vei găsi maşina, prezise ea.

– Nuuu. La cât noroc am, nu cred. El râse ironic, dezvelindu-şi dantura impecabilă, în vreme ce părul său, ceva mai lung ca de obicei, sclipi în nuanţe albăstrui, sub lumina apoasă a felinarelor străzii.

Nările fetei adulmecară aroma de colonie şi tutun, dându-şi seama că acest caz îl neliniştea şi, în ciuda avertismentelor vehemente, el nu rezistase, reapucându-se de fumat. Decise să nu abordeze acest subiect, aşezându-se, în schimb, pe locul din dreapta, cu toate că observase pachetul de Marlboro desfăcut şi lăsat pe bord.

– Avem deja ADN-ul mamei tale. Sperăm că Eve va fi de

acord să facă testul, pentru a le putea compara, dar chiar dacă o face, va dura ceva timp până la aflarea rezultatelor.

– N-am să-mi țin respirația, replică ea, iar el porni motorul, puse Mustangul în marșarier, după care întoarse.

Se strecură pe străzile orașului de parcă ar fi fost un pilot NASCAR*, iar Abby se ținu ca de obicei de mânerul portierei, dorindu-și să rămână în viață.

– Trebuie să mă duc la mănăstire, să aflu ce informații au, zise ea, iar el coti pe strada Chatres. Mergem undeva?

– Ce-ai zice să luăm cina?

– Nu-mi spune, înfulecăm ceva rapid, după care pleci iar la serviciu.

– Da, asta era ideea.

– Atunci, mai bine renunți, zise ea, consultându-și ceasul. Hershey nu a mai ieșit afară de azi-dimineață, și nici Ansel.

– Mai rău ca niște copii, mormăi Montoya.

– Crezi? Ea pufni în râs, dar se strădui să ia următoarea curbă, pornind-o spre casă, cea doar pe jumătate renovată. Vrei să punem pariu că știu care este nemulțumirea ta? întrebă ea, privind spre inelul cu diamant care îi strălucea pe mână, pe care îl primise de la el de Crăciunul trecut, atunci când o ceruse de soție. Ea spusese „Da", mutându-și aproape toate lucrurile la el acasă, chiar înainte de Ajun.

– Vrei să pariem că și copiii sunt mai rău decât animalele? sugeră el.

– Hmmm! O să plătești după ce ți se vor naște cei doi copii.

– Nu încerci să-mi spui ceva, nu?

Ea îi surprinse emoția, pufnind în râs.

– *Nu* sunt însărcinată. Dar așteaptă să fiu și să devii tatăl a doi neastâmpărați Montoya și, după aceea, te rog să compari impresiile tale de acum, să verifici dacă hrănirea și schimbarea scutecelor la miezul nopții e la fel de greu ca și curățarea cutiei pisicului și plimbarea lui Hershey de două ori pe zi.

---

* Cursă de automobile în America, în care pilotul trebuie să dea dovadă de multă abilitate; sursă constantă de amuzament și emoții pentru publicul american (n.r.).

– Da, ai dreptate, zise el. După care sprânceana lui neagră se înălță precum o invitație. Păi hai să pornim cercetările.

– Cum? Adică să avem un copil? Ea zâmbi, iar el coti pe alee. Ai înnebunit, Montoya!

– Ei, mă gândesc, știi, că n-ar fi o idee chiar atât de rea ca noi să avem... știi tu... Tonul vocii coborî sugestiv.

– Vrei să mergem în pat, atunci când ajungem acasă?

El se opri la semafor, aruncând un surâs cuceritor, care-ți oprea bătăile inimii.

– Credeam că te întorci la lucru în seara asta.

Ochii lui întunecați sclipiră șmecherește.

– Da, dar pot fi convins să mai rămân vreun sfert de oră.

– Ooo, uuau, zise ea, râzând. Ceva rapid. Potolește-te, inimioară!

El luă ultima curbă cu Mustangul, intrând pe strada pe care se afla ceea ce numeau căminul lor de vreo patru luni de zile. Ajungând în dreptul casei, încetini pe aleea micuță.

– Vom comanda o pizza.

– Oaaau, cât romantism!

El parcă Mustangul, făcându-i cu ochiul în lumina amurgului.

– Vom face totul cât mai romantic, așa cum îți dorești.

– Promisiuni, promisiuni, domnule polițist, zise ea, deschizând portiera. Telefonul lui mobil sună, iar el, ca de obicei, răspunse. În mod sigur, pizza aceea mai avea de așteptat.

El răspunse exact în momentul în care ea coborî din mașină. Își căuta cheile prin geantă, ocolind o chiuvetă veche, pe care meșterul o scosese din fosta parte de casă a doamnei Alexander și pe care nu o luase, încă, de acolo.

Scoțând din geantă brelocul cu chei, ea păși pe aleea desfundată care ducea spre intrare, acolo unde în spatele panourilor de sticlă, sub lumina slabă a becului, Hershey înnebunise de-a binelea. Sărea ca o apucată, dând din coadă, lătrând tare și cu bucurie.

– Vin! Vin! Ai răbdare!

– Oprește-te! Vocea lui Montoya era foarte panicată. Abby! *Nu!*

Ea rămase locului.

Răsucindu-se, îl văzu cum zboară pe lângă aripa maşini, o atinge, sare dincolo de chiuvetă, traversând zona cu verdeață care era, de fapt, curtea lor. Era mai sobru ca niciodată.

– Îndepărtează-te de casă! Pleacă odată de acolo! Nu pierdu vremea, apucând-o pur şi simplu de braț şi trăgând-o cât mai departe de casă, dând mereu şi mai înapoi, spre stradă. Ea scăpă cheile din mână şi era cât pe-aci să se împiedice când ajunse acolo unde trotuarul făcea o buclă.

– Ai înnebunit?

Montoya se mişca din ce în ce mai repede, grăbind-o să traverseze pe partea opusă a străzii. Abby îşi pierdu geanta.

– Hei, stai!

El întoarse capul, privind spre casă. Ochii lui întunecați se uitară atent spre uşa de la intrare.

– Tocmai am primit un apel de la un neisprăvit. A zis că mi-a lăsat „o dovadă" în pragul uşii, şi, uite-o acolo, fir-ar să fie.

– Ceeee?

– Chiar lângă uşă!

Abby îi urmări privirea. Inima stătea gata să se oprească. Rezemate de peretele lateral, lângă balansoarul de pe terasă, erau două cutii micuțe.

– Porcăria dracului! Montoya îşi roti capul încoace şi încolo, cercetând strada.

– Nu înțeleg, zise ea, simțind cum îi alunecă pe şira spinării fiorul groazei!

Montoya nu obişnuia să se lase pradă fricii. Dar, în secunda asta, era extrem de agitat.

– Ar putea fi o bombă, Abby. Un nebun care are chef să se răzbune şi care-mi cunoaşte numărul de telefon şi adresa. Poate e vorba de unul care a ieşit pe cauțiune. Cine ştie?

– Şi Hershey?

El o strânse la piept, scoțând mobilul din buzunar şi formând 911.

– Nu a lăsat nimeni o bombă la noi pe terasă, zise ea, încercând

să se convingă pe sine. Trebuia să scoată pisicul şi căţelul din casă! În clipa asta!

Dar Montoya nu-i dădu drumul.

– Animăluţele vor fi în regulă, insistă el, ţinând-o strâns în braţe, ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei.

Abby auzi dispecera răspunzând.

Montoya se prezentă, cerând ca o echipă de pirotehnişti să se prezinte de urgenţă la el acasă.

Imediat ce dispecera preluă informaţia, închise telefonul, cercetând cu privirea împrejurimile.

– Ansel şi Hershey sunt înăuntru, şopti Abby, simţind cum îi pocneşte fiecare terminaţie nervoasă. Asta era viaţa ei alături de un poliţist.

– Vor fi în siguranţă, zise el, dar tonul vocii era aspru, Abby întrebându-se dacă viaţa ei avea să fie mereu ca acum.

Eve dormi buştean.

Visele nu-i fură întrerupte de niciun apel telefonic.

Nu bătu nimeni la uşa din spate în puterea nopţii.

Se trezi revigorată, durerea aceea de cap, care o chinuise luni de zile, dispărând ca prin farmec. Cel puţin deocamdată. Ea se ridică din pat, se spălă, se machie la repezeală, îşi dădu pe părul scurt cu puţin gel, după care se declară mulţumită de rezultat.

Cui îi păsa?

Ea şi Samson luaseră chiar şi micul dejun. El, biscuiţi pentru pisici, iar ea pâine cu cremă de brânză şi o cafea. Nu era o masă pe cinste, dar nici rea.

Începuse să se simtă aproape ca o persoană normală în momentul în care văzu silueta înaltă şi masivă a lui Cole Dennis intrând pe poarta din spate şi apoi urcând treptele.

– Acum ce mai e? zise ea, fără să poată opri valul acela de adrenalină care o cuprindea de câte ori îl vedea. Masochistul, mormăi ea printre dinţi.

Deschise uşa înainte ca el să ciocăne.

– Cum? Fără revolver? întrebă el, ridicând din sprâncene.

– E devreme, Cole. Încă ai noroc.

El afişă rapid un surâs sexy, ea regretându-şi imediat propriile vorbe.

– Nu am vrut să sune astfel, iar tu o ştii.

– Glumeai.

– Da, aşa-s eu, zise ea, dându-şi ochii peste cap, după care realiză că zâmbetul lui arogant dispăruse. Bănuiesc că ai venit aici cu un motiv.

El intră în bucătărie, iar ea, închizând uşa, încercă să ignore urmele de la aftershave-ul lui, care se simţeau în aer. Cu toate că nu-şi amintea detaliile serii în care Roy fusese ucis, ea reuşea să-şi amintească fiorul acela electric pe care-l simţea ori de câte ori Cole îi atinsese cu buzele pomeţii obrajilor sau le lipise de gâtul ei. Da, amintirile acelea atât de intime şi fierbinţi reuşeau să revină în conştiinţa ei.

– Credeam că vei dori să afli că lucrurile tatălui tău au ajuns în siguranţă în custodia poliţiei.

– Le-ai predat lor?

– M-am asigurat că vor ajunge pe mâini bune.

Ea miji ochii.

– Sunteţi evaziv, domnule avocat. Ducându-se spre dulap, unde cafeaua era încă destul de caldă în recipient, observă cum el se aşeza comod pe unul din scaune. Cafea? De fapt, ce a mai rămas? Ridică vasul de sticlă, acolo unde resturile întunecate ale cafelei începură să danseze.

– Grozav. Mersi.

– Deci ai vorbit cu poliţiştii? întrebă ea, luând o ceaşcă din dulap, uitându-se să vadă dacă este curată şi clătind-o cu apă, înainte de a o umple cu cafea şi de a băga ceaşca în cuptorul cu microunde.

– Nu încă, dar o voi face. Deeds pregăteşte terenul.

Ea potrivi cuptorul la un minut.

– Nu am încredere în Sam Deeds.

– Tu nu ai încredere în nimeni.

Ea reflectă puțin. Nu era prea departe de adevăr, dar ea nu fusese mereu atât de cinică și de precaută. Dar nici nu fusese inocența întruchipată, genul Pollyanna, și, înainte de a-l întâlni pe Cole Dennis, avea mult mai repede încredere în oameni. Chiar dacă amintirile erau fragmentate și neclare, nu uitase lucrul acesta.

– Deeds e un tip de treabă.

– Dacă zici tu. Ea nu era convinsă. Acel avocat afurisit era mult prea abil, îmbrăcat în costumele lui elegante, de comandă, și purtând pantofi scumpi. În plus, doamna Johnson, asistentul procurorului districtual, îi spusese că Deeds i-ar fi făcut praf mărturia, dacă ar fi avut ocazia. Nuu, cu siguranță nu-l simpatiza.

Se auzi un clic iar ea, folosind un prosop mai uzat, pentru cuptor, scoase ceașca fierbinte, după care i-o dădu lui Cole, cu prosop cu tot.

– Scuze. E fierbinte.

– Mersi. El suflă deasupra ceștii. Ce au zis cei de la poliție despre articolele decupate din ziare?

– Cred că ar fi posibil ca cel care mi le-a lăsat în mașină să vrea să-mi dea de înțeles că aș putea fi fiica lui Faith Chastain, cea căreia i s-a pierdut urma.

– Ceee? El rămase cu ceașca în aer. Ce copil pierdut?

Ea îi explică. El știa, într-un fel, că fusese adoptată, dar nu aflase ultimele speculații.

– Nu-i așa că pare o exagerare? întrebă el. De la niște articole, direct la fiica dispărută? El sorbi din ceașcă. E... e cam exagerat. Cine să știe informația respectivă? Nu, eu cred că are legătură cu moartea lui Faith și cu faptul că el lucra acolo pe vremea când ea era pacienta spitalului.

– Sunt doar două modalități prin care putem afla.

– Două? întrebă el.

– Ei bine, fie stau liniștită și aștept rezultatul ADN, fie merg la „A noastră Doamnă a Virtuților“ și aflu dacă acolo știu ceva despre asta.

– Spitalul e închis de ani de zile.

– Dar nu și mănăstirea, iar eu s-ar putea să am noroc, astfel

încât o parte din măicuțe, care au lucrat la spital, să fie și acum în viață și să locuiască acolo. Ea se duse la sertarul unde așezase plicul cu copiile xerox ale articolelor. El își sorbi cafeaua, iar ea le răsfoi. Să vedem... OK, iată. Acesta – ea îi înmână hârtia respectivă lui Cole – o citează pe Sora Rebecca Renault, cea care în prezent este Maica Superioară a mănăstirii. O țin minte de la Spital.

Cole își uni sprâncenele, cercetând articolul.

– O să mă duc să stau de vorbă cu ea, zise Eve în șoaptă.

– Crezi că-și mai amintește?

– Habar n-am, dar merită încercat.

Ca dovadă, ea luă telefonul mobil, sună la serviciul „Informații", după care i se făcu legătura cu mănăstirea, acolo unde o secretară îi comunică că Maica Superioară avea agenda plină pentru următoarele câteva zile, dar dacă avea să revină cu un telefon, i se putea fixa o întâlnire la începutul săptămânii următoare.

– O puteți ruga pe Maica Superioară să-mi dea un telefon? întrebă Eve, nevrând să se dea bătută.

– Bineînțeles. De obicei se ocupă de apelurile restante după Vecernie, dar azi e ocupată până seara, târziu. O să văd dacă vă poate suna mâine.

– Ar fi nemaipomenit, zise Eve, comunicându-i secretarei numărul ei de telefon. Închise, vizibil dezamăgită.

– Ai fost respinsă?

– Deocamdată, nu. Bătând cu degetele în masă, adăugă: Dar era cât pe ce.

– Bine ai venit în club.

– Adică?

– Nici eu nu am găsit nimic în computerul tatălui tău. Nicio informație.

– Și te-ai străduit atât să te joci de-a Nancy Drew.

El își termină cafeaua, după care se ridică.

– Treaba ta! Eu unul, nu renunț.

– Bravo, Nancy, care-i următoarea mișcare?

– Următoarea mișcare? După ce mi-ai spus Nancy? Cole îi zâmbi, surprins.

Eve îşi dădu seama că se schimbase ceva între ei, dorindu-şi să nu se fi arătat atât de deschisă şi de pusă pe glume.

– Adică ce ai de gând să faci acum?

– Nu ştiu. Acordă-mi un minut.

Se uitară fix unul la altul. Eve inspiră adânc.

El făcu un pas în faţă. Ea ridică mâinile în aer.

– Nu... nu...

Cole se duse în faţa ei. Ea îşi spunea că nu trebuia să ridice ochii, să-l privească, că NU TREBUIE SĂ FACĂ ABSOLUT NIMIC, dar privirea ei se ridică imediat, încet-încet.

– Da, spuse el. După care o lipi de el şi înainte ca ea să spună ceva în semn de protest, îşi lipi buzele cu aromă de cafea de ale ei.

16

Faptul că o săruta pe Eve era o greşeală. Îşi dădu seama instantaneu. O ştiuse dinainte, dar nu fusese capabil să se abţină. Faptul că o atingea, că o ţinea lipită de el, ascultându-i de aproape bătăile inimii, simţindu-i sânii care se striveau de toracele său, faptul că gusta din ea, ooo, Doamne – dintre toate, aceasta era o eroare colosală.

Colosală!

Dar trecuse atâta timp de când n-o mai simţise topindu-se, lipită de el, în timp ce el o săruta, iar în momentul în care el o împinse uşor mai în spate, ca să găsească un punct de sprijin, lipind-o cu spatele de perete, iar ea îşi aşeză braţele în jurul gâtului său, nu mai fu în stare să respire.

– Nu e... bine, zise ea, în clipa în care el îşi înălţă capul.

– Da.

– Nu trebuia să facem asta. Adică... pur şi simplu nu putem.

– Ahhh-hhh! El o sărută din nou, captivat de atingerea ei. Ea închise ochii, gâfâind imperceptibil. Prin materialul bluzei, el îi pipăi muşchii încordaţi ai spatelui, vertebrele coloanei. Degetele lui alunecară ceva mai jos chiar sub talia blugilor ei.

Pasiunea îi încinse sângele.

Dorinţa îi bubui în urechi.

Îşi aminti de vremea când făcea dragoste cu ea. De puterea aceea. De pasiune. Tachinând şi pufnind în râs, comportându-se uneori aproape ca o adolescentă, sau fiind, alteori, cât se poate de feminină, având, într-un fel, seducţia unei feline, Eve fusese mereu o femeie pasională.

Îşi aminti cum venea acasă, găsind-o în pat, aşteptându-l, şi, în clipa în care el se dezbrăca, ca să vină lângă ea, ea râdea şi

fugea la duş, deja înfierbântată şi excitată, iar în clipa în care o prindea şi o lua în braţe, pregătit să facă dragoste cu ea, lipindu-i umerii de faianţa rece... După aceea, vremea când escaladau înălţimile, urcând pe creasta unui munte, fiind suficient ca ea să se răsucească, simplu, pe călcâie, mijind ochii spre el, cu sânii grei din cauza oboselii urcuşului, buzele ei ridicându-şi colţurile, ademenitor....

Dar, în secunda asta, stând aici, în bucătăria bunicii, o sărută cu pasiune, simţind cum ea răspunde cu aceeaşi dorinţă. Familiar. Aţâţător. Atât de excitant.

Cu o mână prinsă în buclele ei scurte, îi trase capul uşor pe spate, sărutând-o la baza gâtului.

Dorinţa explodă în adâncul lui.

El nimeri nasturele blugilor ei uzaţi, descheindu-l. Printr-o apăsare uşoară, fermoarul se deschise, alunecând în jos. El o cuprinse cu palma, mângâind uşor mătasea lenjeriei intime.

– Ooo, Doamne! Ochii ei se deschiseră larg pe neaşteptate. Clipi, în vreme ce braţele ei se crispară în jurul gâtului lui. Cole. Nu... ooo, nu. Ea se smulse de lângă el, privindu-l îngrozită. Nu trebuie să ajungem *atât de departe!* O, Doamne, oare la ce mă gândeam?

– Nu gândeai.

– Nici tu. Îndepărtându-se de el, îşi închise fermoarul de la blugi şi nasturele, aranjându-şi tivul bluzei. Imposibil. Nu pot face aşa ceva! Pur şi simplu... nu pot!

El îşi trecu palma prin păr, comandându-i penisului pe jumătate în erecţie să se calmeze.

– Dacă te aştepţi să-mi cer scuze...

Ea îşi înălţă privirea spre el – ochii ei de culoarea mării, întunecaţi de clocotul pasiunii, cu obrajii încă aprinşi.

– Scuze? Nu. Nu te învinovăţesc. Pentru Dumnezeu, Cole! Nu sunt o virgină plângăcioasă care să arate cu degetul spre tine, acuzator. Ştii asta. Ai simţit reacţia mea. Ea inspiră adânc, spunând ca o autocondamnare: Vreau să fac dragoste cu tine, să mă las dusă de val, să pun capăt coşmarului ce durează de atâta vreme,

dar având în vedere ceea ce s-a întâmplat... Ea ridică mâna, după care şi-o trecu prin părul tăiat scurt.

– Având în vedere ce s-a întâmplat. Era obligat să-i dea dreptate, dar, la naiba, o voia. Penisul lui idiot n-avea de gând să se potolească, aşa că se întoarse cu spatele la ea, încercând să se concentreze la altceva. La ceva mai întunecat şi mai periculos. Motivul se afla chiar aici.

– Am reflectat la asta toată noaptea, zise el. Indiferent ce se întâmplă, e ceva periculos şi suntem amândoi implicați. Cineva, şi să fiu al naibii dacă ştiu cine, vrea să ne implice neapărat pe amândoi în povestea asta.

Ea aprobă şi, în secunda în care pisicul năvăli în încăpere, îl prinse în brațe şi începu să-i mângâie blana lungă.

– Singura idee care mi se pare logică e că trebuie să ne unim forțele împotriva lui.

– Cum? întrebă ea, încruntându-se.

– Deocamdată, nu-mi dau seama. Dar articolele acelea despre Faith Chastain au fost puse acolo de cineva. Şi, ca să facă asta, te-au urmărit chiar din Atlanta. Cineva l-a ucis pe tatăl tău, după care s-a asigurat că voi apărea acolo.

Ea aprobă iar, stând pe gânduri.

– Ce te-a determinat să pleci din Atlanta, Eve, în ziua aceea?

– Venise vremea să plec. Nu prea mai eram bine-venită acolo. Kyle şi Anna nu se înțeleg prea bine, iar eu simțeam că agravam cumva situația şi atmosfera dintre ei.

– N-a avut de-a face cu eliberarea mea?

– Nu, nu în mod direct. Ştiam că urma să fii eliberat, aşa e, dar nu ştiam cu exactitate care va fi ziua.

– L-ai sunat pe tatăl tău, anunțându-l că pleci acasă?

– Nu chiar în ziua aceea, dar l-am sunat în săptămâna dinaintea plecării mele, cred. Nu-mi amintesc data exactă. Pisicul se agită în brațele ei, iar ea îl lăsă să sară pe podea. Samson se duse ca o săgeată spre uşă, mieunând.

– Deci, doar tu, fratele tău şi cumnata ştiau cu certitudine că vei pleca? întrebă Cole.

– Cred, totuşi, că nici Kyle nu era sigur. Am discutat despre asta, dar în dimineaţa în care m-am hotărât, zicând „plec", el nu era acasă. Anna a spus că e plecat la magazin.

– Dar prietenii, vecinii? Ai dat vreun telefon cuiva, anunţându-i că pleci?

– Nu, dar Nita, psihoterapeuta mea, ştia că aveam de gând să plec. Eve se îndreptă spre uşa de la cămară şi o deschise, iar Samson o zbughi afară.

Cole se uită în altă parte, ca să nu vadă cum denimul se mula pe fundul ei. Luă un scaun de la masa din bucătărie, îl întoarse, după care se aşeză călare pe el.

– Altcineva?

Ea închise uşa, apoi reveni în bucătărie, apucându-se să prepare altă cafea.

– Probabil psihiatrul meu, Calvin Byrd. Privind peste umăr, ea îşi dădu ochii peste cap. Mi l-a recomandat Anna Maria. O greşeală. L-am văzut de câteva ori, după care am renunţat. I-am spus că, în cazul în care voi simţi nevoia, voi căuta un psihiatru chiar aici, în oraş. Cu toate că negam aproape totul, ceea ce probabil era adevărat. Ea scoase afară cana de la filtru, o umplu cu apă, pe care o turnă în rezervor. Cred că asta a fost. Poate că Anna le-a spus prietenilor ei, presupun.

– Persoana care ţi-a lăsat articolele era pregătită. Te aştepta. Ai mai văzut camioneta aceea?

Ea găsi pachetul de cafea boabe.

– Cred că da, dar nu sunt convinsă, recunoscu ea. Ieri, după ce am plecat de la secţia de poliţie, dar... Am încercat să-l fentez, să mă insinuez în spatele maşinii lui, ca să-i observ numărul de înmatriculare, dar nu am reuşit. L-am pierdut. Ea îi aruncă un zâmbet răutăcios, punând boabele în râşniţă. Se pare că eu sunt cea care n-a reuşit să se dea drept Nancy Drew.

Ea apăsă pe un buton, iar zgomotul acela care semăna cu un ţipăt, în vreme ce boabele de cafea erau măcinate, distruse şansa de a lega o conversaţie.

– Pur şi simplu nu pricep ce se întâmplă, zise ea, în momentul în care râşniţa se opri.

– Nici eu. Cole își frecă ceafa. O să mă duc să stau de vorbă cu poliția. Poate că o voi face chiar azi, ceva mai târziu. După ce Deeds va reuși să fixeze întâlnirea cu ei. Habar nu am ce se întâmplă, Eve. Dar cineva s-a asigurat că voi trece pe la tatăl tău pe acasă, seara trecută. Cred că a venit vremea să-mi reabilitez numele.

– Bravooo! Ea se simțea ușurată. Și până atunci?

– Cum ziceam, să ne unim forțele. El se duse spre ea, în timp ce ea așeză filtrul în aparat, după care puse cafea. Nu-mi place ideea că ai fost urmărită, că cineva ți-a umblat în mașină.

– Nici mie.

– Prin urmare, cred că ar trebui să mă instalez aici.

– Nu! Ea se răsuci atât de rapid, încât lovi filtrul de cafea, apa împrăștiindu-se pe blatul de lemn. Glumești, nu-i așa? Văzând că nu răspunde, pufni în râs, luă un șervețel de hârtie din rola aflată pe dulap, începând să adune apa. Doamne Sfinte, n-ai cum să te instalezi aici! Ce crezi că poți să faci? Să mă protejezi? Ahhh, Cole, ia gândește-te! Tu ai fost cel care a încercat să mă ucidă.

– Doar nu crezi așa ceva!

– Nu știu ce să cred!

– Eve...

– Bine. Da. Cred că nu ai vrea să-mi faci rău. Cred că niciodată nu mi-am imaginat că ai fi în stare, dar când mă gândesc la noaptea aceea, dacă mă concentrez... văd fața ta și arma aceea cu care trăgeai. Ea termină de șters dulapul, după care aruncă șervețelul îmbibat de apă în coșul de gunoi. Dar tot nu poți rămâne aici. E de neconceput!

– Dacă ne unim forțele, va trebui să avem măcar puțină încredere unul în celălalt.

– Trebuie să fie ceva reciproc, domnule avocat. În vreme ce Mr. Coffee începu să gâlgâie și să scuipe, ea își puse mâinile la piept. Nu am avut o relație cu altcineva, zise ea, încrezătoare. Dar poliția m-a informat că nu am fost violată în perioada în care am suferit de pierderea aceea totală de memorie, așa că... Ea se

cutremură. Nu ştiu. Nu pot explica. Dar nu-mi aduc aminte decât de tine, Cole. Am fost îndrăgostită de tine. Am sperat că ne vom căsători şi... Sprâncenele ei se uniră, observând pata de cafea de pe faianţă. Nu te-am înşelat niciodată. Ea frecă pata de cafea, după care ridică privirea, uitându-se în ochii lui. Mi-aş fi dat seama că am făcut-o, nu?

Nehotărârea ei îl omora pe Cole. Lăsând la o parte propria furie şi trădarea, înţelese că amnezia avea un efect devastator asupra ei.

Însă Eve, auzindu-şi propria mărturisire, păru că se dezintegrează, în pragul unei căderi emoţionale.

– Dacă vrem să funcţioneze, trebuie s-o luăm amândoi de la zero, zise ea tăios.

El aprobă. Rezistă impulsului de a o trage în braţele lui.

– Ştiu.

– Va trebui să avem încredere, iar asta e o sarcină grea pentru amândoi.

– După părerea mea, nu prea avem de ales.

Ea îi oferi cana cu cafea.

– Atunci, ne-am înţeles.

– În regulă.

Cole o privi pe deasupra cănii cu cafea. Făcuseră un pact, unul nu prea solid, o alianţă, fie că Eve realiza sau nu acest lucru.

Erau împreună!

Eve şi iubitul ei.

Aşa cum stătea el, într-un loc avantajos, pe terenul viran al unei case care avea gardul lipit de ferma Renner, avea o privelişte perfectă asupra bucătăriei. Rareori îndrăznise să se apropie chiar atât de mult, însă riscase, fiind forţat să se oprească în clipa în care tocmai trecea prin zonă şi observase Jeep-ul vechi şi uzat, maşina lui Cole Dennis.

Prin geamul stropit de apă, văzuse cum el o sărutase, repezindu-se spre ea, în timp ce ea nu prea îi opusese cine ştie ce rezistenţă.

Nările lui fremătară. Îşi mâncă o unghie. Jură, în secunda aceea, că, deşi se afla destul de departe, simţea că sunt împreună, simţea pasiunea dintre ei atunci când făceau sex, aroma acelor clipe. Pielea i se încreţi din pricina unui sentiment de revoltă, aroma aceea aprinzând aerul din jurul lui.

Eve prinţesa.

Acum era Eve târfa.

Senzuală, flirtând, periculos de atractivă.

Cum putea ea să-şi folosească farmecele feminine într-un mod atât de indiscriminatoriu!

Şi, cu toate acestea, el o voia.

Cu disperare.

Cu durere.

O fată rea. Genul acela de femeie cu care mama lui nu fusese de acord.

Dacă închidea ochii, auzea vocea mamei lui atât de clar, încât ai fi zis că se afla chiar lângă el, sub crengile protectoare ale salciei.

Nu trebuie s-o doreşti! E murdară! E o târfă! Fiica lui Satan!

Cu toate că mama lui murise de mult, încă îi auzea reproşurile, avertismentele pline de asprime, rugăciunile rostite din adâncul inimii, plânsul ei liniştit...

Ea avusese o voce joasă, blândă, care, în aparenţă, părea amabilă şi grijulie. Dar dincolo de căldura şi dulceaţa ei, se ghicea un ton de avertizare. Strict. Insistent. Îndulcit cu o amabilitate falsă, specifică oamenilor din Sud. O voce care îi străpunsese zilele şi nopţile, ele înfigându-i-se în creier.

„Oooo, scumpule, să nu te apropii niciodată de fetele alea“, îl avertizase ea de atâtea ori. La şcoală, unde măicuţele erau îmbrăcate în veşmintele lor rigide, voluminoase şi uzate, pe terenul de joacă, acolo unde ceilalţi copii râdeau şi se jucau, ţipând de plăcere, în maşină, când plecau la drum. O anumită imagine nu-i dădea pace, revenind mereu în subconştientul lui.

El avea opt ani, iar ea îl târa prin oraş, prin mulţime, îndreptându-se spre Catedrala St. Louis din Cartierul Francez.

Își aminti cum stătea în fața acelei biserici vechi, simțindu-se mic, în comparație cu turlele ei în spirală care se înălțau spre cerul verii plin de nori. Căruțele trase de cai treceau pe lângă el, huruind, roțile lor mari învârtindu-se, în timp ce copitele cailor călcau ritmic pe pavajul de piatră. Oamenii se îmbulzeau în jurul Catedralei și a scuarului Jackson.

Maică-sa îl surprinsese cum se uita la o fetiță cu părul ondulat, care avea aproape vârsta lui. Fata, îmbrăcată într-o rochiță galbenă de vară, cu panglici în păr de aceeași culoare, trecea cu mama ei prin scuarul Jackson și se opri în dreptul statuii lui Andrew Jackson, care stătea călare pe calul său sprijinit pe picioarele din spate, și privi în urmă aruncându-i un zâmbet, în timp ce pletele ei castanii îi fluturau pe spate.

Mama lui interceptase acea privire, recunoscând păcatul de moarte din ochii ei căprui.

– Nu te apropia de ea, îi strigase mama lui, răsucindu-l și întorcându-l cu fața spre ea, tremurând de furie. Ea e una dintre acelea.

Îi vorbise la ureche, șuierând, iar el îi adulmecase parfumul pe care-l folosea de obicei, un parfum dezgustător pe care și-l amintise decenii la rând.

– Mă auzi, fiule? Fata asta o să te îndemne să faci lucruri rele și urâte, care te vor duce frumușel direct în iad. Toate sunt niște păcătoase. Da, știu că par drăguțe și nevinovate. Da, crede-mă că știu. Dar toate arată la fel. Să nu ai, mă asculți, fiule, să nu ai niciodată încredere în ele. Ele sunt la fel ca și Eva, cea cu mărul, din grădina Edenului. Cea care s-a născut din păcatul originar. Ai înțeles, da? Nu trebuie să le atingi, în vecii vecilor! Mama lui își schimbase poziția, se postase chiar în fața lui, apărându-l de soarele arzător. Aplecându-se ușor, astfel încât să privească prin borul de dantelă al pălăriei, ea se holbă la el cu asprime, cu ochii ficși și larg deschiși, cu pupilele dilatate și cu irisul lor albastru-deschis. Fetele alea sunt niște pierdute, scumpule! Sunt copilele lui Lucifer. Mă auzi? Buzele ei roșii, date cu gloss, făcuseră un rictus. Degetele îi pătrunseră atât de tare în carnea brațului, încât

unghiile lăcuite şi ascuţite îi ciupiră pielea, dureros, lăsând în piele nişte urme albe, ca nişte crestături, făcând aproape sângele să ţâşnească.

– D... daaaa, mamă, rosti el ruşinat.

– Bravo! Ea îl împinsese în direcţia opusă, spre turnurile albe ale Catedralei St. Louis. Fata privise în altă parte. Clopotele băteau, oamenii se înghesuiau şi vorbeau, un saxofon se auzea la un colţ de stradă, două clădiri mai încolo. Soarele de august era sus pe bolta cerului, aruncându-şi spre pământ razele fierbinţi care se reflectau pe pavaj.

– *Să nu uiţi niciodată.* După aceea, mama lui îşi îndreptase spatele, aranjându-şi pălăria cu o mână, asigurându-se că voalul acela micuţ îi acoperea ochii, după care îl târâse prin uşile întredeschise ale bisericii.

Acum, după atâţia ani, se simţi copleşit de aceeaşi ruşine arzătoare. Din cauza lui Eve. Mereu Eve.

Vru să o sune, să o avertizeze... să o facă să simtă fiorul acela îngheţat al groazei, care să-i pătrundă până în adâncul sufletului.

Toate la timpul lor, îşi zise, îndreptându-se din nou spre sedanul argintiu, care nici măcar nu putea fi descris, pe care-l parcase la trei case mai încolo. Toate la timpul lor.

Totul decurgea conform planului.

Eve îi era interzisă. Era un păcat bolnăvicios, iar el nu-şi putea satisface poftele deocamdată. Da, oricât de mult şi-ar fi dorit s-o simtă zbătându-se sub el, plină de pasiune, cu picioarele agăţate în jurul coastelor lui, lucrul acesta era posibil să nu se întâmple niciodată. Dar, gândi el, smulgându-şi cu dinţii o altă unghie şi aruncând-o în noroiul străzii, era extrem de sigur de un lucru: el şi Eve trebuiau să moară împreună.

El avea să se asigure că se va întâmpla întocmai.

Era scris în destinul lor.

Montoya îşi aprinse ţigara, trase cu sete din ea, după care mototoli pachetul de Marlboro, aruncându-l în coşul de gunoi

din apropierea secției de poliție. Cumpărase pachetul de la o tutungerie, seara trecută și, până acum, fumase deja trei țigări, dacă o socotea și pe aceasta. Ultima.

Cel puțin pentru o vreme.

Dar cazul Renner îl înnebunea, iar nicotina părea singura salvare.

Se opri și mai trase un fum.

– Hei, credeam că te-ai lăsat. Brinkman, cel mai mare nesuferit în viață, se apropie brusc de secție, venind dinspre parcarea din apropiere. Un polițist destul de inteligent, Brinkman era o adevărată belea, făcându-se remarcat prin tot felul de replici dure la adresa societății. În secunda asta arătă spre țigara aprinsă dintre degetele lui Montoya.

– Așa e. Montoya aruncă chiștocul pe pavaj, strivindu-l cu cizma, apoi începu să urce treptele.

Brinkman era în spatele lui. Purta părul lung, pe lângă obraji, atingându-i ușor urechile, cu toate că în partea de sus nu se afla nimic, decât o chelie plină de pistrui. Luptase întotdeauna cu excesul de greutate, așa că, atunci când ajunseră la ultima treaptă, începu să gâfâie.

– Am auzit că ți-au lăsat acasă o bombă, ca să te sperie.

Montoya nu răspunse în clipa în care deschiseră ușa.

– Dar a fost o alarmă falsă, nu?

– Erau niște dovezi pentru cazul Renner. Computerul lui.

– Lăsat, așa, pur și simplu, la ușa ta?

– Individul mi-a dat telefon, spunându-mi ce anume mi-a lăsat, dar eu nu l-am crezut. Montoya realiză că nu trebuia să-i ofere și alte explicații lui Brinkman, asta în timp ce se îndrepta spre scara interioară.

– Cine era?

– Nu știu. Probabil că același nemernic care a sunat și a raportat asasinatul.

– Asasinul?

– Tot ce-i posibil.

Brinkman se opri în dreptul ascensorului, dar Montoya își

văzu de drum, urcând câte două trepte, bucuros că scăpase de colegul lui. Ajungând la etajul al doilea, își turnă o cană de cafea, privind cum Lynn Zaroster, anchetatoarea inteligentă și tânără, tocmai trântea pe blatul dulapului o punguță cu zaharină. Lucra în echipa lor de doi ani și ceva și o parte din idealismul ei începea deja să se evapore. Rupse pachețelul, turnându-și puțină zaharină în ceașcă, cafeaua fiind fierbinte.

– Chestia aia o să te omare, zise Montoya.

– Da? Ridică din sprânceană, părând amuzată, în vreme ce sufla deasupra ceștii. Asta se va întâmpla înainte ca tu să dai ortul popii din cauza unui cancer de plămâni?

– S-a lăsat de fumat, zise Brinkman, intrând în birou și încercând să-și ascundă un zâmbet ironic.

Nemernicul! Iisuse, tipul ăsta n-avea să plece niciodată de la secția lor? De ce să nu aleagă Kansas City, Sacramento sau chiar New Yorkul, să plece oriunde, numai să nu mai fie aici?

– O s-o cred când am să văd cu ochii mei. Zaroster se îndreptă spre biroul ei.

Mormăind, Brinkman luă cana de sticlă din cafetieră. Pe fundul ei se zărea doar o pastă închisă la culoare.

– Tu știi să folosești chestia asta? îl întrebă Brinkman pe Montoya, urmărind cu privirea fundulețul lui Zaroster, pe care ea, după cum bănuia Montoya, îl mișca ceva mai atrăgător, doar pentru a-i face în ciudă lui Brinkman.

– Mdda, dar și tu știi, zise Montoya. El nu acceptase niciodată scuze de genul: Nu-mă-pricep-la-chestia-asta-care-i-treabă-de-femeie. Deschise un dulăpior unde se aflau pachețelele de cafea, tocmai potrivite pentru o ceașcă, aruncându-i unul detectivului. Descurcă-te singur!

Mai rapid decât părea a fi în stare, Brinkman prinse pliculețul.

– Grozav.

Înainte ca detectivul cu chelie să protesteze, să se plângă sau să-l implore, lamentându-se mai departe, Montoya traversă coridorul scurt care ducea spre biroul lui Bentz.

Îl găsi pe partenerul său răsfoind dosarul deschis pe biroul

său, care se referea la cazul Royal Kajak. Fotografiile făcute la locul crimei erau împrăştiate pe tot biroul, alături de notiţe şi raportul celor de la laborator. Pe monitorul computerului se zăreau, de asemenea, fotografii ale victimei, alături de cele făcute în interiorul şi în împrejurimile cabanei, dar şi în zona împădurită.

Bertz ridică privirea în clipa în care Montoya intră înăuntru.

– Am auzit că te-ai temut că ți-a lăsat cineva o bombă pe terasă.

– Veştile bune circulă repede.

– Laptopul lui Renner?

– Da. Nu am avut timp să mă uit prin el. După ce îşi fac treaba cei din echipa tehnică, o să mă uit şi eu, să văd ce găsesc pe acolo. Trase unul din scaunele aşezate în faţa biroului lui Bentz şi se aşeză.

– Cine l-a lăsat acolo?

– Cel care m-a sunat şi mi-a spus că a lăsat acolo laptopul şi geanta lui nu s-a prezentat, dar cred că era acasă la Renner, astfel că cel care a raportat crima la dispecerat l-a luat şi a fugit repede de acolo.

– De ce? Bentz îşi trecu degetele prin păr, acesta fiind încă ud, după duşul făcut de dimineață.

– Habar n-am.

– Un martor?

– Poate, dar de ce să nu mergem cu presupunerea şi mai departe?

– Ar putea fi vorba chiar de asasin.

– Numărul de pe ecran spune clar că era un număr de telefon cu abonament, iar eu sunt sigur că nu vom descoperi decât după ce vom afla cui aparține.

– Dar e posibil să fi fost făptaşul.

Mai discutară aspectul acesta o vreme, dar niciunul din ei nu îl adoptă. De ce s-ar sinchisi ucigaşul să le pună pe tavă o dovadă?

– Uite-te o clipă aici. Bentz luă două hârtii din cele răspândite pe biroul lui, oferindu-i-le apoi lui Montoya. Raportul celor de la laborator, referitor la consumul de substanţe toxice. Nu-i complet, dar e interesant.

– Cantitatea de alcool din sânge era destul de mare, zise Montoya, cercetând documentul. Medicamente? Alprazolam? Un sedativ?

– Hnnnn. O rudă a Xanaxului.

– L-a luat cu alcool?

– O combinație de rău augur.

– Era psihiatru, putea să şi-l prescrie singur.

Bentz aprobă.

– Dar la el acasă nu am găsit niciun tub cu medicamente. Am verificat de mai multe ori. Nici măcar o pastilă.

– Poate că le terminase.

– Ar fi trebuit să găsim ambalajul în coşul de gunoi. Nici urmă de aşa ceva.

Montoya îşi scărpină bărbia, gânditor, trecând cu degetele peste firele mici lăsate nerase.

– Deci doctorul era o legumă în secunda în care a fost atacat?

– Îhîîî. Laboratorul cercetează îndeaproape. Au studiat sticla şi în mod cert în băutura Jack Daniels au fost amestecate multe tablete de Xanax.

– Deci tu crezi că ucigaşul a făcut asta intenţionat, ca să-l sedeze, ca să devină ceva mai maleabil, pentru a-i fi mai uşor să-l atace.

– Mie aşa mi se pare.

– Şi nu a intrat prin efracție.

– Daaa.

– Oare venise în vizită?

– Nu a fost găsit decât un pahar. Nu există dovezi că Renner a avut oaspeți.

Montoya arătă spre dosarul cazului mai vechi.

– La Kajak nu s-au găsit substanțe toxice, nu-i aşa? Fără alcool. Fără pastile.

Bentz aruncă dosarul colegului său mai tânăr.

– Nici urmă de medicație antidepresivă, cu toate că tipul era de ani de zile în grija medicilor psihiatri.

– Prin urmare, eşti de părere că ucigaşul evoluează?

Bentz clătină din cap.

– E posibil. Privi imaginile acelea tragice care-l înfățișau pe Roy Kajak. Habar n-am. Încruntându-se, adăugă: Deja am primit un telefon din partea Agenților Federali. Ei cred că asasinatele au un punct comun, că e vorba de un ucigaş în serie care bântuie nestingherit.

– Deci acum avem de-a face cu FBI-ul.

– Aşa se pare, recunoscu Bentz.

– Forțele speciale?

– Posibil. Am primit deja o listă parțială, conținând cunoştințele lui Renner. Bineînțeles că vecinii nu au auzit nimic.

– Primul dintre ei stă cam departe.

– Mdda, ştiu, dar te gândeşti că poate a observat vreunul dintre ei un automobil parcat, a auzit cumva vreo ceartă, ceva, dar uite că nu s-a întâmplat. Încerc să iau legătura cu băieții lui. Dar, până în prezent, niciunul nu m-a contactat.

– Într-adevăr? întrebă Montoya, surprins. Eu am reuşit să vorbesc cu soția lui Kyle Renner, Anna Maria. E foarte supărată, dar nu a reuşit să-mi spună unde se afla soțul ei. „La serviciu, undeva, în afara oraşului", aşa a sunat explicația ei.

– Subțirică.

– Foarte. Cât despre ultima persoană care l-a văzut pe Renner în viață, se pare că a fost vânzătorul de la magazinul de băuturi alcoolice, atunci când a cumpărat o sticlă de Jack Daniels.

– O altă sticlă?

Bentz aprobă.

– Da. Cumpărată în jurul orei patru şi jumătate, după-amiaza. După care i s-au adăugat tranchilizantele.

– Şi n-avem nicio amprentă?

– Niciuna care ne-ar interesa.

– La fel ca în cabana lui Royal Kajak.

– Mddda.

Montoya se încruntă.

– Ştii, Eve Renner este piesa de rezistență a poveştii ăsteia.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu. Bentz ridică brațele deasupra

capului, după care își roti gâtul, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

– Aș vrea eu. Bând din cafea, privind atent la numerele scrise cu sânge pe pereți și la tatuajele celor două victime, Montoya încercă să înțeleagă semnificația acelor numere afurisite. 212. 101.

Semnificație?

Sau o idee de om nebun, un fel de glumă, ceva care să-i abată pe ei din drum?

Timpul avea s-o dovedească, gândi el.

17

Eve încuie uşa, privind pe geam cum Cole traversează peluza, îndreptându-se spre Jeep. Nu putu să nu bage de seamă cum cămaşa i se mula pe umeri, felul lejer în care păşea, blugii ponosiţi atârnându-i pe şoldurile sexy. Ea revăzu în minte trupul lui, puternic şi gol, încheieturile tari şi musculoase, pielea aceea atât de fermă, întinzându-se pietroasă peste coapse şi gambe. Iar spatele... O, Doamne, cât de mult ar fi vrut să-şi treacă degetul de-a lungul spatelui, de-a lungul coloanei vertebrale, observându-i reacţia. O singură mişcare, uşoară, a degetului său arătător şi ochii lui şi-ar fi intensificat culoarea, iar pupilele i s-ar fi mărit pe neaşteptate. Gura lui lacomă ar fi găsit-o pe a ei, iar el şi-ar fi pus braţele musculoase în jurul taliei ei, lipind-o de saltea, desfăcându-i uşor genunchii... dacă n-ar fi întors-o cumva pe burtă, prinzându-i sânii în palme şi penetrând-o pe la spate. Ea îşi duse mâna la buze, cutremurându-se din cauza acelei amintiri.

Doamne, ce-i făcea bărbatul acela!

Îl urmări cum deschidea portiera maşinii şi cum îşi lua ochelarii, punându-i cu îndemânare la ochi. Simţi că-i lasă gura apă, gândindu-se la partida de sex de care ar fi putut avea parte acum ori pe viitor.

Uitându-se cum se strecoară în maşină, îşi zise că fusese nebună de legat. Cum de-i permisese s-o sărute?

Un gest prostesc, Eve, gândi ea, cu toate că era convinsă că amintirea nopţii în care murise Roy nu era doar plină de lipsuri, ci şi total eronată.

Cole nu încercase să o omoare. Sigur că nu. Ceva îi scăpase. Mintea ei dădea cumva rateuri în privinţa imaginilor; asta trebuie să fi fost explicaţia.

Ea încă îl privea în secunda în care el trânti portiera, după care deschise geamul din stânga şi apoi parcă simţind că-l privea, ridică ochii şi o surprinse urmărindu-l. Să-l ia naiba, dacă nu ridicase colţul gurii, amuzat. Inima ei tăcută tresări, fiind surprinsă de propria-i reacţie.

– Nu-i decât un bărbat, îi zise ea lui Samson, acesta sărind de pe scaun pe dulap, după care se aşeză, cu coada făcută covrig, sfidând-o şi aşteptând ca ea să-l privească pieziş, gonindu-l.

Oricum, ea ştia că încerca să se mintă singură.

Cole Dennis nu era un bărbat oarecare. Ceea ce era o veste cât se poate de proastă.

Dezgustată de sine, încercă să-l urnească pe Samson din locul său obişnuit, aproape de chiuvetă, reuşind doar să-i atingă uşor spatele, în clipa în care acesta sări de pe dulap. După ce ateriză fără greutate pe linoleumul uzat, el o porni cu urechile date pe spate şi cu burta aproape târându-se pe podea, spre coridor. Eve se uită peste umăr, zărind stopurile maşinii lui Cole, chiar în secunda în care Jeep-ul o luă după colţ. În privinţa lui, era o proastă şi jumătate. Sentimentele ei pentru el erau, ca întotdeauna, o problemă.

– Una dintre multe altele, zise ea, urcând în fugă scara, fără să se oprească la etajul întâi. Pantofii de tenis pocniră cu zgomot pe trepte, iar ea se îndreptă spre turnuleţ, ducându-se glonţ la biroul vechi al bunicii, pe care ea îl folosise cu foarte mulţi ani în urmă.

Bunica îi dăruise ei biroul, iar Eve, încântată, îşi încuiase cu grijă, în sertarul special destinat, nepreţuitele sale nimicuri. Chiar şi după atâţia ani încă mai păstra cheia, astfel că, în secunda asta, scoase la iveală brelocul respectiv.

Cu un pocnet uşor, broasca cedă, iar partea de sus a scrinului se desfăcu, devenind o măsuţă de scris. Înăuntru se zăreau nişte sertare mici şi câteva intrânduri, destinate timbrelor şi hârtiei pentru scris, cerii pentru sigilat plicurile şi stilourilor. În spatele locului pentru plicuri, se afla un fund fals, care, dacă îl apăsa încet în partea dreaptă, se deschidea. Când era micuţă, Eve

ascunsese în cutiuța aceea mică cele mai dragi comori ale sale, dar, în prezent, locul acela era gol, cu excepția unui breloc din piele pe care erau înșirate trei chei, pe care le primise, cu ani în urmă, de la tatăl său. Chei cu care spera că va putea deschide câteva uşi vechi.

Oare ce şanse avea?

Luă în palmă bucata aceea uzată şi netedă de piele, vârând cheile în buzunar. Nu putea să stea cu mâinile în sân, fără să întreprindă nimic.

Văzând că Sora Rebecca nu îi dăduse telefon după-amiază, Eve se hotărâse să plece ea într-acolo, făcându-i o vizită Maicii Superioare. Da, bineînțeles că era ocupată, că avea un program încărcat, dar, fir-ar să fie, lui Eve îi muriseră doi oameni dragi, doi oameni care avuseseră de-a face cu spitalul ăsta. În afară de asta, mai era şi chestia aceea legată de sarcina lui Faith Chastain. Dacă ea născuse la acel spital, atunci nu era logic ca naşterea să fie înregistrată acolo? Eve sunase la Starea Civilă, dar nu aflase absolut nimic, aşa că îşi încercase norocul pe Internet. Din nou fără rezultat. Dacă Faith Chastain avusese într-adevăr cel de-al treilea copil, se pare că el nu fusese înregistrat nicăieri.

Pe certificatul de naştere, în dreptul numelui părinților ei biologici, scria: „necunoscut/ă". Povestea pe care o auzise spunea că, după ce se născuse, fusese abandonată într-un orfelinat, care funcționa sub patronajul Ordinului „A noastră Doamnă a Virtuților". Vestea ajunsese la spitalul de boli psihice, iar doctorul Renner examinase fetița. Cum el şi soția se gândeau să adopte un copil, inițiaseră acțiunea de adopție prin intermediul unui avocat din oraş, care, după cum aflase Eve, verificând datele, decedase cu aproape 20 de ani în urmă, arhiva sa de serviciu fiind ținută sub cheie de unicul său moştenitor, un nepot care locuia într-un alt stat, acesta neavând niciun motiv să o studieze. Potrivit unui ordin judecătoresc, ea nu avea posibilitatea să intre în posesia acelor documente.

Aşa că venise vremea să cerceteze pe cont propriu.

Să nu spui nimănui ce ai descoperit, îşi zise ea, vârând micul

suport din piele în buzunar, după care coborî la parter, ducându-se în bucătărie, acolo unde, scormonind prin dulapul de lângă cămară, descoperi o lanternă destul de grea. O aprinse şi, spre surpriza ei, deşi arunca o lumină slabă, încă funcţiona.

– E destul de bună.

În cele din urmă, găsi şi un rucsac vechi, plin de praf, pe care-l umplu cu ustensilele vechi şi uitate ale bunicului ei: lanterna, o rolă de bandă adezivă, o pereche de mănuşi şi un prosopel pentru mîini.

În nici treizeci de secunde, ieşi pe uşă.

Interogatoriul poliţiştilor fu, pe scurt, un dezastru.

Deeds aranjase ca acesta să aibă loc, iar Cole se supusese. Admisese că fusese acasă la Terrence Renner în seara crimei, unde descoperise cadavrul, după care sunase la poliţie. Îşi dăduse seama că înregistrările telefonice aveau să-i susţină povestea, admiţând că greşise în momentul în care nu aşteptase sosirea poliţiei sau nu se prezentase. Admisese, de asemenea, că el fusese cel care luase laptopul şi servieta doctorului. Poliţiştii vruseseră să-l aresteze chiar în secunda aceea, dar Deeds îi calmase, declarând că clientul său se dovedise onest, cu toate că ar fi putut să-şi ţină gura.

Montoya luase foc, acuzându-l în gura mare pe Cole că ar fi ascuns anumite probe. Deeds le sugerase să ceară tehnicienilor poliţiei să verifice acuzaţia respectivă. Îi asigurase că, având nişte tehnicieni profesionişti, vor realiza că el nu ştersese şi nici nu schimbase vreo informaţie din computer.

Până la urmă, deşi erau suspicioşi în privinţa motivelor lui, poliţiştii lăsară impresia că nu-l cred ucigaşul lui Renner. Fie era adevărat, fie nu aveau suficiente dovezi pentru a-l aresta. Mai degrabă, ei nu vruseseră să aresteze iar pe cine nu trebuia, apărând în presă drept nişte cretini.

Pe Cole îl enerva la culme toată această tevatură, încercând totuşi să n-o arate. Stătuse pe scaunul acela cu spătar drept, în încăperea strâmtă şi aglomerată, alături de Montoya, a cărui privire

colcăia de suspiciune, în vreme ce Rick Bentz bătea cu pixul în birou, adresându-i întrebările. Montoya, afurisitul îmbrăcat în geacă de firmă, din piele şi cu diamantul acela ridicol în ureche, stătea gata de luptă; se vedea cât de colo. Expresia lui era încordată, pielea feței era întinsă, buzele se lățeau deasupra danturii, scuipând întrebare după întrebare, în vreme ce mesteca furios o gumă, ca şi cum viața lui ar fi depins de gestul acesta. Venele de la gât îi ieşeau în evidență pe o parte, deasupra gulerului, iar o mână era strânsă în pumn.

De calm nici vorbă.

Bentz, polițistul mai în vârstă, se dovedise, în schimb, metodic, ceva mai lent, mai abil, dar cu toate acestea, Cole simţise că fusese la fel de nerăbdător să pună crima respectivă în cârca lui Cole Dennis, la fel ca şi mult mai colericul lui partener. Nu era vorba de un joc, de un show tv cu polițişti buni versus polițişti răi, genul acela de filme de doi bani, ci de doi polițişti cât se poate de hotărâți.

– Nu ai respectat termenii cauțiunii, subliniase Montoya, vârându-şi pumnul în buzunar.

Deeds scuturase din cap.

– Acuzațiile au fost retrase. Cauțiunea a ieşit din discuție.

– Da, dar problema marijuanei descoperite în automobilul său e încă valabilă, spusese Bentz.

Deeds privise pe deasupra ramei ochelarilor săi pentru citit. Dezamăgirea i se citea clar pe chip.

– Ştim cu toții prea bine despre ce a fost vorba, zisese el, şi ne ocupăm de chestiunea asta. Cineva i-a întins o cursă. Montoya deschisese gura să protesteze, dar Deeds ridicase braţul. Asta aparţine trecutului, domnule anchetator. Clientul meu a venit aici din proprie inițiativă. Nu a comis niciun fel de infracţiune, aşa că, în caz că nu mai aveți şi alte întrebări, o să ne retragem.

– Furtul e considerat infracțiune, zisese Montoya, făcând un pas în față, dar acuzația aceea nu era una agresivă, având în vedere că laptopul se afla acum în posesia autorităţilor. Surprinzând privirea lui Bentz, Montoya reuşise să se controleze, rostind însă

pe un ton încordat: S-ar putea să mai avem întrebări pentru tine, Dennis. Nu ai scăpat.

Deeds se ridicase în picioare:

– Când veţi avea suficiente probe pentru a-l incrimina, să-mi daţi de ştire.

Cole îşi împinsese scaunul. Picioarele de metal scârţâiseră pe gresia veche. Răspunsese la toate întrebările lor, îşi spusese propria variantă, nu putea face mai mult de atât. Faptul că stătuse în încăperea aceea micuţă, fără pic de aer, la un loc cu doi poliţişti, care păreau dornici să-l trimită la puşcărie, ştiind că fiecare mişcare şi fiecare cuvinţel al lui erau înregistrate şi că dincolo de oglinda aceea dublă se aflau alţi poliţişti care abia aşteptau s-o dea în bară, era mai mult decât putea suporta.

Kristi Bentz îşi imagină că va vomita în cazul în care avea să primească încă un apel telefonic de la un cretin de client, care voia să încheie o asigurare. Despre câte bare îndoite, câte parbrize sparte, câte axuri înclinate, stâlpi îndoiţi ar mai fi trebuit să asculte, prefăcându-se că-i păsa, în vreme ce clientul vorbea mai departe „despre idiotul care mergea în fundul meu", după care intrase şi îl lovise din lateral, ori despre „cretinul" care dăduse peste client, dând cu spatele în faţa magazinului alimentar, ori despre „jegul" care conducea ca o furtună, chiar în clipa în care clientul ei voia să se încadreze pe cealaltă bandă?

În clipa de faţă, aşezată la biroul din cămăruţa ei, în vreme ce pe monitorul computerului erau prezentate toate „produsele" oferite de Gulf Auto and Life, stătea de vorbă cu mama unei adolescente de cincisprezece ani care, cu toate că nu avea permis de conducere, luase automobilul părinţilor pentru o mică plimbare, ajungând, în final, într-un şanţ. În clipa aceea, doamna voia să ştie dacă firma de asigurări Gulf Auto urma să achite pagubele suferite de autovehiculul avariat aproape în întregime.

Kristi o îndrumase pe femeie să meargă să discute cu agentul ei de asigurări, spunându-i că va fi sunată şi i s-a fixat o programare, dar lucrul acesta nu se dovedi suficient. Clienta-mamă a

acelui copil idiot voia ca Kristi să-i promită că asigurarea va acoperi toate pagubele.

Doamne Sfinte!

– O voi ruga pe domnişoara Osgoode să vă contacteze, zise Kristi, reuşind, în sfârşit, să încheie conversaţia.

Înainte de a pleca acasă, trebuia să-şi petreacă două ore rezolvând nişte documente.

Acasă.

Un apartament în districtul Universităţii, pe care îl mobilase cu nişte vechituri şi cu alte piese de mobilier alese de la un magazin de solduri. Da, era destul de confortabil, concluzionă ea, dar nu era chiar casa în care îşi imaginase că va locui, acum, după ce terminase colegiul. Şi nici slujba asta nu era conformă cu aspiraţiile sale.

Nici gând.

Nu în cazul în care ea s-ar fi putut apuca să scrie despre cele mai zguduitoare crime ce avuseseră loc în oraş, având alături un om care cunoştea datele unora dintre cele mai interesante crime petrecute în oraşul acesta. Şi cea mai interesantă crimă a momentului era chiar sub nasul ei, victima fiind doctorul Terrence Renner, toţi suspecţii având legătură cu acel înspăimântător spital de boli psihice, situat în apropierea oraşului. Putea găsi ceva mai perfect?

Cui îi păsa că tatăl ei nu voia ca ea să se implice?

Putea să facă cercetări pe cont propriu, pentru a-şi alcătui un dosar al ei. Scriind la revistele poliţiste şi necheltuind prea mult în interes personal, strânsese deja suficienţi bani pentru a putea renunţa la slujba aceasta. Putea lucra pe timpul nopţii ca chelneriţă sau barman, pentru a supravieţui pe timpul cercetărilor, scriind materialul cărţii în timpul zilei.

Prin urmare, timpul liber era un zero barat.

Ei, şi ce?

Cu iubitul se cam certase de ceva vreme.

Cretinul acela cu care se întâlnea pe vremea liceului, cel care voia atunci să devină fermier şi să o ia de nevastă, îşi continuase

studiile, luându-şi nu doar Licenţa, dar şi Masterul în Criminologie, în prezent lucrând într-un laborator de stat. Ca să vezi. Băiatul de care se îndrăgostise în timpul liceului fusese un nemernic şi jumătate şi până la urmă dăduse ortul popii. De atunci, avusese câteva relaţii pasagere, iar în weekend obişnuia să iasă cu amicii ei.

Se auzi soneria telefonului, iar ea mormăi nemulţumită.

Se săturase. Nişa biroului ei era mult prea strâmtă. Cu colegii aproape că nu avea nimic în comun. Licenţa în Literatura Engleză nu-i era de niciun folos aici. Ar fi putut obţine slujba asta fără să studieze la All Saints, în Baton Rouge.

Avea de gând să-şi dea demisia.

Cât de curând.

Poate că o va face chiar în după-amiaza asta, dacă şeful ei se sinchisea să-şi facă prezenţa.

Asasinatul comis asupra lui Terrence Renner avea toate datele pentru a deveni un bestseller. Dacă nu se apuca de scris, cu siguranţă avea s-o facă altcineva, iar Kristi îşi zise că aşa ceva era inadmisibil.

Cazul Renner, mai ales că avea de-a face şi cu asasinarea lui Kajak, trebuia să fie al ei!

Telefonul sună a doua oară, iar ea ridică receptorul.

Încercând să vorbească pe un ton vesel, aşa cum, de fapt, nu avea chef, ea rosti: „Gulf Auto and Life. Kristi la telefon. Cu ce vă pot ajuta?"

– Hei, Diego, se pare că ai musafiri, zise Brinkman, trecând pe lângă biroul lui Montoya. Nu acesta e numele pe care-l foloseşti atunci când ai în preajmă o femeie apetisantă?

– Hai, ironizează-mă, zise el, ridicând privirea şi dând cu ochii de Abby, care tocmai se îndrepta spre biroul lui. Maxilarul ei era imobil, chipul mai palid ca de obicei, cu pistrui ceva mai pronunţaţi decât o ştia el, cu părul prins într-o parte, ca să nu-i cadă pe faţă, făcând slalom printre birouri, dulapuri pline cu dosare şi nişe.

– Am ceva ce cred că ar trebui să vezi, zise ea fără nicio introducere, băgând mâna în geantă și scoțând de acolo un plic.

Montoya îl luă cu băgare de seamă, după care îl deschise, răsturnându-i conținutul în palmă. Înăuntrul plicului se afla o fotografie alb-negru, făcută la „A noastră Doamnă a Virtuților“, și un negativ.

– Am făcut-o cu ceva timp în urmă, zise ea cu respirația tăiată. Când... în fine, când voiam să descopăr ce i s-a întâmplat mamei. Am uitat că filmul acesta a rămas în aparatul foto, iar azi l-am developat.

El se uită la fotografie, încercând să observe ce fusese atât de important, încât să vină în fugă până la secția de poliție.

– Uită-te aici, zise ea, arătând spre o fereastră situată la etajul trei al clădirii, fereastra prin care căzuse mama sa, cu douăzeci de ani în urmă. Observi umbra asta?

El se încruntă, așezând fotografia sub abajurul veiozei de pe birou. Umbra aceea era una abia vizibilă.

– E un bărbat.

El ridică spre ea o privire intensă.

– Ești sigură?

– Da. Privește-o cu o lupă. Căută în geantă, dând peste lentilele acelea speciale pe care i le oferi. El ocoli biroul, se așeză pe scaun și, asemenea unui bijutier care încerca să probeze strălucirea autentică a unui diamant, se uită la fotografia cu pricina.

– Să fiu al naibii. Cu o certitudine destul de mare, imaginea aceea era a cuiva care stătea în dreptul ferestrei.

– Nu e el, zise ea, amândoi știind că se referea la ucigașul care terorizase data trecută întregul New Orleans, cel care-și ucidea victimele două câte două, care avusese o legătură foarte strânsă cu vechiul spital.

– Atunci, cine e?

– Exact.

– Crezi că tipul acesta are de-a face cu evenimentele care au avut loc în ultima vreme?

– Nu știu, dar e un punct de pornire. Ea arătă cu degetul spre

fotografie. În spitalul acela vechi n-ar fi trebuit să mai fie nimeni. E un loc aproape blestemat şi, ce să vezi, acolo, la fereastră, un bărbat.

– Poate că era îngrijitorul.

– Sigur, zise ea, ironizându-l, pentru că amândoi ştiau că îngrijitorul spitalului „A noastră Doamnă a Virtuţilor" era, pe vremea aceea, un anume Lawrence Du Loc şi, oricât de ştearsă ar fi fost fotografia asta, în clipa în care Montoya se uită la ea cu o lupă, fu obligat să-i dea dreptate. Bărbatul de la fereastră nu era Du Loc.

– Ucigaşul lui Renner?

– Poate. Ori cineva care ştie ceva.

Montoya se strâmbă, întrebându-se dacă nu alergau cumva după himere. Dar cum nu dispunea de indicii clare pentru cazul de faţă, nu-şi putea permite luxul de a trece peste un amănunt, oricât de nesemnificativ sau aiurit ar fi părut acesta.

– O să verific. O să văd dacă băieţii de la laborator pot îmbunătăţi claritatea acestei imagini. Ştii la ce dată ai făcut fotografia?

– Nu cu exactitate. Dar e făcută cu câteva zile înainte ca tu să-l prinzi pe ucigaş.

– E destul de exact. Deocamdată.

Ea se sprijini de birou.

– Am discutat cu Zoey. Despre Eve.

– Mdda?

– Aş vrea s-o cunosc. De fapt, şi Zoey îşi doreşte asta, dar trebuie să mai rămână o vreme la Seattle. Nu poate să plece şi chestia asta o calcă pe nervi. Deci, va trebui să rămână în sarcina mea.

Lui Montoya îi era greu să o refuze pe Abby, dar nu şi când venea vorba de chestiuni de serviciu.

– Femeia în cauză este implicată într-o anchetă aflată încă în desfăşurare. Ar fi bine să ai răbdare până aflăm ce se petrece şi îl arestăm pe suspect.

Ea dădu din cap şi, judecând după poziţia bărbiei, el realiză că nici nu vru să audă de aşa ceva.

– Domnule poliţist, nu-i vorba că n-aş avea încredere în tine, dar s-ar putea să treacă săptămâni, luni şi poate chiar ani până ce vei rezolva cazul acesta. Eu vreau să o întâlnesc acum pe „femeia în cauză".

Vru să protesteze, dar ea ridică palma în aer, pentru a-l împiedica să riposteze.

– Ştiu că poţi rezolva lucrurile în doar câteva zile. Da, ştiu. Dar în caz că povestea asta va mai dura o vreme sau, Doamne fereşte, în cazul în care nu se va da de urma criminalului, ca să fie dat pe mâna justiţiei, cred că e destul de fair play ca eu să fac cunoştinţă cu cineva care ar putea fi sora mea vitregă.

– Poţi aştepta până vom afla rezultatul testului ADN.

– Şi când se va întâmpla asta? După-amiază? Mâine? Sau peste câteva săptămâni. Oricum, n-are importanţă. Nu-ţi voi compromite cazul. Vreau, pur şi simplu, s-o cunosc. Ea se dezlipi de birou. În loc să consideri asta ca ceva de rău augur, mai bine ai face altfel. Ar putea fi ceva benefic. Cred că lui Eve i-ar prinde bine o soră în momentele acestea.

– Are doi fraţi.

– Surorile sunt altfel.

El clătină din cap. Nu avea o părere bună despre fraţii lui Eve. Erau evazivi, nu o sunaseră, nici măcar la poliţie nu sunaseră! Când se gândea la Kyle şi Van Renner, în mintea lui Montoya apăreau brusc nişte steguleţe de culoare roşie, amândoi având, la prima vedere, probleme de ordin financiar. Situaţia cardurilor bancare arăta că fraţii Renner epuizaseră mai multe fonduri, iar Kyle avea trei ipoteci pe casa în care locuia. Van locuia cu chirie, dar fugise din oraş de mai multe ori, fiindcă datora diferite sume mai multor creditori. Agenţii financiari erau deja pe urmele lui.

În concluzie, poate că Abby avea deptate. Poate că Eve avea nevoie de o soră în care să aibă încredere. El oftă.

– În regulă. S-a făcut.

– Cred că ar fi bine să mă duc singură. Ştii cum se spune: „Fără implicarea poliţiei".

– Nu prea cred că agreez varianta asta. Apropiaţii lui Eve Renner au decedat.

– Nu o să pățesc nimic, domnule detectiv, zise ea. În afară de asta, am un logodnic cât bradul, pe care pot să-l sun, dacă dau de vreun necaz.

– Așa să faci.

– Întotdeauna. Ea îi zâmbi, fără a reuși să ascundă licărul acela sexy din privire. Pulsul lui crescu cât ai clipi. Fir-ar ea să fie de femeie, știa foarte bine ce efect avea asupra lui și-l folosea în avantajul ei.

– Îmi rămâi datoare.

– Hmm, o să găsesc o modalitate inteligentă prin care să-mi plătesc datoria. Apoi, ea îl sărută cu afecțiune pe obraz, șoptindu-i la ureche câteva cuvinte îndrăznețe pe post de invitație, ieșind, după aceea, pe ușă ca un fulg de zăpadă.

– Diavolițo, zise el, suficient de tare ca ea să-l poată auzi.

– Asta-s eu, scumpule! îi strigă peste umăr.

El se așeză din nou pe scaun, privind cu mare atenție la fotografia aceea făcută la spital. Era posibil? Oare figura aceea neclară, pe care o surprinsese obiectivul camerei de filmat, putea fi ucigașul lui Terrence Renner și a lui Roy Kajak, cel care-i lăsase lui Eve articolele vechi decupate din presa vremii?

Imposibil.

Ar fi fost o coincidență mult prea mare.

Sau era posibil?

Oare nu fusese avertizat de ucigașul lui Faith Chastain?

Seara asta e abia începutul.

Cuvintele acelea se strecurară în venele lui Montoya asemenea unor sloiuri de gheață.

18

Îmi pare rău. V-am spus, zise secretara-şefă a mănăstirii. Maica Superioară este ocupată toată ziua. O să-i transmit mesajul dumneavoastră, şi sigur o să vă caute. Femeia aceea, îmbrăcată cu o fustă neagră şi o bluză albă scrobită, cu verighetă şi un crucifix micuţ, care atârna pe un lănţişor de aur, îndreptă spre Eve un surâs fermecător şi plin de răbdare. Pe plăcuţă scria doamna Miller, iar părul ei încărunţit în nuanţe albăstrui era tuns scurt, deasupra urechilor, în care avea nişte cruciuliţe mici din aur.

– Am crezut că mă va primi şi pe mine, zise Eve. Se simţea straniu stând în vestibul, îmbrăcată nepotrivit cu ocazia, în blugi şi bluză cu mânecă scurtă, imaginându-şi că urma să obţină ceea ce-şi dorea într-un mod normal, convenţional.

Se părea că nu e chiar aşa.

Doamna Miller era un fel de câine de pază, care semăna cu o jucărioară, atunci când se retrăgea în colţul ei, dar, în realitate, era un Mastiff englez.

– Vă rog, spuneţi-i că e foarte important, insistă Eve, lăsându-şi din nou numele şi numărul de telefon.

Traversă din nou coridoarele întunecate şi liniştite, ducându-se în parcare, acolo unde Camry-ul ei stătea în soarele potolit al asfinţitului. Urcându-se la volan, observă cum cineva o urmărea de la una din ferestrele de la etajul doi. Sora Rebecca? Sau vreo altă soră care tocmai se oprise la fereastră, ca să privească spre peluzele îngrijite? Cum soarele se reflecta în geamul vechi, era greu să-ţi dai seama care sunt trăsăturile persoanei sau dacă este bărbat sau femeie, de exemplu. Eve presupuse că personalul mănăstirii era compus doar din femei care se călugăriseră, dar privind într-acolo, nu era deloc sigură.

Cu toate că lucrul acesta nu era foarte important.

Ştia ce are de făcut.

Şi anume, să intre prin efracţie în fostul sanatoriu.

– Grozav, mormăi ea. Nu voia să-şi încerce norocul, imitând felul în care ar fi urcat o pisică, dar în mod sigur nu voia să fie surprinsă când tocmai forţa una dintre intrări. Nici nu voia să-şi imagineze cum ar fi fost să dea explicaţii poliţiei pentru gestul său.

Numai să nu fii prinsă.

Părăsind incinta, conduse Toyota ceva mai departe de zona mănăstirii. Când ajunse la intersecţie, Eve coti spre terenul fostului azil, îndepărtându-se de drumul de ţară, care se prelungea spre autostradă şi spre New Orleans.

Cu toate că spitalul şi mănăstirea aveau o zonă comună, erau separate printr-un gard înalt, care înconjura fiecare teren în parte. Porţile uneau cele două parcele, desigur, iar Eve, fiindcă crescuse atâţia ani în acele locuri, ştia cu exactitate unde se aflau, dar trebuia să umble cu băgare de seamă. Nu voia ca cineva s-o observe cum ignora flagrant plăcuţele din jur, care interziceau intrarea în incinta sanatoriului.

Micşorând viteza în dreptul intrării, observă că porţile mari, din fier forjat, erau încuiate. În spatele lor se afla aleea aceea lungă, care ducea spre spital. Nemaifiind întreţinute, spaţiile erau în paragină. Aleea principală era crăpată şi cu multe hopuri, sfărâmată pe alocuri.

Ea se cutremură uşor, observând cu coada ochiului clădirea cu ferestre acoperite cu scânduri şi peluzele neîngrijite, năpădite de buruieni. Ce diferit arăta totul cu mulţi, mulţi ani în urmă!

Înaintă pe drumul de acces, ajungând în dreptul cimitirului. Acolo nu exista o poartă, ci doar o arcadă din fier forjat, filigranat, pe care era scris: CIMITIRUL „A NOASTRĂ DOAMNĂ A VIRTUŢILOR". Pe fiecare parte a arcadei erau înşirate statui, altădată de un alb imaculat, acum având o nuanţă gri, din cauza vremii şi a anilor în care fuseseră lăsate în părăsire. Una era a lui Sf. Petru, cealaltă a lui Iisus, iar arcada în sine era suficient de largă, astfel încât să poată trece un camion pe dedesubtul ei.

Eve intră în curte, parcându-şi maşina pe o alee pietruită, care ducea spre mai multe cavouri de familie, construite deasupra şi în pământ. Aici, faţă de New Orleans, pământul avea mai multă stabilitate – pânza freatică era mult mai adâncă – suportând bine mormintele. Ea parcă sub un copac, după care se îndreptă, parcă în zbor, spre acele morminte, aşa cum făcuse de foarte multe ori în copilărie. Ea şi Roy petrecuseră foarte multe ceasuri în cimitir, privind la pietrele funerare vechi şi la inscripţii, punându-şi întrebări despre cei îngropaţi acolo. Roy îi propusese să sape unul din morminte, ca să vadă cum arată o persoană decedată, dar binenţeles că nu făcuseră asta niciodată. Era convinsă că el propusese acest lucru doar ca să o sperie.

Cimitirul era înconjurat de o pădure de cedri şi de pini care, cu ani în urmă, se intersecta cu potecile cerbilor. Cine ştie dacă acestea mai existau?

– E vremea să aflăm, zise ea, luându-şi rucsacul şi încuind maşina. Se îndreptă spre gardul care separa cimitirul de spital. La capătul pădurii, se strecură sub un pâlc de pini, continându-şi drumul spre gard şi speriind un iepure, în clipa în care trecu prin dreptul său. Deşi soarele îşi îndrepta razele spre pământ, la umbră era plăcut, pădurea părând adormită, învăluită de o linişte stranie, un vânt uşor suflând printre arbori. Eve nu se opri pentru a reflecta. Se afla în misiune, după luni de zile în care încercase să-şi revină, lenevind ca o legumă, ca o victimă. Pentru prima oară acţiona neaşteptând răspunsurile din partea altcuiva. Dând la o parte bucăţile de pavaj, descoperi o potecă destul de lată, care se strecura pe terenul cu vegetaţie şi nu numai, la vreo trei picioare distanţă de gard.

O ciocănitoare se auzi în apropiere, iar când fu gata să sară, observă un şarpe-şobolan, care se furişă sub un morman de pietre, foarte aproape de gard. El îşi scoase limba subţire la iveală, după care se strecură în crăpăturile pietrelor, dispărând.

Ţine-te tare, îşi zise ea. Şarpele-şobolan nu era veninos şi cu toate că cel pe care-l văzuse ea nu era unul mare, se sperie puţin şi, în momentul în care găsi locul unde ea şi Roy obişnuiau să se

cațăre pe gard, se uită lângă gard și pe crengile copacilor, ca să vadă dacă mai sunt și alți șerpi. Fericită că nu va speria un alt șarpe, escaladă partea cu lanț a gardului, după care se agăță de craca unui arbore, ca să treacă de partea zimțată a gardului. Când era mică, era agilă și puternică; acum, îi era mult mai greu, iar ea auzi din nou vocea Nitei, psihiatrul său: „Ține minte, te-ai refăcut în proporție de optzeci și cinci la sută, e bine, dar mai ai de muncit și trebuie să ai grijă să nu forțezi lucrurile".

Prea târziu, gândi ea, umărul ei strigând de durere, în vreme ce încercă să se târască mai sus, după care se trase de-a lungul ramurii. După ce scăpă de pe partea aceea zimțată și strâmtă a gardului, sări pe partea opusă a acestuia, simțind o durere ascuțită în coloană și în picioare, din cauza impactului.

Din fericire, durerea se disipă, iar ea descoperi vechea potecă care ducea la pâlcurile de pin și cedru și în jurul gardului viu format din arborele vieții, aflate în partea din spate a spitalului, alături de o parcare care fusese destinată angajaților și livrărilor de marfă. Tatăl ei avusese un loc special pentru micuța lui Carmengia, și dacă se uita atent, putea zări încă dungile care delimitau locul lui de parcare, pe asfalt.

Trecuse atâta vreme, își zise ea, privind spre vechiul azil, pentru prima dată după mai mult de zece ani. Construit din cărămidă roșie, corpul principal de clădire se înălța pe trei etaje. Acoperișul se înclina abrupt, iar capetele vechii scări de incendiu se îndreptau în spirală spre ultima fereastră din partea de sus. Burlanele erau ruginite și înclinate, unele fiind detașate complet de zid, cu toate că se mai vedeau încă garguiele foarte aproape de streșini. Mai multe țigle de la acoperiș fuseseră smulse, din cauza ploii și a vântului, căzând apoi în grădina plină de iarbă și de crengi uscate. Altădată, acolo erau peluze îngrijite și bazine în care înotau peștișori colorați, chiar sub crengile liliacului-acvatic. Acum predomina vegetația crescută și încâlcită, chiar în apropierea bazinelor crăpate, în care se aduna doar apa ploii, înainte de a se evapora.

Pe partea cealaltă a parcului, se aflau și acum garajele și

umbrarele, cu toate că acoperişurile erau lăsate, pereţii începuseră să se încline, o parte din ferestre care scăpaseră erau fie crăpate, fie sparte.

Locul acela arăta îngrozitor.

În plus, acolo nu se ghicea doar acel sentiment al dezintegrării, ci ceva mai mult de atât, mult mai înfricoşător, o disperare ce părea să stea atârnată de zidurile acelea acoperite de viţă-de-vie.

O, pentru Dumnezeu, nu deveni melodramatică! Fă ce ai de făcut, atât.

În afară de asta, Eve se lupta cu sentimentul că făcea un lucru interzis. Nu numai că intra pe o proprietate străină, dar avu senzaţia că ar fi fost mai bine să nu tulbure ceea ce avea să descopere aici.

– Termină, zise ea. Se afla în plină zi, iar ea îşi propusese să intre în clădire, să arunce o privire, să vadă dacă poate descoperi nişte dosare încuiate pe undeva, pe acolo, după care să plece. Îşi imagina că totul va dura mai puţin de o oră, cu mult înainte ca seara să-şi aştearnă deasupra acestei regiunii nuanţele sale asemănătoare cu levănţica.

Porni spre intrarea din spate, cea care dădea în bucătărie, dar niciuna dintre chei nu deschise broasca uşii.

– Minunat. Deoarece nu reuşea să deschidă uşa aceea, ocoli clădirea, ducându-se la intrarea din lateral, aflată la capătul scării de incendiu.

Dar, încă o dată, cheile tatălui ei nu reuşiră să se răsucească în broască şi să deschidă uşa.

Lovitura numărul doi, îşi zise ea, simţind cum căldura soarelui de după-amiază îi încălzea ceafa. Realiză că se afla pe o terasă largă, pe care mai demult se aflau o mulţime de mese şi umbrele, acolo unde o parte din pacienţii cu infirmităţi grave erau scoşi la aer în scaunele cu rotile. Acolo mai existaseră şi ghivece mari cu flori şi şezlonguri, pentru cei care voiau să se întindă la soare. Acum nu se mai aflau decât pânze de păianjen, incrustate în ciment, în crevase, alături de cioturi de crengi şi un scaun ruginit care zăcea sub o magnolie înaltă.

Dacă închidea ochii, îi vedea şi acum pe pacienţi în scaunele

cu rotile, în vreme ce măicuțele se foiau în jurul lor, asistentele supraveghind atent un grup de pacienți ceva mai tineri și tăcuți, care se uitau la Eve și la Roy când ei traversau peluza. Cum îl chema pe băiatul acela? Rick, Ralph sau Ron... Doamne, nu reușea să-și amintească, deși nu reușise niciodată să-i uite figura furioasă și tăcută, ochii albaștri și hotărâți, care păreau să o străpungă de câte ori trecea pe acolo.

Simți cum firele mici de păr de pe ceafă i se zburliră, iar ea se întoarse la treaba ei, alungând toate acele amintiri tulburătoare pe care locul acesta știa să le evoce.

Vântul se intensificase. Fierbinte precum respirația Diavolului, nu reuși deloc s-o calmeze ori să-i răcorească pielea. Se grăbi să ajungă la intrarea principală, trecând pe lângă tufișurile de mirt și pe lângă cărăruia care aproape nu se mai zărea din cauza ierbii foarte înalte.

Își aminti cum traversase poteca asta alături de tatăl său, căutând să țină pasul cu el, acesta înaintând cu pași mari și siguri, încercând cu disperare să-i capteze atenția. Să-i fie de folos. Nu reușea nici măcar în clipa în care el se oprea să stea de vorbă cu asistentele sau cu măicuțele pe drum, ori cu un pacient.

Asistentele îmbrăcate în alb,
Măicuțele în veșminte negre
Fie ce-o fi,
Ele nu-l cunosc pe Jack...

Vocea lui Roy îi răsuna cu claritate în minte, iar ea fu cât pe ce să se împiedice. Oare de câte ori nu-i șoptise el aceste versuri? Era vorba de un poem inteligent care povestea despre locul acesta. Mai exista unul: *Odă vechiului azil.*

Construit din mortar, piatră și cărămidă,
Găzduind măicuțe, retardați, asistente și ciudați
A noastră Doamnă a Virtuților e, de fapt, sălașul păcatului,
Fiindcă Dumnezeu i-a întors spatele, iar Lucifer
fericit rânjește.

Încercările poetice ale lui Roy aveau un aer de amatorism şi cruzime, dar rimele acelea crude îi răsunau şi acum în minte, iar ea îşi intenţi paşii, luând-o după colţ, îndreptându-se spre intrare, spre aleea şerpuitoare şi spre fântâna ornamentată, devenită între timp o ruină.

Urcă treptele din marmură, îndreptându-se spre uşa masivă de la intrare.

Şi dacă toate încuietorile au fost schimbate?

Ce-o să faci?

O să dai o spargere, la propriu?

Încercă să introducă în broască prima cheie.

Nu se potrivea.

Nici a doua.

– A treia e ca o vrajă, şopti ea, strecurând cheia în broască. Dar nici aceasta nu se răsuci.

– Grozav, zise ea, scoţând cheia din broască şi simţind cum broboanele de sudoare îi alunecau pe obraji şi de-a lungul coloanei. Oare la ce se aştepta se? Ar trebui să renunţe, pur şi simplu. Interiorul spitalului fusese probabil fereeat de mult, pentru că pe aici trecuseră poliţiştii şi cei de la Laboratorul de Criminalistică... Să mai fi rămas ceva pe acolo?

N-a rămas nimic. Du-te acasă. Dă totul uitării. Pe bune, ce naiba faci? E doar o proastă încercare a memoriei de a se întoarce în timp.

Totuşi ea se învârti în jurul clădirii, având grijă să nu calce cumva peste un cuib de viespi, apoi făcu stânga împrejur pe la capătul clădirii, rămând locului, ca o stană de piatră.

Ultima parte a scării de incendiu fusese coborâtă.

Ce ciudat.

Să o fi uitat cineva coborâtă?

Observă o bucăţică de culoare galbenă, care atârna de partea de jos a balustradei, dându-şi seama că era un fragment din banda folosită de poliţie pentru a marca locul de producere a unei crime. Ridică încet privirea. Scara de metal avea o platformă în dreptul

fiecărei ferestre. Parterul avea ferestrele bătute în scânduri, dar cele de la etajul întâi erau intacte.

Ar putea intra pe acolo?

Exista o singură modalitate pentru a afla răspunsul.

Aranjându-şi rucsacul mai bine pe umeri, se prinse de partea de jos a balustradei, începând să urce. Durerea îi săgetă umărul, dar ea ştia că renunţând acum, n-ar mai avea curajul să reia vreodată această misiune. Strângând din dinţi, ignorând muşchii încordaţi, urca încet fiecare treaptă.

Inima îi bubui, iar transpiraţia i se scurse de-a lungul coloanei. Se întrebase de nenumărate ori dacă presupunerile poliţiei aveau vreo logică, dar acum continuă urcuşul, treaptă cu treaptă. Strângând din dinţi, ajunse pe ultima platformă de la etajul întâi, ridicându-se apoi în picioare. Rămase acolo o secundă, gâfâind.

Privind în jur, aproape se aştepta ca cineva, un îngrijitor ori vreuna dintre maici să-şi facă apariţia şi să-i ordone să coboare. În schimb, tot ce zări fu un caprimulg* care zbura foarte jos, aterizând pe creanga unui pin.

În afara de bătaia uşoară a vântului, locul acela era învăluit în linişte.

Netulburat.

Într-un fel, părea prea liniştit.

Refuză să reflecteze la liniştea aceea tulburătoare. Verifică fereastra de la etajul doi, dar aceasta nu se mişcă.

De neabătut, urcă treptele acelea suspendate şi şubrede care duceau la etajul trei.

Fereastra de aici, deşi avea geamul crăpat, rămăsese întredeschisă.

Invitând-o, parcă, să intre.

Eve înghiţi cu noduri. Exagera totuşi. Nimic mai mult. Ea împinse tocul, aşteptându-se să fie ţeapăn sau să scârţâie, dar acesta se ridică încet, ca şi cum canaturile ar fi fost unse.

---

* O specie din ordinul caprimulgifome, insectivore; în România vine, ca oaspete de vară, *c. european.*

Nici să nu te gândeşti, îşi spuse ea, pătrunzând în interiorul liniştit şi întunecat.

În ciuda ferestrei întredeschise, înăuntru persista un miros de umezeală şi de putred, podelele erau pline de praf şi crăpate, zugrăveala şi tapetul erau scorojite pe pereţi.

Eve coborî scara, trecând pe lângă vitraliul intact care o înfăţişa pe Fecioara Maria, lăsându-şi degetele să alunece pe balustrada veche şi crăpată aşa cum proceda în copilărie. Se hotărî să-şi înceapă cercetarea pornind de la etajul unu, cu toate că această parte a clădirii fusese cercetată cu de-amănuntul de poliţie, toamna trecută, când ucigaşul acela psihopat ajunsese, în cele din urmă, aici.

Din cauza lui Faith Chastain care ar putea fi femeia care te-a născut.

Etajul acela inferior era aproape gol şi întunecat. Lumina se strecura foarte greu prin ferestrele peste care se aşezaseră panouri din lemn şi prin închizătorile stricate. Ceasul bunicului care măsura timpul, aşezat la baza scării, nu mai era acolo. La recepţie, mai exista şi acum masa aceea lungă, pe post de birou, cea care separa foaierul de restul birourilor.

Ea şi-l imaginase aşa cum fusese, plin de asistente care alergau de colo colo, un personal vesel, dar hotărât, în vreme ce pacienţii erau măcinaţi de suferinţă. Măicuţele erau peste tot. Acum foaierul era întunecat şi sumbru, mirosind a praf şi a decrepitudine. Eve era emoţionată, ca şi cum ar fi păşit într-un cavou.

Încetează. E doar o clădire veche. N-are nimic sinistru. Afară e soare, un soare strălucitor. Şi e cald. Fă ce ai de făcut.

Folosindu-se de lanternă, parcurse birourile legate între ele şi coridoarele mici şi labirintice, camerele pe care le ocupaseră altădată Maica Superioară şi asistentele. Cu toate că plăcuţele cu nume de pe uşi dispăruseră, cele care rămăseseră abia mai fiind vizibile, Eve îşi aminti şoaptele care păreau să se strecoare prin uşile întredeschise, discuţiile şi părerile îngrijorate, mirosul de antiseptic şi de dezinfectant cu aromă de pin care era şi el peste tot. Podeaua scârţâi, iar ea întinse lanterna în faţă. Ajunse în dreptul camerei cu numărul unu, biroul tatălui ei, o încăpere mică

fără ferestre, având doar o mică traversă deasupra pragului uşii, prin care se zărea lumina naturală, ce venea de la una dintre ferestrele de pe coridor.

Încăperea era goală, cu o podea decolorată, acolo unde fuseseră pe vremuri un birou, un dulap pentru dosare şi o bibliotecă. Pereţii erau înnegriţi de praf, zărindu-se nişte urme mai deschise la culoare, unde fuseseră atârnate fotografiile şi diplomele.

În afara păienjenilor, ale căror plase erau agăţate prin colţurile tavanului, camera aceea era goală.

La ce se aşteptase?

Îl vedea acolo pe tatăl ei, aşa cum îl zărise adesea stând la biroul lui mare, aplecat peste paginile vreunei publicaţii medicale sau deasupra fişei unui pacient. O veioză în formă de cutie răspândea lumină împrejur. Deasupra pereţilor netezi din ipsos erau atârnate, cu mândrie, diplomele sale. Pe raftul bibliotecii, o ramă foto dublă avea două fotografii: una a lui Eve şi una a mamei ei. În afara unui portret, nu existau nicăieri fotografii cu fraţii lui Eve.

Iar acum tatăl ei murise.

Fusese ucis.

La fel ca şi Faith Chastain.

La fel ca şi Roy Kajak.

Desfiguraţi printr-un tatuaj.

Pielea i se făcu de găină, în timp ce ea cercetă în grabă restul etajului, luminând cu lanterna ungherele salonaşului, sala de mese, după care verifică uşa prin care se intra la subsol.

Era încuiată.

Cheile pe care le avea la ea nu se potriveau nici acolo, dar se simţi oarecum uşurată. Nu ţinea neapărat să intre în camerele acelea de la subsol, întunecate şi urât mirositoare, pline de umezeală. Din momentul în care unul din fraţii săi, vrând să facă o glumă extrem de neinspirată şi de crudă, o încuiase într-una din pivniţele mătuşii ei, din casa de la ţară, şi o lăsase acolo câteva ore, devenise uşor claustrofobă. Avea atunci doar cinci ani, fusese

traumatizată de eveniment, nemaisimțindu-se nicicând în siguranță pe întuneric, în locurile umede de la subsolurile caselor. Luni de zile dormise cu lumina de veghe aprinsă, părându-i-se că nişte ochi fioroşi o priveau din ungherele întunecate ale dormitorului, trezindu-se adesea din vise îngrozitoare, cu ape agitate şi colți veninoşi. Se trezea țipând, iar maică-sa se cuibărea de obicei lângă ea, vorbindu-i cu blândețe şi strângând-o în brațe, până reuşea să adoarmă din nou.

Mmmmda, ce buni erau frățiorii ei, gândi ea, întorcându-se în dreptul scării şi urcând la următorul etaj, acolo unde dădu peste încăperi goale, băi şi dulapuri. La fel ca şi la etajul anterior, podelele şi pereții erau zgâriați, întunecați acolo unde fuseseră agățate diverse tablouri sau obiecte de decor.

La etajul trei, se duse într-un suflet la salonul cu nr. 307, amintindu-şi că fusese salonul lui Faih Chastain. Era diferit de celelalte încăperi, deoarece avea un tavan mult mai înalt, un şemineu şi o fereastră înaltă, de formă rotundă... fereastra prin care aceasta se aruncase. Pe pereți existaseră mai multe fotografii şi, după câte se pare, un crucifix.

Aici locuise mama ei?

Eve îşi muşcă buza, încercând să şi-o amintească pe Faith Chastain. Nu avea decât imagini disparate ale unei femei mereu bântuite şi chinuite, minionă, capabilă să zâmbească atunci când mintea ei era limpede, având o privire misterioasă şi inteligentă, de culoare chihlimbarului.

O pată întunecată decolorase lemnul podelei, iar Eve se retrase de pe ceea ce părea să fi fost o pată de sânge.

Îți imaginezi tot soiul de chestii, cugetă ea. *Te laşi copleşită de locul acesta fantomatic, sumbru şi întunecat, care a făcut istorie.*

Pe coridor, trecu pe lângă alte încăperi, luminându-le cu lanterna din prag şi nezărind altceva decât spații goale. Băile şi duşurile erau sumbre şi uitate, pline de insecte.

La capătul coridorului, se afla un dulap pentru aşternuturi, dincolo de uşa aceea existând un alt dulap, care avea încă o uşă,

care ducea sus, la pod. Uşa era încuiată, dar, de data aceasta, una dintre cheile tatălui ei pătrunse cu uşurinţă în broască şi o deschise. Broasca ţăcăni, iar uşa se deschise în faţa unor trepte care duceau spre o gaură care se deschidea spre un pod îngust, unde se zăreau streşini şi plafoane neterminate.

Aceasta fusese ascunzătoarea ei, în copilărie. Ea şi Roy se furişaseră pe aceste trepte în spirală, petrecându-şi ceasuri întregi inventând tot felul de jocuri, spionându-i pe unii dintre pacienţi şi pe medici. Avu o strângere de inimă amintindu-şi de găurile pe care le descoperiseră acolo, prin care puteau să privească în camerele de dedesubt.

Chiar şi în salonul lui Faith Chastain.

Roy îşi petrecuse ore în şir numărând crăpăturile din podea, din camerele alăturate. Eve traversă acum podelele de lemn, care ascundeau pânze de păianjen şi raze de lumină, becul lanternei aruncând o lumină slabă, până ce descoperi nr. 307, scris parcă cu stiloul, dar fiind acoperit acum de praf şi urme de cărbune.

Vântul se strecura printre streşinile vechi, prin hornul unuia dintre dormitoare, fără să reuşească să domolească cât de cât căldura.

Locul acela arăta mai rău decât şi-l imagina ea şi totuşi, dacă închidea ochii, reuşea să audă şi acum ţipetele, vaietele, văicărelile acelea jalnice ale pacienţilor cu tulburări psihice mai grave.

De câte ori nu se uitaseră ea şi Roy în salonul lui Faith Chastain, folosindu-se de aceste crăpături? Acum, sigur, ei îi era ruşine. Cum de putuse să fie atât de lipsită de bun-simţ, atât de rea, de curioasă?

– Iartă-mă, şopti ea, dar nu se putu abţine să nu se mai uite încă o dată prin găurile acelea minuscule, create de instalaţia electrică din tavanul salonului lui Faith Chastain. În clipa aceea, se trezi că priveşte fix spre blestemata de pată roşiatică de pe podeaua salonului.

Peste ea trecu o umbră.

Își ținu respirația.

Plămânii i se contractară.

Numai ea se afla acum în sanatoriu.

Nu?

Frica pătrunse adânc în sufletul ei, precum o săgeată. *Nu-i decât o umbră, un joc de lumină. Nu înseamnă că înăuntru se află cineva.*

Dar ea înghiți în sec, ceafa încordându-i-se cu cap cu tot și încercă să-și țină respirația ca să audă mai bine fără să miște nici măcar un mușchi.

Clipi.

Umbra dispăru.

Ca și cum nu ar fi existat niciodată.

O rază de lumină dinspre fereastră... asta fusese... În partea de sus a ferestrei rămăsese, probabil, o bucată de sticlă și era posibil ca o creangă să se fi balansat, bătută de vânt, blocând razele soarelui... Ea auzise urletul vântului aici, sus, acesta strecurându-se dincolo de streșini. Dar în secunda asta, vântul nu mai bătea. Pe deasupra acoperișului nu se auzea nici cea mai ușoară bătaie de vânt.

Ea așteptă.

Dar umbra aceea nu mai apăru.

Nu auzi nici respirația, sau pașii cuiva, sau vreo voce... Probabil că-și imaginase umbra, care apăruse doar câteva secunde în camera lui Faith.

Dar pielea de pe brațe i se făcu de găină în semn de avertisment, iar adâncul ei deveni o masă amorfă, gelatinoasă.

Termină odată ce ai de făcut și pleacă naibii de aici!

Mișcându-se ceva mai repede, trecu pe lângă scheletul unui fost pat de spital, pe lângă niște măsuțe de toaletă și pe lângă câteva tăvițe pentru medicamente și Dumnezeu mai știe ce, până ce dădu de mai multe dulăpioare. De niște dosare vechi. Uitate acolo. Ea scoase din nou brelocul cu chei, o găsi pe cea mai mică, cu care descuie apoi dulăpiorul.

Înăuntru se aflau fișe și acte vechi, pline de praf, unele dintre ele acoperite de mucegai, ca și cum ar fi avut o sută de ani vechime.

Nu trecuse chiar un secol, realiză ea, dar erau destul de vechi, şi era normal să fie scrise de mână sau bătute la maşina de scris şi nu editate pe computer.

Ea se întrebă dacă se afla acolo şi fişa lui Roy. El ajunsese, în cele din urmă, aici ca pacient, aproximativ cu câteva luni înainte ca sanatoriul să fie închis. Se gândise atunci că era o adevărată ironie şi că probabil Roy ajunsese să se spioneze pe sine însuşi, imediat ce avusese primele căderi psihice.

Dosarele acestea, erau, totuşi, mai vechi, iar ea găsi unul pe care scria: *Chastain, Faith.*

– Ooo, Doamne, rosti ea în şoaptă, deschizând dosarul cu coperţi din fibre de in. Era voluminos şi plin ochi cu notiţe şi fişe medicale care conţineau informaţii referitoare la evoluţia bolii, acestea fiind mult prea multe, pentru a le studia pe loc. Înghesui dosarul în rucsac, încercând să nu se gândească cum că nu era doar o intrusă, dar şi o furăcioasă.

Cu atât mai rău.

Acestea erau nişte informaţii pe care, dacă se adeverea că este fiica lui Faith, merita să le cunoască. Dacă nu era, atunci cel puţin va avea şansa de a afla, într-un fel, de ce cineva încerca s-o lege pe ea de femeia asta şi de sanatoriul acesta, motivul pentru care Roy şi tatăl ei fuseseră ucişi.

Ea se uită repede peste celelalte dosare, descoperind câteva nume care îi aduseră în minte imaginea acelor oameni. Rich Carver... Ah, el era puştiul acela tăcut... care o urmărea cu privirea, având mereu un surâs întipărit pe buze, după care îşi ferea privirea; imediat privirea lui avea un aer demonic... Urma Enid Walcott, o femeie mică, semănând cu o vrăbiuţă, cu ochii mari şi părul vâlvoi. Merwin Anderson, un bărbat masiv ce obişnuia să stea şi să privească ore în şir la cuibul unor păsărele, aflat lângă fereastra lui. John Stokes, un băiat subţirel, care era mai tot timpul sedat, despre care se spunea că şi-ar fi ucis un văr. Ronnie Le Mars... Ajungând la numele lui, se opri. Aşa îl chema pe băiatul care o privea cu atâta insistenţă. Ronnie Le Mars. Gândindu-se la ochii lui albaştri şi pătimaşi, ea se cutremură.... Oare de ce fusese

internat? Pentru că se automutilase? Sau... îl confunda cu John Stokes? Ronnie era cel care ucisese pe cineva din familia lui? Căută iar printre dosare. Ultimul nume pe care îl recunoscu era Neva St. James, o fată inteligentă şi talentată, pe care mătuşa ei o internase acolo pentru că avea o anumită formă de autism.

Cu toate că acele fişiere i se păreau de-a dreptul fascinante, putându-i fi de folos în cercetarea sa, nu avea cum să le ia acasă, cel puţin deocamdată, aşa că închise dulapul, îl încuie aşa cum fusese, după care porni spre scară. Mergând cu pas grăbit, îşi aplecă uşor capul, pentru a evita loviturile, în vreme ce lumina lanternei devenea din ce în ce mai slabă, trecea de colo colo în spaţiul strâmt al podului.

Observă păpuşa.

Păpuşa ei, pe care nu o mai văzuse de mai bine de douăzeci de ani, fu învăluită în lumina gălbuie a becului.

– Sfinte Iisuse, rosti ea gâfâind, lăsând lumina să insiste asupra unui colţ, unde un sac de dormit, decolorat, era înghesuit lângă o ferestruică plină de praf, un locşor unde ea venea şi se juca ceasuri întregi, pe vremea când era mică. Adoptând o mimică de copil suferind şi un ton rugător, reuşea să facă rost de farfurii şi de tacâmuri de la bucătărie, pe care le umplea cu plăcinţelele grozave ale bucătăresei, cu lămâie şi praline, după care îşi căra ustensilele chiar aici. Aproape că uitase de colţişorul acesta şi de Charlotte revăzând-o după atâta amar de ani.

În clipa aceea, păpuşa zăcea cu faţa în jos pe sacul de dormit zdrenţuit, care părea ros de şoareci pe alocuri.

Ceva nu era în regulă în toată povestea asta.

Nu-şi amintea s-o fi uitat vreodată pe Charlotte aici şi, oricum, ea mai venise în locul acesta şi după ce nu se mai simţise deloc atrasă de păpuşile vechi, de cârpă. Păpuşa asta fusese confecţionată chiar de bunica ei. Nana îi cususe chiar o rochiţă albastră şi un şorţuleţ, după care aranjase părul maroniu al păpuşii, adăugându-i şi o pălărie, ca şi cum ar fi fost o domnişoară de la început de secol.

Acum, apropiindu-se, Eve băgă de seamă că pălăria lui

Charlotte căzuse într-o parte, la fel ca şi panglica cu care era legată. Şuviţele de păr ale păpuşii fuseseră smulse, la rândul lor, lăsând-o practic cheală. Ba mai rău, picioarele păpuşii fuseseră crăcănate cât mai mult posibil, tivul rochiţei fiind ridicat şi înfăşurat în jurul taliei cu ajutorul unei bucăţi de leucoplast. Chiloţeii era traşi în jos, atârnând peste pantofii păpuşii, iar funduleţul ei rozaliu stătea în sus, într-o poziţie stranie.

– Ce urât, zise Eve, ştiind că ea n-ar fi lăsat-o niciodată pe Charlotte într-o asemenea postură indecentă. Era înfricoşătoare, imaginea aceea având conotaţii de ordin sexual şi, din studiile sale, îşi dădu seama că era opera unui psihopat. Stomacul i se întoarse pe dos, simţind cum i se strânge de frică. Cu toate că aerul era cald şi încărcat, Eve îngheţă pe neaşteptate.

Oare cine se jucase aşa, lăsând-o pe Charlotte într-un asemenea hal? Unul din puştii aceia care suferea de tulburări mentale şi care fusese internat aici cu ani în urmă?

Era vorba de jocul absurd al unui suflet chinuit?

Nu, Eve, aici nu e vorba de mâna hazardului!

Ştii bine că nu.

Cineva a lăsat păpuşa în poziţia asta cu un scop anume. Şi intenţia a fost ca cineva, probabil chiar tu, să o găsească.

Gura i se uscase. Încercă să-şi învingă frica, apropiindu-se şi mai mult de sacul de dormit, după care se aplecă şi o întoarse pe Charlotte cu faţa în sus.

Sângele îi îngheţă imediat în vene.

În gât i se urcă un strigăt disperat, care se transformă într-un vaiet înfiorător.

Ochii din nasturi ai lui Charlotte fuseseră smulşi de la locul lor, şorţuleţul tăiat şi crestat cu cuţitaşul pentru scrisori, burta îi fusese sfârtecată, iar în locul rămas neatins era scrijelit cu cerneală roşie un număr: 444.

Sub cele trei cifre era notat un singur nume.

EVE.

19

Eve scăpă păpuşa din mână, ca şi cum i-ar fi ars degetele.

– Oooo, Doamne, Doamne, Doamne, fu tot ce putu spune, retrăgându-se spre capătul scărilor. Cine era capabil de aşa ceva? Ce minte bolnavă ar...

Ţâââr!

Telefonul ei mobil sună puternic, iar inima aproape că-şi opri bătăile. Căutând cu înfrigurare telefonul acela afurisit, când îl scoase din rucsac, observă că pe ecran nu era afişat niciun număr. *Număr restricţionat.*

Ah, la dracu'!

Telefonul sună din nou, iar ea, paralizată, se gândi să închidă drăcia aia. *Nu răspunde.*

Apăsă pe buton.

Duse aparatul la ureche.

Nu scoase nicio vorbă.

– *Elllllllll e libeeeeeeeeeeer...*

Ea închise telefonul, după care se răsuci, lumina lanternei răspândindu-se pe pereţi şi peste tot sub acoperiş, acolo unde nişte unghii micuţe zgâriau în tavan. Persoana de la telefon ştia că ea se afla aici, dându-şi seama că descoperise păpuşa. Era sigură. Căută cu înfrigurare în rucsac, scoţând de acolo o şurubelniţă, una din uneltele tatălui ei. Degetele i se strânseră tare pe mâner, în vreme ce hainele îi erau îmbibate de o transpiraţie rece; cercetă toate cotloanele prăfuite, colţurile cele mai ascunse ale podului.

El nu-i aici... îţi aminteşti? E dedesubt. I-ai văzut umbra.

Îndreptă becul lanternei spre uşă, la capătul treptelor, singura cale de acces spre pod.

Cu sufletul în gât, aşteptă, îndreptându-se încet spre uşă şi spre şemineul din cărămidă. Dacă ar fi reuşit să se ascundă undeva, în momentul în care psihopatul va intra acolo, ar putea să fugă pe lângă el, să alerge pe scară, să încuie uşa, să iasă pe scara de incendiu şi să fie în siguranţă...

Ai putea chiar să suni la 911!

Chiar dacă psihopatul nu avea să-şi facă apariţia, ai putea să arăţi păpuşa poliţiei.

Şi după aceea?

Da, cineva îşi bătuse joc de o păpuşă veche şi uitată.

Ea era cea care intrase aici fără voia nimănui.

Ea era cea care intrase pe furiş în spital.

Ea era cea care, chiar în secunda asta, avea în rucsac un dosar furat chiar de aici. Nu trebuia să se lase copleşită de panică.... Trebuia să lupte împotriva propriei nelinişti.

Ghemuindu-se lângă şemineul din cărămidă roşie, crăpată, stinse lanterna şi aşteptă, abia îndrăznind să mai respire. Panica se scurse în adâncul ei. Capul îi bubuia de durere.

Încordându-şi auzul, numără în gând. *Unu... doi... trei... patru...*

Transpiraţia i se scurgea pe frunte şi pe coama nasului.

... cinci... şase...

Clipi.

Respiraţia îi era întretăiată, copleşită de panică.

Şapte...

Poc!

Oh, Iisuse, era un zgomot de paşi?

Ritmul inimii era acum lipsit de orice control. Mai era cineva în spital.

Îşi ţinu respiraţia.

Se strădui să asculte orice mişcare.

Aproape că scoase un strigăt în secunda în care un şoarece trecu repede dincolo de prag.

Încă un pas.

Strânse degetele pe şurubelniţă. Ar fi în stare s-o folosească? Sigur că da!

Dă-mi putere.

Se auziră alți pași. Urcând scara ceva mai repede, fără ezitare. Știa că ea era prinsă acolo!

În prag apăru o siluetă întunecată.

Fiecare mușchi îi era încordat la maximum, fiind pregătită să sară. *Hai, nemernicule, mai fă un pas, unul singur.*

– Eve! răsună o voce de bărbat care se auzi în tot podul.

Ea fu gata să se prăbușească.

– Cole? șopti ea, vocea ei fiind un vaiet ușor.

– Unde naiba ești?

– Aici! Ea se repezi spre el, înconjurându-i gâtul cu brațele, lăsându-se moale în brațele lui.

– Hei!

O parte a ființei ei striga: *Ultima dată când ai fost într-un spațiu întunecat și înfricoșător, el a ridicat pistolul și... Nu.*

Ea nu credea așa ceva, aproape izbucnind în plâns, în secunda în care îi simți brațele puternice în jurul mijlocului ei.

– Șșșââât... iubito, ce ai pățit? îi șopti el la ureche. Ce naiba cauți aici?

Ea fu gata să pufnească în râs. Avea nervii încordați la maximum, așa că avea nevoie să se relaxeze... să râdă, să plângă.... să se elibereze într-un fel. În loc de asta, îl sărută. Apăsat. Cu nerăbdare. Cu patimă. Pe gură.

Răspunsul veni imediat. Brațele lui o strânseră cu și mai multă putere, palmele lui alunecară pe spate, în timp ce buzele lui le acaparară pe ale ei cu nerăbdare.

Ea se agăță cu disperare de el și încet-încet, simți că rațiunea își intră din nou în funcție. Ea îl îmbrățișa pe Cole, îl săruta și era gata să se culce cu el chiar aici, pe podeaua asta infectă, plină de praf și de tot soiul de insecte.

Ea se retrase cu încetinitorul din îmbrățișarea lui, trecându-și mâna prin păr și recăpătându-și suflul, încercând să-și țină în frâu emoțiile.

– Te-ai răzgândit? întrebă el, pe un ton oarecum aspru.

– Mare noroc ai avut... Puteai, hmmm, să te pomenești cu o șurubelniță înfiptă în gât.

– De cine? întrebă el, apoi ghici: De tine? Nici gând.

– Eram foarte speriată, zise ea, înfiorându-se.

– Dacă asta e primirea pe care mi-o faci, atunci ar fi cazul să te sperii mult mai des.

– Nu, mersi. Ea aprinse lanterna, îndreptând fasciculul slab de lumină spre chipul lui. De unde ai ştiut că sunt aici?

– Te-am urmărit.

– Poftim?

– Nu ţi-am spus că ar trebui să ne unim forţele, să fim împreună?

– Credeam că urma să te duci la poliţie. Ea inspiră adânc, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Ia stai puţin. Cum m-ai urmărit?

– Ai încercat să stai de vorbă cu Maica Superioară. Spitalul acesta are legătură cu ancheta.

– Dar cum ai aflat tu lucrul acesta? De ce acum? De ce aici?

Se pare că şi Cole luase o decizie.

– Din moment ce mă străduiesc din răsputeri să-mi recapăt încrederea, bănuiesc că trebuie să-mi „curăţ" reputaţia. Am pus un dispozitiv special în automobilul tău.

– Ceee? Glumeşti. Cole, tu *nu* ai montat chestia aia în maşina mea... Ea nu mai era în stare să vorbească. E... e un fel de ... de încălcare a dreptului la intimitate. Nu poţi veni pur şi simplu şi... să-mi invadezi intimitatea...

– În timp ce tu intri fără să ai voie pe o proprietate şi dai buzna aici?

– Nu încerca să schimbi subiectul.

El pufni în râs.

– Hai mai bine să plecăm de aici. El îi puse braţul după umeri.

Ea încercă să nu se îndepărteze de subiect. Era mult mai bine decât să vorbească despre recunoştinţă... ori teamă...

– Nu încerca să te eschivezi în felul asta, domnule avocat, spuse ea. Hmmm, ar trebui să vezi ceva. Folosindu-se de lanternă ca să lumineze drumul, îl conduse în colţul unde zăceau sacul de dormit şi Charlotte.

El privi atent spre păpuşă.

– Ce dracu' e asta?

– Un mesaj, după părerea mea. Am dat cu ochii de ea, am dat să plec, după care mi-a sunat telefonul. Cineva a repetat iar propoziția aceea: *El e liber.* A fost ca şi cum ar fi ştiut că eram aici şi că mă uitam după Charlotte.

– Charlotte?

– Aşa îi spuneam eu păpuşii. Bunica mea a făcut-o acum mulți ani, special pentru mine, iar eu credeam că e încuiată într-un cufăr, acasă la mine. Nana a insistat să n-o las pe mâna fiicei mele, în cazul în care voi avea una. Nu am mai văzut păpuşa asta de o groază de vreme.

– Eşti sigură că e una şi aceeaşi?

– Ooo, da! Charlotte e unică.

El se lăsă într-un genunchi şi, folosindu-se de o cârpă, pe care o găsise lângă sacul de dormit, ridică păpuşa cu grijă, uitându-se atent la ea şi la mesajul pe care-l avea incrustat pe corp.

– E numele tău.

Eve aprobă, neîndrăznind să se uite la păpuşa aceea mutilată.

– Cine mai cunoaşte sanatoriul acesta?

– Nu... nu ştiu... Unii care au fost internați aici, cred, şi, în plus, cred că măicuțele ştiau ce se petrecea aici. Tata chiar a fost dat afară din spital şi a avut probleme cu ei, iar frații mei au luat-o ca pe o răzbunare.

– Prin urmare, au aflat şi ei despre el?

– Da, până la urmă, da... şi, în fine, am uitat chestiile astea aici. Orice persoană care a intrat aici în ultimii douăzeci de ani, şi-a putut da seama că eu am fost pe aici. Cred că am lăsat aici şi câteva cărți pe care îmi scrisesem numele, şi, offf, Doamne, cred că şi un jurnal. Ea plimbă lumina lanternei pe spațiul de sub fereastră, acolo unde erau aruncate nişte cărți cu jocuri şi câteva pungi de hârtie. Uite, e şi dicționarul meu englez-spaniol. Cole îl ridică.

Înăuntru, cu un scris mărunt şi înclinat, era notat numele: Eve Renner.

– În concluzie, cum a reuşit să te ademenească în pod?

– Habar n-am. Eu nici măcar nu ştiam că voi veni aici. Dacă Maica Superioară mă primea azi în audienţă, atunci probabil că mă duceam, după aceea, direct acasă.

Trăsăturile lui Cole se înăspriră, devenind şi mai sobru.

– Mă întreb dacă el a crezut cumva că te poate ademeni până aici.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, dar simţi cum spatele îi devine rigid, în secunda în care pricepu ideea.

– Adică să te răpească.

– Nu, Doamne... nici măcar să nu rosteşti vorbele astea.

– Bine, n-o rostesc. El se ridică, cu maxilarele pulsând, încordate. Dar de acum încolo, nu te voi pierde din ochi. O să mă lipesc de tine, ca timbrul de scrisoare.

– Crezi că mă poţi proteja?

– Dacă nu eu, atunci poliţia. Era foarte sobru spunând toate astea.

– Fără poliţie, răspunse ea cât ai clipi.

– Atunci, fără poliţie.

– Dar... până la urmă, trebuie să le spunem despre asta.

Pentru prima dată, el nu avea cum s-o contrazică.

– Cât mai curând posibil. Hai să mergem.

– N-ar trebui să luăm şi păpuşa?

El ezită, după care clătină din cap.

– Să lăsăm totul aşa cum era, pentru ca poliţia să vină aici şi să constate.

– În regulă. Luând-o pe Charlotte din mâna lui Eve, o aşeză cu faţa în jos pe sacul de dormit, simţindu-se prost la gândul că fusese, măcar puţin, asociată cu ceva obscen. După aceea, începu să coboare scara care trecea în spirală pe lângă şemineu. Ştii, mai devreme, eram gata să fac un atac de cord. M-ai speriat rău de tot. Ea încuie uşa podului, după care trecu pe lângă fişier şi ieşi.

– Am aruncat o privire în camera lui Faith, uitându-mă printr-o gaură, şi ţi-am zărit umbra. Era cât pe aici să nu o observ.

– Ce vrei să spui?

– Adică, eu eram deja înspăimântată peste măsură, şi asta chiar înainte să dau cu ochii de Charlotte. După aceea te-am zărit în salonul 307.

– În salonul 307? El se îndreptă spre uşa închisă a salonului amintit.

– Nu am fost niciodată în camera asta.

– Ba da... precis ai fost.

– Nu. Vorbea foarte serios, sprâncenele apropiindu-se foarte tare una de cealaltă, iar buzele devenind o dungă subţire.

– Am urcat pe scară, am auzit pe cineva deasupra, am văzut uşa de la fişier întredeschisă şi apoi am urcat în pod.

– Dar eu te-am văzut, insistă ea. Ştiam că acela era salonul, fiindcă umbra a trecut pe lângă pata aceea oribilă de pe podeaua lui....

– N-am fost eu, Eve. Jur.

În adâncul sufletului panica începu să pună din nou stăpânire pe ea, iar Cole, idiotul, se ducea ţintă spre salonul 307.

– Stai! zise ea. Îşi imagină că ucigaşul tatălui ei se afla de partea cealaltă a uşii, cu cuţitul ridicat în aer, gata să-i taie beregata lui Cole. Nu!

Ignorându-i avertismentul, el deschise uşa, păşind înăuntru.

– Cole! Ea se repezi spre el, dar tocul pantofului se agăţă într-o scândură a podelei care era desprinsă de la locul său. Se împiedică. Lanterna îi căzu din mână, ducându-se cât colo. Eve se lovi rău de tot, zguduindu-se, în vreme ce umărul îi fu străpuns de o durere cumplită. Ea scoase un ţipăt, iar Cole ajunse într-o clipă lângă ea.

– Eve! Eşti în regulă? El o atinse uşor pe spate.

NU!

– Cred că da, şopti ea, dar ochii i se umplură de lacrimi, care-i curgeau apoi pe obraji, deoarece umărul şi braţul o dureau îngrozitor. Încercă să se ridice, dar se strâmbă de durere.

– Gata. Lasă-mă pe mine.

– Lanterna, abia reuşi să îngaime.

Cole o puse în rucsacul ei. Apoi, ghidându-se după lumina

slabă care pătrundea prin cele câteva ferestre rămase intacte, o ridică cu grijă, coborând cu ea în brațe cele două etaje. Fata nu avea altă soluție decât să-și așeze brațul sănătos în jurul gâtului său, ca să-și mențină echilibrul.

– Mă simt bine, zise ea.

Cu fața aproape lipită de a ei, el o privi straniu.

– Mdda, sigur.

Se simțea ca o idioată. Da, o durea umărul, dar era în stare să meargă pe propriile-i picioare.

– Vrei să spui că în camera lui Faith nu era nimeni?

– Nu era.

– Ei bine, eu am intrat acolo mai devreme și n-am închis ușa după mine, la plecare. Dacă nu ai închis-o tu, atunci înseamnă că a făcut-o altcineva.

El mormăi ceva. Când ajunseră la primul etaj, o lăsă jos, după care apăsă pe clanță și deschise ușa. Înainte ca el să încerce s-o ia iar în brațe, ea își sprijini brațul rănit cu cel sănătos și ieși afară, acolo unde soarele era gata să apună, iar aerul devenise ceva mai răcoros.

Simțea că putea respira din nou.

Cole reuși să țină cumva de bareta rucsacului ei, parcurgând împreună drumul pe care ajunseseră până aici, traversând păduricea și poteca ce trecea pe lângă gardul cimitirului.

Ea nu putea escalada gardul, dar el o ajută să treacă prin partea pe care o alesese el pentru a pătrunde în zonă, aceasta fiind formată dintr-un lanț de zale, pe care reușise să-l dea la o parte. Acum se apleca și reuși să-l țină ridicat, împingând în zalele de metal pentru ca Eve să poată trece pe dedesubt. În clipa aceea, umărul ei pulsă dureros.

– Conduc eu, zise el, dar ea clătină din cap, dând cu ochii de Jeep-ul lui, care era parcat lângă mașina ei, în fața porții cimitirului.

– Va trebui să trecem mai târziu să luăm mașina ta de aici.

– Nu „să trecem", ci „să trec". O să-l rog pe Deeds să mă aducă până aici.

– O, va fi în culmea fericirii. Ea îşi mişcă braţul, iar durerea din umăr îi tăie respiraţia.

– Nu va avea nimic împotrivă.

– Oo, da, sigur.

El îi luă cheia din mână, deschise portiera din dreapta, iar ea se strecură fără să mai protesteze în interiorul Camry-ului încălzit de razele soarelui. Peste numai câteva clipe, Cole se urcă la volan, scotoci prin rucsacul ei, scoţând de acolo dosarul lui Faith.

– Ce e asta?

În privinţa asta, nu ai cum s-o minţi.

– L-am găsit.

– Ai dat buzna pe o proprietate străină, ai intrat fără să ţi se dea voie şi, în plus, ai şi furat?

– Tocmai tu vorbeşti, zise ea, iar Cole îi aruncă un zâmbet fugar. Ea arătă spre dosar. De asta am venit aici. M-am gândit că voi găsi nişte dosare vechi în pod.

– Nu doar pe ăsta?

Ea aprobă, aşezându-se apoi mai bine în scaun. Nu o durea doar umărul, ci şi capul.

El ezită. Bătu ritmic cu degetele în volan.

– Ce e?

– Vreau să arunc o privire prin dosarele astea.

– Sunt vechi. Uitate de vreme. Au mai bine de douăzeci de ani vechime.

– Dar ele ar putea conţine un indiciu referitor la evenimentele din ultima vreme, spuse el.

– De ce crezi asta?

El bătu cu degetul în dosarul lui Faith Chastain.

– Din cauza ei. A fost pacienta acestui sanatoriu acum mai bine de douăzeci de ani. A avut un copil despre care n-a ştiut nimeni. Cineva ţi-a trimis nişte articole din presă care vorbeau despre moartea sa. De ce nu crezi că ar putea fi cineva dintre cei care au fişele îndesate în dulapul acela?

– De ce să aştepte douăzeci de ani penttru a pune la cale un asemenea plan?

– Habar nu am, zise el, pornind motorul Toyotei. Dar s-ar putea să găsim răspunsul, cercetând dosarele alea.

– Pentru început, să-l studiem pe ăsta, sugeră ea, încercând să surâdă şi simţind cum îi tremură buzele.

El o privi intens şi tandru în acelaşi timp.

– Trebuie să mergi la medic.

– O să-mi revin, nu-ţi face griji!

El o atinse în apropierea umărului, iar ea trase adânc aer în piept, de durere.

– Da, sigur, imediat ce vei ajunge la Urgenţă, ţi se va face o radiografie, în vreme ce un doctor te va consulta, îţi va îndrepta omoplatul şi îţi va prescrie un calmant.

– Nu am de gând să merg la spital, Cole.

El îi zâmbi larg.

– Îmi pare rău, iubito, dar în secunda asta o să mergi exact unde vreau eu.

– Nemernicule, protestă ea.

– Aşa-s eu.

În seara asta, Vocea fusese clară.

Şi furioasă.

Ridicându-se deasupra văicărelilor acelea enervante ale celor care-i cereau, la rândul lor, câte ceva.

„Foarte curând va trebui să mai sacrifici pe altcineva“, îi comunicase Dumnezeu, iar el tremurase stând acolo, în patul lui, asudând şi gândindu-se la Eve. Oare era rândul ei? Oare Dumnezeu o alesese tocmai pe ea? Închizând ochii, el îşi imagină chipul ei. Atât de perfect.

Acum, ca femeie, era extrem de frumoasă.

În copilărie, era o fire nehotărâtă.

Dar pe ea o dorea el din răsputeri.

Dumnezeu ştia cât de mult o dorea. Oare nu pofta lui de a o poseda adusese după sine Vocea, atunci când aceasta îi vorbise pentru prima dată?

– Despre cine e vorba, Tată? şopti el, nerăbdător, strângând

o margine a cuverturii între degete. Cine urmează să fie sacrificat? Spune-mi şi se va face voia Ta.

Închise ochii şi se concentră. Cât de repede trebuia să împlinească din nou porunca Stăpânului. Să folosească din nou cuţitul. Să înjunghie pe cei care, în mod sigur, treziseră furia Atotputernicului. Aceasta era misiunea lui, lucrul pe care urma să-l îndeplinească, fiindcă nu-i promisese lui, oare, Vocea că îndeplinind întocmai ceea ce i se cerea, urma să fie zeificat?

Zeificat!

El urma să stea de-a dreapta Tatălui, în Paradis... Gândindu-se la asta, îi dădură lacrimile. Nu trebuia decât să îndeplinească dorinţa Vocii, să-I urmeze instrucţiunile, spălându-şi astfel propriile păcate...

Te rog, te rog, s-ar putea să urmeze chiar Eve.

„Ei sunt cei care au păcătuit, zise Vocea cu asprime. Făcând pe nevinovaţii, îşi văd de viaţa lor pe pământ, îi îndrumă pe alţii, prefăcîndu-se că sunt corecţi, că au credinţă. Sunt cei mari păcătoşi oameni, ascunzându-se în spatele aşa-zisei sfinţenii, aşa că trebuie sacrificaţi, deconspirându-le falsitatea. Ocupă-te de primul sacrificiu, iar pe cel de-al doilea du-l..."

– Să o duc? Să o duc pe ea unde?

Urmă o linişte lungă.

– Tată Ceresc? strigă el, întrebându-se, o miime de secundă, dacă mama lui avusese dreptate, când spusese că el nu era în toate minţile? Oare nu asta diagnosticaseră medicii, sugeraseră asistentele, în vreme ce maicile se rugaseră pentru el?

Cu toate acestea, Vocea lui Dumnezeu era reală. Îi vorbea. Nu Ea era cea care-i dăduse numele, spunându-i „Animatorul"? Declarându-i că urma să fie zeificat? Nu, nu putea să se îndoiască. Trebuia să creadă.

– Dar Eve, zise el. Când va veni vremea lui Eve? El o revăzuse azi, la spital, apărând acolo, ca şi cum el ar fi ştiut că ea va fi acolo. Spitalul „A noastră Doamnă a Virtuţilor" îi aparţinea ei. Lui. Curând, în vreme ce sentimentul anticipaţiei i se strecura în vene. Tată? întrebă el, sperând dincolo de orice limită că venise în sfârşit, rândul ei.

Nu veni niciun răspuns, în afara liniştii de mormânt a încăperii în care se afla.

Dumnezeu era supărat rău pe el.

O ştia.

Fusese mult prea îndrăzneţ.

– O să fie sacrificaţi, rosti el cu voce tare.

Cutremurându-se entuziasmat, se rostogoli jos din pat, căzând în genunchi. Lăsându-şi capul în jos şi împreunându-şi palmele deasupra saltelei, aşteptă cu înfrigurare instrucţiunile LUI, gândindu-se nerăbdător la misiunea pe care o avea.

Iar Dumnezeu îi vorbi.

20

Vino aici, zise Eve, după ce Cole o așeză cu grijă în pat, patul ei, tocmai sus, în turnuleț.

El îi zâmbi, privind în jos spre ea, părul negru strălucindu-i în lumina veiozei de pe noptieră.

– Nu cred că e o idee prea bună.

– De ce nu? Ea se simțea bine, așa cum nu se simțise de foarte multă vreme, iar Cole, afurisitul, era mai chipeș ca niciodată. Se simțise atât de protejată, la spital, având-ul alături pe Cole, ajutând-o să completeze documentele... Oftă fericită, bătând cu palma peste cearșafuri.

El se așeză pe marginea patului, sărutând-o pe frunte.

– Eve, nu-i vorba că nu te doresc, știi bine. Dar cred că ar trebui să așteptăm să-ți revii.

– Mă respingi.

– Uhhhh... În obrazul ei apăru o gropiță. Să spunem că vreau să verific starea vremii.

– Parcă spuneai că vrei să ai grijă de mine... să mă protejezi.

– Vreau, și asta o să și fac.

– Dar nu te culci cu mine? Nu vrei să faci dragoste cu mine?

– Îmi răstălmăcești cuvintele. Trebuie să-i sun pe Montoya și pe Bentz, ori pe Deeds, sau pe careva, ca să le povestesc despre ce am descoperit la spital...

– Dar eu vreau să stai lângă mine, zise ea.

– Sigur că da. Acum durerea a dispărut, și asta din cauza tratamentului. Dar eu m-aș simți mult mai bine dacă n-ai fi înghițit pastilele acelea care să-ți inducă o stare de bine.

– Haide, Cole, zise ea, scoțându-și în evidență buza inferioară. O parte a ființei ei era conștientă că inhibițiile se făcuseră nevăzute

din cauza medicamentelor ce-i fuseseră administrate; iar celeilalte părţi nu-i păsa câtuşi de puţin.

– N-ai haz.

– Ooo, aici greşeşti.

– Dovedeşte.

– Ce anume?

Ea ridică dintr-o sprânceană, înălţând privirea spre el.

– Cât de mult haz ai, doar atât.

Ea îşi înfipse dinţii în buza de jos, iar el mormăi:

– Eşti o femeie a naibii de rea, Eve Renner.

– Da?

– Iar eu te iubesc. Spunând asta, el o sărută, buzele lui potrivindu-se perfect deasupra gurii ei, iar ea simţi că pluteşte. Deschise buzele, simţind cum limba lui se roteşte jucăuş pe smalţul dinţilor ei, după care se strecură înăuntru.

Oasele i se topiră brusc în momentul în care palmele lui alunecară pe trupul ei, alintându-i braţele, toracele şi apoi mângâindu-i un sân.

– Oooo, rosti ea încet, simţindu-se deja sub vraja lui.

Orice urmă de reţinere dispăru ca prin farmec.

Sărutarea lui deveni mai insistentă, respiraţia fiindu-i fierbinte şi lacomă, în vreme ce el se întinse lângă ea. Era atent... Realiză că era mai tandru decât şi-ar fi imaginat ea vreodată că ar putea fi. O ţinu la pieptul lui, în vreme ce-şi scoase blugii, smulgându-şi apoi cămaşa, după care se întinse în pat lângă ea, cu pielea lipită de cămaşa ei de noapte.

– Eşti sigură că asta vrei? întrebă el pentru ultima dată, dându-i la o parte o şuviţă de pe frunte şi trăgându-i în jos cămaşa de noapte, lăsându-i descoperit un sân. Gâdilându-l uşor, lăsă degetul să alunece în jurul sfârcului, până ce ea începu să se foiască.

– Totalmente.

– Chiar aşa? El îi sărută sânul, după care lăsă respiraţia caldă să-l învăluie, ea urmărindu-l în tot acest timp la lumina veiozei.

– Mmmmm! Abdomenul ei deveni cât se poate de plat, lipindu-i-se de coloana vertebrală, în vreme ce palma lui aluneca

din ce în ce mai jos, ridicându-i cămaşa de noapte, iar degetele lui puternice străduindu-se să se strecoare sub dantela lenjeriei intime.

– Nu ştiu, şopti el.

– Cole! Te rog...

– Ai câştigat, iubito! El trase chiloţii în jos, aproape rupându-i, împingâdu-i cât mai jos pe picior, spre tălpile ei, după care începu să o sărute în zonele intime, limba şi buzele lui gustând fiecare centimetru de piele, respiraţia lui fierbinte şi puternică cuibărindu-se în miezul fiinţei ei, din ce în ce mai adânc.

Pe piele îi apărură broboane de sudoare şi înăuntrul ei simţi o durere care se estompa încetul cu încetul. Degetele braţului liber se agăţară de părul lui, în momentul în care fu lovită de primul val al dorinţei, un val năvalnic de plăcere, asemenea unei cascade, fierbinte şi intens. Se arcui, dorindu-şi mai mult, din ce în ce mai mult, iar Cole nu o dezamăgi.

Îi îndepărtă genunchii, după care o apropie mai mult de el, penetrând-o în aceeaşi secundă. Ea gemu, braţul rămas liber înconjurându-i gâtul, cu capul apăsat pe umărul lui musculos, atât de tare, încât abia mai reuşea să respire. Ea îi sărută punctul de joncţiune dintre umăr şi gât, iar el mormăi, mişcându-se din ce în ce mai rapid, pătrunzând din ce în ce mai adânc, după care se lăsă pe spate, trăgând-o deasupra lui, continuând să se mişte, să împingă, să mângâie regiunile cele mai sensibile ale trupului ei. Din ce în ce mai rapid, din ce în ce mai adânc.

Eve, care deja plutea, avu impresia că lumea toată se învârte în jurul ei, o lumea care părea prea mică pentru ei doi.

– Cole, şopti ea, abia fiind în stare să scoată un cuvânt. Oooo, Doamne, Cole... Următorul val o lovi atât de puternic, încât se cutremură, înfiorată până şi în secunda în care îl simţi încordându-se dedesubtul ei, cu câteva clipe înainte de marea eliberare, nu înainte ca el să scoată un strigăt răguşit.

Ea se prăbuşi deasupra lui, rămânând mai departe înlănţuiţi, zăcând alături de el în patul aflat la înălţime, deasupra oraşului. Se simţea minunat lângă el, nedorindu-şi să piardă aceste clipe,

nedorind să lase pe nimeni să se interpună între ei doi, nepermițându-le să-i certe pentru gestul lor.

Cel puțin până la ivirea zorilor.

Vecernia se terminase de mult, iar luna se înălța deasupra zidurilor mănăstirii. Stelele străluceau pe toată bolta cerească. De obicei întunericul nopții o învăluia pe Sora Rebecca precum giulgiul lui Iisus. Era un moment care-i dădea putere, calmând-o, atunci când căuta singurătatea grădinii, reflectând la ziua ce tocmai se încheiase și rugându-se pentru cea care urma. Ca Maică Superioară, simțea că pe umerii ei apăsa o mare responsabilitate, dar și multe lucruri fără prea mare însemnătate.

În aer plutea un parfum de magnolie și de pin, noaptea era calmă, cu excepția țipetelor ritmice ale unei bufnițe care stătea învăluită și ascunsă în întuneric. Adesea, stătuse aici, pe marginea fântânii, urmărind cum apa țâșnea, pentru a cădea apoi deasupra statuii care reprezenta un înger, sperând că astfel va reuși să-și spele propriile păcate.

O, așa se și întâmplase.

Dar fuseseră prea multe secrete.

Prea multe păcate.

Și curând, întreaga ei perfidie fusese demascată.

– Iartă-mă, șopti ea, făcându-și semnul crucii în dreptul sânilor, degetele ei atingând ușor lanțul de la ochelari. Era obosită, o extenuase lupta care dura de peste optzeci de ani. Venise vremea să se ducă unde-i era locul, acasă. Dar, mai întâi, desigur, trebuia să se confeseze, mărturisind acele păcate pe care nu le dezvăluise; ah, cu atâția ani în urmă.

Se ridică, auzind genunchiul bătrân cum trosnește, îndreptându-se cu mișcări țepene spre ușa rămasă întredeschisă, pentru a lăsa să pătrundă înăuntru briza răcoroasă a nopții. Înaintă cu greutate de-a lungul coridorului, acolo unde becurile fuseseră lăsate aprinse, dar cu o intensitate scăzută, amintind de lumânările care fuseseră, odată, singura sursă de iluminare a acestor coridoare.

Ușa capelei scârțâi în momentul în care o întredeschise, iar

ea își aminti că va trebui să-l roage pe îngrijitor să ungă balamalele. Se îndreptă spre naos, traversând aleea principală, care ducea spre spațiul din jurul altarului, sprijinindu-se cu mâna de fiecare șir de bănci pe lângă care trecea.

Era un lăcaș mic și, în ciuda podelelor reci de marmură și a tavanului aflat într-o stare nu tocmai bună, a ferestrelor impunătoare, capela era, totuși, un loc primitor, unde Sora Rebecca găsise întotdeauna singurătate și alinare. Orele pe care și le petrecuse stând în genunchi, rugându-se, trecându-și ușor degetele peste mărgelele rozariului șlefuite de vreme, erau prea multe pentru a le putea număra, dar, în seara asta, în locul serenității apăruse neliniștea.

Știa bine de ce.

Terrence Renner era mort.

Omorât de un biet suflet netrebnic, care-l înjunghiase cu cuțitul, dacă putea da crezare veștilor din presă. Sora Rebecca îl cunoscuse bine pe doctorul Renner, pe vremea când fusese angajata spitalului. Era un bărbat arogant, care se lupta cu propriii lui demoni, dar de aici până la a fi ucis? Să i se taie gâtul cu brutalitate?

Ridicând ochii spre crucifix, spre chipul liniștit al lui Iisus, spre coroana însângerată de spini, își făcu semnul crucii, după care se așeză pe bancă. Rugându-se, cercetându-și sufletul, simți cum negura se prelinge în adâncul ei, înțepenind-o. Existase o vreme când crezuse că tot răul rămăsese în urmă, că spitalul va fi închis și apoi dărâmat, în locul lui fiind construit un centru modern de asistență socială. Cu naivitate, își imaginase că scandalurile și secretele care circulaseră pe coridoarele azilului vor fi îngropate odată cu resturile acestuia, nefiind niciodată dezvăluite, scoase la lumină.

Dar visurile ei fuseseră spulberate, poliția amânând pe termen nedefinit demolarea spitalului. Din cauza acelor nelămuriri legate de moartea lui Faith Chastain, cu toate că biata femeie cu mintea tulburată murise de peste douăzeci de ani.

– Tată, iartă-mă, șopti ea.

În liniştea nopţii, auzi clopotele capelei care anunţau o nouă oră.

Miezul nopţii.

N-avea de ce să mai amâne. Trebuia să meargă în apartamentul ei, cu toate că ştia că somnul nu avea să vină, ca şi data trecută.

Aşa se întâmplă când ai ceva pe conştiinţă, îşi reaminti ea. Trecuse aproape un an de la ultimele asasinate în serie. Criminalul, ucigaşul în serie pătrunsese şi în spaţiul acesta sacru.

Odată ce el fusese deconspirat, Sora Rebecca sperase că îşi va găsi, în sfârşit, liniştea sufletească. Eliberându-se astfel de durerea trecutului.

Dar bineînţeles că speranţa ei fusese zadarnică.

Poliţia ridicase, în cele din urmă, sigiliile, lăsând „A noastră Doamnă a Virtuţilor" cu reputaţia pătată, în vreme ce bucăţile de bandă galbenă fluturau şi acum în bătaia vântului, ca o amintire a atrocităţilor petrecute aici. Dar cele care persistau cu adevărat erau amintirile, amintirile care o bântuiau.

Sora Rebecca se rugase ca scandalul să ia sfârşit odată şi odată, dar, în adâncul sufletului, ştia că asta nu se va întâmpla niciodată. Şi acum, cu noile asasinate, a cărei victimă nu fusese doar doctorul Renner, ci şi Royal Kajak, amândoi având legătură, în trecut, cu „A noastră Doamnă a Virtuţilor", se dovedise că cele mai mari temeri ale sale se adeveriseră.

Se înfioră acolo, în biserică, o nouă premoniţie strecurându-i-se în suflet. Îşi dădu seama că regatul terorii, care ţinuse strâns legată atât de multă lume de clădirea în ruină a vechiului azil, era departe de a lua sfârşit. Perioada aceea de linişte, care durase doar câteva luni, fusese doar o amăgire, o scurtă perioadă de pace care să-i inducă în eroare pe cei implicaţi; proverbialul calm dinaintea furtunii.

Distrusă de cele două asasinate pline de violenţă.

Fără îndoială, răul bântuia din nou în libertate, sub o nouă formă.

Numai că răul acesta era mai groaznic decât cel dinainte.

– Dumnezeu să fie mereu alături de noi, şopti ea, simţind că-i îngheaţă sângele în vene.

Oare trebuia să se ducă la poliţie?

Să le spună ce ştia?

Secretul pe care ea îl păstrase de aproape treizeci de ani.

Dumnezeu o să-i spună ce avea de făcut. Ea trebuia doar să se roage, să creadă în El.

– Tată Ceresc, te rog, te rog, îndrumă-mă, şopti ea, îngenunchind înainte de a ieşi din capelă, traversând din nou interiorul mănăstirii. Trecând pe sub portic, auzi un corb croncănind, ea spunându-şi că nu era vorba de un semn rău, *nu* de heraldicul Lucifer. În afara de asta, nu credea în asemenea idioţenii, credinţa ei era mult prea puternică.

Însă, trecând pe lângă fântână, i se păru că aude foşnetul pielii care se freca de pavaj. Un pas.

La ora asta?

Cu siguranţă că nu.

Probabil că imaginaţia îi juca feste. Grijile o copleşeau.

Totuşi, inima începu să-i bată într-un ritm neregulat, iar ea se uită în spate, cercetând întunericul care nu era luminat de raza palidă a lunii.

Nimic.

Mustrându-se în tăcere, ea îşi continuă drumul, murmurând o rugăciune bine cunoscută, mergând mai repede decât în ultimii zece ani.

– Tatăl Nostru, care eşti în Ceruri...

Se auzi un nou scrâşnet pe pavaj.

Înţepeni. Încercă să-şi ţină respiraţia sub control. Probabil că era pusă la încercare.

Răsucindu-se, nu zări pe nimeni. Nimic. Doar florile agăţătoare care se legănau în bătaia vântului...

Zări cu coada ochiului o umbră fugară, care apăru pe neaşteptate.

– Cine-i acolo? şopti ea, simţind cum pielea i se înfioară, în vreme ce plămânii i se contractară brusc. Arată-te! Oare îşi

imaginase? Era un simplu joc de umbre şi lumini? O înşelase vederea, privind din lateral? Înfrângându-şi teama, vârî mâna în buzunar, strângând între degete mărgeluşele rozariului.

Nu-ţi fie teamă, Domnul e cu tine!

Se întoarse spre intrarea mănăstirii. Îşi imaginase totul. Era o bătrână proastă, a cărei vină era aceea că nu mai judeca bine.

În secunda aceea, el îşi făcu apariţia.

Din întuneric.

O umbră imensă şi agilă apăru, pe neaşteptate, în spatele ei.

Era imposibil să faci faţă greutăţii lui, aşa că începu să se îndoaie. Încercă să ţipe, dar mâna mare şi înmănuşată îi acoperi gura.

Nu!

Nu, nu, nu!

Coloana îi trosni, iar el o prinse repede din spate.

Celălalt braţ se arcui în faţa ei. În mâna înmănuşată, se zărea, la lumina lunii, o lamă lungă.

Ajutor! Să mă ajute cineva, vă rog! O, bunule Dumnezeu, te implor!

Îngrozită, Sora Rebecca încercă să strige, să muşte, să se zbată, dar puterea lui o copleşea.

El izbi.

Repede.

Lama pătrunse.

Pătrunse adânc în pieptul ei.

Ea gâfâi, gâlgâi, căzând în genunchi. Mintea începu să i se înceţoşeze, durerea cumplită arzându-i sufletul. Cine era în stare de o asemenea faptă? Încercă să-i zărească chipul, dar era ascuns în întuneric. Vocea o părăsise, aşa că doar îl privi, incapabilă să se mişte, să avertizeze pe cineva de teroarea hidoasă care urma să se dezlănţuie.

El se strecură pe uşa întredeschisă a mănăstirii, în vreme ce ea simţi cum sângele, motorul vieţii, i se scurgea pe pavajul neted şi erodat de vreme.

El nu terminase.

Aveau să urmeze şi alte crime.

Iar secretele pe care ea încercase să le țină ferecate, aveau să iasă la lumină.

Tată Ceresc, iartă-mă, se rugă ea în tăcere, în vreme ce conştiința îi fu întunecată de o ceață densă, *fiindcă am păcătuit.*

Sunetele nopții, apa care se agita uşor, frunzele care foşneau în copaci, bătute de briză, trenul care huruia pe şine, nu departe de acolo, erau acoperite de sângele ce-i bubuia în vene şi de bătaia nebunească şi extenuantă a inimii.

O ucisese pe bătrâna măicuță, exact cum îi ceruse Vocea. Trebuia să o lase acolo, sângerând, în vreme ce el urma să intre în mănăstire, fiindcă i se păruse că aude pe cineva apropiindu-se, pregătindu-se să aibă grijă de intrus, dar coridoarele erau goale. Liniştite. Împietrite.

Asigurându-se că era singur, se întoarse lângă cadavru şi, folosindu-se de degetele femeii, scrise cu sânge pe zidul mănăstirii, după care îşi scoase aparatul pentru tatuaje, incrustând rapid un număr pe fruntea ei. Nu-i plăcea deloc să facă totul în grabă, fără pic de artă. Avea nevoie de ceva mai mult timp, dar nu-şi permitea un asemenea lux. Nu putea decât să-şi tatueze artistic propriul trup.

Termină rapid, după care se îndreptă spre tufişuri, traversând aleea, în vreme ce sângele îi clocotea prin vene. Misiunea lui nu se încheiase; mai avea ceva de făcut, dar Maica Superioară, măicuța care fusese capul acestei mănăstiri, fusese redusă la tăcere.

Spiritul ei plecase spre înalturi.

Dar trupul ei nu avea să reînvie.

Acum trebuia să se pregătească pentru ritual...

Odată intrat înăuntru, cu uşa care rămăsese deschisă în spatele lui, aprinse focul cu toate că noaptea era caldă, dezbrăcându-se, spălându-şi hainele şi cizmele, după care întinse folia de plastic în fața focului. Imediat ce-şi aranjă oglinda în poziția potrivită, se spălă la duş, curățindu-şi atât trupul cât şi mintea. După aceea, gol-puşcă, aprinse încet lumânările, una câte una.

Cu rozariul în mână, se rugă îndelung şi cu râvnă. Apoi, după ce îşi curăţă sufletul, îşi luă ustensilele şi se apucă de lucru.

Alesese cerneală roşie, lucrând în apropierea numărului 101, de-a lungul căruia pielea era cojită. Cu grijă, îşi tatuă un nou număr, unul atât de asemănător cu celălalt, de-ai fi zis că erau identice. Numărul 111 pentru Sora Rebecca. Îndată ce se declară satisfăcut de înfăţişarea noului număr, porni aparatul, urmărind cum curge cerneala de culoare roşie. Simţi prima pişcătură a acelor, strângând din dinţi, făcând o grimasă, dar durerea era însoţită întotdeauna de sentimentul de plăcere, era o anumită seninătate care însoţea chinul acela.

În privinţa Maicii Superioare, ea nu avea să fie reînviată, ooo, nu! Sufletul ei negru se îndrepta direct spre iad.

Acolo unde-i era locul.

21

Telefonul sună la ora patru şi jumătate. Montoya deschise un ochi împăienjenit, mormăi şi, răsucindu-se, îndepărtându-se de trupul gol şi fierbinte al lui Abby, apucă telefonul mobil.

– Montoya, mormăi el, cu voce joasă, aproape gutural din cauza somnului. Afurisitul de pisic, care se strecurase în pat în timpul nopţii, mieună şi o zbughi în altă parte.

– Am mai primit una. Bentz părea enervat fiindcă fusese trezit.

– Adică? Dar el ştia. În momentul în care se ridică în capul oaselor, realiză despre ce era vorba.

Abby mormăi, se răsuci pe partea cealaltă, frecându-se la ochi.

– Ce s-a mai întâmplat? Hershey, un alt vizitator nocturn, care reuşise să doarmă, nu se ştie cum, între Abby şi marginea patului, ridică o secundă capul, după care îl lăsă din nou pe labe.

– O nouă crimă, care seamănă cu celelalte două, îl informă Bentz. Numai că, de data asta, e vorba de o călugăriţă.

– O *călugăriţă?*

– Sora Rebecca. Maica Superioară a...

– Mănăstirii „A noastră Doamnă a Virtuţilor", încheie Montoya, alungându-şi picoteala sau gândul la partida de amor cu Abby. Vorbise de câteva ori cu Sora Rebecca Renault, simpatizând-o pe bătrânica aceea minionă, care trecuse binişor de optzeci de ani. Doamne Sfinte, cine să vrea să o ucidă? Dădu la o parte aşternuturile subţiri, căutându-şi perechea de blugi pe întuneric.

– Poliţistul care a răspuns a spus că avea gâtul tăiat şi că avea un tatuaj pe frunte. Diferit, totuşi. De data asta, era vorba de numărul o sută unsprezece.

– O sută unsprezece? Montoya își trase pe el pantalonii, fără să se mai obosească să îmbrace și boxerii.

Abby apăsă pe butonul veiozei de pe noptieră, camera fiind brusc scăldată în lumină. Ea se ridică în fund, privindu-l cu ochii mijiți. Era palidă, amenințând să aibă o cădere nervoasă dintr-o clipă în alta.

– Ar fi mai bine să mergem la fața locului, spuse Bentz.

– În cinci minute sunt gata.

– Ajung la tine în trei minute.

Montoya închise telefonul.

– E vorba de Maica Superioară. A fost ucisă ca și ceilalți doi, îi comunică rapid lui Abby, care-și luă cămașa de noapte și o vârî pe cap. Fața ei frumoasă devenise cât se poate de sobră, ca împietrită, șuvițele ei cârlionțate căzându-i peste ochi.

– Nu, șopti ea, clătinând din cap. Nu pot să cred. Nu Sora Rebecca...

– Îmi pare tare rău, zise el, pe bune.

Ea înghiți cu greu, cu ochii plini de lacrimi. Ridică fața spre Montoya, o parte din șocul și durerea ei transformându-se în furie.

– Nu înțeleg. De ce?

– Da, de ce? repetă el, supărat. Aruncă o privire în jur. Unde naiba mi-e portofelul?

– Acolo. Abby arătă spre măsuța de toaletă. Montoya își luă portofelul, legitimația și cheile, după care își îmbrăcă repede cămașa.

– Prinde-ți-l pe individul ăsta, zise Abby, în vreme ce el își încălța pantofii. Vorbesc serios. Prindeți-l.

El îi întâlni privirea încărcată de furie, iar ea se dădu jos din pat, venind spre el, foarte atrăgătoare, somnoroasă, de-a dreptul irezistibilă.

O sărută apăsat pe buze, pentru ca ea să știe că, fie ce-o fi, o considera o femeie pe cinste.

– Așa voi face. Pun eu laba pe nemernicul ăsta. O pocni afectuos peste fund. Hai, fuguța în pat!

– Nu pot să mai dorm.

– O să te sun mai târziu.

– Bine. Ea cască, aşezându-se pe marginea patului, căutându-şi papucii.

Montoya ieşi din dormitor, traversând în grabă coridorul scurt, trecând pe lângă peretele despărţitor din plastic montat în sufragerie. Îşi luă haina din cuierul de lângă uşă, auzind paşii căţeluşei ţăcănind pe podea, Hershey dorind să o zbughească afară pe lângă el. Nu avea timp pentru ea în dimineaţa asta. Abby trebuia să se ocupe de ea.

Oprindu-se afară, închise uşa în urma lui, traversând apoi peluza. Maşina poliţiei apăruse deja pe alee. La volan se afla Bentz. Montoya urcă pe scaunul din dreapta, descoperind un pahar cu cafea în dispozitivul special.

– Cum reuşeşti? întrebă el, luând paharul şi sorbind din cafea.

– Am luat-o de la un magazin non-stop. Bentz ieşi de pe alee, apăsă pe acceleraţie şi porni sirena.

– Ia spune, aşa ca să te plângi, de la ce oră eşti treaz? întrebă Montoya, sorbind puţină cafea caldă şi băgând de seamă părul ud al lui Bentz.

– De ceva vreme, astfel că am avut timp să lucrez puţin la sacul de box şi să fac un duş.

– Şi ai avut timp să cumperi şi o cafea. Montoya se încruntă, în vreme ce începuse să se lumineze de ziuă. Echipa ta matinală m-a enervat rău de tot. Mai luă o înghiţitură, în vreme ce Bentz depăşi o dubiţă cu marfă care era parcată în apropierea unui restaurant, după care coti spre autostradă. Deci, povesteşte-mi cum s-au petrecut lucrurile.

– M-a sunat Sora Odine, de la mănăstire. A găsit-o pe Sora Rebecca în mănăstire.

– La dracu'. Montoya privi afară, la zorii care se iveau, observând că şi la ora aceea traficul spre oraş dădea semne de aglomeraţie, şirul de faruri părând nesfârşit.

– Bănuiesc că presa e deja la curent.

– Nu m-ar surprinde să fie aşa. Bentz îi aruncă o privire rapidă. Dacă nu acum, mai târziu.

– Presa, tu şi Trupele Federale. FBI-ul o să fie, de asemenea, nelipsit. Măcar să preia şi ei o parte din sarcini.

Bentz mormăi ceva în semn de aprobare, traversând un drum care îi scotea din autostradă.

– I-am găsit pe Tweedle-Dee şi pe Tweedle-Dum.

– Pe cine? zise Montoya, enervat. Era mult prea devreme pentru a-i înghiţi jocul de cuvinte.

– Pe cei doi fraţi. Amândoi se află încă în oraş. În dimineaţa asta, ceva mai încolo, am stabilit să ne întâlnim. Vreau să ştiu ce părere au despre scumpul şi bătrânul lor tată.

– Amin. Montoya se strâmbă. Te-au sunat ei? Fiecare în parte?

– La un interval de o jumatate de oră unul de altul.

– Stau împreună?

– Aşa se pare. Şi doamna, Anna Maria, soţia lui Kyle? Nu cred că agreează prea tare chestia asta. M-a sunat de câteva ori, întrebându-mă dacă soţul ei m-a căutat.

– Nu comunică unii cu alţii.

– Cred că-şi doresc ca noi să le dăm cadavrul, ca ei să-l îngroape pe bătrân şi apoi să-i împartă averea.

– Nici măcar nu te-ai întâlnit cu ei, punctă Montoya.

– Aşa mi se pare mie. După genul de întrebări pe care mi le-au adresat, nu cred că l-au iubit prea mult pe Renner.

– Au fost adoptaţi. Ai reuşit să-l localizezi pe tatăl care i-a abandonat?

Bentz clătină din cap.

– Se cercetează încă. Au trecut mai bine de douăzeci de ani.

– Ar fi interesant să vedem ce s-a ales de el.

Bentz îndreptă maşina spre câmp şi spre zona împădurită care ducea spre sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Staţia radio a poliţiei pârâi, iar stelele se stingeau rând pe rând pe bolta cerească, lăsând locul zorilor, Montoya încercând să se concentreze asupra cazului. Mai avusese loc o crimă. La nici cinci sute de metri distanţă de fostul spital.

– Ai idee când vom avea rezultzatul ADN-ului pentru Eve Renner?

– Am sunat-o pe Jaskiel, fiindcă mi-am zis că ea poate avea ceva mai multă influență, în calitate de procuror. I-a rugat să se grăbească, indiferent ce ar însemna asta.

– Mdaa, recunoscu Montoya, încruntându-se pentru sine. E mai bine decât nimic.

Drumul se bifurcă, o parte luând-o spre sanatoriul părăsit, cealaltă spre mănăstire. Când ajunseră la intersecţie, Montoya privi pe geam, nereuşind să zărească azilul.

Dar acesta era la locul lui.

Iar el realiză, instinctiv, că ultimele asasinate aveau legătură cu clădirea aceea şi cu secretele pe care zidurile ei le ascundeau.

Zeificat!

Vocea îi promisese că va fi zeificat, după ce-şi va îndeplini toate sarcinile.

El continuă să conducă prin noaptea fără stele, cu sângele pulsându-i aprig prin vene, simțindu-şi pulsul în creier. De-abia dacă reuşea să zărească farurile maşinilor care se apropiau din direcția opusă. Nu, în mintea sa, se repeta iar şi iar sacrificiul pe care-l făcuse. Simțise teama călugăriței, observase teroarea ce apăruse în ochii ei, în secunda în care-l recunoscuse, simţise supunerea ei, fiindcă ştia că nu avea cum să scape de voia lui Dumnezeu.

Sora Rebecca.

Călugărița.

Maica Superioară.

Strânse cât putu de tare de volan, cu palmele transpirate în mănuşi. O grămadă de insecte erau împrăştiate pe parbrizul maşinilor, iar el o porni spre nord-est, pe autostrada care îl ducea departe de New Orleans.

Era nervos.

Baton Rouge nu era teritoriul lui obişnuit de vânătoare, iar All Saints College îi era total necunoscut. Îşi cunoştea însă următoarea victimă, pentru că mincinoasa, cea care făcea pe inocenta, se afla acolo.

Dumnezeu îi spusese unde se afla.

Ce făcea ea.

Cum anume s-o răpească.

Trebuia să fie încrezător.

– Niciodată să nu te îndoieşti, să nu te îndoieşti, să nu te îndoieşti... rosti el în şoaptă, calmându-se, folosind formula sacră care-i alunga toate îndoielile.

Dumnezeu îi spusese să rostească fraza aceea ori de câte ori simţea că Satan voia să-l abată de la calea cea dreaptă...

– Niciodată să nu te îndoieşti... niciodată... niciodată să nu te îndoieşti...

Zări ieşirea spre Baton Rouge, în vreme ce pe GPS-ul său apăru ultima destinaţie, campusul universitar.

Schimbase camioneta, astfel încât nimeni – vreun alergător întârziat, vreun idiot care-şi plimba căţelul, vreun puştan de la colegiu care se cherchelise şi acum se întorcea la cămin – să nu observe ceva ieşit din comun, cum ar fi petele de sânge de pe costumul lui special din neopren.

Exact cum îl sfătuise Vocea, se îndreptă spre porţile de la intrarea principală de la All Saints. Existând riscul de a da nas în nas cu un paznic, îşi parcă maşina în spatele unui atelier abandonat, ale cărui ferestre fuseseră astupate cu plăci din lemn, pompe de uscare şi o placă pe care era indicat preţul benzinei, sub un dolar galonul, probabil o glumă proastă a vreunuia, fiindcă benzinăria aceea, care avea şi service, fusese închisă de foarte mult timp.

Din fericire, drumul cotea undeva, la capătul campusului, aşa că nimeni nu-l băgă în seamă, când traversă rapid peluza. Purta un costum de jogging, cu o canadiană cu câteva măsuri mai mari, pentru a ascunde rucsacul din spate, uneltele şi armele. Oricine l-ar fi văzut traversând printre stejarii bătrâni, ar fi crezut că e un domn ceva mai corpolent, care voia să dea câteva grame jos, înainte de a-şi începe ziua de lucru.

Mănăstirea aceea mică se afla tot în incinta campusului, departe de curte, de bibliotecă şi de spaţiile în care se ţineau prelegerile. El nu privi nici în stânga, nici în dreapta, continuându-şi

joggingul, parcurgând culoarul pe care-l ştia dintotdeauna. Ajungând în curtea mănăstirii, se opri, se aplecă cu palmele înmănuşate pe genunchi, trăgându-şi sufletul, după care privind atent la spaţiul din jurul său şi observând că nu era nimeni acolo, escaladă gardul, o treabă simplă pentru o persoană atletică, ce ştia să-şi susţină propria greutate. Cărămizile de pe coama zidului aveau o îmbinare perfectă, iar punctele de sprijin, în clipa în care ajunse la capătul zidului, erau un şir de ţepuşe de fier forjat, care tăiau avântul celor care ar fi vrut, fie şi din distracţie, să treacă dincolo de gard, sprijinindu-şi palmele de zidul neted, arcuindu-şi trupul şi sărind, făcând un salt prin aer. Ateriză cu agilitatea unei pisici pe cealaltă parte a zidului.

Ce uşor fusese.

Acum urma partea cea mai grea.

Spera că Vocea cunoştea programul Sorei Vivian.

Nu te îndoi, Dumnezeu e cu tine, rosti el în gând, sperând că Vocea îi va vorbi, ghidându-l. Bineînţeles, nu era să fie. Dumnezeu îi vorbea doar atunci când EL voia aceasta. Părea că se întâmpla doar noaptea târziu, când stătea întins în patul lui –, când nu reuşea să adoarmă, vocile acelea enervante zumzăindu-i prin creier – atunci se pare că-l vizita Dumnezeu, Vocea sfătuindu-l şi îndrumându-l.

În mănăstire era mai întuneric decât în campus, dar ochii lui se adaptară, având luna drept îndrumător, urmând harta construită în minte, ocolind o clădire care era acoperită cu viţă-de-vie, traversând o curticică şi dincolo de o poarta părăginită, traversând grădinile cu vegetaţie bogată.

Se uită la ceas. Cadranul luminat arăta patru şi patruzeci de minute. Trebuia să mai aştepte douăzeci de minute, după care încă zece, până la a pune în aplicare planul atât de complicat al lui Dumnezeu. Se ascunse după un stâlp înalt, rugându-se să-i dea putere, cerând să fie înţeles, implorând ajutorul Domnului, rugându-l pe Tatăl Ceresc să-i arate calea... cu toate că gândul său era la Eve. Bineînţeles că după ce va termina aici, Dumnezeu va...

Bang!

Inima stătea să-i pocnească în piept. După care îşi dădu seama că erau clopotele care anunţau ora cinci.

Bang!

Era gata. Cuţit, frânghie, băutura şi, dacă era necesar, pistoletul, le avea pe toate la îndemână.

Bang!

Îşi părăsi ascunzătoarea de după stâlp, privind, aşteptând.

Bang!

Văzu o siluetă întunecată apropiindu-se, mergând repede, cu capul plecat. Era minionă. Fragilă. Era mai uşor decât prevăzuse.

Femeia găsi un loc pe una din bănci, murmurând blând, frământând în palmă rozariul, în vreme ce el se strecură uşor pe la spatele ei, printre plantele înalte şi umbroase.

Bang!

Pocnetul morţii. El făcu un salt înainte, aruncându-i garoul mic în jurul gâtului. Ea se sufocă, începu să se zbată, în timp ce degetele se agitau disperate în jurul gâtului, încercând să înlăture frânghia, trupul ei părând mai puternic decât lăsa să se ghicească veşmântul de călugăriţă. Rozariul căzu pe dalele netede ale grădinii; căzu apoi şi cărticica de rugăciuni. Coloana i se îndoi, trăgând-o în spate. Încercă să ţipe, să-l îndepărteze, să se salveze, luptându-se din toate puterile.

Dar ea, călugăriţa asta micuţă, Sora Vivian – „Viv“, cum i se spunea – nu-i putea face faţă. Nu avea cum.

Strâmbându-se ironic, el strânse şi mai tare frânghia, muşchii braţelor lui îndoindu-se, în timp ce ea devenea din ce în ce mai moale, nefiind în stare să se mai zbată.

Se simţi puternic. La fel ca un Dumnezeu, o duse la un punct limită, în întunericul conştiinţei adormite, după care o luă în braţe şi abil, o purtă cu uşurinţă pe scara de incendiu, scoţând-o din grădină şi trecând apoi de poarta principală. Aici urma partea cea mai complicată.

Dacă-l vedea cineva, trebuia să scoată arma şi s-o folosească, ceea ce va crea, sigur, complicaţii, de care nu voia să aibă parte.

Se mişcă abil prin zonele umbrite, ferindu-se de becurile de supraveghere, ascunzându-se de câte ori avea impresia că aude paşi, intrând imediat pe o alee în secunda în care o maşină de gunoi trecu pe lângă el, făcându-i semn cu farurile.

Transpiră puternic, speriat şi obosit.

Captura lui era, la rândul ei, o nouă încântare.

Ea urma să fie reînviată.

Dar numai pentru scurtă vreme.

După care urma să moară şi ea, desigur.

Kristi coborî din pat, mormăind. Era prea devreme ca să se trezească. Nici măcar nu se luminase de ziuă, dar nu avea altă soluție, nu dacă voia să rămână în formă, cu un trup bine antrenat. În afară de asta, avea nevoie de o refulare, care să o ajute să se pregătească mental pentru orele ce vor urma, preluând apelurile şi plângerile celor care sunau la Gulf Auto and Life.

– Ce porcărie, zise ea cu voce tare, dându-se jos din pat şi mergând la dulapul unde geanta pentru sport era deja pregătită, înăuntru aflându-se treningul special care o ajuta să transpire şi aparatul pentru antrenament. Clubul la care îşi făcea exercițiile era un loc cam sordid, dar avea o piscină de dimensiuni olimpice întotdeauna curată, iar la ora asta atât de matinală, ea avea un loc liber, numai al ei. Dacă schimba rutina zilnică, înotând mai spre prânz, piscina ar fi fost mult prea aglomerată şi, oricum, îşi dedica orele care urmau după programul de lucru lecturii, urmărind filme polițiste la televizor sau scriind la propriile sale proiecte. Vânduse deja două povestiri polițiste unei reviste, dar nu putuse rezista ofertei editorului de a scrie câteva poveşti de viață în stilul lui Nancy Drew, fiind foarte clar că era fiica unuia dintre polițiştii-anchetatori din New Orleans. Editorul încă credea că fata va reuşi să-l atragă pe tatăl ei în această aventură a scrisului, oferindu-i amănunte despre nişte cazuri pe care ea urma să le transforme în poveşti.

Mda, mă rog.

Aruncă cât colo bluza largă marca New Orleans Saints,

punându-şi repede sutienul, un tricou şi perechea de pantaloni scurţi. După aceea, merse la toaletă, se spălă pe faţă, îşi legă părul, făcându-şi un coc mic pe care îl fixă repede în creştetul capului, apoi făcu câteva întinderi, pentru a-şi pune sângele în mişcare. După ce încălţă pantofii uşori, îşi agăţă rucsacul pe umăr. În micul rucsac de pânză erau îngrămădite un rând de haine curate, tenişii şi tot ce mai avea nevoie pentru un program susţinut de exerciţii, care să o ajute în lupta cu kilogramele în plus.

Luând o sticlă de apă din frigiderul mic, aruncă o privire pe scanner-ul poliţiei, aşezat pe biroul ei, în drumul spre uşa de la intrare. Tatăl său nu fusese de acord ca ea să cumpere toate aceste echipamente, cu care să asculte şi staţia radio a poliţiei, dar ea nu ţinuse cont de acest lucru. După părerea ei, banii, apartamentul şi proiectul îi aparţineau.

Cât despre apartament... Privi în jur, încruntându-se. Îşi lăsase hainele împrăştiate peste tot, podeaua trebuia curăţată, chiuveta era plină cu pahare şi ceşti care trebuiau spălate, iar duşul – scârbos, cum arăta! Dacă Olivia, mama ei vitregă, i-ar face o vizită, ar leşina, cu siguranţă. Ea nu era o „maestră" în problema treburilor casnice, dar până şi Kristi ştia că înainte de a se aşeza la birou, trebuia să facă o curăţenie generală. Din fericire, apartamentul ei era destul de mic. Staţia radio a poliţiei începu să emită diverse rapoarte, chiar când Kristi deschise uşa. Auzi această propoziţie: „la mănăstirea A noastră Doamnă a Virtuţilor", şi rămase locului. O parte din poliţişti vorbeau, după care ea recunoscu vocea tatălui ei. Era vorba de o crimă. Un asasinat.

Rectificare, adică *încă o crimă.*

Kristi intră din nou în studio, lăsând uşa să se închidă încet.

Simţi un fior care o gâdila uşor. *Aceasta* era povestea. Indiferent de părerea tatălui ei. Crimele care se petrecuseră şi care avuseseră legătură cu sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor" reprezentau subiectul perfect. *Perfect!*

Renunţă la ideea de a mai merge la sală în dimineaţa aceasta. Exerciţiile fizice puteau să mai aştepte. În plus, până când trebuia să plece la serviciu, mai erau trei ore. Avea timp suficient să se

ducă până la mănăstire, să se întoarcă, să facă un duş rapid şi să plece fuguţa la slujbă. Tatăl ei cu siguranţă avea s-o strângă de gât, dar cu grămada aceea de reporteri, care precis se adunaseră deja acolo, o să reuşească să se strecoare exact în miezul lucrurilor. El nu o ajuta deloc, deloc... momentan. Avea de gând să schimbe lucrurile cât mai repede. Deja avea un „om de legătură" la secţie, un băiat descurcăreţ, care după doar câteva păhărele, putea fi convins să dea nişte informaţii. Adevărul era că el încerca să ajungă în patul ei, iar acest lucru era cunoscut de amândoi, dar, chiar şi aşa, el mai „scăpa" câte ceva.

Dacă tatăl ei nu se ţinea de cuvânt, şi probabil că nu avea s-o facă, putea conta pe amicul ei.

Deocamdată, totuşi, trebuia să se ducă la locul faptei, să obţină informaţii de primă mână. Acolo urmau să fie multe care tv şi o mulţime de povestitori. Iar ea era fiică de poliţist, antrenată să observe ce se petrece în jur. Tatăl ei se dovedise mereu mult prea protector, obligând-o să fie atentă la tot ce se afla în jurul ei, fiind mereu pregătită pentru un potenţial atac sau pentru o posibilă răpire. El îi plătise cursurile de auto-apărare, insistând ca ea să alerge, având asupra ei un fluier şi un spray paralizant. Dar insistase mereu ca ea să observe tot, tot ce se întâmpla în jurul ei. Era foarte speriat în privinţa asta, crezând mereu că vreun fost puşcăriaş ar fi putut să se răzbune, răpind-o pe Kristi.

Dar, cum o dovedise şi până acum, ştia să se descurce de una singură.

Dar, de când fusese sechestrată atunci, demult, ea luase mult mai în serios avertismentul tatălui ei, dublându-şi talentul şi eforturile în artele marţiale şi în mânuirea armelor.

Căutând iar în dulap, descoperi o şapcă de baseball marca Marlins şifonată şi o pereche de ochelari de soare. Vârî şapca pe cap, trăgând cât se poate de jos borul acesteia. După care îşi puse ochelarii pe nas.

Privind într-o oglindă, care se afla chiar deasupra biroului, Kristi îşi zise că nu o va recunoaşte nimeni.

Şi dacă o recunoşteau, care era problema?

Trăiau într-o ţară liberă.

Aşa auzise ea, ultima dată, că erau într-o ţară liberă.

Călugăriţa pe jumătate moartă era întinsă în pat, fără veşmântul monahal şi văitându-se abia auzit. Enervându-l. Se trezise din nou şi asta nu era bine. Nu-i zisese Vocea s-o răpească, să o ucidă şi să se descotorosească de ea? Nu-i spusese Dumnezeu că trebuie să-I îndeplinească ca la carte instrucţiunile?

Dar, cu toate acestea, Animatorul improvizase.

El o adusese aici, în cabana asta din pădure, în loc să facă cum îi spusese Dumnezeu.

Iar ea era şi acum în viaţă.

Pentru că el se lăsase dominat de emoţii. În vreme ce era sub impresia primului asasinat, fiind extrem de excitat, hotărâse că era capabil să ia singur decizii, că el era Animatorul care decidea cine va trăi şi cine va muri. Dar asta fusese o greşeală. Dumnezeu avea să fie foarte, foarte furios. Ba chiar nu avea să-l mai aducă la dreapta Sa, zeificându-l. Trebuia să acţioneze repede.

Dumnezeu este Atotştiutor. Şi e furios. De-aia nu-ţi vorbeşte. Deja te-a pedepsit! Nervos, el rămase în faţa şemineului, ultimul număr – 111 – strălucind pe pielea lui, lângă celelalte. Se uită la cuvintele pe care le scrijelise timp de câteva ore pe pielea sa, simţind pişcătura acului, muşcătura primei înţepături. Mai avea şi acum porţiuni de piele cojită, nevindecată.

– Ooo, mormăi ea.

Reînviase.

Revenise de pe prăpastia morţii... doar pentru a cădea iar în uitare, pentru totdeauna. Se gândi să-şi decoreze trupul cu datele ei, dar decise că era obligat să amâne lucrul acesta. Ritualul era mereu acelaşi... Inscripţionarea trebuia să aibă loc după producerea crimelor.

Totuşi, nu de fiecare dată. Tu ai încălcat regula aceea.... Uită-te în oglindă. La imaginea ta. Ce vezi?

El îi văzu numele. *Eve.* Tatuat pe pielea lui, amintindu-şi de ea. Trecu cu degetul peste numele ei, de mai multe ori, imaginându-şi cum acul aparatului pătrundea în pielea ei fermă, punctând-o, din ce în ce mai adânc, din ce în ce mai repede, în vreme ce trupurile lor deveneau unul, în vreme ce el o poseda, făcând-o a lui, fără menajamente şi indubitabil.

Sângele îi bubui în vene. *Eve, Eve. EVE!*

Din cauza ei încălcase regulile, dar... dar călugăriţa aceea nehotărâtă era cu totul altceva.

Se răsuci pe călcâie, observând că femeia se trezise, cu ochii ei mari şi plini de groază, mormăind disperată în spatele căluşului.

– Viv, şopti el, iar ea se făcu mică la lumina flăcărilor, trupul palid fiind înconjurat de un nimb auriu.

Ea clătină din cap, strigând în tăcere:

– Nu.

Într-un fel, îi era milă de ea – păcătoasa – aşa că reveni la altar, îşi luă rozariul, trecându-şi uşor printre degete mărgelele roşii ca sângele. Ochii ei se umpluseră de lacrimi, astfel că începu să clipească des, însă el ştia că era pregătită, în sinea ei, găsindu-şi alinarea în rugăciunile pe care încerca să le rostească.

Imediat după aceea, bărbatul se apucă de treabă.

22

Ce făcuse?

Eve deschise un ochi încețoșat de somn, întorcându-se pe partea cealaltă și așteptându-se să-l găsească pe Cole lângă ea. Parcă momentele în care se iubiseră nu fuseseră un vis. O durea aproape tot corpul, dar nu mai era nevoie să-și aducă aminte că aseară, chiar dacă se afla sub efectul tranchilizantelor, îl sedusese, practic, pe Cole Dennis.

Dar patul era gol, iar ea se lăsă pe o parte, simțind o durere ascuțită în umăr.

Oooo, da!

Chiar asta.

Se uită în jos, măsurându-se. Nu purta decât o bandulieră.

– Grozav, mormăi ea, coborând din pat, surprinzându-și imaginea în oglindă, deasupra măsuței de toaletă. Era mai rău decât își imaginase. Mormăind indignată, luă seama la vânătăi, la părul răvășit, la ochii duși în fundul capului. Aseară, ori avusese parte de câteva ceasuri minunate, ori de unele groaznice.

Prin urmare, unde dispăruse Cole?

Poate că plecase.

Bine. Foarte bine. Nu avea rost să aibă o relație cu el. Asta dacă nu voia să se sinucidă emoțional.

Fii realistă, Eve. Deja ai o relație cu el.

Gândul acesta o duru, iar ea îl auzi pe Cole fredonând o melodie ale cărei note răzbăteau până sus, la fel ca și aroma cafelei. La fel ca pe vremuri. Ca și cum nu ar fi avut parte de ruptura aceea oribilă, fiind gata-gata să ajungă la tribunal, pe vremea când era convinsă că el vrusese să o omoare, în vreme ce el credea că ea avusese o relație cu un alt bărbat.

Şi bietul Roy murise.

– Parcă aş fi personaj de soap opera, zise ea, luându-şi halatul, după care coborî în picioarele goale la etajul doi, unde se încuie în baie, se spălă rapid, înghiţi jumătate din doza de tranchilizante, ştergându-şi apoi părul cu prosopul. Reuşi să traseze o dungă subţire de ruj pe buze şi puţin fard pe obraji, după care îşi îmbrăcă încet halatul, strânse bine cordonul, fiind pe punctul de a-l călca pe Samson când cobora scara.

– Păzea, îl avertiză ea pe pisic, urmându-l apoi la bucătărie, acolo unde şunca sfârâia în tigaie.

Cole era la chiuvetă şi avea tupeul să aibă o înfăţişare zveltă şi sănătoasă.

Turna cafeaua şi pregătea omleta, în vreme ce pe dulap se vedea cum iese aburul din porţiile de omletă cu şuncă.

– Ai fost la cumpărături? întrebă ea, privind cum aparatul de prăjit pâine de la bunica ei dădea afară feliile de pâine.

– La magazinul din cartier. El o privi rapid, zâmbind ştrengăreşte, amintindu-i de noaptea trecută.

Nemernicul!

Dar inima începu să-i facă în ciudă, bubuind ca nebuna. Să-l ia naiba, *ştia ce efect* avea asupra ei, şi profita de lucrul acesta. Chiar şi aşa, în blugii aceia ca vai de ei şi în tricou, cu spatele la ea, ungând feliile de pâine cu unt, el era peste măsură de sexy. Avea nişte blugi cu talia joasă, un tricou întins bine pe umeri şi, din când în când, ea se uita fără să vrea la spatele lui drept şi musculos, la felul cum se mişca tivul bluzei.

– Îţi place ce vezi? întrebă el, fără să se întoarcă cu faţa la ea.

Ea roşi.

– Priveliştea e în regulă.

– Ba chiar mai mult de atât.

– Ce modestie!

El o privi peste umăr.

– Adică? Eu mă refeream la grădină, zise el, arătând cu bărbia spre fereastră, acolo unde se zărea magnolia. Dar surâsul lui leneş îi spunea cu totul altceva.

– Eşti o canalie, ştiai?

– Mi s-a spus şi mai rău de atât. Găsi o ceaşcă, o clăti, după care turnă cafeaua: Cretin, gunoi, jigodie, şi cum vrei tu.

– Avocat?

El râse.

– Da, am auzit şi titulatura asta. Puse puţină frişcă în cafea, după care o aşeză în faţa ei.

– Te străduieşti din răsputeri să fii fermecător, nu?

– Mă comport natural, asta-i tot.

– Da, exact. Ea suflă uşor în cafea, încercând să nu bage de seamă ce bine era să fie acolo, la ea acasă, cu Cole alături. Fusese singură în ultimele nopţi, spunându-şi că exact asta-şi dorea, dar acum nu mai era atât de sigură.

– Cole, în legătură cu seara trecută...

– Hmm?

– Am făcut... o greşeală.

– Cine spune asta? Sexologul poliţiei sau preceptele Kamasutra?

– N-ai haz, zise ea, strâmbându-se uşor.

– Ba e hazliu.

– Nu mă abate din drum, vreau să subliniez ceva.

– Ce anume?

– Nu ne putem comporta ca doi adolescenţi în care urlă hormonii.

El se întoarse cu faţa la ea, cu braţele rezemate de dulap, cu ochii în ochii ei.

– Poate că memoria îţi joacă feste şi poate îţi aminteşti doar fragmente disparate şi învăluite în ceaţă, dar mintea mea e limpede, aşa că, la început am spus „Nu“, dar tu ai insistat.

Ea ridică mâna, amintindu-şi cum se petrecuseră lucrurile.

– Tu m-ai sedus, nu invers. Eu am încercat să fiu nobil, în schimb, tu nu ai avut pic de nobleţe.

– OK, da, ştiu.

– Aşa că, savurează şi tu momentul. Ia-l ca pe o experienţă minunată.

– Dar nu se va întâmpla din nou?

În secunda aceea, el zâmbi.

– Ei, asta nu am cum să promit. Şi, judecând după reacţiile tale din noaptea trecută, nici tu nu poţi s-o faci. Şi să nu încerci să dai vina pe medicamente, da, fiindcă nu mă duci cu aşa ceva. Eu am fost acolo, draga mea, şi aveam mintea limpede. Îmi amintesc totul.

Ea lăsă ochii în jos, simţind cum ceafa îi ia foc.

– Nu-ţi face griji, da? Cred că avem probleme mai mari decât asta.

În acest punct, nu avea cum să-l contrazică.

– Aşa este. Dar, având în vedere ce s-a întâmplat, ar fi mai bine să iau legătura cu avocatul meu şi să-i spun să anuleze ordinul prin care tu trebuia să stai cât mai departe de mine.

– Da, ar fi util. El aşeză sub nasul ei o farfurie în care erau aşezate ouăle cu brânză, cartofii şi feliile de şuncă prăjită. Poftim. Mănâncă.

– Cum, fără pătrunjel? întrebă ea, cu toate că mâncarea arăta de-ţi lăsa gura apă.

– Nu mai aveau la magazin, tocmai îl terminaseră, spuse el, aşezându-şi farfuria pe masă şi întinzându-i ei şerveţelul şi tacâmurile. Nici şerveţele. Doar mere. El arătă spre coşul de pe dulap.

– Te înmoi, îl provocă ea, luând furculiţa, lingura şi cuţitul din mâna lui întinsă.

– Fără îndoială. Acum – el arătă cu degetul spre farfuria ei – mănâncă. După aia o să vedem cine trebuie să sune la poliţie, ca să le spună de păpuşa aceea veche şi de cele întâmplate la sanatoriu.

Ea muşcă din felia de pâine prăjită.

– Nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

– Ştiu. Dar trebuie s-o facem.

– După micul dejun.

– Categoric.

Ouăle se dovediseră delicioase, şunca aburindă şi crocantă,

iar cartofii divini. Eve tocmai decisese că nu-l va lăsa pe Cole să o răsfeţe în felul acesta, în secunda în care sună telefonul.

– Nici nu vreau să ştiu, zise ea, oftând. Dar observând că pe ecranul telefonului era afişat numărul fratelui său, îşi puse o mână în şold. Alo?

– Eve? Sunt Anna. Cumnata ei nici nu era în stare să respire. Ai veşti de la Kyle? El, ah, el nu a fost acasă şi, când l-am căutat la telefon, mi-a spus că e în New Orleans! Respiraţia ei părea inegală, ca şi cum tocmai trăgea din ţigară. Îţi vine să crezi? El nu m-a întrebat nici măcar o dată dacă vreau să-l însoţesc, darămite să mai vină pe acasă să-şi facă bagajul. După toate aparenţele, a plecat în ziua în care ai plecat şi tu!

– Nu ştiam, zise Eve, intimitatea aceea domestică şi plăcută dispărând cât ai clipi.

– A zis că vine la tine... Ţii minte, nu, când ţi-am zis că e interesat de testament? Dacă apare, spune-i să mă sune, da?

– Sigur.

– O să pregătesc câteva lucruri pentru drum, nu doar pentru mine, ci şi pentru nesimţitul ăsta fără seamăn. Plec peste câteva ore şi ajung şi eu acolo mai pe seară, depinde de trafic. Dar, te rog, roagă-l pe Kyle să-mi dea un telefon.

– Dacă vorbesc cu el, îi spun.

– Mersi. Anna Maria oftă lung. Nu e cazul să-ţi spun că noi doi avem nişte probleme, dar, spre deosebire de fratele tău, eu cred că cel mai bine ar fi să le înfruntăm, nu să le evităm. Uite, am un alt apel... Spune-i lui Kyle să mă sune, te rog. Te iubesc, pa!

Ea închise, iar Eve rămase cu telefonul în mână.

– Cumnata mea, zise ea, aşezând telefonul în furcă. Fratele meu e în oraş. Cred că nu s-a întors acasă de când a plecat din Atlanta.

– De ce?

– Anna Maria nu mi-a spus, dar crede-mă, eu am renunţat de mult la a încerca să înţeleg ce se petrece în familia mea.

El mârâi.

– Bine ai venit în club! Acum cred că a venit vremea să sunăm la poliție și să le spunem ce am descoperit. El luă rucsacul, scoțând de acolo dosarul care conținea datele despre Faith Chastain. După ce ne uităm peste astea.

Eve aprobă mai mult decât încântată, după care împinse scaunul, scotocind cu brațul nevătămat în câteva sertare, scoțând de acolo două carnețele și două creioane.

– Bănuiesc că poliția va dori să păstreze documentele. Bătu cu degetul în dosar.

După care se reașeză la masă, începând să citească, iar el reumplu ceștile cu cafea și își trase un scaun lângă al ei.

Era ciudat să citești toate însemnările acelea, unele bătute la mașina de scris, altele olografe, toate referindu-se la o femeie care suferise câteva căderi psihice, care se luptase cu depresia și care se pare că avusese halucinații. La dosar, existau însemnări ale asistentelor, psihiatrilor, psihologilor și chiar ale preoților. Dar pe nicăieri nu se pomenea de sarcină sau de naștere.

– Poate că nici nu este adevărat, zise Eve, clătinând din cap. Adică, chiar să fiu fiica lui Faith Chastain?

Înainte de răspunsul lui Cole, se auzi soneria de la intrare.

– Aștepți pe cineva? Cole o pornise deja, încălțat doar în șosete, spre ușă.

– La opt și jumătate dimineața? întrebă ea, venind în urma lui. Nu prea cred. Nu, așteaptă! Anna spunea că Kyle vine încoace.

– Cred că a ajuns, zise Cole.

Ea băgă capul pe după el, zărind prin geamul îngust care flanca ușa pe fratele ei mai mare. Mare și sobru, el o privi cu ochii aceea ce păreau că nu știu să zâmbească.

Inima ei se prăbuși în gol.

– Și nu e singur, zise Cole, cu un ton ferm și rece.

Eve îl zări și pe celălalt frate, pe Van, care stătea deoparte, cu tenul lui bronzat ŕ la Arizona, trăgând dintr-o țigară și părând agitat ca un leu în cușcă.

Frații ei.

Aici.

În secunda asta.

Pe neaşteptate, dimineaţa asta prevesti ceva de rău augur.

– Nu comentăm, zise Bentz, trecând prin dreptul unui reporter, în vreme ce încerca să ajungă la maşina poliţiei. Locul de producere a asasinatului, încercuit şi cercetat cu mare atenţie, arata exact aşa cum se aşteptase, lui făcându-i-se, ca de obicei, greaţă în clipa în care dăduse cu ochii de cadavru, care zăcea şi acum în curte, în timp ce pe perete erau scrise cu sânge numerele acelea, iar femeia avea scrijelit pe frunte tatuajul acela straniu, care-i pătase veşmântul alb.

El reuşise să păstreze în stomac cafeaua băută de dimineaţă, adresând câteva întrebări înainte de a descoperi că recorderului său i se consumaseră bateriile.

Ideea era că Sora Odine, mergând la capelă, descoperise cadavrul Maicii Superioare. Sunase la 911 şi, fiindcă făcuse cunoştinţă cu el cu ocazia cazului precedent, îi telefonase şi lui Bentz. Un ajutor al şerifului ajunsese la mănăstire şi imediat ce raportase asasinatul, Bentz fusese sunat pentru a doua oară, chiar în momentul în care se apropia cu maşina de mănăstire.

Găsi un set de baterii în maşină, după care se întoarse la locul faptei. Presa se înghesuia prea tare, aşa că ţipă la vreo doi poliţişti să-i ţină cât mai departe pe reporteri, cameramani, curioşi, procedând la fel şi cu maşinile parcate în şir lung, pe proprietatea lăcaşului de cult. Zorii se iviseră deja, ziua anunţând să fie una toridă. El deja transpirase.

De el se apropie un alt reporter, o femeie zâmbăreaţă, în jur de vreo treizeci de ani, cu părul coafat ca pentru o petrecere şi cu o privire inteligentă.

– Domnule poliţist, fiţi amabil vă rog, aş vrea să-mi acordaţi un minut. În ultima perioadă, în oraşul nostru au avut loc trei asasinate, toate identice şi având legătură cu campusul „A noastră Doamnă a Virtuţilor“. Îmi puteţi spune câte ceva despre legătura dintre cele trei crime? Avem un nou ucigaş în serie care bântuie în libertate pe străzile oraşului?

Bentz se opri în fața obiectivului camerei de filmat.

– De data aceasta, nu am nimic de comentat. Dar sunt sigur că agentul nostru de la Relații cu Publicul vă va oferi, ceva mai târziu, o declarație. Până atunci, chiar nu am nicio declarație de făcut.

– Dar publicul are dreptul să știe ce se întâmplă.

– O să primiți o declarație oficială. El își continuă drumul, fără a-i oferi reporteriței niciun răspuns. Încercă să-și păstreze calmul, dar grămada aceea de reporteri și nefericiții aceia de trecători, gură-cască care savurau momentele de la locul faptei, ori de câte ori avea loc o crimă, îl enervau întotdeauna.

– Ține-i la distanță, îi zise el unui ofițer, arătând cu mâna spre reporteri și spre mulțimea de curioși. Cu coada ochiului, zări o femeie subțirică, ce purta o șapcă de baseball, care i se părea cunoscută. Se uită ceva mai atent și observă că fiica lui stătea în mijlocul unui grup de privitori. Ea se uita în direcția lui, dar, în secunda următoare, se întoarse cu spatele.

Ce dracu' era în capul lui Kristi? Dacă n-ar fi fost atât de ocupat, s-ar fi dus direct la ea, în mulțime, spunându-i să plece acasă, la lucru, oriunde, numai *să plece* de-acolo. Dar, pentru moment, era foarte ocupat.

Doamne, ce harababură!

Bentz trecu de porți, după care porni pe o alee care ducea direct la mănăstirea propriu-zisă. În grădină, Bonita Washington se mișca cu grijă în spațiul în care se produsese crima, purtând niște mănuși speciale și material de protecție peste pantofi.

– Crima asta va frânge multe inimi, rosti Washington, făcând semn spre trupul fragil al călugăriței. Santiago, să nu uiți să fotografiezi și tatuajul de pe fruntea ei.

Inez Santiago, cu părul lung, roșcat, se apropie ceva mai mult de cadavru, făcând o fotografie.

– Să aveți grijă de locul acesta, domnilor polițiști. Mai avem multe informații de adunat, îi avertiză Washington.

Montoya era la fel de ursuz.

– Cunoaștem regulile. Voiam să vedem și noi ce se petrece

pe aici. El se uită spre ea, iar Bentz îi observă maxilarul încordat şi buzele care deveniseră o linie lungă şi subţire. El avea o legătură aparte cu Ordinul măicuţelor, care păstraseră tradiţia veşmintelor lungi, deşi Vaticanul devenise mult mai înţelegător şi liberal în privinţa vestimentaţiei.

– Nu vrem cu toţii asta? îl apostrofă ea, apropiindu-se de doi dintre tehnicienii săi.

– Santiago, Tennet, cum stăm?

Santiago făcu o nouă fotografie.

– Mai am câteva minute.

A. J. Tennet, care era de cele mai multe ori asistentul celor din echipa medicală, arătă către probele colectate.

– Am probele de sânge.

– Ai mare grijă de ele.... Nu vreau să ne acuze cineva că am pierdut dovezi incriminatorii, adăugă Washington, reamintindu-le tuturor ce se întâmplase în cazul Royal Kajak.

Tennet rânji.

– N-au cum să scape.

– Bravo.

În timp ce tehnicienii îşi vedeau mai departe de treabă, Montoya şi Bentz cercetară cu de-amănuntul grădina lăcaşului de cult, locul unde Sora Rebecca Renault îşi pierduse viaţa. Greierii cântau, o broască orăcăia, iar fântâna bolborosea, în vreme ce ziua lua încet-încet locul nopţii. Dacă nu ar fi fost cadavrul şi dalele pătate cu sânge, locul acela ar fi avut o înfăţişare idilică, un lăcaş plin de pace, o zonă de odihnă şi relaxare.

Dar acestea erau alungate pentru totdeauna.

– Ce misiune a dracului de urâtă avem uneori, mormăi Montoya.

Bentz se uită pieziş din cauza soarelui care îşi trimitea razele fix deasupra zidurilor mănăstirii.

– Nu uneori, îl corectă el. Mereu.

Mai petrecu câteva minute acolo, cercetând zona, încercând să reconstituie felul în care ucigaşul pătrunsese înăuntru, cum o luase prin surprindere pe călugăriţă, cum o ucisese.

Biata de ea nu avusese nicio şansă, îşi zise el, pornind spre interiorul mănăstirii. Coridoarele întunecate erau învăluite în linişte, ea fiind tulburată doar de micile şuşoteli ale măicuţelor care se ordonau în şir indian, aşteptând să fie chemate în săliţa în care avea loc interogatoriul. Chilia sărăcăcioasă a Sorei Rebecca şi biroul ei, ceva mai bogat mobilat, fuseseră cercetate, fiind considerate parte integrantă a locului de producere a crimei, din moment ce acesta era spaţiul în care fusese descoperită, în incinta lăcaşului de cult, nu departe de uşa capelei.

Cel mai bun loc pentru săvârşirea unei crime, cugetă Bentz, înlocuind iar bateriile de la reportofon, aşezându-se pe scaun, în faţa Sorei Odine, o femeie delicată, între şaizeci şi şaptezeci de ani, după bănuiala lui, rigidă ca o ţintă.

Ea şi celelalte măicuţe îi mărturisiră, în esenţă, acelaşi lucru. Sora Rebecca luase parte la Vecernie, după care, ca de obicei, lucrase în biroul ei. Câteva dintre călugăriţe priviseră pe fereastră, observând că biroul de lucru al Maicii Superioare avea luminile aprinse.

Nu era ceva neobişnuit pentru ea să se plimbe singură prin grădina mănăstirii sau să meargă în capelă. Era o persoană care obişnuia să doarmă foarte puţin noaptea. Sora Odine descoperise cadavrul în zori, în timp ce se îndrepta spre capelă.

Montoya întrebă, ca să aibă toate datele la dosar, cine anume o vizitase sau o sunase pe Maica Superioară în ultimele două luni de zile, Bentz întrebându-i acelaşi lucru pe toţi cei care locuiau acolo ori care lucrau acolo, la „A noastră Doamnă a Virtuţilor". O parte din întrebări fură adresate celor de acolo, altele Arhiepiscopiei, iar atunci când cerură datele referitoare la personalul angajat sau la pacienţii internaţi, Sora Odine deschise gura, după care o închise la loc, clătinând apoi din cap, în timp ce voalul ei foşni uşor.

– Îmi pare rău, zise ea, dar nu ştiu unde ar putea găsi toate aceste informaţii. Puteţi verifica la Arhiepiscopie, desigur, cercetând arhiva de acolo, dar spitalul a fost închis de mult, nu sunt sigură că arhiva a mai fost păstrată. Măicuţa clipi des, după

care mângâie nervoasă între degete crucifixul care-i atârna la gât. Probabil că există, desigur. O să verific.

– Unul dintre poliţiştii noştri vă va ajuta, zise Bentz, în vreme ce sprâncenele micuţe ale călugăriţei se înălţară deasupra lentilelor ochelarilor. Cu toate că nimeni nu declarase asta, ea ştia că Bentz urmărea probele ca un copoi, că nu avea încredere în nimeni, nici măcar într-o femeie care-şi dedicase viaţa lui Dumnezeu mai bine de douăzeci de ani.

Interogară pe toată lumea, descoperind foarte puţine lucruri, în timp ce tehnicienii curăţară, fotografiară, făcură înregistrări video şi acoperiră spaţiul de producere a asasinatului cu praful de colectare a amprentelor. La plecarea lui Bentz şi a lui Montoya, tehnicienii încă încercau să identifice urme de paşi în zona respectivă. Pâna în acel moment, nu descoperiseră încă cum reuşise ucigaşul să escaladeze zidurile mănăstirii. Porţile erau încuiate, aşa cum fuseseră, de fapt, în ultimii ani, iar perimetrul părea să fie nederanjat.

Bentz ridică privirea spre ziduri. Nu erau imposibil de escaladat, asta era sigur, mai ales dacă te foloseai de o scară, dar în noroi nu găsiseră nicio urmă care să le indice utilizarea unei scări, negăsind nici amprenta vreunui bocanc sau al vreunui pantof. Dar mai aveau de cercetat.

Ucigaşul nu putea să aibă chiar atâta noroc.

Nu de fiecare dată.

Mai devreme sau mai târziu, avea să le pice în plasă.

Bentz spera, însă, ca acest lucru să se întâmple înainte ca altă victimă să fie înjunghiată.

– Pentru Dumnezeu, Eve! Ce dracu' caută ăsta aici? întrebă Kyle poruncitor, uitându-se la Cole de parcă ar fi fost Satana.

– Am fost invitat, zise Cole, deşi Eve ştia că asta era, parţial, o exagerare. Dar voi? El îi spusese întotdeauna, destul de limpede, că nu-i păsa prea mult de fraţii ei. Acum, evident, nu vedea niciun motiv pentru a fi politicos.

– Suntem aici din cauza tatei, zise Van, aruncând ţigara, care

sfârâi în iarba deasă şi grea. Acesta era mai scund şi mai slab decât Kyle şi avea un păr drept, de un blond înspicat, în timp ce al lui Kyle era des şi de culoarea cafelei. Amândoi moşteniseră ochii albaştri şi tăioşi ai tatălui lor sau cel puţin aşa afirmase Melody Renner, cu toate că Eve nu avusese şansa să vadă vreo fotografie a bărbatului cu pricina.

– Dar individul a fost acuzat de moartea lui Kajak, şi tu ce faci? zbieră Kyle. Te culci cu el? Ai înnebunit?

– Ce-ar fi să nu abordăm subiectul aici, răspunse Eve, calmă, dându-se din dreptul uşii, pentru a le permite fraţilor săi să intre în casă. Vrei să încetezi, Kyle? Am şi eu vecini!

– Trei luni de zile ai ţinut morţiş că omul acesta l-a ucis pe Kajak şi că a vrut să te omoare!

– M-am înşelat! Ea trânti uşa, încercând să numere pentru a-şi recăpăta calmul.

– Aşa, pur şi simplu? pocni Kyle din degete, în vreme ce Van părea că vrea să se topească, dispărând dincolo de podea. E mai mult decât incredibil!

– Ţi-a spus să încetezi, zise Cole, repezindu-l, simţind cum muşchii cefei îi înţepenesc.

– Deci imediat ce ai plecat de lângă mine, te-ai încurcat cu... ucigaşul ăsta şi i te-ai oferit. Ce fantezii te mai bântuie?

– Ar fi mai bine să pleci, îl înţepă Cole, cu ochii mijiţi, cearta plutind deja în aer.

– Urmează-ţi sfatul, zise Kyle, cu chipul în flăcări şi cu nările fremătând. El arătă către podea. Omule, casa asta a fost a bunicii noastre. N-ai ce căuta aici!

– Ajunge! Eve se interpuse între ei. Cred că în dimineaţa asta am fost martori la o descărcare prea mare de testosteron. Ea îşi mută privirea de la Cole la Kyle. Potoliţi-vă, amândoi!

Kyle mormăi apăsat:

– Eve, nu fi tâmpită. Te păcăleşte.

Fiecare muşchi al lui Cole se încordă, dar vocea lui rămase la fel de sigură, dovedind că era un avocat care ştia să se detaşeze, în secunda în care declară:

– Dacă e vorba de jucători, Renner, cred că acela eşti tu. De ce eşti aici? Din cauza bătrânului tău tată? Să nu uitaţi, băieţi, am fost avocatul lui. Ştiu ce fel de relaţie aveaţi. Voi doi aţi venit aici doar ca să-i luaţi cadavrul.

– Nu-i adevărat! interveni supărat Van, dar era agitat, aşa că, atunci când Cole îl aţinti cu privirea, Van şi-o feri pe a lui.

– Prin urmare, o să o luăm de la capăt, sugeră Eve, dar de data asta, purtaţi-vă civilizat.

Câteva secunde, niciunul nu scoase un cuvânt. Fraţii lui Eve studiară atent căminul, salonaşul şi scara, ca şi cum nu ar mai fi fost niciodată acasă la Nana. Îndrumându-i pe toţi spre bucătărie, Kyle trecu cu degetul peste zugrăveala holului, în vreme ce Van se uită atent la tablourile expuse, la instalaţiile de lumină, la covoare, mobilier, ca şi cum ar fi socotit în gând cam cât valorau toate aceste lucruri.

– Frumoasă casă, punctă Van, încercând, în mod evident, să destindă atmosfera.

Recunoscătoare că lupta fusese lăsată deoparte, Eve realiză că trecuseră ani de când ei nu călcaseră pe scândura veche a acestor podele.

– Noi tocmai terminasem micul dejun, dar a mai rămas puţină cafea şi pâine prăjită, le oferi ea.

Cole o luă înainte şi, nu se ştie cum, reuşi să ia de pe masă dosarul lui Faith Chastain, vârându-l sub un teanc de reviste vechi.

– Nu te deranja, spuse Kyle, în clipa în care Eve vru să ia două ceşti din dulap. El arătă cu degetul spre braţul ei sprijinit în bandulieră, realizând că era posibil să se fi rănit. Ce ai păţit?

– Am căzut.

Van se uită la Cole.

– Mdda?

– M-am împiedicat, zise ea scurt. O mişcare totalmente neinspirată, dar încă pot pregăti şi turna cafeaua în ceşti.

– Nu e nevoie, zise Kyle.

– Nici pentru mine. Nu vreau cafea. Van aprobă. Suntem aici pentru tata. Să vedem dacă ai nevoie de ajutor la înmormântare sau cu testamentul.

– Sincer, nu m-am gândit la asta, pentru moment. Poliția nu ne-a dat voie să luăm cadavrul tatei.

– Cât de mult durează?

– Depinde. De multe lucruri. Cole luă un măr din coş, trecându-l dintr-o palmă în alta, eliberându-şi astfel tensiunea. Puteți să solicitați eliberarea lui, dar până ce poliția nu are toate datele şi nu face toate testele necesare, trebuie să mai aşteptați. Aruncă mărul în aer, fără să se mai uite la el, prinzându-l apoi cu o singură mână. Vă grăbiți?

– Nu e nevoie să ni se pună bețe-n roate. Kyle îşi căută țigările în buzunar, scoase una, după care o vârî între buze. El găsi bricheta în acelaşi buzunar şi tocmai se pregătea să-şi aprindă țigara, în clipa în care întâlni privirea dezaprobatoare a lui Eve.

– O, pentru Dumnezeu, Eve, nu mă laşi să fumez? După ce ai stat atâta vreme la mine?

– Afară. Îi aruncă telefonul. Între timp sună-ți şi nevasta. Aproape că şi-a pierdut mințile de grija ta.

– Da, e adevărat că nu prea e în toate mințile. Ce femeie! Dar luă telefonul.

– Sun-o pe mobil. Deja e pe drum, trebuie să ajungă.

– O, fir-ar a... Privind-o cu asprime, el ieşi afară, cu țigară şi cu telefon cu tot.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, Van zise:

– Eve, regret că nu te-am vizitat mai des, ştii, în perioada de recuperare, dar am fost ocupat şi... în fine, ştiu că nu e o scuză potrivită, dar eu nu mi-am luat niciodată concediu. El se strâmbă. Nici măcar unul. Am tot încercat să pun capăt întâlnirilor. La dracu', ba chiar m-am mutat în Arizona, fiindcă un vechi prieten mi-a zis că acolo e un soi de paradis.

– Şi nu-i adevărat? întrebă ea, în vreme ce Cole rămase aproape de fereastră, de unde-l putea urmări pe Kyle.

– A fost mai degrabă un eşec. Oricum, aveam de gând să pun punct. Kyle ştia deja.

– Nu mi-a spus nimic despre asta.

– Cred că nu a vrut ca tu şi Anna să vă faceți griji.

Pe dracu', cugetă Eve, dar nu spuse nimic.

Van își trecu palma prin păr.

– Așa stând lucrurile, sunt...

– Falit, ghici Cole.

Van aprobă, aruncând ochii pe fereastră și încruntându-se.

– Așa că cu cât vom rezolva mai repede cu moștenirea tatei, să știi, cu atât va fi mai bine pentru mine. Pentru Kyle. La naiba, și pentru tine!

– Nu eu sunt executorul testamentar, Van. Cel puțin, nu cred.

– Nu deții o copie a testamentului?

Ea clătină din cap.

– Atunci probabil că se găsește acasă la el. Chipul lui Van se lumină brusc, gândindu-se la posibilitatea asta.

– La fermă, locul unde a avut loc asasinatul. Nu cred că poliția va fi de acord ca ea să fie luată de acolo.

– Iisuse, cât mai durează?

– Ceva mai mult decât la televizor, zise Cole.

– În concluzie, cum ai aflat de bani? Era plin de bani.

– N-am știut nimic despre asta, recunoscu ea.

– Dar probabil că cineva a știut, insistă Van. Mi-ar fi de mare folos banii aceștia.

– Cine spune că-ți vei putea însuși o parte din ei? întrebă Cole. Poate că Terrence a lăsat toată averea unei fundații, după câte știm noi.

– Nu cred. Nu poate. N-ar fi fost în stare de așa ceva. Van părea de-a dreptul scos din minți. El își dădu părul lung la o parte din ochi. Eve, va trebui să lămurim chestiile astea.

– Da, când vom ajunge acasă și vom găsi testamentul.

Cole plecă de lângă fereastră.

– Întreabă-l pe Guy Perrine de la O'Black, Sullivan și Kravitz. Nu sunt sigur, dar e posibil ca Terrence să fi colaborat cu el. Ar fi bine să nu pomeniți numele meu. Încă sunt persona non grata în firma aceea.

– Și dacă tipul ăsta, Guy, nu are testamentul?

Cole întâlni privirea agitată a lui Van.

– Atunci, cred că e clar că n-ai noroc.

– Haide să nu anticipăm, zise Eve, chiar în clipa în care Kyle deschise uşa, cu atâta forţă, încât se izbi de perete.

– Vine încoace, zise Kyle, privind-o pe Eve ca şi cum ea ar fi fost vinovată de toate problemele lui conjugale. Şi e foarte necăjită din cauza călugăriţei.

– A călugăriţei? întrebă Eve, nedumerită.

– Maica Superioară de la mănăstirea „A noastră Doamnă a Virtuţilor".

– Sora Rebecca? întrebă Eve, simţind cum genunchii erau gata să cedeze, înţelegând mesajul din privirea lui Kyle. Se petrecuse ceva oribil.

Kyle aprobă.

– Chiar ea. Anna Maria spune că s-a anunţat deja la Ştiri. Cred că a fost ucisă aseară.

23

Bentz şi Montoya tocmai se îndreptau spre maşina poliţiei, în clipa în care mobilul lui Brentz sună. Pe ecranul telefonului era afişat numărul lui Eve Renner.

Pentru prima dată în dimineaţa aceea, el răspunse la telefon.

– Bentz.

– Eve Renner la telefon. Tocmai ce am aflat de Sora Rebecca. El a fost, nu-i aşa?

– Nu pot discuta despre caz, domnişoară Renner, dar pot să vă confirm că s-a comis o crimă.

– Cei de la Ştiri spuneau că victima a fost chiar Maica Superioară, continuă Eve, iar Bentz se întrebă cine anume pasase informaţia cu atâta repeziciune. Eu ştiu... dumneavoastră ştiţi că e vorba despre unul şi acelaşi criminal. Vreau să vă ajut, eu, ah, am găsit ceva care ar putea să vă fie de folos.

– Ce?

– Cred că ar fi mai bine să vă convingeţi singur.

Bentz nu era adeptul jocurilor.

– În regulă, unde?

– La spital.

– Care spital? întrebă el, înfiorându-se îndată ce pricepu ideea.

– „A noastră Doamnă a Virtuţilor."

– Sunt chiar aici.

– Atunci, descuiaţi poarta principală, iar eu ajung acolo într-o jumătate de oră.

– Dar nu-mi puteţi spune, pur şi simplu, despre ce este vorba? întrebă Bentz, încercând să afle.

– E complicat şi o să vreţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

Glasul ei era ferm, dar se ghicea şi o uşoară undă de teamă.

– Credeți-mă, e important. În plus, dețin ceva ce v-ar putea interesa. Ceva ce am luat de acolo, adăugă ea. Dosarul medical al lui Faith Chastain.

– Poftim!

Ea închise. Pur și simplu.

– Fir-aș al dracului!

Montoya se opri din drum.

– Despre ce naiba era vorba?

– Habar n-am, răspunse Bentz, dar nu-mi place. El se dădu într-o parte, în clipa în care doi angajați de la Morgă scoteau pe ușa mănăstirii un sac pentru depozitarea cadavrelor. Cei din mass-media erau și acum acolo, mașinile și carele tv fiind parcate pe marginea drumului care ducea spre mănăstire. Mai devreme, în timp ce cercetase mănăstirea, auzise un huruit specific deasupra capetelor lor, astfel că, ridicând privirea, zărise elicopterul celor de la Știri și sperase că astfel cameramanul va surprinde mult mai bine imaginile spațiului în care se produsese asasinatul.

Bentz realiză că cei de la canalul de știri aveau un loc aparte. La naiba, adesea posturile tv ajutau în investigarea cazurilor, transmițând fotografiile celor care erau căutați de poliție sau care solicitau ajutorul populației, pentru prinderea unui suspect sau a unei victime.

– Scuză-mă o clipă. Trebuie să iau ceva. Ne vedem la mașină.

– Ce anume? strigă Montoya în urma lui, dar el nu se întoarse, neînțelegând de ce se simțea atras de ceea ce îl rugase Eve Renner să facă. Poate că de vină era teama și disperarea pe care le simțise în vocea ei. Se admonestă, îndreptându-se spre Recepție, acolo unde o secretară tulburată dar fudulă, care răspundea la numele de domnișoara Miller, îi dădu unicul telefon de care dispuneau. Pe biroul ei se afla și un computer, cu toate că notițele ei păreau a fi scrise exclusiv de mână, cu unul dintre cele trei creioane ascuțite, așezate ordonat în suportul de pe colțul biroului.

Cu o cruce de aur la gât și cu o expresie de gardian al unui sanctuar, femeia nu fu convinsă foarte ușor să caute cheile de la fostul sanatoriu, dar în secunda în care Bentz îi sugeră că atitudinea

ei ar putea împiedica desfăşurarea anchetei şi că ar putea s-o aresteze din această cauză, ea se albi, apăsând foarte repede pe butoanelor telefonului, cu nişte degete agitate, nesigure.

În mai puţin de cinci minute, un îngrijitor îi aduse cheile. Mormăind cu buzele lipite, insistând ca Bentz să returneze repede „lucrurile care aparţineau Ordinului", ea depuse cheile în palma întinsă a lui Bentz.

– Mulţumesc, zise el, îndreptându-se rapid către maşină, oprindu-se doar pentru a-i spune unuia dintre poliţişti să-l urmeze în maşină. El nu ştia ce fel de expunere avea Eve Renner de gând să facă la fostul sanatoriu, dar îşi închipuia că vor avea nevoie de întăriri care să rămână de pază la porţi, să supravegheze zona.

– Am dat de un indiciu, îi zise el lui Montoya, în vreme ce se urcă la volanul maşinii, dându-i partenerului său cheile. La telefon era Eve Renner. A ascultat ştirile şi a aflat că victima asasinatului e Rebecca Renault.

– La dracu'! Montoya îşi scoase haina, aruncând-o apoi pe bancheta din spate. Şi noi care ne străduiam să-i anunţăm rudele de gradul I.

– Cred că de chestia asta se ocupă deja oamenii şerifului. Sora Rebecca are o nepoată în Cambrai.

– Sper să afle înainte de a urmări programul de ştiri.

– Şi eu la fel. Bentz porni motorul.

– Şeriful va fi foarte enervat.

– Nu numai el.

Bentz băgă maşina în marşarier, pregătindu-se să dea înapoi, în secunda în care Montoya exclamă:

– Hei, aşteaptă! Se întâmplă ceva.

Bentz apăsă pe frână, clipă în care Sora Odine, ţinându-şi în sus fustele mari ale veşmântului monahal, aproape că alergă spre maşina lui. Câţiva dintre ofiţerii postaţi la uşă o urmară, iar unul dintre cameramani se răsuci, surprinzând pe film fuga călugăriţei.

– Domnule poliţist, zise ea, agitându-şi frenetic mâna, cu obrajii roşii ca focul. Aşteptaţi, vă rog!

Bentz deschise geamul, în vreme ce ea se apropia.

– Mă bucur mult că v-am prins, adăugă ea, respirând cu zgomot. Cu coada ochiului, Bentz observă cum cei de la posturile de televiziune se îndreptau spre maşina lor.

– Scapă de ei, îi zise el unuia dintre poliţiştii care o urmaseră pe Sora Odine până la maşina lui. Aprobând cu o mişcare a capului, poliţistul se întoarse spre echipa tv, determinând-o să părăsească zona.

Sora Odine rosti într-un suflet:

– Tocmai am primit un telefon de la Sora Jeannette, Maica Superioară de la All Saints. Bentz simţi cum muşchii spatelui i se încordează, în secunda în care fu pomenit Colegiul unde studiase Kristi, acolo unde ea avusese parte de o teroare de neimaginat. M-a întrebat dacă ştiu ceva despre Sora Vivian... Vivian Harmon, una din călugăriţele Ordinului lor.

– Ce-i cu ea?

– A dispărut.

– De câtă vreme? întrebă Bentz.

– Maica Superioară nu a precizat acest lucru, dar... Sora Odine aprobă, mişcând din cap cu repeziciune. Camera era goală, iar în curte au găsit un rozariu şi o carte de rugăciuni. Maica Superioară le-a recunoscut, declarând că aparţin Sorei Viv.

Bentz simţi că-l apucă durerea de stomac. Cunoştea foarte bine campusul, fiindu-i bine cunoscută şi teroarea cu care fusese asociată respectiva instituţie.

– Maica Superioară a anunţat poliţia?

– Deocamdată nu. Au cercetat zona, gândindu-se că Sora Vivian a plecat într-o vizită, uitând să anunţe, dar ei nu-i stă în fire o asemenea atitudine. Chipul Sorei Odine deveni ceva mai livid. Cineva care lucrează i-a povestit uneia dintre călugăriţe despre ce s-a petrecut aici, despre Sora Rebecca... O, Doamne! Ochii ei se umplură din nou de lacrimi. În fine... în prezent, Maicii Superioare îi e teamă că şi Sorei Vivian i s-ar fi putut... i s-ar fi putut întâmpla ceva groaznic.

Bentz ar fi vrut să o liniştească pe călugăriţă, să-i spună că e posibil ca Sora Vivian să-şi fi luat un mic concediu, că e posibil

să se îndoiască de jurământul depus, că va apărea curând, dar bănui că declarația lui nu va fi decât o aiureală.

– Sfătuiți-o să sune la 911, explicați-i ce se petrece și anunțați-o că anchetatorii Montoya și Bentz vor ajunge acolo peste câteva ore să stea de vorbă cu ea. Între timp, noi vom lua legătură cu poliția din Baton Rouge.

– Mulțumesc, zise ea pe un ton zelos, mai liniștită decât ar fi fost cazul să fie și făcându-și semnul crucii.

– Fiți binecuvântați, domnilor polițiști, murmură ea în timp ce se îndepărta de mașina lor.

Bentz întoarse mașina în direcția opusă, pornind-o pe drumul pe care erau parcate mașini ale poliției, automobile, care tv și camioane, abia lăsând o cale de acces între stejarii seculari și magnolii.

– Hei, zise Montoya, în vreme ce se luptau să se strecoare prin mulțimea din ce în ce mai numeroasă. Nu e fiica ta? El arătă prin geam spre o tânără subțirică, ce purta pe cap o șapcă inscripționată cu numele celor de la Florida Marlins. Ea se feri din nou din calea lor, angajând o discuție cu cineva din mulțime.

Bentz făcu o grimasă. Ei doi avuseseră întotdeauna o relație dificilă, acest lucru fiind, probabil, exacerbat de minciunile pe care fusese obligat să i le spună pe măsură ce fata creștea. Probabil că fusese o lovitură grea pentru ea să descopere că Bentz nu era tatăl ei biologic. Da, așa e, fusese o perioadă foarte grea și tulbure, și, până la urmă, el fusese unica persoană care-i rămăsese alături după moartea lui Jennifer și apoi în anii dificili ai adolescenței.

Ei nu-i fusese ușor, dar el nu-i dăduse voie să-și pună viața în pericol. Adevărul era că nici dacă ar fi fost tatăl ei biologic n-ar fi putut s-o iubească mai mult. Și cu asta basta.

– Ce caută ea aici? Montoya se încruntă, profund nedumerit, urmărind-o pe Kristi în oglinda retrovizoare, în timp ce mașina se îndrepta spre capătul drumului.

Bentz mormăi. Știa bine care erau intențiile ei. Nu însemna însă că i-ar fi mărturisit asta cuiva, cu atât mai puțin lui Montoya.

Scriitoare de romane polițiste, bazate pe cazuri reale!

Ce idee aiurea, ba chiar tâmpită, într-un fel!

Oare de ce Dumnezeu voia ea să se expună astfel, devenind o ţintă mai vulnerabilă decât era deja, fiind fiica unuia dintre anchetatorii de la Departamentul Omucideri?

Acum nu avea timp, dar avea de gând să stea de vorbă cu ea cât mai curând posibil, adoptând însă altă atitudine.

Montoya voia să schimbe subiectul.

– Ce dorea Eve Renner?

– Să ne întâlnim cu ea. La spital.

– Care spital?

– Cel de aici.

– „A noastră Doamnă a Virtuţilor"? De ce? întrebă Montoya.

– A spus că a fost acolo şi a dat de dosarul lui Faith Chastain. Vrea să ni-l dea nouă, dar mai e şi altceva. A închis telefonul înainte de a da şi alte explicaţii. Bentz ajunse pe aleea şerpuită, observă că acolo nu era nimeni, după care mări viteza.

– Povestea asta devine din ce în ce mai stranie, zise Montoya, coborând viziera, pentru a-şi feri ochii de lumină. Ţi-am povestit de fotografiile pe care le-a făcut Abby la spital.

– Ceva noroc de acolo?

– Cei de la laborator încă le studiază.

Bentz părăsi aleea principală, cotind-o cu maşina spre fostul spital. O vulpe-veveriţă alergă în mijlocul drumului, schimbând apoi traiectoria şi luând-o înapoi spre vizuina sa. Bentz apăsă pe frâne.

– Idioata, mormăi el, văzând rozătoarea dispărând.

Montoya zise:

– Sper din inimă să nu fie o alarmă falsă.

Bentz luă un pachet de gumă şi extrase de acolo o lamă, observând că un SUV aparţinând Departamentului Şerifului trăsese în spatele lor.

– Nu putem afla decât într-un singur fel.

Montoya şi Bentz aşteptau.

La fel şi poliţistul trimis de şerif.

În faţa porţii spitalului, doi dintre poliţişti stăteau rezemaţi de aripa uneia dintre maşinile de poliţie, chiar în secunda în care Eve îşi parcă Camry-ul în spatele uneia dintre maşini. Poliţistul din SUV tocmai vorbea la telefon, dar întrerupse convorbirea imediat ce apăru Eve.

– Seamănă cu un atac armat pe care-l urmăreşti la O.K. Corral, mormăi ea.

– Pur şi simplu încearcă să fie prevăzători, o linişti Cole.

– Dacă spui tu.

Poliţistul coborî din SUV în secunda în care Eve şi Cole coborâră din Toyota. Ambii poliţişti erau vizibil încordaţi, Montoya purtând cămaşă neagră, jeanşi, ochelari de soare şi afurisita de jachetă neagră din piele, Bentz fiind îmbrăcat în cămaşă şi o pereche de blugi ponosiţi.

Grozav, altă pereche scoasă din sărite. Exact ce-i trebuia ei. Agăţându-şi rucsacul pe umăr, Eve încuie maşina. Poliţistul se retrase câţiva paşi, supraveghind drumul.

– Cum rămâne cu ordinul acela judecătoresc? întrebă Montoya, rânjind în secunda în care dădu cu ochii de Cole.

Eve ridică mâna.

– Ordinul acela a fost anulat.

Cole îl privi drept în ochi.

– O însoţesc pe domnişoara Renner.

Sprânceana neagră se ridică deasupra ramei ochelarilor lui Montoya.

– Acum sunteţi avocatul ei?

Colţul gurii lui Cole se înălţă şi el, într-un gest de autodispreţ, pe care Eve îl consideră iritant şi îndrăzneţ totodată.

– Din câte ştiu, eraţi de cealaltă parte a baricadei, adăugă Montoya, nescăpându-l din ochi pe Cole.

– Nu mai e valabil, domnule anchetator, spuse Cole, înălţând din umeri.

– Şi aseară? întrebă el, scoţându-şi ochelarii de soare pentru a-l aţinti cu privirea pe Cole. Unde aţi fost?

Zâmbetul lui Cole deveni şi mai larg. Doamne, *ce mult savura*

el clipa asta! În momentul acela, Eve ar fi avut chef să-l strângă de gât, dar nu numai pe el, ci şi pe Montoya, pentru a echilibra balanţa. Înainte ca şi Cole să rostească mai mult decât şi-ar fi dorit ea, zise:

– A fost cu mine toată noaptea. Ba chiar am petrecut o vreme la South General Hospital. Ea ridică banduliera. Am căzut chiar aici, la etajul al treilea, în faţa salonului lui Faith Chastain.

– Aici? întrebă Montoya, cu toate că privirea lui îl aţintea neîncrezător şi provocator pe Cole.

– Da.

Bentz se interpuse între cei doi, iar ofiţerul privi peste umăr, parcă aşteptând un cuvânt pentru a interveni.

– OK, ne-am distrat destul. Acum, haide să trecem la fondul problemei. Deci, unde e dosarul? Eve scoase dosarul voluminos din rucsacul ei de spate, iar Bentz îl luă cu grijă, pe fruntea lui apărând noi cute în momentul în care citi informaţiile notate pe copertă. A mai atins cineva dosarul acesta?

– Nu până ieri după-amiază, când am dat de el. Doar noi. Noi doi.

Nemulţumit, Montoya îşi puse din nou ochelarii la ochi, zicând:

– Asta simplifică lucrurile. Amprentele tale sunt deja la dosar.

Cole nu ripostă de data aceasta, în vreme ce Bentz luă o lanternă, încuind în maşină dosarul lui Faith Chastain.

În timp ce scotea cheile din maşină, întrebă:

– În primul rând,cum se face că l-aţi găsit? Unde se afla? El se uită spre spital, anticipând răspunsul.

Ea făcu semn către ultimul etaj, în timp ce traversară cu toţii curtea sanatoriului.

– În pod.

Montoya lăsă capul într-o parte.

– În pod?

– Deasupra celui de-al treilea etaj, există un pod mic. În copilărie, obişnuiam să mă joc acolo. Ieri am trecut pe aici, fiindcă simţeam nevoia să o fac. Din cauza ideii acesteia că „Faith Chastain ar putea fi mama mea“. Trebuia să arunc o privire.

Bentz închise poarta în urma lor, încuind-o.

– Ai grijă să nu intre nimeni, îi ordonă el polițistului, după care-i ajunse din urmă pe Montoya, Cole și Eve. Deși era dimineață, aproape de ora prânzului, soarele ardea cu putere. Cu toate acestea pe Eve o lua cu fiori știind ce urmau să descopere înăuntrul acelui edificiu imens, care la început fusese orfelinat, după care devenise spital și, în cele din urmă, azil. Terenul și clădirea fuseseră întotdeauna proprietatea Arhiepiscopiei, iar acum, dărăpănat cum era, azilul urma să fie dărâmat.

Cu atât mai bine, cugetă ea, traversând aleea întortocheată și crăpată și peluza pe care iarba crescuse peste măsură. Drumul cotea spre o fântână, care altădată avea o înfățișare impunătoare, conducându-i apoi direct spre intrare. În copilărie, Eve fusese fermecată de cei trei îngerași care făceau apa să țâșnească către ceruri. Fântâna era acum uscată și fără pic de apă, statuetele pătate și ciobite, iar Eve nu mai avea nicio curiozitate în privința asta.

– Deci, cum ați reușit să intrați în spital? întrebă Bentz, în timp ce traversau curtea. Urmele pașilor ei erau și acum vizibile pe iarbă și în noroi, dar scara de incendiu, care cu o zi în urmă fusese coborâtă, era acum sus, rezemată pe terasa de la etajul al doilea.

– Nu era așezată în poziția asta, zise Eve, surprinsă, explicând că se folosise de scară pentru a intra în clădire, escaladând o fereastră întredeschisă.

– Scara era coborâtă. Am folosit-o și eu, întări Cole explicația, ridicând privirea spre fereastră. Acum, și fereastra este închisă. Noi nu am lăsat-o așa.

– Sunteți sigur?

– Foarte sigur. Eve își puse mâna pavăză la ochi, ridicând privirea spre cărămizile roșii. Ieri, când m-am uitat printr-o gaură din podeaua podului, am zărit o umbră în salonul lui Faith, una inexplicabilă pentru mine.

Montoya își frecționa ceafa.

– Ce gaură? Ce umbră? Nu pricep.

– O să înțelegeți, zise Cole. Haideți înăuntru!

Ocoliră clădirea, dar nu mai văzură nicio fereastră deschisă. Se opriră în fața treptelor de marmură din fața intrării, iar Bentz descoperi că una din chei descuia yala ușii de la intrare.

Își aprinse lanterna, iar Montoya și Eve făcură la fel cu lanternele lor. Pe Eve o cuprinse un tremur straniu imediat ce pătrunse în clădirea aceea dărăpănată și tristă, care mai demult servise drept azil. Pielea i se făcu de îndată de găină, iar temperatura corpului îi crescu brusc, de parcă ar fi fost răcită. Polițistul deveni și el ceva mai sobru, în vreme ce lumina lanternelor se îndreptă spre recepție și de-a lungul coridoarelor.

– Tatăl dumneavoastră a lucrat aici, punctă Bentz. Avea un cabinet?

Ea arătă spre biroul directorului general.

– Dar acolo nu mai e absolut nimic. M-am uitat ieri.

– Arătați-ne și nouă.

Eve îi conduse în spațiul acela mic în care tatăl ei își ținea ședințele de terapie și își rezolva toată documentația. Bentz cercetă biroul, în vreme ce Montoya studie cu ajutorul lanternei înșiruirea labirintică a celorlalte încăperi la fel de strâmte.

– Deținea biroul cu numărul unu?

– Cred că acesta era cel rezervat psihiatrului-șef.

Ea făcu semn spre celelalte încăperi: una pentru consultații, cealaltă pentru contabilitate, una pentru personalul administrativ, iar cea mai mare era pentru asistente și personalul de întreținere.

– Dar la subsol?

– Acesta era utilizat pentru tratamentele alternative.

– Ca de exemplu?

– Săli de operație și celule speciale și încăperi în care se aplicau tratamente cu electroșocuri. Ea observă întrebarea din ochii lui Bentz. În prezent, o parte din aceste tratamente par barbare și foarte pretențioase, dar pe vremea când sanatoriul era funcțional, erau acceptate aproape în unanimitate. Eve băgă de seamă nota ușor defensivă din glasul ei, dar nu-i plăcea câtuși de puțin insinuarea aceea că tatăl ei, care fusese ani de zile directorul acelei instituții, ar fi făcut un cât de mic gest necuvenit.

– Ați insinuat că ar mai fi și altceva, zise Bentz. Un motiv pentru care noi ne aflăm aici?

– În pod, confirmă Eve, conducându-i într-acolo. Nu se putu abține să nu-și ferească privirea în momentul în care trecură pe lângă vitraliul care o înfățișa pe Sfânta Fecioară, o piesă de artă care, în mod surprinzător, nu fusese afectată odată cu trecerea anilor.

Merseră în liniște sus, scara scârțâind sub greutatea lor. La etajul al treilea, se opriră câteva clipe în fața salonului 307, care avea ușa deschisă, iluminând podeaua decolorată hidos cu becurile lanternelor.

Montoya cercetă pata aceea mare de sânge, mormăind ceva printre dinți, după care se întoarse spre Eve.

– Deci, în pod. Cum se ajunge acolo?

– Pe aici. Ea făcu semn spre dulap, cu ușile sale ascunse în spatele șemineului, desfăcu apoi lacătul, explicându-le că, în copilărie, obișnuia să se joace acolo, împreună cu Roy, unde făcuseră o adevărată fortăreață, plină cu cărți și jucării.

Urcară cu toții scara care ducea la pod. Ajungând sus, ea se opri să-și tragă sufletul, după care le povesti despre păpușă.

Lui Bentz nu-i veni să-și creadă urechilor.

– M-ați luat din mijlocul unei anchete pentru a-mi arăta o păpușă mutilată? aproape se răsti el, nevenindu-i a crede.

– Și dosarul lui Faith Chastain. În dulapul de acolo se găsesc și fișele altor pacienți. Am crezut că aceste informații v-ar putea fi de folos în investigația pe care o faceți.

– Din punct de vedere legal, și-au pierdut valabilitatea, îi aminti el. Era nervos. Chestia asta nu era deloc de bun augur. De ce credea oare că drumul până aici i-ar fi putut fi de vreun folos?

– Unde e păpușa? întrebă Montoya.

– Lângă fereastră, în colț. Strecurându-se pe sub streașină, Eve rămase înmărmurită în secunda în care îndreptă lanterna spre locul unde, cu o zi înainte, descoperise păpușa și sacul de dormit.

Lumina se strecură peste scândurile vechi ale podelei, pe lângă raftul pentru cărți, oprindu-se asupra sacului de dormit.

Dar păpuşa nu mai era acolo.

În locul ei se afla cadavrul plin de sânge al unei călugăriţe pe jumătate dezbrăcate.

– Dumnezeule, zise Montoya, respirând greu.

Eve se holbă la ea, după care începu să ţipe.

– Nu. O, Doamne, te rog, nu! se văită ea, cu un glas răguşit şi disperat, care se auzeau în pod.

Cole veni imediat lângă ea, strângând-o în braţe, cu ochii ţintă la imaginea sumbră şi brutală din faţa lui. Agăţată de el, Eve nu-şi putea lua ochii de la teroarea din podul acesta întunecos. În locul acela, unde zăcuse păpuşa mutilată atât de hidos, se afla acum o femeie în carne şi oase, care zăcea aşezată în aceeaşi poziţie în care o găsise ea pe Charlotte, păpuşa ei. Cu faţa în jos, cu răni pe trup provocate de o lamă de cuţit, cu veşmântul îngrămădit în jurul taliei, cu chiloţii traşi în jos.

Bentz şi Montoya se grăbiră să ajungă lângă femeie, dar se opriră imediat. Niciunul dintre ei nu o atinse, văzându-se cu ochiul liber că aceasta era moartă.

– Nemernicul a ştiut că noi eram aici, abia rosti Eve, zguduită. Era în camera lui Faith, ştiu eu... Şi... şi m-a sunat, chiar înainte să apari tu, adăugă ea, lipindu-şi obrazul de pieptul lui Cole.

– V-a telefonat? Montoya îşi întoarse rapid capul spre ea.

– Da, pe mobil... ieri. În secunda aceea, fata tremura, jumătate de furie, jumătate din pricina groazei de nedescris. Mă aţâţa, vrând să-mi dea de înţeles că mă urmărea. Pielea i se înfioră la gândul că fusese atât de aproape de ea.

Genunchii îi deveniră ca de gelatină, dar Cole o susţinu, strângând-o tare la pieptul său.

– Păpuşa avea ieri exact aceeaşi poziţie, îi zise Cole lui Bentz. Numai că avea trasate nişte dungi roşii cu un pix, semănând cu crestăturile de pe trupul femeii prezente aici. Iar numărul... patru sute patruzeci şi patru era scris pe burta păpuşii. Mai jos, cu litere mari, era scris numele lui Eve, pe partea inferioară a abdomenului.

– Charlotte... păpuşa mea a fost furată, i-a fost smuls părul, adăugă Eve, privind la părul rar, sub formă de smocuri al

călugăriței. Lângă ea zăceau veșmântul, pătat de sânge, baticul și voalul.

Bentz se aplecă asupra cadavrului, examinându-l cu privirea, după care se uită rapid la Montoya.

– Raportează ce am descoperit și spune-i băiatului de la poartă să nu lase pe nimeni înăuntru, cu excepția poliției. La dracu'. El se lăsă din nou pe călcâie, mărul lui Adam mișcându-se în momentul în care înghiți în sec. Se pare că tocmai am găsit-o pe călugărița dată dispărută.

24

Bentz rămase în faţa spitalului, cu stomacul huruind întruna, bântuit de gânduri mai negre decât noaptea, broboane de sudoare alunecându-i pe sub gulerul cămăşii. Soarele era deja sus pe cer, căldura toridă lovind fără milă, umiditatea ridicându-se încet spre procentul de sută la sută. Echipa de la Departamentul Omucideri, care studia locul de producere al unui asasinat, îşi începuse deja cercetările, în vreme ce incinta spitalului era înconjurată cu faimoasa bandă galbenă.

Din nou.

Două călugăriţe ucise, cu trupurile tatuate, aşezate cu fundul în sus.

Un asasin care îşi semnala într-un fel special prezenţa?

Tot ce-i posibil, dar unele lucruri erau lipsite de logică.

Nu se desfăşurau după anumite reguli.

Ucigaşii în serie loveau mânaţi de furie. Ei alegeau de obicei persoane de un anumit sex. Iar crimele se petreceau la o anumită distanţă de timp una faţă de alta.

De obicei, de obicei, de obicei.

– Individul acesta aduce îmbunătăţiri jocului, zise Montoya, aprinzându-şi ţigara pe care o luase de la unul din poliţiştii-tehnicieni care cercetau locul de producere a asasinatului. Merge din ce în ce mai sus. Inhală cu sete, după care lăsă fumul să iasă –, pe nări ieşindu-i două fuioare identice de fum.

– E ceva neobişnuit, fiindcă nu e vorba de un nenorocit care îşi exteriorizează frustrările ucigând o femeie aleasă la întâmplare, zise Bentz. Ucigaşul acesta alege doar un anumit tip de victime.

– După aceea le marchează cu anumite numere. Tatuându-le, pentru numele lui Hristos.

– Trebuie să facem o verificare a tuturor vânzătorilor de produse şi ustensile pentru tatuaj.

– Am verificat deja. Zaroster se ocupă de asta, zise Montoya, aruncând o privire spre zona care nu era încercuită cu bandă galbenă, acolo unde Eve, purtând bandajul acela la braţ, şi Cole Dennis stăteau în picioare, lângă maşina ei.

Bentz puse palma streaşină la ochi. După nici zece minute de la apelul lui Montoya la secţia de poliţie, ajunsese şi presa, împreună cu cei care fuseseră fascinaţi de cele petrecute la mănăstire, acum fiind cu toţii parcaţi în faţa spitalului. Oameni obsedaţi, cu toţii.

Imediat după aceea, sosiră şi agenţii federali, ocupându-se acum de conducerea anchetei. Un lucru care-i convenea lui Bentz. Era bine ca FBI-ul să-şi pună la bătaie resursele lucrând împreună cu autorităţile locale. FBI adăugase o nouă perspectivă, cu toate că o parte dintre agenţi îl călcau pe nervi, dar nu avea importanţă. Şi la ei în secţie existau unii poliţişti care reuşeau să-l enerveze.

– Videograful fotografiază mulţimea, nu?

– Mdda.

– Bravo! Bentz voia să se asigure că fiecare persoană care îşi făcea veacul pe acolo este identificată şi cercetată. Studia mulţimea, căutând pe cineva care nu era în stare să stea deoparte, care se simţea atras de locul acela. Ochii îi căzură pe Kristi. O, la dracu'! fata vorbea, înregistrând pe un reportofon, fiind evident că renunţase să se mai ducă la serviciu. Nu-i spusese ea că acesta era cazul pe baza căruia avea de gând să-şi scrie cartea aceea ridicolă cu subiect poliţist?

Simţind privirea lui aţintită asupra ei, fata se întoarse cu faţa spre el. De data aceasta îl privi în ochi, făcându-i semn cu mâna.

El bătu cu degetul în ceas, dându-i de înţeles că trebuia să plece la serviciu. Ea ridică din umeri, ignorând încercarea lui părintească de a-i oferi un sfat.

Mormăind printre dinţi, Bentz căută în buzunar, găsi ultima tabletă împotriva acidităţii gastrice şi o azvârli în gură.

– În concluzie, ce părere ai despre păpuşa care a dispărut? Ai crezut varianta servită? îl întrebă Montoya.

– De ce să fi mințit? i-o întoarse Bentz. De ce să ne fi dus în pod? Nu cred că intenția lor a fost să ne păcălească.

– Atunci, unde-i păpușa – Charlotte parcă?

– Habar n-am.

– Poate că e, totuși, o invenție.

Bentz îi aruncă o privire scurtă.

– Numerele nu se potrivesc, sublinie Montoya. Potrivit declarațiilor domnișoarei Renner și ale lui Dennis, se presupune că păpușa a fost inscripționată cu cerneală roșie. 444. Dar în cazul măicuței noastre, Sora Viv, avem numărul 323 tatuat pe fruntea ei, identic cu numărul scris cu sângele ei pe perete. Nici vorbă de 444. Trase adânc din țigară pentru a doua oară, vârful aprins reflectându-și licărul în lentila de la ochelari.

– Se presupune că păpușa avea scris pe corp numele „Eve".

– *Asta în cazul în care* ea există cu adevărat.

– Dosarele care au dispărut mă preocupă mai mult decât păpușa care s-a făcut nevăzută.

– Hmmm. Montoya mai trase o dată din țigară, după care aruncă chiștocul pe pavaj, strivindu-l cu vârful bocancului. N-au mai dat și de alte dosare în pod. Poate că nici nu au existat.

– Avem dosarul lui Faith Chastain. Acesta există.

– Putea apărea de oriunde. Poate că Dennis l-a furat din casa lui Terrence Renner, în noaptea când acesta a fost ucis, dar nu s-a sinchisit să-l predea odată cu laptopul. Sau poate că a fost la Eve acasă în tot acest timp. Casa aceea a fost a bunicilor ei, familia tatălui ei. Terrence Renner a locuit și a venit în vizită acolo și poate că o vreme nu a mai trecut pe acolo, dar dosarul acela are o vechime de douăzeci de ani. Cine știe de unde l-a „dezgropat" Eve! Numai noi știm despre locul unde ea *declară* că l-a descoperit.

– Cheia ei s-a potrivit în ușa dulapului.

– Un dulap *gol.* Mare scofală. Montoya nu era impresionat.

– Dennis și Renner insistă că ieri era plin.

– În concluzie, individul nostru, în afară de faptul că a ucis doi oameni, pe călugărița de la Baton Rouge aducând-o până aici,

a mai avut timp să facă şi curăţenie. Nu a luat doar păpuşa, ci şi fişele din dulăpior. De ce? Fiindcă acolo era menţionat şi numele său?

– Ori ceva care avea legătură cu crimele comise de el.

– Poate spera că va reuşi să facă rost de dosarul lui Faith Chastain.

– Atunci ce motiv a avut să le ia pe celelalte?

– Spune-mi tu, zise Montoya, încordat.

– Poate că nu l-a găsit pe a lui Faith, admise Bentz. Panicat, a crezut că l-a scăpat din vedere şi că n-are timp să caute.

– Aşa că a luat tot ce era înăuntru. În ce? În cutii? În saci? Cine e tipul ăsta? Unul ce se mişcă cu viteza vântului? Unde îşi parchează maşina? Destul de aproape ca să poată căra toate acele dosare până acolo? După aceea, are timp suficient să-şi şteargă urmele, să închidă ferestrele, să ridice scara înapoi, pe scara de incendiu? Nu cred. Montoya îşi trecu palma prin părul negru şi lucios, privindu-i foarte atent pe Cole şi pe Eve. În afară de asta, încă nu am încredere în Cole Dennis. Poate că de data asta, nu el este făptaşul, dar ascunde ceva. O simt.

– Se pare că ea are în prezent încredere în el. Bentz se uită la Cole şi la Eve. Cei doi erau absorbiţi unul de celălalt, discutând, privind întâi spre spital şi apoi spre el, aşteptând semnalul de plecare. Am sunat la South General. Au fost acolo aseară. Amândoi.

– Deci? După ce a fost martorul principal în cazul Roy Kajak, acum se culcă cu Dennis? După ce era convinsă că nemernicul a vrut s-o omoare?

Bentz clătină din cap, alungând o insectă care-i bâzâia la ureche.

– Habar n-am, dar cred că ar fi bine să aflăm.

– Nu-i de glumă!

Eve dormi ore în şir.

Cole o adusese acasă şi, în ciuda protestelor ei, îi dăduse nişte calmante, care-i fuseseră prescrise de medicul de la Urgenţă,

de la Spitalul South General, după care insistase ca ea să se culce. Ea era sigură că nu putea să doarmă, din moment ce durerea de cap revenise, iar umărul îi zvâcnea nemilos. Era extrem de impresionată şi de zguduită, cu mintea plină de imagini disparate, care o ameţeau şi o îngrozeau, în care se zăreau pete de sânge închegat, păpuşa aceea mutilată care dispăruse şi Sora Vivian cu fundul în sus, cu corpul plin de sânge şi un tatuaj hidos.

Ea şi Cole stătuseră de vorbă cu poliţia, ba chiar şi cu agentul FBI, dăduseră declaraţie la secţie, încercând să ofere toate informaţiile pe care le deţineau. Lui Eve i se puseseră, în mai multe rânduri, întrebări despre tatăl ei, poliţia sugerând nu doar că el ar fi avut probleme cu alcoolul, dar şi că-şi prescrisese singur anumite medicamente. O întrebaseră despre copilăria ei, despre Roy şi despre relaţia pe care o avusese cu el. Voiau să ştie ce informaţii erau în dosarele care lipseau şi dacă îşi amintea de cineva anume, dintre cei pe care-i zărise în fişele respective. Apoi atacaseră subiectul legat de viaţa ei sexuală, aducând iar vorba despre bărbatul de care ea nu-şi amintea, bărbatul a cărui spermă fusese găsită în vaginul ei, bărbatul cu care avusese un contact sexual la numai câteva ore după ce se despărţise de Cole.

Interogatoriul fusese extenuant. Ea fusese separată de Cole, el fiind supus, de asemenea, tirului de întrebări, astfel încât, la un moment dat, el întrebase dacă avea cumva nevoie de un avocat.

Îi întâlnise şi pe fraţii lui Eve la secţie, chiar dacă nu vorbise cu ei. Ei fuseseră, la rândul lor, interogaţi.

În final, după ce poliţia se convinsese că Eve şi Cole nu mai au nimic de declarat, li se dăduse voie să plece. Eve îl dusese pe Cole să-şi ia Jeep-ul. După aceea, se întoarseră acasă, acolo unde energia lui Eve ajunse la zero.

În momentul în care se întinsese în pat, era deja miezul zilei, iar acum era trecut de opt seara, stomacul îi chiorăia din cauză că nu mâncase absolut nimic, ceea ce era un semn bun.

Coborî la parter, unde luminile erau aprinse, iar Cole stătea la masa din bucătărie, aplecat peste nişte documente legale, scrise pe hârtie galbenă, pe care le găsise probabil pe undeva. Bărbatul ridică privirea, auzindu-i paşii, zâmbind uşor în colţul gurii.

– O, s-a trezit în sfârşit şi Frumoasa Adormită, îi spuse el lui Samson, trântorul care stătea chircit în poala lui, evident nespus de fericit.

Eve se zări cu coada ochiului în oglindă şi se cutremură.

– Cred că ar fi mult mai potrivit să mi se spună Urâta Adormită.

El pufni în râs şi-şi împinse scaunul, pisicul sărind brusc pe podea.

– Niciodată.

– Ba pe aproape, îl contrazise ea răutăcios, atingându-şi conştientă părul scurt. Acesta era zbârlit, iar restul de rimel, cu care se machiase mai devreme, i se întinsese deja sub ochi. Rujul se ştersese de mult, hainele erau boţite, iar ea avea şi acum bandajul acela în jurul încheieturii de la mână. Una peste alta, arăta îngrozitor.

Cole îi făcu semn să vină, să se aşeze în poala lui.

– Stai aici şi uită-te puţin la astea. Eu am fost cam ocupat în vreme ce tu te-ai străduit să-ţi... faci *somnul de frumuseţe.*

Ea oftă, aşezându-se în poala lui. Braţul lui îi înconjură cu tandreţe talia.

– Un gest care ar putea fi periculos, zise ea.

– În general, asta e şi ideea. O sărută pe gât, arătând apoi spre hârtiile pe care le avea întinse în faţă. Deci, uite cu ce m-am ocupat.

Îi explică că trecuse pe hârtie toate informaţiile legate de victimele care fuseseră ucise în ultima perioadă, încercând să găsească un punct comun. De fiecare dată când descoperise ceva ce putea fi atribuit şi altor victime, subliniase informaţia respectivă, trecând-o pe o altă foaie de hârtie, împreună cu numele victimelor cărora le era atribuită.

– De exemplu, şi Sora Rebecca şi Sora Vivian erau călugăriţe, deci aceasta este legătura dintre ele, dar nu mai exista şi altcineva – din câte ştiu eu, oricum – care să facă parte din Ordin, aşa că sunt singurele care au acest lucru în comun. El notă ceva pe foaia cu informaţii. Iar oamenii aceştia au lucrat la sanatoriul de boli psihice: tatăl tău şi cele două călugăriţe. Dar nu şi Roy. Ştiu că

tatăl său a lucrat acolo, aşa că deasupra numelui lui am pus un semn de întrebare, dar legătura cu spitalul e una mult mai mare, nu se referă doar la angajaţi şi, oricum, Roy nu făcea parte dintre ei.

– Dar fiecare este legat, într-un fel sau altul, de spital? întrebă Eve.

– Da, dar nu de Faith Chastain. El bătu cu degetele în marginea mesei. Mă gândeam că toate persoanele ucise aveau o legătură cu ea, dar nu o găsesc. Roy nu o cunoştea.

– Ba da... Cel puţin din vedere. El nu era doar fiul îngrijitorului. Mai târziu, a fost internat acolo.

– În aceeaşi perioadă cu Faith?

– Nu ştiu, recunoscu ea.

– Deocamdată, ceea ce îi leagă este sanatoriul, decise el, bătând cu creionul în foaia de hârtie. Aceasta e cheia... Deci, ce semnificaţie au, oare, numerele acestea? 212, acolo unde a murit Roy, 101 acasă la tatăl tău, 323 pe fruntea călugăriţei şi 444 pe trupul păpuşii.

– Şi la Maica Superioară, Sora Rebecca?

– Nu ştim încă. Presupunem că a fost şi în cazul ei ceva tatuat cu sânge pe trupul ei, dar informaţia aceasta o ştie numai poliţia. Îşi rezemă bărbia de umărul ei, privind paginile răspândite pe masă. Ai idee ce ar putea să însemne ele? Să fie numerele unor carduri de asigurare socială? Ori un alt fel de identificare? Sau o adresă? Ori o dată? 12 februarie pentru 212? Întâi ianuarie pentru numărul descoperit acasă la tatăl tău?

– Ei bine, metoda asta nu se potriveşte. Uită-te la 444. Nu e o dată cu două cifre. Nu există nici ziua şi nici luna patruzeci şi patru... Cred că e vorba de un an: 4 aprilie 2004, dar nu cred că se potriveşte din cauza numărului 101. Nicio lună şi nicio zi nu e notată cu zero... Eve se uită peste notiţe şi simţi că începe din nou s-o doară capul, Cole respirându-i în ceafă.

– Poate că 444 nu seamănă cu celelalte, fiindcă a fost scris pe o păpuşă, şi nu pe o fiinţă umană? Asta e ideea: Charlotte culcată cu fundul în sus, iar după aceea, călugăriţa a fost aşezată exact în aceeaşi poziţie, care să fie semnificaţia?

– Nu ştiu. Ea îi era recunoscătoare pentru braţul acela puternic din jurul taliei. Şi de ce a furat dosarele?

– Pentru ceva ce se găsea acolo, în dulap? Fişele pacienţilor, nu? Nimic altceva?

– Nimic, din câte am văzut eu. Dar nu am avut vreme să mă uit prin toate sertarele sau să cercetez fiecare fişă.

– Deci, ce ai văzut?

– Lasă-mă să mă gândesc.... Ea îşi aminti o parte din numele care-i săriseră în ochi. Enid...um, Enid Waller, adică Walcott. Şi John Stokes, Ronnie Le Mars şi Merlin... O, Doamne, care era numele lui de familie? Nu Merlin, Mer*win* Anderson şi Neva St. James... Mai erau şi alţii, dar nu mi-i amintesc.

El notă toate numele pe hârtie.

– Vreunul din ei ţinea legătura cu vreuna dintre victime? întrebă el.

– În afară de faptul că au fost pacienţii sanatoriului şi au fost trataţi de tata?

– Vreunul din ei era apropiatul lui Faith Chastain?

Ea clătină încet din cap.

– N-am de unde să ştiu. Eu eram, în aproape toată perioada aceea, o copilă. Nu prea dădeam mare atenţie la chestia asta. Se pare că au fost cu toţii internaţi în acelaşi timp, dar, totuşi, nu sunt sigură nici de asta. Expiră uşor. Îmi pare rău. Chiar nu ştiu.

El o sărută pe gât.

– E în regulă, dar dacă tot nu ajungem la nicio concluzie, ce-ar fi să te invit la cină, în oraş?

– La cină? repetă ea. Se uită pe fereastră, observând cum amurgul se ivea în curtea din spatele casei.

Cole o ridică în picioare.

– Haide! Ştiu un restaurant mic şi cochet, care serveşte nişte boluri grozave cu orez şi pui de baltă.

Eve surâse.

– Uau, ce romantic!

– E tot ce pot să fac, zise el, luând-o de mână. Să mergem.

*

– Ascultă-mă, nu e o mişcare foarte inteligentă să renunţi la slujba pe care o ai, învârtindu-te apoi în jurul locului unde a avut loc o crimă, zise Bentz, dând dovadă de o răbdare forţată, cu telefonul mobil lipit de ureche, în vreme ce Kristi încerca să-i ofere toate scuzele care se puteau inventa pe faţa pământului, încercând să demonstreze de ce trebuia să aibă „exclusivitate" în acest caz. Las-o baltă!

– Tată, ascultă-mă! Nu voi face nimic care să prejudicieze ancheta. Ai încredere în mine.

– Răspunsul e „nu", ai înţeles? Te sun mai târziu. El închise furios. De ce insista fata lui în problema asta, obligându-l? De ce să-şi piardă slujba, o slujbă bună? De ce voia să-şi complice existenţa?

Montoya dădu buzna în cameră.

– Trebuie să te duci acasă, să dormi puţin, îi zise observând frustrarea care-l măcina pe Bentz.

Bentz îi aruncă o privire furioasă.

– De parcă m-ar ajuta cu ceva.

– Pe mine mă ajută.

– Perfect.

– Uite, tu nu fumezi, nu bei, dar ai o femeie a naibii de frumoasă care te aşteaptă acasă.

Bentz se uită rapid spre fotografia Oliviei aflată pe biroul lui. Montoya avea dreptate. Minionă, cu părul blond şi ondulat căzându-i graţios pe umeri, cu ochii limpezi şi funduleţul acela mic şi bombat...

– Peste o jumătate de oră mă întâlnesc cu ea să luăm cina, îl informă Bentz, decizând apoi că era mai bine ca Montoya să nu ştie chiar atât de multe despre viaţa sa amoroasă. Ai aflat că ofiţerul de la Relaţii cu Publicul a făcut o declaraţie referitoare la recentele asasinate? A cerut ajutorul cetăţenilor.

– Nu pot face mare lucru. Nici măcar nu ştim cum arată individul acesta.

– Mmmda. Dar poate că cineva a văzut ceva la „A noastră Doamnă a Virtuţilor" sau la All Saints. Poate ne ajută să dăm de o pistă.

– Poate, zise Montoya, părând neconvins. Nu era vorba că Bentz l-ar fi învinovățit pe el de ceva.

– Alte noutăți?

– Nicio veste despre rezultatul ADN, dar va veni curând, aşa mi s-a spus.

– O să cred când va veni, voi vedea cu ochii mei.

– Zaroster are câteva indicii în privința cernelii şi a echipamentului folosit pentru tatuaje, dar deocamdată, nu avem nimic concret. Urmele de pantofi imprimate în plastic la locul crimei sau cele de la anvelopele maşinii n-au fost, momentan, analizate complet, dar bănuim că suntem în căutarea unui individ care poartă la picior măsura 46 sau 46 şi jumătate.

– Un munte de om!

– Aşa se pare.

– Dar fotografia făcută de Abby?

– Tot nimic şi, în plus, nici la mănăstire, nici la colegiu, nimeni nu a observat nimic neobişnuit.

– Două călugărițe au fost ucise şi totul a decurs, în rest, ca de obicei? Bentz se strâmbă, privind cruciş şi jucându-se cu un creion.

– Încă n-am terminat, zise Montoya, dar era la fel de nerăbdător şi de nervos. Încă încerc să alcătuiesc o listă cu cei care au lucrat la spital pe vremea când Faith era internată acolo, dar, la dracu', acele date nu mai sunt de mult de actualitate.

– Statul trebuie că cunoaşte problema, ori cei de la FBI. Au la dispoziție Arhiva taxelor.

– Se presupune că FBI-ul se ocupă deja de asta. Deci, i-ai cunoscut pe frații lui Eve.

– Pe amândoi.

– Şi?

Bentz se lăsă în speteaza scaunului.

– Cred că Eve e norocoasă fiindcă are doar doi frați. Au venit să vadă dacă pot să ia cadavrul, ia să vedem – el îşi găsi notițele – „să ne vedem şi noi de viață" – eu consider că astea-s vorbele lui Renner, pentru că ei de-abia aşteaptă să înhațe averea tăticului lor.

– Tu crezi că ei l-au ucis? întrebă Montoya.
– Tot ce-i posibil. Aştept să văd cine va fi moştenitorul. Trebuie să existe un testament şi deja verificăm cine va fi beneficiarul asigurării sale de viaţă. Niciunul dintre fraţi nu are un alibi. Se pare că amândoi se învârteau cu maşina prin zonă, chiar în momentul în care bătrânului lor tată i se tăia beregata şi-şi dădea duhul. Kyle pretinde că tocmai venea cu maşina din Atlanta, îndreptându-se către oraşul nostru, iar Van a declarat că tocmai venea din Arizona. Poate vom reuşi să facem rost de chitanţele emise de cărţile lor de credit, pentru a vedea dacă ele certifică varianta pe care au declarat-o.
– Ori poate că o vor infirma.
– Kyle, el e un bărbat solid. Cred că la pantof are măsura 46, dar celălalt e mult mai scund.
– Şi ce motiv ar fi avut vreunul dintre ei să le ucidă pe măicuţe?
– Ce motiv ar fi avut oricine? Bentz se apropie iar de birou, cercetându-şi notiţele.
– Ce ai acolo? întrebă Montoya, arătând către biroul lui Bentz.
– Vreau să aşez lucrurile într-o anumită ordine. Astea sunt tatuajele.
Montoya răsuci spre el foaia, citind ceea ce Bentz notase cu litere de tipar.

FAITH CHASTAIN	LIVE
ROYAL KAJAK	212
TERRENCE RENNER	101
REBECCA RENAULT	111
VIVIAN HARMON	323
PĂPUŞA???	444

– Prin urmare, ce vrei să faci cu asta? zise Montoya.
– În primul rând, nu ştiu dacă cel care a tatuat-o pe Faith Chastain este ucigaşul pe care-l căutăm. Tatuajul e reprezentat de un cuvânt, nu de un număr. Iar pe păpuşă nu ne putem baza prea mult. Nici măcar nu putem fi siguri că ea există. Dar numerele acestea au o ciudăţenie.

– Care anume?

– Oricum le-ai citi, rezultă acelaşi număr.

– Şi? zise Montoya, pe fruntea sa ivindu-se câteva linii.

– În fine, poate că nu e ceva important, dar când citeşti tatuajul lui Faith Chastain de la coadă la cap, ce obţii?

Montoya cercetă literele, iar surâsul lui mândru dispăru cât ai clipi.

– Evil*.

Bentz lăsă notiţele să cadă pe birou şi se ridică în picioare.

– Iisuse! Ochii lui Montoya se îngustară. Aşa... şi? Poate-i o simplă coincidenţă. Vreau să spun că Faith a fost tatuată cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

– Dar tu nu crezi în coincidenţe.

– Da, dar...

– Era doar o idee. Nu înseamnă cine ştie ce.

– Dacă ai adus vorba despre asta, înseamnă că pentru tine chiar semnifică ceva. Montoya se rezemă de biroul lui Bentz, aşteptând, în aparenţă, o explicaţie.

– E ceva ce vreau să studiez, zise Bentz, cu toate că simţea că dăduse de un fir. De ceva ce putea fi important. Nu reuşise să pună lucrurile în ordine, pentru a-şi da seama exact ce şi cum. Aruncând creionul pe birou, zise: Trebuie să fug.

– Cred că azi e seara ta norocoasă. Montoya afişă un zâmbet ştrengar.

– Mereu sunt norocos.

– Aşa bătrân şi rotofei cum eşti? Hmmm!

Bentz pufni în râs, cu toate că nu avea deloc chef. Urmat îndeaproape de Montoya, el stinse lumina, încercând să-şi alunge senzaţia că în cazul lui Faith Chastain îi scăpa ceva cu adevărat important. Existase un motiv pentru care ea fusese tatuată acum douăzeci de ani. El trebuia să descopere, pur şi simplu, care fusese acest motiv.

---

* Cel rău; diabolicul (în lb. engleză în original) (n. tr.).

25

Aici locuieşti? Eve se uită de jur împrejur la casa aceea micuţă, înghesuită pe o stradă slab luminată. Dacă spuneai că are nevoie de reparaţii, atunci făceai declaraţia anului şi, pe lângă vila spaţioasă în stil italian pe care o deţinuse Cole, chestia asta era o dărăpănătură. Pur şi simplu. Abia dacă puteai spune că aveai un acoperiş deasupra capului.

– Am revenit şi eu în lumea bună, zise Cole, zâmbind. Se opriseră acasă la el unde Cole făcuse un duş rapid, după care îşi luase un rucsac cu câteva haine şi alte lucruri de uz personal în drum spre restaurant. Era într-adevăr straniu; în tot acel timp cât vorbiseră de căsătorie, ei nu locuiseră niciodată împreună, rămânând peste noapte, sporadic, când la el, când la ea acasă. Dar acum, când Cole se muta la ea, părea ceva cât se poate de firesc.

Ba chiar o mare schimbare, fiindcă, cu numai câteva zile în urmă, încă îl credeai un posibil ucigaş.

– Suntem gata? întrebă Cole, ieşind din dormitor, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni kaki şi cu o cămaşă căreia îi ridicase mânecile, îndoindu-le, lăsându-şi gulerul descheiat la nasturi. Am o garderobă cam anemică, admise, văzând cum este studiat. Cred că am pe undeva o tonă de costume, dar nu sunt sigur. Poate că le-a vândut Deeds şi pe ele. În mod sigur, nu mi-a lăsat nicio cheie de la vreo magazie, aşa că... El deschise larg braţele, ridicând din umeri. Te alegi cu ce vezi.

– Şi-mi şi place, recunoscu ea, ducându-se între braţele lui larg deschise şi sărutându-l zgomotos.

– Ai grijă, scumpo, dacă continui astfel, s-ar putea să nu păpăm niciodată crustaceele acelea, la restaurant.

– Nu pot rata aşa ceva. Ea îl sărută din nou, îl luă de mână, conducându-l afară, pe aleea îngustă din fața casei, unde era parcat Jeep-ul lui. În jur se învârtea un cârd de copii, cu iPod-uri în buzunar şi făcând sărituri cu skateboardurile, un bătrân stătea şi fuma pe terasa unui bloc de apartamente, în vreme ce doi tineri, care aveau vreo douăzeci de ani şi ceva, lucrau la o maşină, aflată într-un garaj, două case mai încolo.

La colțul clădirii de alături, străluci în noapte lumina serafică şi verde de neon a unui bar. Ceva mai departe, spre sudul oraşului, după câteva străzi şi clădiri, se zărea partea din față a fluviului Mississippi scurgându-se alene spre Golful Mexic. Noaptea era limpede şi undeva, deasupra felinarelor, se zăreau stelele, dar Eve nu zări prea multe, fiindcă se urcă în Jeep-ul lui Cole, după care el o luă spre Cartierul Francez. Zări un loc de parcare liber cam la trei blocuri distanță de „Chez Michelle“, după care o conduse înăuntru, unde interiorul plăcut, placat cu lambriuri din lemn, era full de clienți. Aroma sucului de roşii, de piper şi de sassafras o făcu să-i plouă în gură, imediat ce păşi dincolo de uşă.

O chelneriță micuță şi amabilă îi conduse dincolo de bucătăria fără uşi, acolo unde bucătarii în halate albe îşi desăvârşeau rețetele, prăjind carnea, frigând peştele şi cârnații, creând amestecuri şi sosuri noi.

Aşezat într-un separeu dintr-un colț, Cole comandă ca aperitiv un mudbug* special şi o halbă cu bere.

– O să-ți placă la nebunie, promit, zise el pe deasupra zumzetului general, făcut de conversație şi de acordurile de jazz care se auzeau în boxele invizibile.

– Nu mă sperii, domnule avocat. Am crescut printre guşați.

– Pe bune? zise el, în ochi zărindu-i-se un licăr de drăcuşor. O, Doamne, ce uşor era să revină la viața de zi de zi alături de el şi, în ciuda lacunelor din memoria ei, îşi amintea foarte clar cât de mult îl iubea.

Halbele cu bere rece şi cei doi mudbugs condimentați şi

---

* Crustaceu comestibil, asemănător cu racul (n. r.).

apetisanți le fură aduse repede, fiecare din ei trecu la treabă, spărgând cochilia crustaceului și înmuindu-i coada într-un sos extrem de suculent. Eve comandă un gumbo condimentat umplut cu fructe de mare, cu sos și okra*, în vreme ce Cole își alese o jambalaya**.

Pentru prima dată în ziua aceea, Eve se relaxă, iar durerea de cap, care o chinuia de zile întregi, dispăru. Ea și Cole discutară tot felul de nimicuri, niciunul dintre ei nedorind să abordeze chestiunea acelor asasinate oribile, a perioadei petrecute de el în închisoare sau pe cea a complicatei lor relații.

Deocamdată, alungară în cele mai îndepărtate cotloane ale minții tot ce ținea de restul lumii și coșmarul ce se țesuse în jurul lor. Ea se întrebă încotro se îndreptau ei doi. Care ar fi fost, oare, direcția și semnificația poveștii lor de dragoste, dacă o noapte, una singură, s-ar fi petrecut altfel?

Dacă n-ar fi apelat-o Roy?

Dacă nu s-ar fi dus acolo?

Dacă n-ar fi fost așa convinsă că și Cole fusese acolo, cu pistolul în mână?

Lui Roy îi fusese tăiată beregata, dar în trupul lui nu se găsise niciun glonț și, cu toate acestea, ea fusese împușcată cu un revolver care deocamdată era de negăsit.

– ... Așa că sper să mă mut din grota aia, imediat ce-mi revin puțin, spunea el, fixând-o pe Eve cu ochii lui albaștri într-un fel care-o făcu să se agite emoționată pe scaun.

– Și unde să te muți?

– Contează?

– Poate. Ea surâse, dându-și seama că flirta cu el. *Nu face așa ceva, Eve. Nu te lăsa dusă de val. E prea devreme. Se întâmplă prea multe lucruri oribile și inexplicabile.*

El îi făcu cu ochiul, iar ea simți că se topește.

– Vom vedea.

---

* Condiment (n. r.)

** Platou cu fructe de mare și orez (n. r.).

Îşi savurară în tihnă cafeaua, împărţind la desert o porţie de zahăr ars cu praline.

Cole plăti cash, după care ieşiră în noaptea blândă. Bărbatul îşi strecură palma într-a ei, apoi traversară strada.

– În concluzie, ce părere ai? întrebă el, în vreme ce se îndreptau spre Jeep.

– În legătură cu ce?

– Cu tot ce se petrece.

– Chiar trebuie să ne gândim la asta? întrebă ea, regretând că veselia acelei seri era pe cale să se risipească.

– Nu prea avem de ales, zise el şi, la nicio secundă după ce el rosti propoziţia, telefonul ei începu să sune. Se uită la numărul afişat pe ecran, fără a se sinchisi să răspundă.

– De la un post tv, mormăi ea. Nu am chef să vorbesc cu ei.

– Atunci n-o face.

El descuie portiera şi, chiar în secunda în care ea se strecura uşor pe locul pasagerului, simţi o vibraţie uşoară în aer, ca şi cum ar fi fost urmărită de cineva cu privirea, trimiţând spre ea nişte vibraţii negative. Se opri, privind în lungul străzii.

– Ce e? Cole întoarse capul, accentându-i neliniştea. Ai văzut ceva?

Scuturând din cap, ea zise:

– Nu. Pur şi simplu am avut o zi stranie. S-au petrecut mult prea multe grozăvii!

El închise portiera cu zgomot, iar ea nu-şi luă ochii de la oglinda retrovizoare, foarte atentă la trotuarul scăldat de lumina străzii.

Auzi tropăit de copite, în timp ce o căruţă trasă de un asin se apropie uşor de maşina lor.

În oglindă apăru o umbră.

Eve înlemni.

O siluetă înaltă şi întunecată se ivi ca prin ceaţă, preţ de o secundă.

Fata se roti în scaun, dar în secunda în care privi în cercul de lumină lăsat de becul unui stâlp din apropiere, o remorcă apăru în

dreptul intersecției, blocându-i câmpul vizual pentru câteva clipe. Chiar în secunda aceea, umbra se făcu nevăzută. Oricât se strădui, nu mai reuși să zărească absolut nimic.

– Ceva nu e în regulă, zise Cole, încordat, urcând la volanul mașinii.

– Mi s-a părut că se uita cineva la mine, dar poate că m-am înșelat.

El ieși din parcare, încercând să execute o întoarcere în U, după care o porni pe străzile înguste, grupurile de trecători strecurându-se, între timp, în trafic. Eve cercetă fiecare intersecție, alee, stradă, dar nu descoperi nimic neobișnuit.

– Bănuiesc că a fost rodul imaginației mele.

– Mă îndoiesc. Cole coti pe o stradă lăturalnică. Tu nu ești înclinată către invenții și paranoia.

– Cu excepția celor întâmplate la cabană?

El se încordă, luând o curbă.

– Trebuie să mă crezi când îți spun că nu aș face niciodată vreun gest care să te pună în pericol, Eve. Nici în seara aceea și nici altă dată.

– Deci eu mi-am imaginat că tu erai acolo. Era o concluzie, nu o întrebare.

El o privi rapid, atingându-i coapsa în vreme ce schimba vitezele.

– A fost o seară stranie.

– Sunt de acord, zise ea, încă neliniștită.

Telefonul ei sună din nou, iar ea verifică ecranul. De data asta arăta doar că era vorba de un număr restricționat.

– Poate că e numărul de mobil al reporterului, zise ea, închizând telefonul. Oricine ar fi, acum nu am chef de așa ceva.

Dar răul fusese făcut.

Ținând cont de apelurile respective și de ideea lui Eve că fusese urmărită de cineva, ei ajunseră din nou în același punct al problemei. Ceasurile în care încercaseră să se ferească de acest coșmar luaseră sfârșit, iar realitatea își făcea din nou simțită prezența.

Nescoţând nicio vorbă, Cole se îndreptă spre Garden District, un loc pe care Eve îl adorase întotdeauna. Casele erau înalte şi bogat ornamentate, grădinile spaţioase şi foarte bine întreţinute, povestea fiecărei clădiri în parte fiind la fel de impresionantă ca şi grădinile care o înconjurau.

Dar în seara aceasta, ea a luat seama la arcade şi la pietrele funerare din cimitir, când au trecut prin dreptul lui. Întunericul care învăluia mormintele le-a reamintit că moartea însăşi bântuia pe străzi. Imediat ce cotiră pe St. Charles Avenue, chiar şi Universităţile Loyola şi Tulane, care arătau ca nişte castele, păreau să aibă un aer sinistru şi întunecat, nişte fortăreţe înfiorătoare, care puteau ascunde între pereţii lor fapte ale Necuratului.

Termină, îşi zise ea. Dar nu spusese Cole adineauri că ea nu avea înclinaţii paranoice? Totuşi, încercă să-şi tempereze aceste presimţiri rele care puseseră stăpânire pe ea, în vreme ce Cole viră pentru ultima dată, iar în faţa ochilor lor se ivi casa Nanei, dar nici măcar imaginea familiară a terasei largi, ferestrele mari şi turnuleţul spiralat nu reuşiră să-i alunge senzaţia de nelinişte.

Cole parcă lângă garaj şi în clipa în care Eve deschise portiera maşinii, observă o umbră care traversa în fugă grădina.

– Samson? strigă ea, iar pisicul urcă treptele de la intrarea din spate, aşezându-se lângă uşă. Cum ai reuşit să ieşi din casă? Ea luă pisica în braţe, ajutându-se cu braţul sănătos, lipind-o de ea, în timp ce Cole descuie uşa. Eşti un năzdrăvan, dar cu tot te iubesc.

– Mă bucur să aflu, zise Cole, permiţându-i să intre prima în încăperea care făcea trecerea în bucătărie.

– Comentariul era adresat pisicii.

– Ahh-ah!!

Ca şi cum nu ar fi vrut să intervină în conversaţia lor, Samson sări din braţele ei, aterizând pe podea, ţâşnind prin uşa deschisă în bucătărie.

– Pe vremuri, mie îmi spuneai asemenea vorbe, îi aminti Cole.

Inima ei se făcu mică, iar ea îşi aduse imediat aminte de un moment în care făceau echitaţie pe unul din terenurile ce

aparţineau fermei tatălui ei. Era în perioada care a urmat procesului intentat tatălui ei, acesta fiind absolvit de orice vină. Era o zi frumoasă de primăvară, chiar înainte de asfinţit. Ea şi Cole pariaseră, vrând să dovedească al cui cal era mai rapid, în timp ce alergau spre hambar. Ea călărea o iapă iute, dar, nu se ştie cum, Cole îşi convinsese armăsarul să sară peste un trunchi de copac răsturnat, astfel că ajunsese în dreptul hambarului mai repede decît ea. Cu respiraţia tăiată, el se declarase învingător. Ea îl acuzase că trişează, iar el coborâse de pe cal, o luase de pe iapă şi înainte ca cizmele ei să atingă pământul, o sărutase atât de puternic, încât abia dacă mai putu să-şi menţină echilibrul.

– A venit vremea să plăteşti, Eve, dacă nu, s-ar putea să iau ce merit din ascunzătoarea ta.

– Promisiuni, promisiuni, pufnise ea în râs, aţâţându-l.

– E o provocare? Ochii aceia albaştri, precum cerul Texas-ului, licăriră, în vreme ce gura lui se strâmbă într-un zâmbet ştrengăresc sub barba care ar fi trebuit rasă.

– Ia-o cum vrei!

– Periculoasă declaraţie, doamna mea!

– Ei, doar nu crezi că mă sperii.

– Ar trebui.

Ea râsese, iar el o sărutase din nou. Cu putere. Iar în secunda în care îşi ridicase, în cele din urmă, capul, ea îi prinsese faţa în palme.

– Eşti o *mare pacoste,* Cole Dennis, dar, fir-ar să fie, eu te iubesc aşa cum eşti...

Acum o privea cu aceiaşi ochi albaştri, care aveau intensitatea unui laser, cea care-i făcea inima slabă să tresară. Încercă să spună ceva, dar vocea refuză o secundă să-l asculte, iar ea fu obligată să-şi dreagă glasul.

– Hai să nu abordăm subiectul, măcar în noaptea asta.

– Atunci când?

– Habar n-am.

– Te iubesc, Eve!

Poftim! Toate acele semne care precedau ideea de joc şi care

îi învăluise întreaga seară dispăruseră dintr-odată. Aici, sub lumina slabă ce răzbătea dinspre terasă, Cole își deschisese inima și, privindu-l atent, observă că era sfâșiat. Dezgolit. Cu sentimentele puse pe tavă.

Ea înghiți în sec, simțind nevoia să-și dezvăluie, la rându-i propriile sentimente.

Maxilarul lui Cole se încorda ritmic, iar el ținea brațele pe lângă corp. Aștepta un răspuns din partea ei. Aștepta să audă ceea ce era ferecat în adâncul inimii ei.

Spune-i. Spune-i că-l iubești, că l-ai iubit întotdeauna, că ai știut întotdeauna că el nu ar fi în stare să îndrepte o armă în direcția ta. Că îți pare foarte rău că i-ai cauzat o suferință atât de mare. Spune-i, Eve! Pentru Dumnezeu, Eve, nu rata momentul!

Ea îl iubise. Nu putea nega un lucru atât de evident. Poate că încă îl mai iubea, poate că nu încetase niciodată să-l iubească.

El îi mângâie tandru obrazul.

– Ai tot timpul din lume, Eve, șopti el, iar ea se strădui din răsputeri să nu cedeze tentației de a se lipi de el. Nu plec nicăieri.

Degetul lui alunecă ușor pe o parte a gâtului ei, coborând apoi mult mai jos, oprindu-se la marginea decolteului ei, pielea lui caldă lipindu-se de pielea ei. Aplecându-se, cu buzele la câțiva milimetri de buzele ei, îi șopti:

– O să aștept.

O, Doamne!

Lacrimile, neascultătoare, se iviră în spatele pleoapelor, dar ea refuză să plângă în fața lui. Nu avea de gând să se lase pradă emoțiilor, să sufere o cădere nervoasă. Pielea ei se înfioră acolo unde o mângâiase el, iar ea se gândea să-și arunce brațele după gâtul lui și apoi să-l dezbrace. Cu ochii minții, își imagină cum erau împreună, sărutându-se și mângâindu-se, transpirați, iar trupurile lor goale înlănțuindu-se în așternuturile patului ei. Ar fi o greșeală atât de mare? Oare?

Luându-l de mână, își puse degetele peste ale lui.

– Cred că ar trebui s-o luăm încet, rosti ea, precaut.

– Nu sunt sigur că ți se potrivește noțiunea „încet".

– Cole...

– Nu mi te mai împotrivi atâta, zise el, încurajând-o să-i cedeze.

Eve îl studie atent. Îl dorea. Încercase să-şi aducă aminte că îi era interzis, dar nu-l vedea în faţa ochilor decât pe Cole, bărbatul pe care-l iubea.

– Bine, zise ea, râzând uşor tremurat.

Capitularea ei bruscă îl uimi, dar îi făcu o imensă plăcere, totodată. O sărută cu foc, după care zâmbi larg.

– Mă duc să-mi iau bagajul. Ne vedem sus.

Ea se răsuci pe călcâie, traversând aproape în fugă bucătăria, apoi holul şi urcă scara cu pisica după ea. Înnebunise? Îşi pierduse raţiunea? Tot ce-şi dorea era să facă dragoste cu el, neputând să-şi ia gândul de la asta. Oare trebuia să se dezbrace şi să-l aştepte complet goală în pat?

Sau să îmbrace o lenjerie sexy? Doamne, avea o cămaşă de noapte fină şi transparentă? Sigur avea ceva... Nu că i-ar fi păsat...

Samson ţâşni înaintea ei, sărind iute peste ultimele trepte care duceau spre dormitorul din turnuleţul ei. La parter, îl auzi pe Cole, care tocmai intra în casă. Trebuia să acţioneze cât se poate de repede, dacă voia să-l ia prin surprindere, cu lenjeria sexy.

Era o nebunie! Dar una minunată.

Într-o secundă, parcă prinsese aripi. Cu inima bătându-i cu putere, încercând totuşi să respire, deschise uşa de la dormitor, traversă cu paşi uşori camera cufundată în întuneric şi aprinse veioza de pe noptieră.

După aceea, ea văzu păpuşa.

Sub fascicolul familiar al luminii, Charlotte era aşezată chiar în aceeaşi poziţie în care fusese când o văzuse la spital: cu faţa în jos, pe jumătate dezbrăcată, cu dungi roşii trasate pe trupul umplut cu bumbac, zăcea în mijlocul patului lui Eve.

Însă, de data aceasta, erau urme de sânge peste tot. În plus, pe perete se afla un mesaj scris cu sânge. Pentru ea.

Din gât îi ieşi un ţipăt ştrangulat. Puternic şi lung, teroarea de care era cuprinsă răzbătea prin toată casa.

26

Țipătul se auzi până la parter.

Eve!

Cole trânti bagajul, traversă în fugă spațiul până la dormitor, urcând câte două trepte deodată, aproape împiedicându-se de Samson care o zbughise în viteză în jos pe scări. El ajunse la dormitorul din turnuleț chiar în secunda în care Eve ieșea de acolo. Cu mâinile puse peste gură. Fata se întoarse cu fața spre el, cu ochii plini de o groază terifiantă. Fără să stea pe gânduri, el o prinse în brațe, o strânse cu putere la pieptul lui, după care aruncă o privire prin dormitor.

– O, Doamne, o Doamne, o Doamne, mormăi ea. El observă imediat cuvintele scrise cu sânge pe perete, foarte aproape de podea: DENNIS A PĂCĂTUIT. Cu litere mari, îngroșate, din care încă picura sângele. Stomacul lui se crispă, revolta și furia determinându-l să facă un pas înapoi, în secunda în care recunoscu păpușa mutilată, în timp ce lichidul ce părea a fi sânge se scurgea în jos pe așternuturi și picura pe podea. Simți că i se urcă ceva din stomac care îi arse gâtul.

Nu reuși s-o tragă destul de repede pe Eve în jos, pe scară.

– Cum? șopti ea. Cine? Ea tremura în brațele lui. De ce ar face cineva...?

– E vorba de cineva care are mintea distrusă, abia îngăimă el.

Dennis a păcătuit.

Cineva aflase.

– Haide! El o duse imediat în bucătărie, după care-i dădu un cuțit. Nu cred că mai e în casă, dar mă duc să verific. Unde e arma, cea pe care ai ațintit-o atunci spre mine?

– Revolverul.... Ah, l-am pus la loc, în biroul bunicului, zise ea, nesigură. Apoi, cu ceva mai multă convingere: Dar nu e încărcat. Şi nu cred că avem gloanţe.

– Asta cred că e de bine. Dar o flintă sau o puşcă ceva?

– Nu. Nana le-a vândut de mult.

Prin urmare, trebuia să-şi facă griji doar pentru armele pe care le avea cu el psihopatul. Dacă nebunul acela mai era prin preajmă.

– Bine. Acum – el luă receptorul, formă rapid 911, după care-i dădu telefonul lui Eve – cere-le să trimită pe cineva aici şi cere să-ţi facă imediat legătură cu Montoya sau cu Bentz. Te descurci?

Fata aprobă cu o mişcare a capului, dar el nu era convins.

– Sigur?

– Da. Ea strângea telefonul într-o mână, iar în cealaltă avea şi acum cuţitul acela mare.

– Mă uit la etajul întâi, după care mă duc sus.

– Vin cu tine, se repezi ea.

– Nu, Eve, rămâi aici şi...

– Sunt Eve Renner, zise ea în receptor, după care spuse cât ai clipi adresa ei, implorându-l pe Cole din priviri să nu plece până ce nu încheia conversaţia telefonică. Aş vrea să raportez o... o intrare prin efracţie... Nu, nu ştiu dacă mi-a furat ceva, dar persoana aceea mi-a lăsat un mesaj îngrozitor, o păpuşă plină de sânge şi... şi... Ea ridică privirea spre Cole, dar nu reuşi să rostească conţinutul blestematului acela de mesaj. Vă rog să-i rugaţi pe detectivii Montoya sau Bentz să mă sune... Da... Nu, aştept... Nu, nu sunt singură. O să fiu în siguranţă. Închise telefonul şi prinzându-l de mână pe Cole şi ţinând în cealaltă cuţitul, porni alături de el să cerceteze etajul întâi. Totul părea a fi în ordine. Urcară în fugă la al doilea etaj, dar şi acesta era gol. Nederanjat. Arma neîncărcată se afla acolo unde o pusese Eve: ascunsă în sertarul biroului.

Doar dormitorul din turnuleţ fusese pătat cu sânge.

Mintea lui Cole lucra la turaţie maximă. Oare ce nebun să fi dorit să o sperie în halul acela pe Eve? Sau să-i folosească numele?

Cole realiză cu stupoare că acele crime nu erau doar opera criminalului care căuta prada. Individul care era în spatele acestei povești, oricine ar fi fost, avea o fixație pentru Eve. Ea era ultima lui țintă. Cineva voia să o terorizeze. Și nu voia ca el să se afle în preajma ei... Altfel de ce să fi scris numele lui cu sânge, Dumnezeule...? Fiecare asasinat, începând cu Roy Kajak, fusese comis din cauza fascinației acestui nebun și a nevoii lui imperioase de a controla viața iubitei lui Cole.

Lucrul acesta îl speria de moarte.

Eve tocmai se uita la pat, în clipa în care el o împinse spre dulap.

– Pune câteva haine într-o valiză. În seara asta nu rămânem aici. Nu s-a forțat intrarea, Eve, adăugă el, căutând prin dulap și dându-i un rucsac. Cineva are cheia de la casa ta.

– Nu o are nimeni, îl contrazise ea, deschizând o valiză.

– Greșit. Am și eu o cheie, îți amintești? punctă Cole. Mi-ai dat-o pe vremea când plănuiam să ne căsătorim.

Ea aprobă.

– Vreun vecin de-al tău are și el cheie? Ca să verifice cum merg lucrurile pe aici când ești plecată din oraș? Dar frații tăi? Nu ai schimbat yala de când te-ai mutat aici, corect?

– Nu, era casa Nanei.

– Și cui i-a încredințat Nana cheile? Unei menajere. Poate grădinarului? Celei mai bune prietene? El luă câteva cămăși de pe umeraș și le aruncă în valiză.

– Nu știu.

– Exact. Haide: Fă bagajul. Poliției nu-i va plăcea că umblăm prin lucruri, dar va trebui să accepte.

Eve se mai uită o dată spre pat, după care aruncă în valiză câteva piese de lenjerie intimă, o pereche de jeanși și două pulovere.

– E o nebunie, șopti ea printre dinți, după care se duseră în dormitor, de unde își luă trusa de machiaj.

Ieșind pe ușă, Cole luă și laptopul lui Eve și, când se îndreptau amândoi spre ușa de la intrare, auziră sirenele care sunau undeva din ce în ce mai aproape.

Pentru prima dată după multă vreme, Cole se simți ușurat, știind că poliția se îndrepta spre ei.

Montoya închise telefonul mobil, după care opri televizorul.

– Trebuie să plec, îi zise el lui Abby, căutându-și portofelul, arma și legitimația.

– Unde?

– A apărut o probleme la Eve Renner acasă.

Capul lui Abby se ridică imediat.

– Ea e bine?

– Cred că da, dar nu știu sigur. El își luă cheile. Se pare că nimeni nu a fost rănit grav. Aflu când ajung la fața locului.

– Vin și eu, zise ea, luându-și geanta.

– La naiba, nu. E treaba poliției.

– Ea ar putea fi sora mea.

– Da, „s-ar putea“, asta-i expresia corectă. El era deja aproape de ușa de la ieșire. Habar n-am ce se petrece acolo, dar, oricum, tu *nu vii* cu mine, adăugă el și-i aruncă o privire serioasă, hotărâtă.

– Nu mă poți opri.

– Ba da. Abs, nu te amesteca.

– Vin și eu, la naiba!

– O, Doamne, nu am timp pentru așa ceva. Rămâi aici. Te sun eu.

Ea părea că e gata să se ia la ceartă dar, până la urmă, îi făcu semn să plece.

Montoya deschise ușa în grabă, iar Hershey scânci în urma lui.

– Știu, îi zise Abby hotărâtă cățelușei, mângâindu-i capul mare. Nu-ți face griji. Mergem și noi acolo, dar nu cu el.

Așteptă ca mașina lui Montoya să plece. După ce stopurile mașinii dispărură la colțul străzii, la trei case mai încolo, ea o fluieră pe Hershey și se pregăti să iasă pe ușă. În timp ce Hershey ieși fuga pe terasă, ea încuie ușa, traversă peluza și se îndreptă spre Honda ei.

– Haide, zise ea, descuind portiera din spate.

Cățelul sări pe banchetă, iar Abby demară în trombă. Știa că Eve locuia în Garden District, așa că în câteva secunde ajunse pe St. Charles Avenue, trecând pe lângă câteva case vechi, până ce zări luminile mașinilor de poliție care erau oprite în fața unei case impozante, construită în stil victorian, a cărei arhitectură era completată de prezența unui turnuleț. Mustangul lui Reuben ocupa două locuri, undeva în apropiere. Probabil că aceasta era casa. Vecinii curioși, în pijamale sau tricouri și pantaloni scurți, ieșiseră deja pe terasele caselor lor sau se adunaseră la colțul străzii. Ceva mai încolo, lătra un câine, iar Hershey *lătră ușor în semn de salut.*

– Șșââât. Fii cuminte, o avertiză Abby. Și așa o să am necazuri fiindcă am venit aici.

Ea parcă la un bloc distanță. După aceea, lăsând geamurile întredeschise, încuie mașina, alergând spre casa familiei Renner. În fața casei se strânsese un grup destul de mare de oameni. Unul dintre polițiști se ocupa cu eliberarea zonei, în timp ce altul nota numele celor care voiau să treacă pe acolo. Ajunse și microbuzul cu tehnicienii de la Departamentul de Criminalistică, iar la colțul străzii apăru și primul car tv.

Abby se apropie, din spatele garajului, aflându-se destul de departe de terasă, acolo unde Montoya discuta cu Bentz, cu Cole Dennis și cu Eve Renner, care, în mod surprinzător, stătea foarte aproape de omul pe care mai demult îl acuzase de tentativă de omor. Abby o văzuse pe Eve în câteva fotografii, declarându-i în glumă lui Zoey că e posibil ca Eve să fie într-adevăr un membru al familiei lor, dar acesta fusese un gând trecător. Văzuse fotografiile lui Eve și în presă și chiar și în câteva imagini prezentate la televizor, atunci când moartea lui Roy Kajak ținuse prima pagină a știrilor. Dar până în secunda aceea, când o văzu pe Eve la lumina de pe terasă, privind-o în timp ce discuta cu Montoya, ea nu pricepuse. În semiîntunericul acela, Eve semăna atât de tare cu Faith Chastain, că te treceau fiorii.

Trebuie să fi fost oarbă, de nu-și dăduse seama mai devreme.

Înainte să o vadă Montoya, ea scoase telefonul mobil din buzunarul de la geantă și formă rapid numărul din Seattle al surorii ei.

Zoey răspunse în momentul în care telefonul sună a treia oară.

– Hei, salut! spuse ea, recunoscând numărul lui Abby. Ce s-a întâmplat?

– Sunt la locul de producere al unei infracțiuni și în secunda asta mă uit la ea.

– Locul în care s-a produs o infracțiune?

– Cred că nu s-a întâmplat nimic grav. Nu știu exact ce s-a petrecut aici, dar după ce aflu, îți dau de veste.

– De parcă mi-ar păsa? Ia stai. La *cine* te uiți?

– La Eve Renner, și trebuie să-ți spun, Zoey, dacă Eve nu e sora noastră, atunci ar trebui să fie. E imaginea identică a mamei noastre.

– Credeam că doar tu poți fi astfel. Toată lumea spunea că semeni uimitor de bine cu ea. Iar tu erai mândră de norocul ăsta.

Abby o privea mai departe pe Eve.

– Cred că tocmai mi-am pierdut coroana.

– Chiar așa?

– Asemănarea este mai mult decât evidentă, Zoey. Foarte evidentă.

– Dar nu s-a aflat rezultatul testului ADN, nu?

– Nu încă.

– Dacă ea este cu adevărat sora noastră, atunci situația va deveni extrem de ciudată. Tata a aflat?

Abby se gândi la tatăl ei, Jacques, internat într-un centru de îngrijire luptându-se cu cancerul și cu enfizemul pulmonar, și la Charlene, cea de-a doua soție a acestuia, care încercase mereu, dar fără să reușească, să aibă grijă de soțul ei, un om altădată foarte robust.

– Nu cred că ar trebui să-i spunem înainte de a afla ceva sigur. La fel și lui Charlene. Ea o să-și piardă controlul și o să ajungă la azil, la fel ca și el.

Zoey mârâi.

– Asta nu se va întâmpla niciodată. Dar sunt de acord. Hai să păstrăm secretul până ce primim rezultatul testului ADN. Urmă o pauză. Deci... femeia asta – Eve seamănă puțin și cu tata?

Abby studie atent trăsăturile lui Eve – pomeți înalți, nas drept și mic, păr scurt, ondulat și roșcat. După care își aminti trăsăturile și constituția tatălui ei.

– Nu, zise ea cu o hotărâre care-i făcu stomacul să se strângă. Nu seamănă câtuși de puțin.

– Doamne, șopti Zoey. Doar nu crezi că... adică ar fi o șansă cât de mică ca tatăl ei să fie chiar *el?*

Abby se cutremură, mintea ei îndreptându-se spre un șir de amintiri extrem de neplăcute. Faith Chastain nu-i fusese credincioasă tatălui lor, fie pentru că așa-i era firea, fie fiindcă avea o minte tulbure, fie fiindcă fusese forțată de un pacient de la spital să întrețină relații sexuale cu el. Nu știa nimeni la ce abuzuri fusese supusă.

– Haide să nu abordăm tema asta la telefon, zise Abby.

– Dar dacă sora noastră vitregă îl are ca tată pe *psihopatul ăla.* Atunci?

– Zoey! Șșșât! Hai să nu ne gândim doar la rele!

– Bine. Atunci spune-i tu că e fiica unui ucigaș psihopat.

– Nu știm dacă este adevărat sau nu.

– Ei, pregătește-te! Am impresia că familia noastră cea care oricum era dezechilibrată va deveni brusc și mai ciudată și, dacă se poate, și mai imposibilă.

– Cred că voi sta de vorbă cu ea.

– N-ai decât. Și dacă tot ești acolo, dă-i surioarei o îmbrățișare din partea mea, da?

Abby ignoră sarcasmul surorii ei, după care închise telefonul. Acum ori niciodată. Păcat că se afla în fața casei unde se produsese o infracțiune. Trebuia să afle. Era musai. Luându-și inima în dinți, o porni țanțoș într-acolo, dând peste Montoya care discuta mai departe cu Eve și cu bărbatul de lângă ea, un bărbat pe care Abby îl zărise într-un ziar la rubrica „știri", un „gândac" pe care Montoya se străduise foarte tare să-l condamne pentru crima comisă asupra lui Royal Kajak. Abby știa totul despre Cole Dennis. Sau, cel puțin, toată partea rea legată de personalitatea lui.

Probabil că Montoya o zărise și el cu coada ochiului, fiindcă

se răsuci brusc şi. dacă privirea aceea ar fi fost în stare să ucidă, atunci Abby ar fi fost deja la şase metri sub pământ, ucisă de privirea lui furioasă la culme.

– Scuzaţi-mă, spuse ea, îndrăzneaţă, după care întinse mâna spre femeie.

Animatorul urmărea de undeva din umbră.

Stătea cât de aproape îndrăznea să stea.

Poliţia filma; observă cum camerele lor filmau pe oricine se apropia prea mult de locul în care se produsese infracţiunea. Trebuia să fie atent. Avea încă urme de sânge pe haine şi în camionetă. Risca să fie prins. Nu putea să se întâmple aşa ceva, tocmai acum, când mai avea atât de multă treabă.

O zări la lumina de pe terasă.

Micuţă, frumoasă, stând alături de Cole Dennis, chiar în secunda în care o altă femeie se apropie, o persoană pe care nu o recunoscu, pentru că stătea cu spatele la el. Dar nu conta. Lui nu-i păsa decât de Eve.

Doar de Eve.

Scrâşni din dinţi, văzând cum ea strângea mâna femeii, după care îi atinsese, cu gest familiar, braţul lui Dennis, şoptindu-i ceva la ureche. Dennis îi răspunse, aşezându-şi liniştitor braţul după umerii ei şi trăgând-o ceva mai aproape de el.

Văzând dovada aceea clară de afecţiune, stomacul i se revoltă.

În faţa poliţistului.

În faţa *lui.*

În faţa lui Dumnezeu.

El aşteptă, aproape închipuindu-şi că Vocea îl va contacta, pentru a înregistra blasfemia, pentru a-i spune Animatorului cum să facă faţă situaţiei. *Te rog*, imploră el în tăcere. *Lasă-mă să-l ucid întâi pe el şi abia apoi pe Eve... la momentul potrivit.*

El nu îndrăzni să-I mai ceară şi câteva momente în compania ei, pentru a face ce-şi propusese cu ea, să o forţeze să-l sărute, să-l strângă în braţe, să-l lingă aşa cum bănuia că îl lingea pe Cole Dennis. O, ştia că ei doi făceau sex, văzuse lumina din turnuleţ.

Simțise, în plus, aroma sexului murdar și păcătos. Plutise spre el în bătaia vântului, pe deasupra mirosului de iarbă proaspătă și de magnolie în floare. El își imaginase ce făceau în acele momente, lăsându-și inima să hoinărească în voie.

Dennis o ademenise.

Dennis o ațâțase, făcând-o să păcătuiască.

Dennis îi scosese hainele, lăsându-i la vedere sânii perfecți, sfârcurile care trebuiau supte, Dennis care se arătase cât se poate de îndrăzneț, determinând-o să facă sex cu el, îngropându-și capul în părul negru de la îmbinarea coapselor ei. Dennis ce o gustase, o mușcase, o pocnise, după care se suise deasupra ei fără menajamente, penetrând-o adânc, până ce ea începuse să gâfâie înfricoșată, revoltându-se, unindu-se cu ea cu pasiunea dată de însuși Lucifer, făcând-o să regrete și să se teamă.

El îi violase nu doar trupul, ci și sufletul.

Dumnezeu nu avea cum să binecuvânteze o unire atât de josnică.

Din cauza lui Dennis, Eve era o stricată. O târfă. O lepădătură. În actual lor sexual nu exista dragoste, ci doar poftă, poftă trupească.

Cu Animatorul, actul în sine ar fi plin de iubire. Binecuvântat de Dumnezeu. O cale de salvare pentru Eve, înainte ca ea să plătească prețul final, pentru păcatele sale, chiar în fața Bunului Dumnezeu.

Dă-mi-o mie, cugetă el cu nesaț, uitând pentru o clipă că era aproape de locul unei infracțiuni, că risca dacă rămânea acolo. *Te rog, te rog, te rog, dă-mi-o mie. În seara asta. O, trebuie să se întâmple curând!* Animatorul o dorea cu disperare. Penisul îi era tare ca o piatră, iar el se uita la capătul drumului, imaginându-și cum îi poseda trupul... Dacă Dumnezeu i-ar fi vorbit chiar în secunda aceea!

Dar Vocea îl contacta doar când era în cabana lui, întins în pat, cu gândul la Eve. Nici celelalte voci nu-l contactau cu altă ocazie. Nici măcar vocile acelea slabe și supărătoare; ele apăreau în mintea lui doar noaptea, întrerupându-i somnul, bâzâindu-i în

creier. Aşa că Dumnezeu nu-i răspunse în secunda asta. Şi, cu toate acestea, el se rugă. *Te rog, Tată Ceresc,* imploră el în gând, făcându-şi repede cruce. *Vorbeşte cu mine, spune-mi ce vrei TU. Eu sunt servitorul Tău şi vreau să-ŢI împlinesc porunca, dar vreau să ştiu ce-ŢI doreşti de la mine...*

– Hei, ai un foc? bubui o voce lângă el, iar el tresări, ridicând capul şi aruncând o privire fioroasă, descoperind că lângă el stătea un bărbat. Captivat de propriile-i fantezii şi rugăciuni, nu auzise că se apropia cineva de el.

Inima îi bubui puternic, iar trupul îi fu scăldat în sudoare, încercând să-şi recapete glasul. Şi-ar fi dorit ca penisul să i se relaxeze. Bărbatul, de origine latină, care părea să se apropie de cincizeci de ani, cu ţigara vârâtă în colţul gurii, păru să nu observe nimic, aşteptând un răspuns din partea lui.

Sângele! Idiotul acela de vecin observase petele de sânge! Pleacă, în clipa asta!

Clătinând din cap, Animatorul se retrase. Nu trebuia să fie văzut. Nu voia să-şi folosească vocea.

– Oare ce se petrece aici? zise tipul, întorcându-se apoi spre un alt bărbat care alerga spre ei.

Animatorul fu cât pe-aci să facă pe el, realizând că bărbatul care se apropia era un poliţist. Îmbrăcat în uniformă. Privind drept în direcţia lui şi a hispanicului, care era din cartier. Mare, negru şi cu tupeu, poliţistul veni şi mai aproape.

– Hei, omule, ai un foc? îl întrebă idiotul de vecin pe cel în uniformă.

Rapid ca un fulger, înainte ca poliţistul să-i observe mai bine trăsăturile feţei, Animatorul se îndreptă tiptil spre gardul viu din spate, după care se mută agil la umbra peluzei. Nu se uită să vadă dacă vreunul dintre cei doi îl urmărea, poliţistul sau împătimitul fumător. Se mişcă pur şi simplu cu repeziciune şi fără zgomot, ocolind casa familiei Renner, luând-o de-a curmezişul pe alei şi pe gazon, strecurându-se spre parcarea unui restaurant, unde-şi lăsase camioneta.

Când ajunse la capătul parcării, respira cu greutate,

transpirația, din cauza emoțiilor, aproape înecându-l. Adulmecă mirosul metalic al petelor de sânge de pe hainele lui, în timp ce se admonesta în gând pentru marea neglijență de care dăduse dovadă.

Aruncă o privire rapidă peste umăr, observând o mișcare ușoară în verdeața care împrejmuia parcarea. Polițistul, cu o constituție al naibii de atletică, era pe urmele lui.

Nu! Nu ajunsese atât de departe ca să piardă tot!

O luă la fugă spre camionetă, auzind un „Hei“ rostit de o voce sobră și ascuțită, se urcă la volan și se aplecă sub banchetă, ca să-și ia revolverul Glock.

Nu mai avea timp să dispară din fața individului; dacă încerca, probabil că polițistul observa numărul de înmatriculare al mașinii. Coborî geamul și, în secunda în care polițistul se apropie, privi într-acolo, cu pistolul în mână. Trase încet piedica.

– E vreo problemă, domnule polițist? întrebă el prin geamul deschis.

– Coboară din mașină. Încet, foarte încet. Arma polițistului era pregătită, cu țeava ațintită spre geamul mașinii lui. Avea un microfon prins pe umăr, iar pe plăcuța de identificare citi: L.J. Tiggs. În câteva secunde, Tiggs avea să ceară întăriri, dacă n-o făcuse deja. Și ține-ți mâinile la vedere, îi mai ordonă el, tonul vocii lui nelăsând loc de proteste. Ține-le sus. Cât mai sus.

Animatorul se mișcă, vrând să pară că făcea ce i se ceruse. Într-o miime de secundă, el ridică brațul stâng, după care îl împinse în afară pe cel drept, îndreptând orbește arma spre Tiggs și apăsând pe trăgaci.

Poc!

Polițistul căzu la pământ, sprijinindu-se într-un cot.

27

Scuzați-mă, dumneavoastră trebuie să fiți Eve Renner. Eu sunt Abby Chastain. Eve, care stătea lângă Cole, întoarse capul și zări o femeie cu o înfățișare atletică, în jur de vreo treizeci de ani, cu mâna întinsă.

Deci ea este femeia care ar putea fi sora mea, femeia care e logodnica polițistului-anchetator Montoya, gândi Eve, încercând să alunge frica aceea fără margini care nu mai voia să-i dea drumul din gheare.

– Mă bucur să vă cunosc, zise ea, oarecum stângaci, ca și cum mintea n-ar fi fost în stare să născocească altceva. Își strânseră mâinile, iar mișcarea respectivă îi aminti că unul din brațe îi era protejat și acum de o bandulieră specială.

Femeia, Abby, era frumoasă și, da, se gândi Eve, exista o oarecare asemănare între ele. Nu se putu abține să nu se uite atent la ea, după care își retrase mâna, forțându-se să-și întoarcă privirea, din nou, la Montoya, care-și privea logodnica de-ai fi zis că ar vrea să-i sucească gâtul.

– Acesta e locul în care s-a comis o infracțiune, îi spuse el.

– Da, știu, dar voiam s-o cunosc pe Eve. Știu că există posibilitatea ca noi două să fim rude, mă rog... surori. Știu că poate părea ciudat, dar am vrut să sparg gheața.

– Chiar în mijlocul anchetei, îi zise Montoya, printre buzele care abia se mișcau, părând lipite.

– Am priceput, zise ea. Vrei să plec. I se adresă apoi lui Eve, adăugând: Trebuie să plec, dar dacă vei dori vreodată să stăm de vorbă, să bem o cafea sau un pahar cu vin, te rog să mă suni. Căută în geantă, găsi portofelul și scoase din el o carte de vizită. Ai aici numărul meu de la serviciu și cel de mobil.

– Mulțumesc, spuse Eve.

Montoya părea o statuie, cu maxilarele încordate.

Abby îi transmise un sărut în zbor.

– Ne vedem mai târziu, iubire. După care plecă, înaintând încet de-a lungul străzii.

Mormăind ceva la adresa femeilor încăpățânate, Montoya o urmări îndepărtându-se, privirea lui întârziind câteva secunde asupra fundului ei.

– Îmi cer scuze. Cred că ne aflam, oricum, pe finalul discuției.

– Deci noi putem pleca? Cole se uita, de asemenea, după Abby. Dar în secunda următoare își întoarse privirea spre Montoya. Eve nu o să mai rămână aici nici măcar o noapte. Nu până nu vor fi schimbate toate încuietorile.

– Bună idee, zise Montoya, morocănos. Să mă anunțați dacă vă gândiți la o anumită persoană despre care credeți că ar fi putut scrie mesajul acela, cineva care vrea să pună mâna pe dumneavoastră.

Cole nici măcar nu clipi.

Montoya ghici că el era de părere că cei mai mari dușmani ai săi erau polițiștii. Ei, adevărul era că acest Cole Dennis nu greșea prea mult în privința asta.

– Dacă îmi vine vreo idee, vă contactez.

Mdda, sigur, gândi Montoya, uitându-se la ceas. Unde dracu' era Bentz? Când fuseseră solicitați la proprietatea Renner, el fusese primul om pe care-l apelase Montoya, iar Bentz spusese că se îndrepta în direcția respectivă. Dacă nemernicul își luase cumva o pauză de odihnă, așa cum îi sugerase el, o să-i sucească gâtul cu mâna lui. Dar, la urma urmei, acesta nu era stilul lui Bentz. Luându-și iar telefonul...

Bang!

Montoya înlemni. Se duse lângă un polițist care stătea în dreptul terasei.

– A fost un foc de armă?

– Așa cred.

Cole, care tocmai se îndrepta spre mașina sa, se uită în direcția de unde se auzise pocnetul acela șuierător.

Bang!

– La dracu'! Montoya își luă arma, conștient că se petrecuse ceva îngrozitor. Întâlni privirea nemernicului de avocat. Da, plecați. Sunteți liberi să plecați. Deocamdată. După care plecă și el, neuitând să-și deschidă stația, vorbind în fraze scurte, care semănau cu un lătrat.

– Sunt Reuben Montoya, se prezentă el, spunându-și numărul legitimației. Focuri de armă. Lângă St. Charles. Rosti cât putu de repede adresa lui Eve. Nu știu... verific. Trimiteți întăriri!

– Tiggs unde e? se interesă unul din ofițerii în uniformă.

– Urma să discute cu vecinii... Privirea lui Montoya cercetă capătul străzii, acolo unde-l zărise pe Tiggs mergând cu nici zece minute în urmă. Toți vecinii își îndreptaseră privirea spre zona de unde se auziseră împușcăturile, dar în jurul lor nu părea să se afle niciun polițist.

La dracu'!

Alergă la mașină. Stația radio cârâi, în vreme ce dispecerul îi confirmă temerile.

– Un ofițer a fost doborât!

Strigând către un ofițer de la patrulă să securizeze zona, Montoya ascultă vorbele dispecerului, care îi spunea care era zona în care se produseseră împușcăturile.

La doar trei case distanță, în parcarea unui restaurant.

Iisuse, situația se înrăutățea din clipă în clipă.

Era zguduit pe dinăuntru.

Îngrijorat.

Măruntaiele i se zvârcoleau, mintea intră în panică, iar el se îndrepta cu mașina spre zonele limitrofe ale orașului, privind întruna în oglinda retrovizoare, nefiind deloc sigur că nu era urmărit. Mergea într-o direcție greșită, așa că făcu cale întoarsă, dar greși din nou, traversând fluviul de patru ori, îndreptându-se, apoi, în sfârșit, în direcția corectă, luminile din New Orleans dispărând, încet-încet. În afara orașului, traficul scăzu în intensitate. Respiră ușurat numai în momentul în care ajunse pe

şoseaua cu două benzi, după ce traversă pădurile şi mlaştinile, când în oglinda retrovizoare nu-i mai apărură luminile farurilor altor automobile. La un moment dat, întâlni lumina roşie a stopurilor maşinii aflate în faţa lui, în clipa în care drumul se îngustă, dar el încetini lăsând maşina să se îndepărteze.

În momentul în care ajunse în zona în care stătea, era deja singur, iar ritmul inimii reveni astfel la normal. Aroma de sânge îi inundă însă nările. El nu ascultase indicaţiile.

Dumnezeu nu-i spusese să ucidă un poliţist.

Niciodată.

Clipi de câteva ori, sperând că nu se dusese totul de râpă. Sigur că Vocea urma să-l contacteze în seara aceea, pentru a-l asigura că făcuse ceea ce trebuia; încă putea fi zeificat.

Voi face orice. ORICE.

În timp ce-şi parca camioneta, toate greşelile şi eşecurile îi apărură în minte, sub forma unor imagini succesive şi rapide: Eve şi Cole Dennis, la ea acasă; propriile sale fantezii, care-i întunecaseră mintea; poliţistul care se apropiase şi îl urmărise apoi prin tot cartierul.

Nu avusese altă soluţie. Fusese nevoit să tragă. Chiar dacă asta nu făcuse parte din misiune, cu toate că Vocea nu-i spusese să curme viaţa poliţistului.

Dar el îl ucisese cu un singur glonţ.

Şi, chiar dacă era la pământ, Tiggs reuşise, totuşi, să tragă asupra lui.

Animatorul tresărise.

Glonţul se deplasase cu viteza vântului, ricoşând în caroseria camionetei.

Cu adrenalina crescându-i în vene, Animatorul îşi porni camioneta, apăsând tare pedala de acceleraţie. Cu cauciucurile scoţând scântei, automobilul părăsise parcarea.

Cu inima bubuindu-i nebuneşte, cu teama strecurată în vene, Animatorul se hazardase să arunce o privire în urmă, uitându-se în oglinda retrovizoare.

Tiggs era întins pe pavaj, fără să facă nici cea mai mică

mişcare, sângerând, trăindu-şi ultimele clipe. Cei din restaurant se îngrămădeau deja în parcare. Strigau. Arătau cu degetul. Un nemernic alergase chiar după maşină, încercând să-i ia urma. Altcineva se lăsase pe vine lângă Tiggs, încercînd zadarnic să-l salveze.

Prea târziu, îşi zise Animatorul în sinea sa, dispărând din raza lor vizuală, lăsându-l în urmă pe cel care voia să facă pe eroul şi imaginându-şi ce soartă va avea poliţistul.

Tiggs urma să fie una din victimele ce nu aveau să reînvie.

În secunda de faţă, alerga spre zona împădurită, ignorând ţipătul bufniţei care stătea cocoţată într-un arbore din apropiere, neluând seama la fâlfâitul aripilor ei, după care descuie uşa cabanei, pătrunzând în interiorul ei întunecos şi primitor.

Avea de gând să facă un duş.

După care va cădea în genunchi în faţa căminului îngheţat şi se va ruga.

Pentru a fi îndrumat.

Pentru a-şi recăpăta forţele.

Şi, în cele din urmă, pentru a fi iertat.

Bentz o privi atent pe femeia care stătea în biroul lui, pe scaunul din faţa sa. Numele ei era Ellen Chancy. Era afro-americană, uşor obeză, se apropia de cincizeci de ani şi venise la poliţie după ce ascultase un program de ştiri.

Ofiţerul de la dispecerat îl sunase, scurtând astfel cina luată în compania Oliviei. Ura să-şi întrerupă masa, dar, din fericire, soţia sa, care era şi aşa destul de speriată, înţelesese situaţia.

El se întâlnise cu doamna Chancy la secţia de poliţie, acolo unde câţiva poliţişti lucrau în continuare, fiecare la biroul său. În comparaţie cu zumzetul din timpului programului, locul părea acum cufundat în linişte.

– Deci dumneavoastră aţi venit la noi în urma acelei conferinţe de presă?

– Da. Femeia aprobă, în ochii negri citindu-i-se îngrijorarea. Eu am lucrat ca asistentă la spitalul „A noastră Doamnă a

Virtuţilor", începu ea, răsucindu-şi verigheta între degete, cuprinsă de nelinişte. Pentru o scurtă perioadă de timp. Mă... ei bine, locul acela mă deprima. La un moment dat, îşi feri privirea. Unele lucruri petrecute acolo erau într-adevăr nişte erori... iar eu ar fi trebuit să le raportez cuiva. Celor din conducerea spitalului, statului, ba chiar la Arhiepiscopie, dar nu am făcut-o. Mi-am văzut pur şi simplu de treabă şi, când s-a ivit ocazia, mi-am dat demisia.

Bentz asculta, iar recorderul său înregistra conversaţia.

– Mi-am imaginat că am lăsat totul în urmă. Mai ales atunci când a avut loc ultima anchetă a poliţiei, când ucigaşul acela în serie umbla liber pe străzile oraşului. Au apărut atâtea informaţii, am citit o mulţime de articole, simţind că mă eliberasem, în sfârşit, dar, după aceea – ea învârtea atât de tare verigheta, încât aceasta mai că-i tăia pielea –, după aceea, totul a reînceput şi s-a vorbit iar de Faith Chastain. Mi-am închipuit că imediat ce cadavrul ei va fi exhumat, se va observa că ea suferise o cezariană.

Bentz îşi ascunse interesul crescând, permiţându-i doamnei să-şi continue povestea. Presa nu aflase dintr-un motiv special despre operaţia suferită de Faith Chastain. Doar unii dintre apropiaţii săi sau ai spitalului trebuiau să afle că ea avusese încă un copil.

– Şi...

– Şi ea a născut un copil. Eram acolo. Am asistat-o. Chiar doctorul Renner a adus copilul pe lume.

– Era chirurg? întrebă Bentz, mirat.

– Era psihiatru. Clinician. Dar a făcut şi stagii de chirurgie, în timpul facultăţii. Cel puţin aşa ne-a spus.

– De ce nu au chemat un obstretrician?

Chaney îşi privi mâinile.

– Se temeau să nu izbucnească un scandal.

– Cine se temea?

– Personalul administrativ şi Maica Superioară. Copilul nu era al soţului lui Faith.

– De unde ştiau ei lucrul acesta?

– Fiindcă trecuse mai bine de un an de când cei doi nu se mai văzuseră.

Bentz nu ştia dacă să creadă cele spuse, dar multe date din povestea femeii îi dădeau acesteia credibilitate. El nu reuşea să despartă realitatea de ficţiune. Femeia părea pătrunsă de tristeţe, cu chipul contorsionat, crucea care-i atârna la piept fiind martora credinţei ei. Şi totuşi...

– În concluzie, cine era tatăl?

– Nu ştiu.

– Renner?

– Poftim? Ea se uitase atent la verighetă, după care ridicase rapid privirea, pe chipul ei citindu-se, evident, ofensa. Nu.

– Dar doctorul Simon Heller?

– O, nu... adică, habar n-am. Se vorbea că el, hmmm, a fost surprins în compania unei paciente, dar lucrurile astea nu au trecut dincolo de incinta spitalului. Iar eu chiar nu ştiu cine ar putea fi tatăl. Tot ce ştiu este că acel copil s-a născut ţeapăn. Un băiat. Faith i-a dat numele Adam.

– Mort? abia rosti Bentz, uimit.

– Da.

– L-aţi văzut? Pe copilul acesta, pe băiat?

Ea aprobă cu sobrietate.

– Nu respira şi... şi Faith îşi pierduse raţiunea. Doctorul a sedat-o, după care m-a dat afară din sală.

Bentz se holbă la femeia din faţa lui, văzând cum ea îi evita privirea. Era oare adevărat? Poate... dar nu în totalitate. Şi dacă ceea ce povestea ea era adevărat, atunci Eve nu era fiica neştiută a lui Faith Chastain. Acidul din stomac începu să-i fiarbă. El alesese să se întâlnească cu ea, în loc să se vadă cu Montoya acasă la Eve Renner, pentru că sperase că vor pune mâna pe un indiciu, intrând pe o pistă corectă datorită lui Ellen Chaney. Acum nu mai era atât de convins.

– Ce s-a întâmplat cu copilul?

– V-am spus. A murit.

– Mă refeream la cadavru.

– A fost îngropat în cimitir. E un mormânt pe a cărui piatră funerară nu scrie nimic, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Singurul motiv pentru care l-au marcat cumva a fost de dragul lui Faith, pentru ca ea să aibă un loc pe care să-l poată vizita. Noi am jurat că vom păstra secretul.

– Dumneavoastră şi doctorul?

– Împreună cu Faith, Sora Rebecca şi Părintele Paul.

– Sora Rebecca Renault? întrebă el, observând legătura. Maica Superioară a mănăstirii?

Ellen aprobă, muşcându-şi buza de jos.

– Am citit ce i s-a întâmplat. Mă întreb dacă ea ar fi trăit acum, în cazul în care eu veneam mai devreme la dumneavoastră.

– Ce e cu acest Părinte Paul? Mai trăieşte?

– Nu ştiu.

– Ce vârstă are?

– Hm, avea aproape şaizeci de ani, cred, la vremea aceea.

– Care era numele de familie?

– O... Doamne... nu... nu-mi amintesc.... Un nume simplu, aşa cred. Pe la spital s-au perindat mulţi preoţi, ştiţi, care rămâneau câteva luni sau un an, până erau trimişi în altă parte, dar Părintele Paul lucra acolo de multă vreme. Ea îşi masa tâmpla, încercând să gândească, exact aşa cum cineva ar freca o lampă, sperând să apară un spirit. Era un nume obişnuit, cred. Cum ar fi Smith sau Johnson, ori Brown... chiar... nu-mi amintesc. Femeia se opri, pierdută în gânduri.

Bentz încercă să adauge informaţiile oferite de ea la puzzle-ul întregii poveşti. Adoptând o poziţie sobră, el nu-i adresă de îndată următoarea întrebare şi, după un moment de tăcere, Ellen îşi luă geanta.

– În fine, sper ca toate acestea să vă fie de folos. Nu cred că vă mai pot oferi şi alte informaţii, adăugă ea.

– O clipă, doamnă Chancy. El răsfoi paginile în care-şi făcuse notiţe în ultima săptămână. Văzuse numele de Paul notat pe una dintre ele. Plimbându-şi degetul în josul unei pagini, găsi unul din numele descoperite în dosarul lui Faith Chastain. Este vorba cumva de Paul Swanson?

Ea ezită, cu mâna întinsă spre geantă.

– Da, cred că aşa se numea.

El îşi notă în minte că trebuia să-l găsească pe acest pastor, care cunoştea atât de multe secrete.

– V-aţi putea aminti numele celor care au lucrat acolo în momentul în care Faith Chastain a născut? Al vreunuia dintre pacienţi? Ne-ar putea fi de folos.

– Au trecut aproape treizeci de ani.

– Da, ştiu, zise el, oferindu-i un surâs crispat. Simţi ticăitul ceasului. Întârziase foarte mult. Montoya va fi supărat la culme. Avem aici o listă incompletă. Poate că numele acestea vă vor ajuta să vă împrospătaţi memoria. El împinse cele trei pagini spre marginea biroului. Acolo erau numele pacienţilor despre fişele cărora Eve declarase că le văzuse în dulapul din pod. Bentz mai adăugase, la rândul său, câteva nume pe care le preluase din notiţele descoperite în dosarul lui Faith Chastain, inclusiv numele doctorului Renner şi pe cel al doctorului Simon Heller, alături de altele pe care nu le recunoscuse, printre care şi pe cel al Părintelui Paul.

Ellen luă conştiincioasă hârtiile, uitându-se atent la cele scrise pe prima pagină.

– O, Enid Walcott. Era o femeie micuţă şi bună, un caz atât de trist, era prea agitată ca să stea pe scaun să mănânce sau să facă altceva, era alergică la o mulţime de medicamente. O, şi Neva. Era definitiv pierdută în propriul ei univers. Un copil care suferea de un autism sever. Ea întoarse foaia, pregătindu-se să citească cea de-a doua pagină, după care înlemni brusc, pe chip citindu-i-se starea de şoc prin care trecea. O, nu... Doamne. Ea ridică privirea, lăsând foile să cadă pe birou.

– Ce s-a întâmplat?

Femeia se cutremură, trecându-şi palmele prin păr.

– Poate că n-ar trebui să spun nimic, dar persoana aceasta... Ea arătă cu degetul său lung spre numele lui Ronnie Le Mars. Niciodată nu am mai întâlnit pe cineva despre care să cred că s-a născut cu răutatea în sânge. Adică, eu cred în Iisus, care e Salvatorul nostru, cred că ne putem căi prin rugăciune, astfel că

orice suflet poate să fie salvat, dar băiatul acesta, Ronnie, mai degrabă îți tăia gâtul decât să te privească în ochi.

– Al cui era sângele? șopti Eve, îndată ce se îndepărtară de casa ei. Împrăștiat în tot patul. Al cui era sângele?

– Nu știu. Cole miji ochii în noapte. Luaseră în mașină pisica, saci de dormit, perne, câteva lucruri de uz personal, permițându-i poliției să-și facă datoria. Cu toate că nu fusese vorba de un cadavru, de o crimă propriu-zisă, din cauza faptului că în dormitorul ei fusese găsită o cantitate mare de sânge și mesajul acela rău intenționat care-l incrimina pe Cole, dăduse de înțeles polițiștilor că acest incident era legat de cele petrecute la „A noastră Doamnă a Virtuților". Polițiștii considerau casa ei ca parte a anchetei în derulare.

– Doar nu a luat sânge de la Sora Vivien și pe urmă a mânjit păpușa și patul, nu? întrebă ea, ideea provocându-i atâta repulsie, încât abia reuși s-o rostească.

– Nu știu de ce poate fi în stare.

Ea privi pe geam, încercând să-și recapete curajul cu ajutorul luminilor de pe stradă.

Pe bancheta din spate, închis în coșulețul lui, Samson începu să mârâie.

– Indiferent unde ai de gând să mergem, caută să ajungi acolo cât mai repede, înainte ca Samson să ne scoată din minți.

– Nu e departe, zise el, și spre surpriza ei, el nu o conduse la căsuța aceea bungalow, de unde-și luase mai devreme câteva lucruri. Cu toate astea, apartamentul în care o invită să intre nu era cu mult diferit în privința confortului. Ba, dacă se poate spune așa, el găsise ceva mult mai rău, o garsonieră nemobilată care, după toate aparențele, strânsese între pereții săi toată căldura zilei.

– Ce-i ăsta? întrebă ea, aruncând sacii de dormit pe podea.

– O casă în care putem fi în siguranță, după părerea mea.

– Hmmm... Fata aruncă o privire de jur împrejur. N-are nevoie decât de vreo zece litri de Lysol, niște vopsea, de covoare noi și, da, de niște mobilă. Poate câteva perne aruncate prin cameră și

câteva fotografii. Şi după aceea cred că va căpăta o înfăţişare cât de cât primitoare.

El ridică din sprâncene.

– Ai prefera să te întorci la tine acasă?

În mintea ei apăru imediat imaginea păpuşii pline de sânge şi a patului ei.

– Ai dreptate. Locul acesta e la fel de bun ca un hotel de cinci stele. Aşeză coşul pisicii pe podea, după care deschise uşiţa. Samson o zbughi afară, pornind să cerceteze încăperea. Cred că avem noroc. Ne-am luat cu noi un cercetaş cu blăniţă şi cu patru picioare.

Cole se duse la fereastră, o lăsă închisă, dar deschise aparatul de aer condiţionat. Acesta începu să funcţioneze; spera să scadă temperatura din încăpere, făcând-o suportabilă.

– Partea bună e că nimeni nu ştie de apartamentul acesta.

– Cu excepţia proprietarului.

– Petrusky nu o să spună nimic, îi zise Cole. Are prea mult de pierdut.

– Ahhhhhh. Un client.

El îi aruncă o privire fugară, după care se apucă să aranjeze sacii de dormit şi pernele. Ea nici nu voia să-şi închipuie ce fel de creaturi se târâseră pe covorul acela plin de pete şi nici cine locuise acolo înainte ca iubitul să închirieze apartamentul.

– Acum, domnişoară Renner, dacă te poţi abţine cumva să mă dezmierzi, putem să ne apucăm de treabă.

– Adică?

– Trebuie să aflăm cine e în spatele acestei poveşti şi m-am decis să o tratez ca pe un caz. De câte ori trebuia să apăr un client în faţa poliţiştilor de la secţie, mi-am îndeplinit misiunea la fel ca şi ei.

– Ooo, da?

El zâmbi.

– Mereu există cineva dispus să vorbească. Pentru un pumn de bani.

– N-am auzit niciodată o frază mai cinică şi mai tăioasă. Nici chiar din partea ta.

El ignoră partea cu „tăioasă".

– Dar ăsta e adevărul.

– Ia stai. Tu vrei să zici că ai „un spion" la secția de poliție? întrebă ea, uimită.

– Nu doar un spion, draga mea, o liniști el, căutând într-un dulap și scoțând de acolo două carnețele și o cutie cu pixuri. Un adevărat rezervor de informații.

Ea se arătă sceptică, așezându-se pe patul improvizat, deschizând cutia de pixuri Sharpies.

– De ce nu te-ai folosit și înainte de acest rezervor inepuizabil?

El se așeză lângă ea, luând un creion din cutie.

– Ba am făcut-o, dar trebuia să fiu foarte atent. Eram considerat suspect. Eram urmărit, hăituit, aveam coadă după mine, cum vrei să-i spui. Poate că sufeream de paranoia, dar aveam impresia că telefoanele mele sunt ascultate, înregistrându-mi-se convorbirile, astfel că nu mai aveam încredere nici în telefonul mobil. Nu puteam risca, punându-mi sursele de informație în pericol, așa că am lăsat-o mai moale.

– Și acum?

– Lui Montoya și lui Bentz le-ar plăcea mult să mă înhațe, dar niciunul dintre ei nu-i idiot, iar acum e clar ca lumina zilei că nu eu sunt autorul acestor asasinate. Inclusiv în cazul lui Roy.

Ea tocmai voia să întrebe cine era sursa, dar în momentul în care auzi numele lui Roy, se răzgândi. În mintea sa auzi un declic, îl simți cu adevărat, ca și cum în creier s-ar fi deblocat, deodată, ceva.

Amintirile acelei nopți îi năvăliră pe neașteptate în minte. Își aminti cum făcuse dragoste cu Cole, cearta dintre ei, faptul că alergase pe scară, iar el, venind în urma ei, se îmbrăca din mers. Încercase s-o oprească, dar ea nu voise să-l asculte, după care ea ajunsese la cabană și-l găsise pe Roy care era deja mort, cu sângele împrăștiat peste tot, cu numărul acela oribil scris cu sânge pe perete, iar la geam, îndreptând pistolul spre ea... nu, nu spre ea... dar undeva pe aproape, ca și cum ar fi vrut să tragă chiar deasupra umărului ei...

Ea clipi, imaginea devenind mai pronunțată. Mai limpede. Mai bine definită.

– Cole, șopti ea, în secunda aceea, cu voce tare.

Inima îi bătea nebunește, în vreme ce fragmentele de amintiri îi străpungeau creierul, după care se topeau, revenind apoi cu aceeași intensitate. Dar ea revăzuse un fragment, real, din cele petrecute în noaptea respectivă.

– Ce-i? întrebă el, dar ea plutea în lumea amintirilor.

În întunericul nopții apăruse imaginea lui Cole, cu țeava revolverului îndreptată înainte.

„Nu!“ țipase ea. Dar arma se descărcase, o scânteie albicioasă, secundă în care geamul ferestrei se făcuse țăndări, iar ei o durere ascuțită îi săgetase capul și umărul.

„Eve!“ țipase el. Iar lumea se învârtise într-un ritm nebunesc. Ea căzuse, cu privirea ațintită asupra lui, în vreme ce creierul striga: NU, NU, NU! El era atât de aproape și totuși atât de departe... Și cuțitul... Cuțitul acela ascuțit. Sângele țâșnise pe podea. Cole ținea un cuțit în mână... Nu! Cuțitul nu era în mâna lui Cole... Ci în mâna altcuiva. *A cui?*

Întunericul de afară pătrunsese înăuntrul ei, iar Eve își pierduse cunoștința. În numai câteva clipe, leșinase.

În clipa de față, îl privi cu totul altfel pe Cole. Cutremurându-se, cu măruntaiele încleștate dureros, ea își dădu seama că el știa. Ochii lui albaștri exprimau acum durere și regret. El știa. O știuse și până acum. O știuse în decursul celor trei luni care se scurseseră de atunci și, cu toate acestea păstrase totul secret. Mințise ca să se protejeze.

– Tu *ai fost* acolo, șopti ea pe un ton jos și aspru. Mincinos nenorocit ce ești, ai fost acolo!

El nu protestă. Nu avea de ce.

– Dar nu am fost doar noi doi acolo. În încăperea aceea mai era cineva. Cel care îl ucisese pe Roy. Ea înghiți în sec, în timp ce evenimentele din acea noapte reveniră iar în atenția ei, clare, ceața disipându-se. Ai încercat să-l ucizi, își dădu seama. Dar m-ai nimerit pe mine. Și apoi *ai mințit* în privința celor petrecute atunci. De ce, Cole? Ce știi tu despre asta? Ce ascunzi de fapt?

28

Cole se uită cu mare atenție la femeia pe care o iubea. Venise vremea să dea cărțile pe față.

– Am fost acolo, recunoscu el, admițând pentru prima dată acest lucru în fața cuiva. Ura expresia aceea de cumplită trădare de pe chipul lui Eve, dar continuă: În seara aceea aveam o presimțire. Știam unde te duci și, fiindcă locuisem în zona aceea, mi-am închipuit că voi ajunge înaintea ta acolo, să aflu care era intenția lui Kajak, care era „dovada“ aceea. Dar când am ajuns acolo, Roy era deja mort.

– Erai acolo... în fața mea.

– Am intrat în panică. Bine, recunosc. Nu aveam la mine telefonul mobil, nu puteam să dau telefon la poliție, după care te-am zărit intrând în cabană și am bănuit că era o capcană. Mi-am dat seama că cineva l-a obligat pe Roy să-ți dea telefon, ca să te întâlnești cu el.

– Înainte de a reuși să te strig, l-am văzut la fereastră și am tras și, da, ai dreptate, te-am nimerit pe tine în mod accidental. Tu ai văzut totul într-o oglindă, nu în geamul ferestrei.

– Și m-ai lăsat acolo, șopti ea.

– Nu, am rămas lângă tine. De aceea nu l-am prins pe individ. Am sunat la 911 de pe mobilul tău și am rămas în zonă până la venirea lor, dar după aceea, mdaa, am șters-o. Când polițistul a intrat pe ușa din față, eu am ieșit pe cea din dos. El era singur, așa că până când a solicitat întăriri, eu am ieșit. Am așteptat până la sosirea ambulanței, după câteva minute. Abia după aceea am plecat.

– Puteam să mor. Eu – cine era *el?*

– N-am apucat să-l văd bine. A dispărut într-o clipă. Nu

puteam să te părăsesc. El încercă să o atingă, dar ea se retrase repede.

– Puteai să pui poliția pe urmele criminalului.

– N-ar fi avut sorți de izbândă. Ei nu m-ar fi crezut în vecii vecilor. Eu eram acolo. Eram gelos pe relația ta cu Roy. Aveam și motivul și ocazia.

– Ar fi trebuit să rămâi acolo, insistă ea, simțind că începe să se enerveze. Să lași justiția să-și facă datoria.

– Și să povestesc poliției că „adevăratul" ucigaș a dispărut. Cel la care nu apucasem să mă uit? Ca doctorul Richard Kimble în *The Fugitive?* Căutând la nesfârșit pe bărbatul înarmat. O apucă de braț și, în secunda în care ea încercă să scape, o strânse și mai tare. Bine, poate că trebuia să stau pe loc. Să înfrunt acuzațiile ca un bărbat adevărat. Să ignor faptul că poliția din New Orleans mă hărțuia de ani buni. Dar am crezut că pot rezolva singur povestea asta.

– La fel ca și Kimble, zise ea cu amărăciune. Acum argumentezi și pro și contra. Îl împinse. Mi-am spus de nenumărate ori „nu-l crede, e un mincinos, nu te duce cu el și, pentru Dumnezeu, nu te reîndrăgosti de el!" Ea se ridică în picioare și, în secunda în care încercă să vină în fața ei s-o mângâie din nou, ea ridică degetul în dreptul feței lui.

– Nu face asta! Pur și simplu... nu o face! Niciodată! După ce se termină mizeria asta, nu mai am ce discuta cu tine. Niciodată!

– Eve...

– Dar, pentru moment, suntem obligați să rămânem amândoi aici, adăugă ea, cu o voce tremurată.

El îi văzu în ochi furia, hotărârea plină de dezgust care-i înțepenise coloana și îi făcuse obrajii ca focul. Doamne, cât era de frumoasă! Fie că era furioasă, fie că dormea profund, fie că era speriată de moarte sau în toane bune, ea era singura femeie care reușise să-l captiveze și să-l tulbure. În plus, fata avea dreptate. El o dezamăgise rău de tot.

– Gândește-te, te rog, la ultimele zile...

– De când ai ieșit din închisoare? Aceste zile? întrebă ea, cu un ton dur.

– Am făcut tot posibilul să-ți demonstrez cât de mult însemni pentru mine, asta-i tot. Am vrut să descopăr adevărul, poate, mai mult decât tine, într-un fel.

– Făcându-mă să apar mincinoasă în fața procurorului? Negând adevărul și făcându-i pe oameni, inclusiv pe mine, să creadă că e posibil să fiu nebună? Așa ai vrut tu să-mi demonstrezi ce mult însemn pentru tine? Toată lumea avea dreptate în privința ta, Cole, cu excepția mea. Tu ești un avocat abil care denaturează adevărul pentru a-și atinge propriul scop. Ba chiar mai mult decât atât... mult mai rău, un nenorocit mincinos căruia îi pasă doar să se ascundă și care m-a lăsat, la naiba, singură, în voia sorții!

Era nespus de furioasă, stătea acolo, nemișcată, cu respirația întretăiată, cu ochii clocotindu-i de o mânie fără margini care-i străpungea inima. El ar fi vrut s-o ia în brațe, să o așeze jos, să-i promită că va îndrepta totul, că ar fi în stare chiar să-și dea viața pentru ea, dar știa că ea nu ar fi crezut acum nici măcar o vorbuliță. El își frământă mâinile de mai multe ori, privind-o cu atenție.

– Gândește-te, încercă el iar.

– Numai asta am făcut în ultimele trei luni. Și, în vreme ce „mă gândeam“, încercând să pricep dacă îmi pierdusem mințile, tu *știai* adevărul. Tu nu te-ai „gândit“ îndeajuns de mult la mine, n-ai avut încredere în mine. Așa că nu încerca să-mi spui cum trebuie să procedez.

– Te iubesc. Asta nu s-a schimbat.

Ea îl privi cu răceală.

– Du-te dracului, Cole. Să nu-mi vorbești de dragoste, despre sentimente sau despre orice fel de emoții. S-a terminat.

El nu-i spuse că minte, cu toate că ar fi vrut, pentru că nu s-ar fi schimbat nimic. Dincolo de furia ei se ghicea durerea. Iar el nu o putea învinovăți pentru asta. Poate că ea nu avea să-și mai revină niciodată. Dar, deocamdată, nu avea de gând s-o scape din ochi.

Până ce nu se termina coșmarul.

– Am pierdut și un polițist! strigă Montoya, furios, în momentul în care Bentz îl ajunse din urmă la secție, a doua zi

diminecață. Amândoi se aflau în bucătărie, de unde și-au luat cănile cu cafea.

– După cum am auzit, Tigss nu voia să se dea bătut.

– În fața unei amenințări cumplite! izbucni Montoya, trecându-și mâna prin păr și înjurând din nou. Trebuie să-l prindem pe nenorocitul ăsta. Aseară am fost atât de aproape, omule, atât de aproape!

– Știi ce se spune...

– Mdda. Să nu-mi dai zor cu vreun proverb despre potcoave de cai morți și grenade.

– Auuu!

Lynn Zaroster intră în încăpere și rămase locului când îl auzi pe Montoya.

– Te-ai trezit cu fața la cearșaf?

– Da, ce, cealaltă era mai bună? mormăi el.

Ea se uită repede spre Bentz, vrând parcă să spună: „ce mă bucur că-i partenerul tău", după care se apucă să caute prin cutia de brioșe care rămăsese pe masă.

– Dar cu ce ocazie?

– E ziua de naștere a lui Brinkman.

– Deci, cine...? Ea se duse lângă cutie.

– Vera, de la Departamentul „Persoane dispărute." Bentz luă o gură de cafea, dar era prea fierbinte și se fripse.

– Nu se știe care-i motivul, dar servește-te.

– Crezi că este vreuna din astea care nu îngrașă?

Montoya îi aruncă o privire plină de subînțeles.

Ea ridică brațul, pentru a evita o nouă tiradă verbală, luă o brioșă care părea dinadins învelită în ciocolată, după care ieși pe coridor.

Bentz o alese pe cea cu semințe de floarea-soarelui.

– Nu da vina pe nimeni. Toată lumea muncește din greu ca să dea de cap acestui caz.

– Da, zi-i asta lui Tiggs.

– Vorbesc serios, Montoya. Calmează-te!

– Nici gând. Nu pot s-o fac până nu pun laba pe nenorocitul ăla.

– Hai să plecăm de aici. Deja discutaseră motivul pentru care Bentz nu apăruse la locul comiterii infracţiunii şi despre ceea ce se petrecuse la casa Renner.

– Unde? Montoya îşi turnă cafea într-un păhărel de hârtie.

– La locul nostru favorit! „A noastră Doamnă a Virtuţilor." Deja am făcut apel la o echipă de excavatori, în cazul în care va trebui să dezgropăm vreo doi-trei morţi.

– Grozav. Montoya îşi luă cafeaua, vărsând câteva picături în palmă. La dracu'!

– Se pare că ți-ar prinde bine o ţigară, punctă Brinkman, după care plecă în grabă, duhnind a tutun.

– N-am nevoie.

– Da, văd.

– Îţi place să fii nesuferit, colega? întrebă Montoya, ursuz.

– O noapte nereuşită? ocoli Brinkman întrebarea.

– Du-te dracului!

– Nu-i vina mea că nu l-ai prins pe „Cuțitarul Trei-Degete".

– Pe cine?

– Aşa l-au poreclit. Am auzit-o la radio, azi, când veneam încoace.

– Nimeni nu a aflat de existenţa numerelor, zise Bentz cu repeziciune.

– Ba acum ştiu.

– Doamne, ce e cu toţi spionii ăştia! bubui Montoya, Bentz nemaivăzându-l niciodată atât de nervos.

– Cazul îți aparţine, sublinie Brinkman, care intrase în fugă în încăpere. Pierdu ceva timp până făcu selecția, după care alese o brioşă cu îngheţată de ciocolată. Lingându-şi îngheţata de pe degete, adăugă: Ar trebui să le spui celor din echipa ta să pună capăt poveştii.

Montoya se încordă, iar Bentz crezu, preț de o secundă, că-i va da un pumn în faţă. În loc de asta, se strădui să zâmbească sarcastic.

– Mersi de sfat, Brinkman, şi să ai o zi de naştere a naibii de fericită. Se adresă apoi lui Bentz: Să mergem.

Ei traversară întreaga secție, iar Bentz se opri în dreptul biroului lui Zaroster. Ea tocmai ridica receptorul, dar avu o ezitare, ridicând întrebător din sprâncene.

– Încerci să-l localizezi pe Ronnie Le Mars?

– Am primit deja raportul polițistului care-l are în custodie... Am primit asta. Ronnie ieșise din închisoare cu cinci luni în urmă, ținându-se o vreme departe de belele, după care dispăruse pur și simplu, fără a mai păstra legătura cu polițistul care îl ținea sub observație, și de atunci nimeni nu mai auzise nimic despre el și nici nu-l mai văzuse.

– Nu cred că s-a evaporat așa, în aer, mormăi Montoya.

– Dar poate că a părăsit deja statul.

– Sigur s-a angajat undeva. Trebuie să existe o fișă de angajare, contră Montoya.

Zaroster înălță din umeri.

– O carte de identitate falsă sau care e dată în urmărire. Se întâmplă mereu.

Bentz mușcă din brioșa sa.

– Și preotul? Te ocupi și de chestia asta?

– Da, dar de-abia m-am apucat de ea. Cei de la Arhiepiscopie sunt cam sensibili în ultima vreme. Dar cred că o să revină la sentimente mai bune. Durează însă.

– Iar noi nu prea avem timp, punctă Montoya.

– Înțeleg.

Bentz adăugă și el:

– Cum dai de unul din ei, de Le Mars sau de Swanson, să mă anunți.

– Vei fi primul care află. După care surprinse privirea lui Montoya. Sau poate că vei fi al doilea. O să dau cu banul.

Bentz bătu cu degetul în birou.

– Mersi. Montoya cobora deja pe scări.

– Conduc eu, zise Bentz, mușcând încă o dată din brioșă și aruncând apoi resturile în coșul așezat în apropierea treptelor din spate. Din cauza stării de spirit pe care o avea Montoya, Bentz nu avea de gând să urce cu mașina, având-l pe partenerul său de

serviciu la volan. Pe vremuri, Bentz mai că-şi rupsese încheieturile albite, ţinându-se zdravăn, în vreme ce Montoya conducea în mare viteză pe străzile oraşului, într-un Daytona 500.

Era surprins să observe că Montoya nu protestase în privinţa condusului, dar nu comentă nimic. O ceartă în minus. El trecu la volan, iar Montoya deschise geamul, după care scoase din buzunarul interior al jachetei un pachet de ţigări, îşi aprinse una, şi întinse pachetul spre Bentz.

El vru mai întâi să ia una, după care clătină din cap. Se ştia că fuma doar atunci când avea o cădere nervoasă, iar cazul la care lucra era unul foarte greu, dar, deocamdată, voia să se rezume la guma de mestecat. Montoya vârî pachetul de Marlboro Reds înapoi în buzunar. În cele din urmă, rosti:

– Asistenta pretinde că Faith Chastain ar fi avut un băiat, care s-a născut mort, după care a fost îngropat undeva în cimitirul mănăstirii.

– Hmmm!

– O crezi?

– *Ea* o crede, zise Bentz, ocolind un tir care transporta cabaline. Am sunat la mănăstire şi am discutat cu Sora Odine, dar ea nu mi-a fost de mare ajutor. Nu-i prea place ideea de a aduce echipamentul acolo, pentru a săpa mormintele, dar am convins-o că acest lucru este absolut necesar, dacă vrem să-l prindem pe ucigaşul Sorei Rebecca.

– Eve seamănă cu Faith. Abby crede deja în povestea asta după ce a avut ocazia să o cunoască personal. Montoya clătină din cap. La dracu', ea e gata să înscrie numele lui Eve în biblia familiei.

– Curând vom avea, probabil, şi rezultatul ADN. O să grăbesc puţin lucrurile. Deci, măcar am lămurit partea asta a poveştii.

Montoya trase din ţigară.

– Deci, conform acestei variante, unde se încadrează Eve Renner? Dacă nu e fiica lui Faith Chastain, atunci de ce s-a trezit în maşină cu toate articolele acelea care vorbesc despre Faith şi despre sanatoriu?

– Lăsând deoparte faptul că Eve a crescut acolo? Nu ştiu, admise Bentz, după care schimbă din nou banda de rulare, îndreptându-se spre rampa de ieşire.

– Asta te face să te întrebi, zise Montoya, lăsând apoi fumul să iasă şi lovind uşor ţigara de marginea scrumierei. Cine dracu' e, în cazul ăsta, Eve Renner?

Kristi ieşi pe uşa firmei Gulf Auto and Life, simţindu-se liberă, aşa cum nu se mai simţise de când era la colegiu. Ştia foarte bine că nu era genul de om care să stea pe un scaun opt ceasuri pe zi, în cele patruzeci de ore de lucru pe săptămână, dar trebuia să aibă cu ce să-şi plătească mâncarea şi chiria, nedorind nici în ruptul capului să se întoarcă acasă. Nicidecum. Mai ales acum, când bănuia că mama ei vitregă intenţiona să rămână însărcinată. Data trecută când stătuse la ei acasă, văzuse cutia unui test de sarcină aruncată în coşul de gunoi din baie. Ceea ce era cât se poate de straniu când se gândea că ar putea să aibă un frate sau o soră vitregă cu mai mult de douăzeci şi cinci de ani mai mici decât de ea. Nu-şi putea imagina aşa ceva.

În afară de asta, copilul acela nu ţi-ar putea fi frate sau soră vitregă, din punct de vedere tehnic. Cel puţin biologic.

Ea nu voia să se gândească şi nici să aibă de-a face cu aşa ceva, aşa cum nu voia nici ca tatăl ei să-i facă tot felul de avertizări, stând cu ochii pe ea încă de la absolvirea colegiului şi, prin urmare, acceptase orice slujbă care-i căzuse în mână: chelneriţă, ospătar, orice slujbă stabilă. Până la urmă, după norocul pe care-l avusese, asigurările de viaţă deveniseră pentru ea o modalitate de a-şi câştiga existenţa.

Dar acum, slavă Domnului, povestea asta luase sfârşit! Nu va mai fi obligată să asculte plângerile celor care voiau să obţină beneficii din partea unei companii de asigurări!

Când Kristi îşi anunţase şeful, în dimineaţa aceea, că doreşte să demisioneze, rămăsese surprinsă de răspunsul acestuia:

– Ei, ţi-au mai rămas două săptămâni din concediul plătit, aşa că ce-ar fi să-ţi strângi lucrurile de pe birou? Şeful îi zâmbise

ipocrit, iar Kristi ghici că probabil şi cei de la Gulf Auto erau fericiți să se descotorosească de ea, aşa cum şi ea îşi dorea să-i părăsească.

Era perfect.

Fata inspiră lung şi cu nesaț, privind cu alți ochi această parte a oraşului, care era chiar centrul. Stând cu fața spre fluviu, îşi dădea seama că centrul ar fi trebuit să aibă o înfățişare fabuloasă, dar ea nu-l străbătuse niciodată. Acum putea să meargă şi să cheltuie ceva mărunțiş la jocurile de noroc, să bea ceva pe gratis, dacă avea chef, cu toate că era abia zece dimineața. Poate o mimosa* sau o Bloody Mary. Oare tatăl ei cel încrâncenat, n-ar suferi un infarct dacă ar afla? Zâmbi în sinea ei. Asta nu însemna că nu-şi respecta tatăl. Doamne, nu! El făcuse totul pentru ea, o crescuse singur, punând nevoile ei mai presus de ale sale. În cea mai mare parte a timpului. Ea nu fusese extrem de încântată atunci când, cu mai mulți ani în urmă, părăsiseră LA-ul şi se mutaseră aici, dar deja se acomodase şi în prezent iubea oraşul acesta, neputându-şi imagina că s-ar putea muta înapoi, în California.

Fata traversă trotuarul cu paşi mari, după care traversă şi digul. Fluviul, mare şi întunecat, se mişca alene. Într-unul din colțuri, zări un vaporaş cu lopeți, ancorat în dreptul străzii Toulouse, în vreme ce câteva trailere ghidau un vas uriaş către canal. Soarele o bătea în cap, razele sale reflectându-se în apă, dar nişte nori îşi făcuseră deja apariția la orizont, apropiindu-se încet dar sigur. Mdda, îi plăcea aici, dar nu voia să mai piardă nici măcar o secundă din ziua aceea. Rechinii şi rigolele mai puteau aştepta. Dacă voia să transforme pasiunea ei de a scrie romane polițiste inspirate din realitate într-o certitudine, trebuia să se apuce de treabă, urmărind datele anchetei.

Scoase telefonul mobil din geantă, formând numărul omului ei de legătură de la poliție.

Azi, îşi zise ea, se produsese marea schimbare. Ea era cea care-şi „verifica“ tatăl şi nu invers.

---

* Cocktail (n.r.).

*

Eve nu voia să mai piardă nici măcar o secundă. În ora care trecuse de când își rulase sacul de dormit, curățase cutia cu nisip pe care o așezase în baie, unde trebuia să-și facă pisica nevoile, chemase un lăcătuș, care schimbase toate încuietorile din apartament, ba chiar găsise și o menajeră care să se ocupe de curățenie, cu toate că avea de gând să curețe ea însăși dormitorul și orice alt loc pe care-l atinseseră insectele, folosind tone de dezinfectant.

În noaptea trecută, adormise în jurul orei două, deși Cole rămăsese treaz, cercetându-și mai departe notițele, conectându-se la Internet prin intermediul conexiunii wireless și a unui server nesecurizat al unui vecin. Câtă vreme rămăsese trează, el fusese extrem de comunicativ, făcând tot felul de teorii, despre cine ar putea fi criminalul, despre ce motive ar fi avut să facă toate astea, și despre cum aveau ei să facă față cazului cu pricina. În tot timpul ăsta, Eve rămăsese pe poziții. Cum de fusese atât de proastă, cum putuse să mai creadă în el? Nu știa ce fel de om e?

Mincinos nenorocit!

Dacă nu l-ar fi avut pe Samson, ar fi fost în stare să se cazeze la un hotel.

Sau cel puțin așa voia să creadă.

Era nehotărâtă; asta era problema. Furioasă la culme și într-un conflict *continuu* cu ea însăși!

El o rugase să reflecteze la ultimele zile; aproape că nu se mai gândise și la altceva, de atunci. Pe bună dreptate, Cole încercase cu încăpățânare să descopere cine se afla în spatele acelor asasinate, riscându-și viața în vreme ce se străduia să o salveze pe a ei, fiind sprijinul ei atunci când ea avusese impresia că se va sparge în mii de cioburi, dar asta nu schimba faptul că el era un mincinos, care voia să-și salveze propriile secrete.

El spunea că te iubește, declarând acest lucru înainte de a recunoaște că a fost la cabană.

Ei, și ce?

Vorbărie ieftină.

Cu toate că părea hotărât s-o protejeze, demonstrând că-i păsa de ea, că o iubea...

Ea strânse din dinți, scrâşnind a frustrare.

Oare nu a încercat, prin orice mijloace, din momentul în care a ieşit din închisoare, să-ți demonstreze că nu e demn de încredere?

Ba da! El nu fusese sincer de la bun început. Debitase minciună după minciună! Doar în secunda în care mintea ei îşi revenise, punând la un loc piesele puzzle-ului care alcătuiau noaptea în care Roy fusese ucis, capitulase în sfârşit, mărturisind adevărul.

Nu putea avea încredere în el!

Nu trebuia să aibă.

Ba, mai rău, nu putea avea încredere în *ea însăşi* când se afla în preajma lui. Cu toate că era îmbrăcat, ea tot îi simțise căldura şi parfumul care-l înconjurau. Se îndepărtă brusc de el, găsindu-şi telefonul mobil. În vreme ce Cole, fir-ar el al naibii, dormea pe capătul deschis al sacului de dormit, cu părul negru căzându-i peste ochi, cu trupul lung relaxat, ea trebuia să dea câteva telefoane. Trebuia să-şi vadă de viața ei, să-şi curețe casa şi s-o securizeze, să meargă la poştă, asigurându-se că nu mai figura că locuieşte la Anna şi la fratele ei, Kyle, în Atlanta.

Asta dacă avea să se întoarcă în casa pe care o considerase a ei încă din copilărie.

Ceea ce era un mare semn de întrebare, având în vedere evenimentele. Gândindu-se la patul ei plin de sânge, la păpuşă şi la mesajul acela blestemat, scrijelit pe perete, avea mari îndoieli în privința mutării. Chiar dacă era vorba sau nu de casa Nanei, ea nu mai avea de gând să doarmă din nou în dormitorul din turnuleț. Oricine s-ar fi aflat în spatele acestui coşmar, câştigase. Ea nu ştia nicicum ce avea de făcut nici măcar în următoarele cinci minute, darămite în ce-i mai rămăsese din viață.

Cole sforăia.

Inima ei se înmuie privindu-l, dar, după aceea, alungă cât ai clipi orice urmă de romantism sau orice noțiune referitoare la sex care încă nu-i dădeau pace. Acea parte a vieții luase sfârşit, era convinsă de asta.

El scoase un soi de mormăit care ei i se păru straniu, după care se lăsă pe spate şi deschise un singur ochi.

– 'Neața', zise el, folosind iar acel accent specific din Texasul de vest.

O, mddaa.

El se întinse, cu brațele ridicate deasupra capului, cât era de lung, abdomenul lui părând şi mai plat, aproape concav.

– Deci... unde-i cafeaua?

– Hai că-mi placi.

– Tot supărată eşti?

Ea era agasată de îndrăzneala lui.

– Tu ce crezi?

El oftă, frecându-se la ochi.

– Cu atât mai rău. Mă gândeam că în dimineața aceasta putem să avem parte de una mică şi rapidă înainte să...

– Încetează! Ea ridică o mână, înfuriată brusc. Nu ştii la ce fază am rămas?

– Ba da. Mă gândem că o să ne îmbunătățim puțin starea de spirit. Ştii cum se zice: nu trebuie să te duci la culcare furios şi mă gândeam că, având în vedere că ai avut timp să reflectezi, în timp ce dormeai, ai...

– Dacă voiai să zici „că am avut ocazia să-mi bag mințile în cap", atunci nu o face.

– Tu ieri..., vru el să continue.

– Ieri eram o femeie oarbă care nu cunoştea adevărul.

El nu se mai sinchisi să-şi încheie fraza, dar declară fără ocolişuri:

– Iar astăzi nu aveam timp pentru reproşuri. Nu te mai obosi. Trebuie să rezolvăm povestea asta. Rapid.

Eve vru să protesteze, să-şi continue ideea, dar îşi dădea seama că el avea dreptate. Furia oricum nu-i ajuta cu nimic. Încă nu putea avea încredere în el, dar trebuiau să aibă o relație civilizată.

– Probabil că nebunul acesta se ghidează după o metodă anume, zise Cole. Aşa că hai să reflectăm la numărul care era scris pe peretele cabanei lui Roy, 212, nu?

Ea aprobă.

– Iar cel de acasă de la tatăl tău, 101.

– Da.

– Iar la locul unde a fost găsită călugărița, Vivian, undeva lângă spital ... 323, în vreme ce numărul scris pe păpușă era 444.

– Știu care sunt numerele, zise ea, încă iritată. Care-i treaba?

– Și dacă le citești de la coadă la cap? El ridică notițele astfel ca ea să poată vedea.

Ea studie numerele.

– Bine... deci... sunt aceleași. Oricum le-ai privi.

– Acum uită-te la mesajul pe care l-a scris aseară. *Dennis sinned**. Citește-l invers.

– Dennis sinned... Ea îl privi uimită. Tot nu pricep.

– Nu poate fi vorba de o coincidență, Eve. Și mai e ceva. Medicamentul pe care i l-a administrat tatălui tău.

– Xanax. Urmă o pauză. Ciudat... Nu pricepea care era misterul, chiar deloc, dar era sigură că el se gândea la ceva anume.

– Și numele de familie al tatălui tău? Renner. Un palindrom. Un cuvânt care se citește la fel de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga – fără să-și piardă sensul.

– La fel ca și Viv, zise ea. Dar... Sora Rebecca... becca... Renault sau...

– Mai bine să luăm cuvântul „nun"**.

– Bine, „nun". După care, întâlnindu-i privirea, simți un fior rece care-i cobora pe coloană, realizând ce voia el să demonstreze. Sau, zise ea, respirând sacadat și șuierător, ca și „Kajak".

– Da, „Kajak" se potrivește, dar asta nu e tot. Cole devenise brusc extrem de sobru și înainte ca el să scoată un cuvânt, ea înțelese ce urma să spună.

– Nu-mi place să amintesc asta, scumpo, dar nu putem ignora numele tău de botez. E-V-E. Se citește la fel din orice direcție. Și Eve și Renner. Aș zice că cel care e în spatele poveștii are o adevărată fixație pentru tine.

---

* Denis a păcătuit.

** Călugăriță – în lb. engleză în orig. (n. tr.).

29

Bentz se uită atent la mormântul proaspăt, pământul acela brun-roşcat, moale şi umed care fusese răscolit, la crucea mică ce marca locul între două morminte mai mari, marcate de nişte pietre funerare gravate. Strecurată între firele de iarbă şi crengi, era imposibil să nu o remarci.

– Nu pricep, zise Sora Odine, frământându-şi palmele şi ocolind excavatorul alături de Bentz şi Montoya, acesta fiind pregătit să „muşte" din mormântul cu pricina. În cabină se afla şoferul, alţi doi muncitori care stăteau în preajma excavatorului, utilajul acela mare, huruind zgomotos, mirosind a diesel. Nu am mai înmormântat pe nimeni aici de şase luni. Ea clipi, privindu-l pe Bentz şi clătinând din cap. Acum trei zile am trecut pe aici şi mormântul – arătă spre mormântul respectiv, spre movila de pământ proaspăt – nu arăta aşa. Da, aici exista un mormânt, aşa este. Locul acesta este marcat aşa de când sunt eu aici, după părerea mea. Dar vă jur că iarba era neatinsă.

– Vă cred, zise Bentz, făcând semn către echipa excavatoriştilor. El îi înmână călugăriţei actul de exhumare, cu toate că ea nu-şi făcea deloc griji pentru legalitatea acestei acţiuni. Bentz o asigură că Arhiepiscopia ar putea avea nevoie de el. Se retrase ceva mai în spate, iar maşinăria, scrâşnind puternic, se puse pe treabă, înfruptându-se din pământul moale, neavând de luptat prea mult în ceea ce privea mormântul.

– Nu-mi place chestia asta. Montoya îşi căută ţigările în buzunar, după care se uită la Sora Odine şi se răzgândi. Să răscoleşti morminte e... în fine, e pur şi simplu înfiorător. Nu-mi place să am de-a face cu morţii... Dacă tot sunt în mormânt, atunci să rămână acolo, zic eu.

– Face parte din meserie.

– Hmmm! El îşi încrucişă braţele la piept, haina lui de piele scârţâind în secunda în care făcu gestul, după care aşteptă nerăbdător, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, privind spre cer, acolo unde un avion înainta în viteză, lăsând în urma sa o dungă albă, după care se făcu nevăzut în norii din apropiere.

Utilajul continua să lucreze, extrăgând cupe de noroi negricios, mirosind a pământ, după care le arunca, rând pe rând, peste movila care creştea încontinuu.

– În curând, excavatorul va nimeri peste coşciug.

– Hei! Opreşte-te! strigă unul dintre cei doi muncitori, ridicând braţul pentru a-l atenţiona pe şofer să nu mai continue excavarea, nimerind astfel peste coşciug. Domnule poliţist?

Luându-şi inima în dinţi, Bentz se apropie de marginea mormântului, iar acolo, la doar câţiva metri distanţă, parţial acoperit cu pământ moale, se afla un coşciug. Simţi cum îl cuprinde o tristeţe adâncă. Spre deosebire de partenerul lui, el nu era îngrozit de latura aceasta a meseriei sale, cu toate că recunoştea că nu-i plăcuse niciodată să tulbure morţii sau să exhumeze cadavre.

– Iisuse, zise Montoya, apropiindu-se de marginea gropii şi privind spre coşciugul acela mititel. Iisuse!

– Bănuiesc că aceasta e o rugăciune, spuse călugăriţa.

– Desigur! Montoya aprobă cu emfază.

Bentz chiar îl crezu pe partenerul său. El făcu semn către gropari.

– Ridicaţi-l, le ordonă Bentz, după care făcu câţiva paşi mai în spate, în timp ce muncitorii scoaseră coşciugul din groapă, acesta fiind puţin mai mare decât trupul unui bebeluş.

Chipul lui Montoya era ca de piatră, când coşciugul acela mic era tras la suprafaţă. Cu buzele transformate într-o linie unică şi cu pielea întinsă pe pomeţii obrajilor, cu ochii sticlind sumbru, aşteptă până ce coşciugul fu aşezat pe pământ şi, după ce Bentz făcu un semn din cap, capacul acestuia fu dat la o parte.

Bentz se forţă să privească în interior. În cutiuţa aceea simplă din lemn se afla un cadavru.

Un cadavru ce abia fusese aşezat acolo.

Sângele pătase materialul care căptuşea interiorul coşciugului.

Dar nu era vorba de un copilaş. Ci de un purceluş, unul cu gâtul tăiat.

– Doamne Sfinte! exclamă Montoya, în timp ce pielea i se încreţi vizibil din pricina repulsiei. Ce dracu' e asta? Se uită la călugăriţă şi zise: Îmi pare rău, maică, după care îşi concentră din nou atenţia asupra coşciugului. Omule, ce-i asta? Un *porc?* Un porc tăiat de curând?

Se îndepărtă de coşciug. Fără să mai ţină cont de protocol sau de respectul datorat celor decedaţi, îşi căută rapid pachetul de Marlboro, aprinzându-şi repede o ţigară.

– Iisuse, repetă el încet; până şi muncitorii renunţaseră la conversaţia pe care o făceau.

Călugăriţa cea minionă se uită în coşciug, făcându-şi în graba mare semnul crucii. Era vizibil zguduită, pielea ei albindu-se brusc, pupilele dilatându-i-se în spatele lentilelor. De ce ar face cineva aşa ceva?

– Nu ştiu, zise Bentz, dar vom afla. Va trebui să ducem acest coşciug la laborator. Lăsându-se într-un genunchi, îl privi mai îndeaproape. Porcul era umflat, fără viermi, însă avea un miros pestilenţial. Bentz îşi puse o pereche de mănuşi şi ridică uşor carcasa, după care ridică aşternuturile, ca să se uite dedesubt. Ai o lanternă? îl întrebă el pe Montoya, care deja o scotea din buzunar. I-o întinse, după care Bentz o aprinse, luminând interiorul coşciugului.

Ascuns sub ţesătură, scrijelit pe partea laterală a cutiei de lemn, era notat un nou mesaj. El îl citi cu voce tare:

– „Nu faceţi rău în viaţă".

– Poftim? Montoya veni mai aproape, să citească şi el ce era scris acolo. „Nu faceţi rău în viaţă." Adică?

Bentz îşi întoarse capul, privindu-l pieziş pe colegul său. Omul nostru a vrut ca noi să citim mesajul. A lăsat pământul răscolit, nu a încercat să-l ascundă. A vrut ca noi să dăm peste mormânt şi să-l deschidem.

– Ca să descoperim un porc mort?

– Ca să descoperim mesajul. Bentz lăsă cearşaful să cadă, astfel ca purcelul să se odihnească în pace. Ridicându-se în picioare, îşi scoase mănuşile. Individul comunică cu noi, spuse el. Oare ce încearcă să ne transmită?

Dumnezeu se supărase pe el.

Animatorul o ştia. Stătuse treaz toată noaptea, aşteptând să audă Vocea, sperând că va fi iertat. Dar tot ce auzi fură acele voci sâcâitoare, enervante, care provocau în capul lui un zumzet infernal, în vreme ce el căzuse în genunchi, implorând să fie absolvit, lacrimile curgându-i şiroaie pe faţă, singurul răspuns fiind tăcerea de gheaţă, precum moartea, din partea lui Dumnezeu.

– Te rog, iartă-mă, TE implor, vorbeşte cu mine şi eu o să fac tot ce vrei TU.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, îşi găsi alinarea strângând rozariul între degete, după care îşi aşternu rogojina şi îşi înşiră lumânările, apoi se dezbrăcă. După ce se spălă cu grijă, protejându-şi pielea proaspăt tatuată, spălându-şi atât trupul, cât şi sufletul, scoase din sertar aparatul pentru tatuaje, aprinse lumânările şi verifică tuburile cu cerneală. Curând, trebuia să cumpere altele, dar acum trebuia să se descurce cu ce avea.

Numai că Dumnezeu nu-i mai vorbea.

Nu-i mai spunea ce avea de făcut.

Nu-i mai spunea Animatorul şi nici nu-i mai dădea de înţeles că avea să fie zeificat foarte curând.

El trebuia să se căiască, să facă o penitenţă lungă şi să reuşească să comunice din nou cu Dumnezeu.

Aşezându-se în faţa oglinzii, porni aparatul, punându-şi mâna pe partea interioară a piciorului, acolo unde pielea era tare din cauza nenumăratelor exerciţii fizice. Închise ochii şi împunse acul în piele, adânc, simţind pişcătura. Avea să scrie acelaşi mesaj şi acolo, pentru că astfel reuşea să-l vadă fără ajutorul unei oglinzi. Cu toate că pielea urma să devină aspră, va trebui să aibă grijă de porţiunea aceea, va reprezenta o amintire.

Concentrându-se, rememorând suferința, începu să-și incrusteze în piele cuvântul „Animatorul". Între timp, se gândi la Dumnezeu, alungându-și-o din minte pe Eve, cea care-i revenea în fața ochilor ori de câte ori își atingea pielea. Faptul că o dorea reprezenta un păcat. Era conștient de asta, dar spera ca Vocea să-i vorbească din nou, să-i spună că răbdarea lui, așteptarea sa, ascultarea de care dăduse dovadă îi oferiseră privilegiul de a o avea câteva clipe.

Suficient... Nu prea mult... dar suficient pentru a-și pune în aplicare fanteziile. Să o atingă. Să o guste. Să-i tatueze pielea.

Acul pătrunse adânc în piele, iar el și-o alungă imediat pe Eve din minte.

Acum, trebuia să-și concentreze atenția asupra lui Dumnezeu.

Cole cumpărase gogoși, suc și cafea, iar acum resturile zăceau în jurul sacilor de dormit, care se transformaseră în dormitor, în bucătărie și în birou. Aparatul de aer condiționat bâzâia, dar punea puțin aerul în mișcare. Ridicaseră parțial jaluzelele, așa că raza slabă de lumină a dimineții se prelungea pe podeaua murdară, pătrunzând printre lamelele jaluzelelor.

Eve se simți puțin rău din cauza zahărului și a cofeinei, dar încercă să se concentreze la paginile și notițele lui Cole. Era sigură că el va descoperi ceva, pornind de la acele palindromuri.

Iar lucrul acesta o înspăimânta.

Nu doar pentru ea.

Și Anna Maria? Primul nume se citea la fel, oricum l-ai fi citit. Nu cunoștea pe nimeni care să poartă numele de Bob, Lil, Ava sau Gig sau purtând alte nume care să se citească la fel de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga. Dar cum rămnea cu „dad" și „ mom"*

Ea și Cole alcătuiseră o listă a potențialelor victime, iar Sam Deeds – dacă te orientai doar după prima inițială, adică „S. Deeds – putea fi una din următoarele victime, după părerea ucigașului.

---

* Tati; mami (în lb. engleză în orig.) (n .tr.).

Era tare aiurea. Nu avea nicio logică. Dar probabil că avea un oarecare sens, iar acesta avea legătură cu spitalul şi cu Faith Chastain.

Eve o sunase pe Anna pe telefonul mobil, dar mesajul intrase automat pe mesageria vocală. Dorind cu disperare să ştie dacă cumnata ei era vie şi nevătămată, îl sunase imediat pe Kyle, fiind întâmpinată de un mesaj ferm: „Lăsaţi, vă rog, mesajul dumneavoastră".

Grozav.

De-atâta încordare, simţi că i se face rău. Faptul că nu o găsise pe Anna îi accentuase starea de nelinişte.

Cole stătea turceşte pe sacul său de dormit, aplecat asupra notiţelor sale, cu bluza aceea care se mula perfect pe umeri, talia blugilor fiind suficient de joasă, astfel încât să i se vadă pielea. Băgă de seamă că ea se uita ţintă la el.

– Nu te mai holba aşa la mine; mai bine vezi-ţi de treabă.

– Nu mă holbez.

El râse enervant. Eve îşi mută privirea. Era şocată să observe că furia ei dispăruse. Fir-ar să fie! Se lăsa mult prea uşor influenţată de bărbatul acesta. Era furioasă pe ea însăşi că lua seama la asta.

– Fii atentă la cuvintele şi la numerele astea, zise el, întrerupându-i autoadmonestarea. Am pus numele şi numerele în ordinea în care cred că le-a gândit ucigaşul... vezi?

– Da, nu e prima dată, zise ea, aşezându-se totuşi lângă el, atentă să nu-l atingă sub nicio formă. Se uită iar la foaia de hârtie. Samson veni lângă ea şi i se aşeză în poală. Ea îl mângâie uşor pe spate şi pe cap, rămânând cu mâna în blana lui în vreme ce citi cele scrise de Cole cu litere de tipar.

KAJAK	212
RENNER	101
NUN sau SIS *	111
VIV ori NUN sau SIS	323
??? (păpuşă) EVE	444

* Soră (în lb. engleză în original, diminutiv) (n. tr.).

– Uită-te mai atent. Cred că tu eşti „păpuşa". Am găsit-o în pod, un loc în care nu a mai fost nimeni de când erai mică, după care a fost aşezată la tine în pat.

– Oooo, grozav!

– Da, ştiu, zise el, simţind cum i se încordează ceafa. Dar el nu pe tine te vrea. Vrea, pur şi simplu, să te sperie de moarte.

– A reuşit, şopti ea.

– Nemernicul dracului, mormăi Cole apăsat, arătând spre cifrele pe care le avea sub ochi. Numerele astea îţi spun ceva?

Ea se uită atent la listă, după care clătină din cap. Samson se lăsă pe spate, începând să toarcă. M-am gândit la ele de o sută de ori şi chiar mai mult şi singura idee care mi-a venit în minte a fost legată de etajele spitalului.

– Adică?

– Ei, atât tata cât şi Sora Rebecca au avut biroul la etajul 1, iar Roy, cred, când a fost internat acolo, a stat la etajul 2. Iar podul ar putea fi cel de-al treilea etaj.

– Şi Sora Vivian?

Eve ridică palmele.

– Posibil să fi fost şi ea pacienta sanatoriului.

El trecu cu degetul uşor peste numere.

– Bine... hai să ne gândim la altceva. Biroul tatălui tău avea un număr anume?

– Da. Numărul unu. Îi plăcea chestia asta. Mi-aduc aminte fiindcă el îmi şoptea: „Sunt numărul unu". Ştii, aşa cum o echipă de fotbal visează să câştige cupa.

– Şi Sora Rebecca?

– Nu ştiu sigur. Biroul ei era la acelaşi etaj, dar la capătul coridorului.

– Putea fi camera numărul unsprezece? întrebă el, redeschizând o sticlă cu suc de mure, consumată pe jumătate şi luând o înghiţitură substanţială.

– Daaaa... Samson îi mângâie mâinile, în vreme ce ea, pierdută în gânduri, renunţase să-l mai mângâie. Îşi reluă alintarea.

– Crezi că ar putea fi numerele unor camere de spital?

– Poate. Dar cum rămâne cu podul? Acolo nu au existat numere.

El strânse capacul, trântind apoi sticla pe podea, lângă cutia cu gogoşi, care rămăsese deschisă.

– Poate că n-am dreptate, dar, totuşi, gândeşte-te. Dacă podul ar fi fost împărţit la fel ca şi etajele de dedesubt, atunci ce numere i-ar fi corespuns?

– Îmi omori creierul. Pentru că examinase lucrurile cu atâta atenţie, frica ei ajunsese la paroxism.

– Haide, Eve, o îndemnă el. Camerele de la etajele doi şi trei erau la acelaşi nivel, poziţionarea era identică, deci aminteşte-ţi încăperea deasupra căreia îţi făcusei tu micul fort ori cum vrei să-i spui. Ce salon era? Trei sute patruzeci şi patru?

– S-ar putea... Se lupta cu nevoia de a lăsa totul baltă, încercând să-şi imagineze care era poziţionarea coridoarelor.

– Poate că în spaţiul în care tu ţi-ai amenajat micul fort ar fi trebuit să fie salonul patru sute patruzeci şi patru, dacă acesta ar fi existat.

– E o diferenţă cam mare, nu crezi?

Cole înclină capul în semn că aşa era.

– Dar e o posibilitate. Singura pe care am găsit-o.

– Nu-i cine ştie ce, zise ea, cu inima îndoită, după care luă telefonul mobil ca să o sune iar pe Anna Maria. Răspunde, te rog, şopti, dar apelul ei fi preluat imediat de aceeaşi căsuţă vocală.

Rezultatul de la laborator sosi aproape pe la ora cinci.

– Cred că ar fi mai bine să vii aici, îi zise Bonita Washington lui Bentz. Să vezi cu ochii tăi rezultatul.

– Vin imediat. El se întoarse spre Montoya, care tocmai vorbea la telefon, notând ceva pe o hârtie.

– Mmmaa... mdaa... Bine... Am priceput! El închise telefonul, după care explică: Un caz nou... O înjunghiere pe malul fluviului. Avem acolo un informator, care vine mai târziu să ne povestească ce s-a întâmplat. Ce-i?

– A sunat Washington. Vrea să mergem la laborator. Cât mai repede.

Montoya îşi luă geaca.

– E ceva important.

– Aşa se pare.

Trecând pe lângă biroul lui Zaroster, Montoya îi lăsă acesteia notiţele lui.

– O să lipsesc o vreme. Dacă sună băiatul ăsta – el bătu cu degetul în dreptul unei notiţe – dă-i toate informaţiile, iar eu o să-l sun mai târziu. Nu cred că ştie ceva, dar se comportă ca şi cum ar şti despre cele petrecute în parc.

– Am înţeles, aprobă ea, aşezând hârtia de la el lângă telefon. Cred că am dat de un indiciu în privinţa părintelui, a Pastorului Paul, care a lucrat la sanatoriu. Paul Swanson. Este la pensie. Poate că e internat într-un azil sau într-un centru de sănătate. O să-ţi spun dacă şi unde dau de el.

– Perfect. Şi Le Mars?

– Încă nu avem nicio informaţie. Ea învârti un pix între degete. Am luat legătura cu tot ce cunoaştem, prieteni, familie, fostele lui iubite. Până acum, zero. Dar cercetez în continuare.

Toţi se confruntau cu aceeaşi situaţie. Bentz şi Montoya petrecuseră ceasuri întregi încercând să dea de urma lui Ronnie Le Mars. Nu obţinuseră niciun rezultat. Telefonul lui Zaroster sună iar.

– Poate că ăsta este, glumi ea. Telefonul care va rezolva cazul.

Montoya mormăi:

– Să ai gura aurită şi să te audă Dumnezeu.

– Mmma, chiar aşa. Eu şi Dumnezeu suntem foarte apropiaţi. El răspunde cu promptitudine la toate rugile mele. Ea ridică receptorul. În timp ce coborau scara, o auziră cum răspundea: Departamentul Omucideri. Detectiv Zaroster...

O găsiră pe Bonita Washington în laboratorul foto, stând de vorbă cu Inez Santiago.

– Montoya... îmi pare bine că ai ajuns. Veniţi să vedeţi. Ea îi conduse lângă o masă lungă, aprinzând câteva becuri montate în partea de dedesubt a unui dulap. Aici avem fotografia făcută de Abby Chastain la sanatoriu. E clar că umbra asta reprezintă si'ueta

unui bărbat care stă în dreptul ferestrei. Acum, aş putea să vă ţin un discurs lung şi plictisitor despre cum am mărit fotografia, i-am accentuat imaginea, dar nu are importanţă. Ceea ce contează e chestia asta, spuse ea şi le arătă cele douăzeci de imagini expuse la rând. E cea mai clară imagine pe care am reuşit s-o obţinem.

– Destul de bună, observă Bentz. Imaginea era în mod evident a unui bărbat, unul masiv, trăsăturile lui fiind uşor neclare, dar suficient de bine conturate pentru a fi recunoscute.

– Nu e destul de bună, domnule poliţist. E a naibii de bună. Ai priceput? A dracului de bună. Acum... priviţi aici.

Ea le oferi o imagine neclară a lui Ronnie Le Mars, cea pe care Bentz o văzuse deja, când verificase informaţiile pe computer.

– Eu zic că ar putea fi foarte bine omul nostru.

Montoya, care până acum tăcuse, aprobă:

– El este.

– Poate. Bentz nu era complet convins.

– E cât se poate de posibil, punctă Santiago. Îmbrăcată într-un halat de laborator, cu părul roşu puţin răvăşit, adăugă: Avem nişte veşti şi mai bune.

– Aşa este, aprobă Washington. Proba de sânge. Îi conduse după colţ, pe un coridor bine luminat, pe care se examinau cadavre şi diverse fragmente umane. Avem oaspeţi, îl anunţă pe A.J. Tennet, care stătea pe un scaun mobil şi privea ceva la microscop.

Bărbatul înălţă capul.

– Perfect. Mişcând scaunul de-a lungul unei mese, se opri brusc, luând nişte documente aşezate într-un coş. Mai întâi şi mai întâi, sângele găsit acasă la Eve Renner era sânge de porc, nu de om.

Bentz se simţi oarecum uşurat.

– Cred că porcul l-am descoperit deja.

Tennet aprobă.

– Facem o nouă verificare chiar acum, căutăm eventuale urme epiteliale prezente în coşciug.

– Coşciugul e vechi, explică Washington. Noi credem că a mai fost folosit. Am recoltat probe de sol din jurul sanatoriului,

din copitele porcului şi din coşciug, pentru a vedea dacă acestea coincid. Vom analiza fiecare amprentă, inclusiv pânza care era în coşciug.

– Perfect.

– Montoya, ce-ar fi să discuţi toate detaliile cu A.J, sugeră Washington. Domnule Bentz, aş vrea să-ţi mai arăt ceva. Între patru ochi.

Montoya înălţă din sprâncene, evident curios, dar nu-i urmă pe Washington şi pe Bentz, care plecaseră deja spre biroul femeii.

– Ce se întâmplă? întrebă el, imediat ce uşa se închise în urma lor.

– Ceva ce noi am crezut că e mai bine să afli doar tu. Abia după aia o să vezi dacă se potriveşte.

– Bine. Bentz aproape că înţelesese totul. Bonita Washington obişnuia să meargă întotdeauna drept la ţintă. Nu dădea lovituri sub centură. Cel puţin, nu în momentele cu adevărat importante. Deci, ce se întâmplă?

– Am primit raportul ADN pentru Eve Renner.

– Nu e rudă cu Faith Chastain, ghici Bentz. Am descopeit deja că Faith Chastain a născut un băiat, care a murit la naştere, băieţelul pe care credeam că-l vom descoperi în coşciug.

– Atunci informaţiile tale sunt complet greşite. Ea îi înmână raportul. Nu e vorba doar de faptul că markerii genetici sunt identici, ceea ce atestă că ea este într-adevăr fiica lui Faith, dar markerii ei se mai potrivesc şi cu cei ai unei alte persoane.

– Ai cui? întrebă Bentz. Ai lui Ronnie Le Mars?

– Nu.

– Nici ai lui Roy Kajak?

– Nu. Ea îl privi ca pe un nebun.

– Habar n-am. Atunci cine?

Washington îl privi direct în ochi.

– Cu tine, domnule poliţist, zise ea, urmărindu-i reacţia. Potrivit testelor noastre, iar eu le-am verificat de trei ori, pentru a fi sigură că datele sunt corecte, tu eşti rudă cu Eve Renner.

30

Trebuie să fie o greşeală, declară Bentz, nevenindu-i să creadă. Ridicase braţele, clătinând emfatic din cap, în timp ce rotiţele din creier se învârteau la viteză maximă. Nu am cunoscut-o pe Faith Chastain. Niciodată.

– Ei bine, o rudă de-a ta a cunoscut-o. Şi nu doar a cunoscut-o.

– Ia stai. Cred că e o greşeală! Dar în mintea lui găsise deja un final. Jacques Chastain a fost soţul ei. Poate că el... Nu, trebuie să fie o eroare, repetă el.

– Nu eşti atent la ce spun eu, domnule poliţist, rosti ea cu hotărâre. Stai de vorba cu Bonita. Eu nu fac niciodată treburile doar pe jumătate. Am verificat şi ADN-ul fiicei tale. Mai avem încă mostra la dosarul cazului de acum câţiva ani, ţii minte, al psihopatului care-şi zicea „Alesul“?

Bentz aprobă. Kristi şi Olivia fuseseră pe punctul să-şi piardă viaţa din cauza acelui nebun.

– Aşa că am verificat o mostră... şi cu o certitudine de sută la sută, bingo, Kristi este şi ea rudă cu Eve Renner.

– Datorită tatălui biologic al lui Eve. Bentz ar fi vrut să se aşeze, dar se forţă să stea mai departe pe propriile-i picioare.

– Ştiam eu de ce ai promovat aşa de repede. Ea îi puse rapoartele în mână şi îi lăsă timp să le cerceteze. Atitudinea ei scorţoasă se risipi, iar ochii ei de un verde intens aveau un aer surprinzător de compătimitor. Dându-şi la o parte o şuviţă rebelă din ochi, ea zise: Uite, Bentz, eu nu ştiu ce vrea să însemne toată povestea asta, în afară de faptul că tu şi Eve sunteţi rude, dar m-am gândit că vei vrea să fii singur atunci când analizezi această informaţie, să decizi felul în care vei comunica această veste celor din departament.

El clătină din cap pentru a-şi limpezi gândurile. Cum era posibil? Cine să fi fost persoana aceea din familia lui care o cunoscuse pe Faith Chastain? Pentru o clipă, se gândi şi la el.

Cu o blândeţe de care nu o credea capabilă, adăugă pe un ton calm:

– Cred că-mi eşti mai mult decât dator vândut.

– Da. Îţi datorez nişte diamante. Ştiu.

– Exact. Ea îl bătu pe umăr. Ţine minte: să fie mari de tot.

Cu raportul în mână, Bentz se întâlni cu Montoya, care tocmai vorbea la telefon, traversând coridoarele labirintice ale clădirii, prins în conversaţie.

– Hmmm-hmm.... O să verific. Mmma, e foarte bine. Am terminat treaba aici. OK, ne vedem acolo. Mersi. Montoya îl ajunse din urmă pe Bentz. Ieşiră împreună din clădire. Era Eve Renner, explică el. Ea şi Cole Dennis au conceput o teorie. Nu sunt sută la sută de acord cu ideea lor, dar teoria seamănă cu a noastră.

– În ce sens?

El îi spuse despre nume şi despre faptul că acestea pot fi considerate palindromuri, faptul că numerele de la locul crimei se citeau la fel în ambele sensuri şi că ar putea fi numerele unor saloane ale spitalului. Biroul lui Terrence Renner avea nr. 101, iar al Sorei Rebecca era 111. Nu sunt siguri în privinţa tuturor victimelor, dar nu-i rău să luăm în considerare şi varianta lor. Montoya se trase de ciocul bărbiţei.

– Mie mi se pare puţin probabil, dar am mai avut parte de chestii de felul acesta.

Bentz mormăi în semn de aprobare.

– Uneori pare că toate-s aşa „cu iz de fals“.

Ei îşi continuară drumul unul în spatele celuilalt, deoarece din direcţia opusă se apropiară în grabă alţi doi poliţişti; Montoya îşi continuă ideea:

– Eve Renner e speriată rău fiindcă nu reuşeşte să o găsească la telefon pe cumnata ei, Anna, cea care are de asemenea un nume care se citeşte la fel de la stânga la dreapta şi invers.

– Anna are vreo legătură cu spitalul?

– Noi nu am descoperit niciuna. Deocamdată. La dracu'. Dar Eve are legătură şi este deja luată în vizor de ucigaş.

– Poate că au dat deja de-o pistă. Bentz căzu pe gânduri, în vreme ce paşii lui parcurgeau mai departe podeaua lăcuită. Povestea asta cu palindromurile e mai mult o coincidenţă.

– I-am spus lui Eve că ne vedem la ea acasă. Deja a chemat o menajeră şi un lăcătuş care să se ocupe de schimbarea încuitoarelor casei. Aici am terminat, nu? Îi putem permite să intre în casă. Avem aşternuturile, probele de sânge, articolele. Am strâns toate probele şi am făcut toate fotografiile de care avem nevoie. Nu avem niciun motiv ca să nu-i permitem să se întoarcă acasă.

– Dacă vrea să se întoarcă acolo.

– Eu n-aş vrea, admise Montoya.

Nori negri şi grei îşi făcură apariţia pe cer, blocând ultimele raze ale soarelui de după-amiază, în timp ce temperatura scăzu cu câteva grade.Traficul, aglomerat în orele de vârf, îşi croia drum pe străzi, iar maşinile, autobuzele şi camioanele se mişcau spre periferia oraşului.

– Ia spune ce a vrut Washington să discute cu tine?

– Testul ADN. Bentz îi dădu hârtiile lui Montoya, care aruncă o privire fugară peste informaţii.

– Hei... ia stai. Ellen Chaney jură că Faith Chastain a avut un bebeluş, un băiat, care s-a născut mort. Cum de am ajuns la un porc mort, găsit într-un coşciug micuţ şi la o femeie care e cât se poate *de vie* şi, pe deasupra, e fiica lui Faith?

– Citeşte.

– Mai e ceva?

– O, ddaa. Bentz îşi frânse mâinile, încercând în continuare să asimileze informaţiile pe care i le oferise Bonita Washington. Informaţiile respective nu se legau – copilul mort, ADN-ul lui Eve, care se potrivea cu al lui Faith... Ceva nu era în regulă. Ellen Chaney fie nu fusese sinceră, fie nu avea informaţiile corecte. Asta îl nemulţumea. De obicei, presimţea „aiurelile", dar Chaney păruse sinceră. În clipa de faţă, trecându-şi mâna prin păr, simţi

cum stomacul începe să-i bolborosească, dar își zise: „la dracu' cu toate". Însă lui Montoya îi spuse: Mi-ar prinde bine o țigară, dacă ai una în clipa asta.

– Sigur. Montoya își găsi repede țigările, oferindu-i pachetul și bricheta lui Bentz.

Bentz aprinse țigara, trase din ea cu sete, simțind cum fumul îi pătrunde în plămâni, în timp ce partenerul său răsfoi pagină cu pagină, încet, cu capul plecat și cu ochii mijiți.

Montoya se opri pe neașteptate, privindu-l pe Bentz.

– Ce dracu' înseamnă asta?

Bentz îi înapoie pachetul și bricheta, bucurându-se de prima priză reconfortantă de nicotină.

– Habar n-am. Eu nu am întâlnit-o niciodată pe Faith Chastain.

– Dar...

– Nu pot să-ți explic, zise Bentz, dar mintea lui își vedea mai departe de propria ei călătorie, alergând pe un coridor lung și întunecat, cu camere ale căror uși el sperase că nu aveau să se mai deschidă niciodată. Oricât ar fi vrut să „încuie" în străfunduri adevărul, acesta va lupta întotdeauna să iasă la suprafață, el era conștient de lucrul acesta. Măruntaiele lui protestară, iar el își căută borcănașul cu tablete împotriva acidității gastrice.

Sprâncenele lui Montoya se uniră, în vreme ce reciti informațiile.

– Dumnezeule, e musai să știi ceva. E vorba de familia ta, ce naiba!

– Și de a ta, dacă te însori cu Abby. Își aruncă o pastilă în gură, începând să o ronțăie.

– Iisus, Maria și Iosif. Rude? Montoya scoase pachetul de Marlboro, își luă o țigară, vârând-o între buze. Aprinse țigara cu bricheta, inhalând fumul ca și cum acesta i-ar fi redat viața. E de-a dreptul nebunie, spuse el, expirând un nor de fum.

Și nu ai aflat nici măcar jumătate, își zise Bentz, gândindu-se cine anume din familia lui ar fi putut fi tatăl lui Eve Renner. Lui nu-i plăcea deloc calea pe care-l conducea rațiunea și nu știa cum avea să le povestească despre toate astea lui Eve sau lui Kristi. Montoya avea dreptate. Era o nebunie perversă!

– Se pare că, la urma urmei, Abby o poate trece deja pe Eve în Biblia familiei.

– Şi în a ta? Doamne, ce mizerie, omule!

Amin, dragă frate, cugetă Bentz, strivindu-şi ţigara pe pavaj. *Afurisiţi bărbaţi.*

Lui Eve nu-i venea să creadă. Uimită, ea rămase lângă Cole, în curtea din spate a casei bunicii ei. Vântul se strecura printre crengile magnoliei, amurgul cobora uşor-uşor, iar spusele şocante ale lui Bentz pluteau încă în aer, ca şi cum ar fi fost şi ele o fiinţă.

– *Testul ADN dovedeşte că sunteţi fiica lui Faith Chastain. Şi mi-e teamă că nu e numai asta. Se pare că noi doi suntem rude.*

Ea îl privi atent pe detectivul Rick Bentz, iar el o privi, la rândul său.

– Cum... Adică.... Îşi ridică mâna sănătoasă, gândindu-se iar la vestea aceea stranie. *Ea era rudă cu Bentz. În plus, era sora vitregă a lui Abby Chastain. Dar cel mai important, ea era fiica lui Faith Chastain. Dar nu era fiica lui Jacques Chastain.* Nu pot să cred.

Cole, la rândul lui, era sceptic, dar, oricum, el nu avusese niciodată încredere în poliţie.

– Sunteţi siguri? îl întrebă el pe Bentz, uitându-se când la Montoya, care se rezemase de aripa maşinii sale, când la Bentz, care se postase ceva mai aproape, ca mesager al acelor veşti stranii.

– Ştiu că nu e uşor să afli aşa ceva.

– Nu e uşor? Cole râse încet la auzul acelei declaraţii.

– Am aici rapoartele. Rezultatele au fost verificate de trei ori. Şi mie mi-e greu să cred. Dar rezultatul testului ADN e foarte clar, întări Bentz.

Eve îl privi acum dintr-o altă perspectivă, vrând să găsească o asemănare între ei doi. Răspunsul la întrebare era un „Nu" hotărât. Eve era subţirică, avea bucle roşcate, un nas scurt şi nişte ochi albaştri care băteau în verde. Bentz era îndesat, avea părul castaniu înspicat cu fire cărunte, maxilare late şi o privire pătrunzătoare, cu pupilele duse în fundul capului.

– Rude, în ce fel? întrebă ea, neîncrezătoare. Avea nevoie de mai multe răspunsuri, înainte să asimileze povestea. Nu vedea niciun motiv ca el să mintă, dar... era imposibil să fie adevărat! Ce spunea el acolo? Că el era *tatăl, sau fratele ei?*

Probabil că el ghicise întrebarea din privirea ei.

– Nu sunt sigur în ce fel suntem înrudiți, dar nu sunt tatăl dumneavoastră. Nu am cunoscut-o pe Faith Chastain.

Uşurarea lui Eve era una semnificativă. În ceea ce-i privea pe părinții ei, primise deja suficiente lovituri sub centură. Terrence Renner fusese omorât cu brutalitate, nefiind nici măcar înmormântat, deocamdată, iar ea nici nu îndrăznea să creadă că polițistul cu care avusese atâtea dispute ar fi putut fi tatăl ei. Bentz şi Montoya n-o crezuseră de la bun început şi, în plus, oamenii aceia făcuseră tot posibilul pentru a-l vedea pe Cole în spatele gratiilor.

Totuşi, judecând după expresia afişată pe chipul lui, ea credea că ceea ce-i spusese el era, fără îndoială, adevărat.

– Ar fi posibil să fim frați vitregi? întrebă ea, frecându-şi brațul care era şi acum sprijinit în banduliera aceea specială. Am putea avea un tată comun?

Montoya găsi țigările şi îşi aprinse una.

Bentz răspunse:

– Nu prea văd cum. Tatăl meu a fost împuşcat la datorie cu mult înainte ca dumneavoastră să fiți concepută.

– Atunci, unchi?

– Deocamdată, n-am niciun răspuns. Dar le voi avea, credeți-mă. Maxilarul lui deveni țeapăn în semn de hotărâre.

– Dar Abby e sora mea vitregă?

– Da.

Montoya, rezemat de maşină, se uita întrebător la Eve.

– Voiam să-i comunic vestea în această seară, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Nu avea de ce să se împotrivească.

– Las asta în sarcina dumneavoastră, domnule polițist. Dar spuneți-i să mă sune atunci când va dori.

Montoya aprobă.

– După cum o cunosc, o să vă sune îndată ce va afla vestea.

– Oricând. Deodată avu o senzație stranie. Ca și cum se lăsa purtată de val. Dacă era adevărat... dacă... atunci Abby și Zoey Chastain erau surorile ei vitrege, Rick Bentz fiind și el, nu se știe cum, rudă cu ea.

– Trebuie să știți că am găsit un mormânt, cel în care trebuia să fie îngropat copilașul lui Faith, băiețelul ei, îi mai informă Bentz.

– Un mormânt? Eve înlemni, simțind cum Cole se apropie mai mult de ea. Al unui bebeluș?

– Înăuntru nu se afla un copil, cel puțin noi nu am găsit niciunul.

Ea își apăsă cu podul palmei tâmpla, închizând ochii.

– Ați găsit gol mormântul copilului lui Faith, adică *al meu,* asta vreți să spuneți?

– Credem că la origine a fost mormântul copilului lui Faith, dar acesta a fost profanat, pământul fiind proaspăt răscolit, iar când am deschis coșciugul, înăuntru era un purceluș mort.

Îngrețoșată, fata își înconjură talia cu brațul sănătos, sprijinindu-se de Cole.

Montoya adăugă:

– Nu e vorba doar de porc. Am găsit și un mesaj, scris cu sânge: „Live not on evil".*

Cole zise:

– „Live not on evil." Un alt palindrom. Se întunecă și mai mult. Vor urma și alte lovituri.

– Sângele descoperit în dormitorul dumneavoastră – era sânge de porc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? șopti ea, făcând cu greutate față tuturor informațiilor. Cu toate că se bucura că sângele acela nu era uman, era dezgustată de toată povestea asta încâlcită și îngrozitoare, la gândul că cineva atât de pervers fusese în stare

* „Nu faceți rău în viață" (în lb. engleză în original) (n. tr.).

să mutileze o păpuşă, să-i murdărească cu sânge patul, obosindu-se apoi să scrie un mesaj criptic, cu acelaşi sânge. Era ceva bolnăvicios, psihotic şi o înfiora până în măduva oaselor.

– Cu ce pervers avem de-a face? întrebă Cole, în vreme ce peste oraş se lăsa o noapte neagră, fără stele.

Montoya se îndepărtă de maşină.

– E vorba de un psihopat. Un nebun pervers. Suferă de halucinații. Şi dacă asta este întrebarea dumneavoastră, aşa este, e obsedat de Eve. Dar nu ştim cu certitudine de ce.

Ea cunoştea fenomenul psihozelor, fusese chiar ea martora unor asemenea tulburări mentale severe şi, cu toate astea, confruntarea cu un criminal necunoscut, care dintr-un motiv anume trăia o satisfacție imensă, poate chiar una de ordin sexual, terorizând-o, o îmbolnăvea de-a dreptul.

– Vă putem oferi protecție, sugeră Montoya.

– Credeți că mă paşte un mare pericol?

– Şi nu-i adevărat?

– După părerea mea, dacă ar fi vrut să mă ucidă, ar fi făcut-o până acum. Sunt convinsă că a avut nenumărate ocazii.

– Dar se ține de capul tău, speriindu-te de moarte, punctă Cole. Cred că ar fi mai bine să accepți.

Ea era uimită peste măsură. Cole nu avusese încredere în poliție. Niciodată. El îi întâlni privirea, observând că se lupta cu propria conştiință, că era cu adevărat îngrijorat.

– N-are de ce să dăuneze. Poate că astfel l-am opri pe nebunul acesta, acceptă ea, dar se cutremură în sinea ei. Adică să fie păzită de poliție? Să beneficieze de protecție zi şi noapte? Să renunțe la intimitate?

– O să fiu mereu alături de ea, zise Cole, văzând că ea ezită.

– Ei, toate bune şi frumoase, dar din câte ştiu eu, dumneavoastră nu dețineți o armă. Cel puțin asta ați susținut în timpul anchetei cazului Kajak. Prin urmare, cum o veți proteja? Montoya se uita când la Cole, când la Eve. În locul dumneavoastră, aş alege nişte profesionişti.

– Cum ar trebui să procedăm?

– Ne vom instala aici. Cineva ar urma să supravegheze casa permanent.

– Acceptă, Eve, zise Cole.

– Mă mai gândesc. Diseară voi sta la un hotel, aşa că nu se pune problema. Dar după ce voi face curat aici şi mă voi muta iar acasă, am să vă anunţ.

– Sunteţi sigură? întrebă Bentz.

– Nu voi păţi nimic, spuse Eve, gândindu-se la Cole. Nu se îndoia că el ar apăra-o. Cu sau fără armă. Măcar în privinţa asta avea încredere. Avem, totuşi, un pistol, înregistrat pe numele bunicului meu. Mai rămâne să cumpărăm nişte gloanţe.

– Ar fi mai bine să aveţi la dispoziţie un poliţist înarmat şi antrenat.

– În caz că mă răzgândesc, vă anunţ.

– Aşa să faceţi. Între timp, vom supraveghea această casă, zise Bentz, luând de la Cole hârtiile cu notiţele referitoare la nume şi numere. O să încercăm, de asemenea, să dăm de cumnata dumneavoastră. Până acum nu a apărut, n-a văzut că aţi sunat-o?

– Vă rog să o faceţi, zise Eve, extrem de îngrijorată. Îi lăsase Annei trei mesaje pe parcursul zilei de azi, sunând-o chiar şi la ea acasă, în Atlanta. Era ciudat, fiindcă Anna o căutase cu atâta disperare după moartea lui Terrence, după care tăcuse în mod straniu, fără să mai comunice cu ea în niciun fel.

Între timp, oameni foarte apropiaţi lui Eve fuseseră înjunghiaţi.

Telefonul lui Montoya sună. El se uită repede să vadă cine este. După care, întorcându-se cu spatele la Eve, Cole şi Bentz, se îndepărtă ca să poată vorbi la telefon.

Eve i se adresă lui Bentz:

– Mă puteţi anunţa şi pe mine dacă reuşiţi să luaţi legătura cu vreunul din fraţii mei? După ce spuseseră că voiau să se întâlnească cu ea şi cu cei de la poliţie, se pare că Van şi Kyle dispăruseră. Niciunul dintre ei nu răspunsese la nenorocitul acela de telefon mobil. Adevărul era că trecuseră doar câteva zile, dar

oricât de nerăbdători ar fi fost să pună mâna pe averea lui Terrence Renner, tăcuseră în mod inexplicabil şi complet.

Bentz fu de acord cu ce spunea Eve, în timp ce Montoya închise telefonul, îl vârî în buzunarul de la haină, întorcându-se la ei. Îşi privi partenerul, rostind scurt:

– Trebuie să plecăm.

– Cred că am terminat aici. Apoi adăugă, adresându-se lui Eve: Ţinem legătura.

– Mulţumesc.

Bentz o luă la fugă spre Mustang. Montoya se afla deja în maşină, la volan. Bentz deschise portiera, iar motorul porni. O secundă mai târziu, cauciucurile scârţâiră, iar Montoya scoase maşina din curbă.

Eve îi urmări plecând.

– Cât de ciudate ţi s-au părut veştile lor? mormăi Eve, nevenindu-i să creadă cele spuse de Bentz.

– Mult prea ciudate, zise Cole, în clipa în care stopurile maşinii se făcură nevăzute după colţ. Porci morţi, bebeluşi! Ba tu eşti rudă chiar cu Bentz *şi* cu logodnica lui Montoya? E aiurea. Extrem de aiurea. E un fel de capcană sau cam aşa ceva.

– Adică o conspiraţie? Ce vrei să spui?

– Ca să-ţi spun cinstit, nu ştiu ce să cred, recunoscu el, privind în direcţia casei, care încă era înconjurată cu banda galbenă a Departamentului de Criminalistică, care se legăna uşor în bătaia vântului. Dar cred că ar trebui să fii de acord cu oferta lor.

– Nu în seara asta. Înţelegi? Vreau... ca în noaptea asta să uit, pur şi simplu, de toate.

– Crezi că vei reuşi?

– O să fac tot posibilul, zise ea, sperând că va reuşi să doarmă măcar o noapte, fără ca coşmarul acela să-şi arate colţii. Trebuia să-şi pună ordine în lucruri şi s-o ia de la capăt.

– Spuneai că astăzi ne vom caza la un hotel?

– Aici nu putea rămâne şi cu toate că la tine suntem în siguranţă, în fine, cred că am nevoie de un pat adevărat. Cred că-l putem lăsa pe Samson acolo câteva ore, ca apoi să ne întâlnim aici cu lăcătuşul şi cu menajera.

– Deci rămânem o echipă?

De câte ori se afla în preajma lui, se simțea cuprinsă de emoție și pasiune. Ar fi fost mult mai bine dacă nu ar fi ținut la el.

– Da. Ea privi spre casa cu temelia dreaptă, cu ferestrele din lemn ale căror încuietori erau ceva mai închise la culoare. În mintea ei, îl revăzu pe bunicul ei stând la birou, pe bunica ei care trebăluia la bucătărie, ștergând podeaua sau pregătind ceva la cuptor. Casa aceea, mai mult ca orice, era familia ei. Mai mult decât pentru frații ei, care nu se arătaseră foarte preocupați de ea, mai mult decât pentru mama ei cea mereu bolnavă, mai mult ca pentru tatăl ei, psihiatrul, care ba era rece și distant, ba era excesiv de afectuos. Casa asta victoriană cu trei etaje, plină de amintiri legate de bunicii ei, era căminul și sufletul ei, sanctuarul și dormitorul ei. Ea ridică capul spre turnuleț, acolo unde, mai demult, avusese parte de atâta liniște.

Toate se schimbaseră odată cu lovitura rece de cuțit a criminalului.

Briza serii, aducând cu ea parfumul magnoliei înflorite, îi atinse ceafa, înfiorând-o. Se simți deodată copleșită de-o tristețe adâncă, dându-și seama că de acum înainte casa ei nu va mai fi aceeași. Mușcându-și buza, fu nevoită să recunoască:

– Nu știu dacă voi mai fi în stare să stau vreodată aici.

31

Nemernicul!

Kristi se afla la ea în apartament, la birou, spumegând de nervi. Să-l ia dracu' pe detectivul Bentz! Oauu, ce i-ar fi plăcut să-i dea telefon şi să-l necăjească cu ceea ce aflase. Dar bucuria că era în sfârşit liberă dispăru în clipa în care ea află ce anume făcea tatăl ei. Nu de la el, nici pomeneală, ci de la un tânăr de la secţie, pe care abia dacă îl cunoştea. *El* era confidentul ei, cel pe care îl putea suna la orice oră din zi şi din noapte pentru a afla tot ce voia să ştie. Nu de la tatăl ei cel tăcut, dragul de el. Niciodată de la el.

Bătu cu degetele în birou, privind spre monitorul computerului, căutând un articol care făcea referire la noua serie de asasinate. Recent, potrivit informaţiilor de pe website, avusese loc un act de vandalism la Eve Renner acasă şi probabil că fusese vorba despre ceva bizar şi înfiorător, din moment ce fuseseră solicitaţi atât de mulţi poliţişti la faţa locului.

Cu doar câteva minute în urmă, la telefon, cunoştinţa ei de la poliţie îi spusese că detectivul Rick Bentz fusese în fostul sanatoriu, pentru a deschide un mormânt, nici mai mult, nici mai puţin. Tatăl ei aştepta raportul testului ADN ca să afle cine era Eve Renner.

Informatorul ei nu cunoştea exact ce anume descoperise poliţia acasă la Eve Renner. Poate nu voise să-i spună – uneori plăcându-i să facă pe misteriosul –, dar ea ştia că, până la urmă, avea să-l facă să-i spună totul.

Cazul acesta, care debutase cu moartea brutală a lui Royal Kajak, devenea din ce în ce mai straniu şi mai fascinant totodată. Iar tatăl ei, bineînţeles, o ţinea cât mai la distanţă.

– N-ar trebui să-ți spun toate astea, declarase omul ei de legătură pe un ton scăzut și sexy. Kristi ignorase întotdeauna vocea lui ca de tenor. Băiatul ar fi vrut să se strecoare în patul ei, iar ea îl lăsa să creadă că ar avea o șansă, doar pentru a obține informațiile de care avea nevoie.

– Haide, zise ea, potrivindu-și glasul cu tonul lui sexy, continuând să se joace. Oricum o să se afle.

– Mdaaa, dar... eu mi-aş putea pierde postul.

– Nu voi folosi informațiile primite, promit, până ce presa nu le va afla dintr-o altă sursă. Nu încerc să intru în competiție cu nimeni, ca să apar pe prima pagină. E vorba de o carte. O carte grozavă!

– Şi când ai s-o publici? sugeră el.

– O să fii răsplătit, crede-mă.

– În ce fel?

– La „Mulțumiri speciale" vei avea parte de ceva mai mult decât un rând.

– Promiți?

– Promit. Ea aproape că pufni în râs. Băiatul ăsta nu era prea isteț. Era prea direct, prea mândru că făcea parte din poliție, lucru de care Kristi era deja sătulă. La culme!

– Ştii, s-ar cădea să primesc şi altceva în schimbul informațiilor, adăugă el pe un ton sugestiv, care ei îi provocă greață.

– Nuhhh! Ne limităm la colaborarea profesională, ai uitat?

– Într-o bună zi o să renunți şi o să ieşi cu mine.

– Poate. Dacă faci totul ca la carte. Totul era doar o minciună. Ea făcuse un jurământ ca niciodată să nu aibă o relație cu vreun polițist. Fără nicio excepție. Văzuse cu ochii ei cum un polițist era în stare să-și distrugă relația de cuplu. Şi pe urmă mai era şi Jay. Băiatul pe care îl părăsise, îl uitase. Cel care, chiar după terminarea liceului, voise să se însoare cu ea. Cel pe care-l lăsase baltă şi care acum lucra la laborator.

Ea era sigură că nu va dori să fugă prea repede în brațele *lui*. Auzise că el se logodise și asta era foarte bine sau cel puțin aşa-şi

spunea ea, amintindu-şi de momentul când acceptase inelul de „logodnă" pe care i-l oferise. Acum foarte multă vreme.

Deci ea nu-şi dorea să vadă pe nimeni care avea vreo legătură cât de mică cu Jef şi munca sa.

Îşi zise că va trebui să ţină minte să meargă la mormânt, în timpul zilei, şi să cerceteze puţin şi zona fostului sanatoriu. Gândindu-se la asta, simţi oarece palpitaţii, dar reuşi să şi le tempereze. Asta era noua ei carieră, aşa că nu avea timp de aiureli. Era o fire atletică, făcuse arte marţiale cât pentru câteva vieţi şi, în plus, nu era tâmpită. Avea întotdeauna la ea spray-ul paralizant. Putea face faţă cu brio unei vizite la fostul spital, care acum era o biată ruină.

Kristi mai navigă o vreme pe Internet, după care reveni la povestea al cărui început îl scrisese deja. Avea nevoie de un titlu. Ceva care să atragă atenţia cititorilor, dar şi editorului. Ceva exploziv. Ceva pasional, sexy. Ceva care să aibă de-a face cu crima. Ceva cu dublu înţeles ar fi fost cel mai potrivit.

Din nefericire, nu-i venea nicio idee, pentru că probabil era mult prea încordată, chiar fără să o ştie, nervoasă că tatăl ei nu avusese încredere în ea.

E vorba de munca lui. Nu poate discuta cu tine despre un asasinat, nu poate compromite cazul. Trebuie să găseşti o altă sursă de informaţie. Poate la mănăstirea de maici sau pe cineva care a lucrat la sanatoriu. Cineva care cunoaşte îndeaproape cazul, dar nu e în pericol să-şi piardă slujba, în caz că va sta de vorbă cu mine.

Începu să-şi alcătuiască o listă cu ce avea de făcut.

Avea de gând să-i ia un interviu ucigaşului, bineînţeles după ce era arestat.

Dar nu-i aşa că ar fi ceva grozav?

Nu era vorba doar de o discuţie cu tatăl ei, ca anchetator-şef, ci şi de una cu psihopatul care comisese acele crime.

Da, îşi zise ea, lăsându-se în scaun şi întinzând braţele cu putere în aer. Va fi o carte minunată. Poate chiar un bestseller.

Ei, acum să te văd, domnule Rick Bentz.

*

Hotelul avea mai mult de o sută de ani vechime, fiind renovat şi situat în centrul Cartierului Francez, şi, în comparaţie cu garsoniera lui Petrusky, era un adevărat paradis.

Eve şi Cole se înregistrară, iar ea încerca să se convingă că nu era mare scofală, că era împreună cu Cole fiindcă avea nevoie de forţa lui, de ochii lui, de creierul său. Oooo, Doamne, *chiar avea nevoie* de el?

O parte a fiinţei ei strigă un puternic şi vibrant *Nu.* Ea nu era genul de femeie care să depindă de un bărbat, mai ales de un manipulator şi de un mare mincinos cum era Cole.

Cealaltă parte striga însă: La dracu', da, chiar ai nevoie de el! El îţi dă putere, te face să vibrezi. E deştept, înţelept, ba chiar viclean. Da, a minţit ca să-şi apere pielea, dar de când s-a întors, tot încearcă să se îndrepte, chiar şi faţă de sine. Doar nu intenţionezi să-l iei de bărbat. Nu trebuie decât să ai puţină încredere în el. Ai nevoie de el.

Ea era încă furioasă pe el, nu exista nici urmă de îndoială în privinţa asta, dar se decise să fie pragmatică. Adevărul era că se simţea în siguranţă în preajma lui. Noaptea mai ales trebuiau să rămână împreună, iar ea avea de gând să ignore aerul romantic al acelei camere încântătoare, care avea un cămin pe gaz, un pat dublu, uşile franţuzeşti se deschideau spre o terasă, care înconjura întregul etaj.

Ea realiză, nemulţumită, că ar fi trebuit să aleagă un hotel ordonat, curat şi steril de pe autostradă. Ar fi fost mult mai ieftin şi cu siguranţă nu te-ar fi dus cu gândul atât de tranşant spre romantism şi diverse fantezii de ordin sexual.

– Ţi-e foame? o întrebă Cole, după ce lăsă bagajele lângă piciorul patului.

– Sunt lihnită.

– Hai să găsim ceva de mâncare.

El ştia un restaurant, situat în imediata apropiere a primei clădiri de pe Bourbon Street, iar în timpul cinei reuşiră chiar să aibă o conversaţie lejeră, lăsând deoparte moartea şi groaza care

dominaseră ultima perioadă. Cole cumpără o sticlă de vin pe care s-o ia în cameră, iar Eve se gândi că un pahar de vin sorbit lângă şemineu ar fi un adevărat dezastru, cu toate că nu protestă.

Fii atentă ce faci, se admonestă ea. Lucru care părea uneori imposibil atunci când se afla în preajma lui Cole.

Ajungând în cameră, Eve îşi scoase pantofii, iar Cole deschise sticla de vin, pregătindu-se apoi să toarne în pahare, secundă în care se auzi sunând telefonul lui Eve.

– Nu răspunde, îi sugeră el.

Ea se uită o clipă la numărul afişat pe ecran. Se simţi inundată de un sentiment de uşurare. Deschise repede telefonul.

– Anna Maria! Unde eşti? Eşti în regulă? zise ea, privindu-l pe Cole.

– Sunt... sunt bine. Sunt la volan. Vocea Annei Maria era gâtuită, cuvintele erau rostite cu greu. Dar tu? Doamne, Eve, tocmai am citit despre ce s-a întâmplat. *Chiar* eşti OK?

– Depinde, dar aşa e, în mare parte, sunt OK, admise Eve. Reporterii prezentaseră deja informaţii despre vandalismul care avusese loc la ea acasă, dar poliţia ţinuse departe de presă o serie de detalii. Eve nu-i putea povesti chiar totul cumnatei ei, dar se aşeză pe scaun, lângă focul care o învăluia cald, cu picioarele ghemuite sub ea, explicându-i unde se aflau şi faptul că nu avea de gând să se întoarcă acasă, până ce aceasta nu avea să fie curăţată şi securizată.

– Nu te învinovăţesc, zise Anna, încet.

Cole, pentru a-i oferi intimitate, ieşi pe terasă, închizând uşile după el. Stând într-o poziţie de unde-l vedea bine, Eve observă cum se agăţa cu mâinile de bara de fier forjat, privind în jos, spre stradă. Privirea ei insistă câteva clipe asupra spatelui său, asupra coapselor şi a fundului peste care denimul se întindea perfect.

Dându-şi seama la ce era atentă, îşi feri privirea, preferând să o fixeze asupra focului, asupra flăcărilor gălbui care înconjurau buştenii de ceramică ce nu aveau să se transforme niciodată în cenuşă.

– Ei, ia spune, unde eşti? Am fost moartă de îngrijorare!

– Eu... adică noi, Kyle şi cu mine, am fost la un motel. Ei, el era cazat acolo de ceva vreme, îi explică cumnata sa. Nu am sunat fiindcă veştile pe care le am nu sunt deloc bune. Ea făcu pauză o secundă. Eve o auzi inspirând puternic, trăgând probabil dintr-o ţigară. Eve abia dacă îndrăznea să respire. Alte veşti rele? Ea se cuibări în ea însăşi, luându-şi genunchii în braţe. După care Anna rosti apăsat: Kyle şi cu mine ne despărţim.

– Oooo! Eve nu prea ştia ce să spună. Era o întorsătură a sorţii. O schimbare benefică, însă ea simţea că Anna suferea foarte mult.

– Ştiu că e un şoc. La fel e şi pentru mine, dar asta este dorinţa lui. Are nevoie de libertate, indiferent ce ar vrea să însemne asta. În ultimele două zile ne-am tot certat. Ca pisica şi câinele. Furia aceea veche, reprimată... A fost îngrozitor. Vocea ei era răguşită din cauza lacrimilor ţinute în frâu. După care cearta s-a amplificat, astfel că unul din noi a plecat. A fost un fel de yo-yo* emoţional, până ce, în final, am realizat, am acceptat, deoarece aşa nu mai mergea. Nici nu ştim dacă ne mai placem unul pe celălalt, darămite să ne mai şi iubim. Vocea ei se stinse, în vreme ce ea admise un lucru de care se temuse. Suflându-şi nasul, adăugă: Nu-mi place, dar nu mai pot face nimic. Eu... ooo, Doamne... nu aş fi surprinsă dacă el ar avea pe alta. El jură că nu-i adevărat, dar ce să spună şi el?

– Îmi pare rău, Anna.

– El n-are să recunoască, n-are să-mi mărturisească numele ei.

În inima ei, Eve gândea că divorţul n-ar fi deloc un lucru rău, Anna având astfel şansa să găsească pe cineva cu mult mai bun decât nemernicul ei de frate. Oricum, nu asta îşi dorea Anna să audă.

– Mi-aş dori să te pot ajuta cumva.

– Nu e nimic de făcut. Ea plângea deja, în surdină.

– N-ar ajuta la nimic dacă ar rămâne cu tine o veşnicie.

– Nu era pentru totdeauna şi, oricum, asta e valabil pentru o familie adevărată.

---

* O jucărie (n. r.).

– Anna, unde eşti în clipa asta? Cred că eşti pe drum, la volan. Eu sunt cazată la un motel, în centrul oraşului. Ori vii direct aici, ori – ea se uită din nou la Cole –, ori vin eu să te iau.

– Sunt... sunt în regulă.

– Mie nu mi se pare. Hai, poți să rămîi aici, cu mine, în noaptea asta. Putem vorbi despre asta, dacă vrei, dacă nu, nu, dar nu-mi place să te ştiu singură.

– N-am nimic. Ea îşi suflă nasul cu mult zgomot. Nu am nevoie de dădacă. Da, sunt deprimată, dar nu intenționez să mă sinucid sau să fac o altă idioțenie de felul acesta.

– Anna...

– Acum sunt în drum spre casă. Soțul meu cel dulce a hotărât să facă „o tabără", chiar aşa s-a exprimat, la Van, pentru o vreme. Are de când să-şi transfere afacerile în New Orleans, dar o să piardă o mare parte din clienții fideli. Iisuse, ce-o fi în capul lui?

– De ce nu faci cale întoarsă? Poți să stai la mine până se vor rezolva lucrurile.

– După ce te întorci acasă? Mulțumesc, dar după cum merg lucrurile, s-ar putea să o pui şi pe ea în vânzare. Habar nu am de ce ai vrea să te întorci acolo. Ea râse scurt. Trebuie s-o pornesc la drum. Te sun mâine, imediat ce voi fi în stare să raționez. S-ar putea chiar să am nevoie de un afurisit de avocat. Ce mai iubire, mm?

Eve mormăi un răspuns, după care închise telefonul. Privi prin geamurile semimate care dădeau spre terasă, acolo unde se afla Cole.

Iubire veşnică.

Nu prea credea că există aşa ceva.

Poate că avea să afle chiar în noaptea asta. Poate că în noaptea asta avea să-i dea voie lui Cole să pătrundă în adâncul inimii ei. Aruncă o privire spre pat. Petrecuseră atâta vreme certându-se şi opunându-se unul altuia, în loc să aibă încredere. Dar în seara asta, totuşi, va fi altfel. Va elimina o parte din barierele pe care ea însăşi le ridicase. Strângându-şi mai bine halatul în jurul taliei, trecu dincolo de uşile de sticlă, încolăcindu-şi apoi brațele în jurul taliei lui.

– Hei, ce vrea să însemne asta? El se întoarse, coborându-şi privirea spre ea.

Eve zâmbi larg, ridicând o sprânceană.

– Ei bine, dacă vei juca cu cărţile pe masă, e posibil ca „asta" să fie noaptea ta norocoasă.

Târziu în noapte, el se întinse în pat şi închise ochii.

Era obosit. Avea nevoie de somn. Dar era agitat. Nerăbdător. Îşi muşcă vârful unghiilor. După aceea, le scuipă în coşul mare, aflat lângă pat. Mai erau atât de multe de făcut. Şi avea extrem de puţin timp la dispoziţie. Pe dinăuntru îl rodea ceva, iar mintea lui se gândea doar la Eve.

Mereu Eve.

Considera că şi alte femei erau atrăgătoare, dar niciuna nu era asemenea lui Eve.

Eve cea frumoasă.

Eve prinţesa.

Eve cea iubită.

El avea nevoie de o ultimă iertare.

Venise vremea ca el şi Eve să fie faţă în faţă.

Glumele nu-şi mai aveau rostul. Nici jocurile. Gata cu păpuşile. Gata cu aşteptarea. Toate erau la locul lor. În sfârşit, în sfârşit, ea avea să fie a lui. Până în secunda morţii.

Destinul lor avea să fie acelaşi.

Aşa cum fusese decis de la bun început.

EVIL LIVE.*

LIVE NOT ON EVIL.**

Nu asta-i spusese mama lui? Nu vorbea ea mereu în palindromuri? Nu-i spusese ea că acesta e o modalitate secretă prin care puteai comunica? De la stânga la dreapta *şi* invers?

Ascultă sunetul nopţii, care se strecura dincolo de ferestrele sale, căldura intrând printre crăpăturile existente între toc şi sticlă.

---

* O viaţă sub semnul răului (n. tr.).

** Nu face rău în viaţă (n. tr.).

El își imagină surpriza de pe chipul ei. Curând avea s-o vadă întipărită pe chipul ei. Acum se lăsă purtat cât mai mult posibil pe valul anticipației și, Doamne, acum venise în sfârșit momentul. Buzele i se uscaseră din pricina nerăbdării, iar el și le umezi cu vârful limbii, după care își imagină ce i-ar fi plăcut să-i facă. După atâta așteptare!

„Ea e o prințesă, știi bine", îi spunea mama lui întruna, necăjindu-l, povestindu-i câte ceva legat de viața perfectă a lui Eve, stând la mașina de cusut, tăind bucăți de material cu dinții săi extrem de bine ascuțiți, sau tăind linii fine cu foarfeca specială. Și aceasta avea dinți. Mult prea mulți.

„Ooo, da, Eve asta!" Mama lui plescăise din limbă. „Ea a avut întotdeauna tot ce era mai bun, să știi, nu și-a dorit absolut nimic, din moment ce tatăl ei e un doctor de renume." Sprâncenele mamei lui se arcuiră emfatic pe deasupra ochelarilor, în vreme ce ea stătea pe scaunul fără spătar, la mașina de cusut, iar materialul viu colorat se revărsa pe podea. „O casă frumoasă, mașini lustruite și strălucitoare, rochii vaporoase, ca o micuță prințesă. Și, pe deasupra, e și frumoasă – o, Doamne, că frumoasă mai e! Mama ei o iubește, tatăl o adoră, iar bunica o răsfață, nu altceva! Nimic nu e suficient de bun pentru micuța Eve!"

El încercase să nu sesizeze otrava din vorbele ei, dar sărmana lui mamă, care muncea din greu, cu încheieturile atinse de artrită și cu invidia aceea care devenea din ce în ce mai acerbă, nu-l lăsa s-o dea uitării. Mereu aducea vorba despre Eve. Mai ales noaptea, când toată lumea din casă dormea, tatăl lui sforăind zgomotos în dormitorul din capătul coridorului, frații lui mai mici dormind deja profund în pătuțurile lor, plutind deja pe tărâmul viselor.

După aceea, ea venea la el în cameră. La primele ore ale dimineții, strecurându-se de-a lungul coridorului, în picioarele goale intrând tiptil în dormitorul lui, încuind ușa în urma ei și aducând cu ea aroma de gin, de tutun și de disperare bolnavă. Întotdeauna venea „ca să-l învelească" și „să-l sărute de noapte bună".

Dar atingerea ușoară a buzelor ei pe obrazul lui nu fusese

nicidecum castă, în timp ce palmele ei care netezeau aşternuturile îşi acordau timp suficient pentru a-i pipăi trupul.

„Eşti un băiat bun, un băiat tare, tare bun", îl alinta ea, ca şi cum ar fi fost un căţel care tocmai reuşise să execute cine ştie ce giumbuşluc dificil. „Eşti de o mie de ori mai bun decât nesuferita aceea de Eve. Ea e o târfă, chiar dacă poartă rochii elegante sau chiloţi scumpi. Oricât ar costa, chiloţii lui Eve îi atârnă totdeauna în vine. E o mizerabilă mică, crede-mă! Se întinde, gâfâie şi se oferă oricui."

El stătea întins pe saltea, înlemnit, nemişcat, asudând din greu şi simţind că-i vine să verse, rugându-se în sinea lui la Dumnezeu ca ea să înceteze, să nu-i mai şteargă lacrimile cu limba, şoptindu-i că totul e în regulă, să nu se mai strecoare sub aşternuturile lui, lipindu-şi trupul gol şi ososos de al lui. Ea îi spusese că genul acela de afecţiune nemăsurată între o mamă şi fiul ei era ceva cât se poate de natural.

Dar el ştia că nu era adevărat.

Chiar şi la vremea aceea.

În nopţile acelea îngrozitoare şi fără sens, invoca imaginea lui Eve, aducând-o astfel pe ea în patul său, în locul mamei lui. Eve prinţesa, Eve cea frumoasă, Eve cea iubită...

Încercase să nu se gândească la ce se petrecea cu el, încercase să evadeze într-un loc îndepărtat, pentru a nu mai simţi atingerea palmelor tremurânde şi transpirate ale mamei lui, când acestea îl atingeau şi-l dezmierdau. În tot timpul acesta, el se gândise la Eve... Ar fi fost de o mie de ori mai bine dacă în patul lui s-ar fi aflat ea, micuţa şi nesuferita târfuliţă.

În secunda asta, cum stătea acolo, întins pe pat, muşcându-şi nervos unghiile, cu toate că mama lui nu-l mai vizitase, cu toate că coşmarul din adolescenţă luase sfârşit de mult, el tot se gândea la Eve. Constant.

Eve cea frumoasă.

Eve prinţesa.

Eve cea iubită.

Eve scorpia.

32

Vocea îl contactă la primele ore ale dimineții, în timp ce el dormea, căzut într-un somn fără vise. Fusese clară. Concisă. Reverberând fără a fi întreruptă de acele voci slabe și sâcâitoare, care provocau un zumzăit continuu în capul lui, care-i precedau adesea prezența SA. În timp ce el stătea întins pe pat, Vocea îi comunicase cu precizie ce avea de făcut.

Dumnezeu îl iertase!

Dar avea de plătit un preț.

O ispășire.

Și cu asta, basta.

Animatorul voia să greșească din nou. Nervii îi sfârâiră. Își dădu seama că era pus la încercare.

Condusese aproape opt ceasuri și ajunsese cu puțin înainte de apusul soarelui, cei din cartier dormind încă duși, felinarele străzii fiind încă aprinse în clipa în care el descoperi adresa.

Ea era înăuntru.

Pe alee, era parcat doar automobilul ei, exact așa cum spusese Vocea.

Cu îndrăzneală, își parcă camioneta chiar în spatele mașinii, încrezător că lipsa numărului de înmatriculare, pe care-l furase de la un restaurant ce servea non-stop mâncare caldă, situat ceva mai departe de sediul Mobile, nu va fi remarcată o bună bucată de vreme. Datele erau valabile, și asta era tot ceea ce conta. Era posibil ca stăpânii Dodge-ului să observe lipsa plăcuței de înmatriculare postate în partea frontală a automobilului, odată cu sosirii dimineții, dar va fi mult prea târziu pentru a-l putea identifica. Până atunci, misiunea lui va fi îndeplinită.

El își luă arma, completată cu un amortizor, strecurându-se în grădina casei. Portița batantă a curții nu era încuiată.

Împinsă uşor, portiţa se deschise.

Se înarmă cu curaj.

Nu se auzi niciun câine lătrând.

Nu se declanşă niciun sistem de alarmă.

Dar auzi nişte voci... blânde şi scăzute. Toţi muşchii i se încordară, dar nu fu în stare să renunţe, nu reuşi să plece de acolo. El îşi aruncă privirea de-a lungul coridorului întunecat, zărind lumina care venea de la un televizor care funcţiona şi care se vedea prin uşa întredeschisă.

El se apropie încet-încet de dormitorul principal. Pe hol, podeaua scârţâi. El îngheţă, aşteptându-se să audă strigătul cuiva sau paşi care traversau rapid încăperea, dar nu urmă nimic, în afara vocilor de la televizor, mai precis dialogul unui film. Aruncă precaut o privire în interior, luând seama la patul care se reflecta în oglinda montată în perete.

Ea stătea întinsă pe salteaua matlasată, cu părul negru răsfirat pe pernă, cu ochii închişi, cu gura întredeschisă. Sforăitul abia perceptibil nu se auzea din cauza zgomotului produs de televizor. Deschise uşa puţin, strecurându-se înăuntru. Pe măsuţă se aflau nişte cutiuţe cu medicamente, alături de o sticlă de votcă şi o cutie cu şerveţele Kleenex. Câteva, folosite, erau aruncate pe podea şi pe noptieră. Două dintre cutiuţele cu pastile erau deschise.

O secundă, el intră în panică.

Oare ea încercase deja să se sinucidă?

O, nu, asta ar fi ceva nepotrivit, din moment ce nu făcea parte din plan.

Nu avea de gând să greşească din nou. Dumnezeu îi comunicase foarte clar.

Se apropie nerăbdător, şi mai că se împiedică de un pantof pe care ea îl aruncase la marginea patului. Genunchiul i se izbi de partea inferioară a patului, iar el se abţinu să nu înjure.

Pe pat, femeia se mişcă. Îşi ridică uşor capul, îşi dădu la o parte părul răvăşit, clipind.

– Kyle? zise ea, deja cu mâna pe telefon sau pe veioză. Tu eşti, iubitule?

El se aruncă în pat.

Trupul lui ateriză deasupra ei.

– Auuuuf! Aerul ieşi brusc din plămânii ei.

Într-o secundă, ea se trezi, zbătându-se, opunându-i rezistenţă, încercând să-l dea la o parte şi să ţipe. Palma înmănuşată îi astupă gura, apoi îşi scoase Glock-ul, aşezându-i-l în dreptul tâmplei, ţeava înfigându-se în pielea moale de lângă ochi.

– Nu, iubito, rosti el cu o voce răguşită, savurând teama ce se citea în ochii ei larg deschişi, groaza pe care o simţea în trupul ei ţeapăn, groaza aceea minunată şi pură care se ghicea în fiecare ridicare şi coborâre rapidă a pieptului său. Nu sunt Kyle.

– L-am găsit, zise Zaroster, intrând în biroul lui Bentz, cu un carneţel în mână. Pe faţa ei mică se citea un zâmbet triumfător.

– Pe Ronnie Le Mars?

– Pe reverendul Paul Lavender Swanson.

– Lavender?

– Nu-i de mirare că a devenit pastor, zise ea sec. Dacă în vremea liceului ar fi descoperit cineva, ar fi fost bătaia de joc a întregii şcoli, bietul de el.

– Sau ar fi devenit cel mai şmecher jucător al echipei de fotbal.

– Se poate. E internat într-un azil, nu departe de aici. Pe partea cealaltă a Lacului Pontchartrain, în Covington. Ea îi surâse iar cu satisfacţie, rupând foaia din carneţel. Uite adresa. Pe Ronnie Le Mars încă îl mai căutăm.

Bentz se ridică într-o clipă de pe scaun.

– Anunţă-l pe Montoya unde sunt. Fie mă sună, fie ne întâlnim acolo.

– S-a făcut.

Ea se întoarse la birou. Bentz îşi luă haina, trecând apoi prin labirintul de nişe, acolo unde colegii săi fie vorbeau la telefon, fie priveau atent monitoarele computerelor, fie luau declaraţii sau cercetau diverse documente. Aproape că se izbi de Arvin Noon, un poliţist tânăr care tocmai aducea cu el un suspect încătuşat, ce

duhnea a alcool şi a vomă. Părul îi era slinos, hainele murdare, iar braţele erau întoarse la spate, cu încheieturile prinse în cătuşe.

– El e Herman Tessler. L-am surprins când voia să jefuiască un magazin universal.

– Şi? întrebă Bentz. Probabil că Noon avusese un motiv special, din moment ce-l adusese pe suspect la Departamentul Omucideri, cu toate că, de multe ori, metodele poliţistului acela masiv nu erau neapărat convenţionale.

– Tessler pretinde că aseară se afla la restaurantul „Pasărea neagră“, scormonind printre nişte gunoaie şi resturi, şi astfel a fost martor la cele petrecute între ofiţerul Tiggs şi un tip aflat într-o camionetă mare, albastru-închis. Zice că un glonţ ar fi ricoşat din caroserie, şi aşa se explică bucata aceea de metal pe care am găsit-o noi la locul crimei. Ofiţerul Tiggs a apucat să tragă.

– Dar glonţul lui Tiggs nu l-a nimerit pe atacator? întrebă Bentz.

Tessler, beţivul, aprobă.

Cu atât mai rău.

– Îi iau o declaraţie, după care îl las să se trezească din beţie, înainte de a continua discuţia cu el. O să-i arăt nişte fotografii, poate-l recunoaşte pe individ, privind albumele noastre.

– De ce te străduieşti să-i iei o declaraţie acum?

Era evident că Tessler era beat mort.

Ochii albaştri ai poliţistului mai tânăr sclipiră o secundă, în semn de sfidare.

– Pur şi simplu vreau să-i compar declaraţiile. Uneori ebrietatea ajută la mărturisirea adevăratelor sentimente.

– Dar, de multe ori, dă la iveală doar nişte aiureli.

– O să fac cum ştiu eu. De acord?

Bentz îi aruncă tânărului o privire lungă.

– Fă cum pofteşti. Dar să mă anunţi care e rezultatul. Nu avea vreme să se enerveze şi să se „ia la trântă“ cu poliţistul mai tânăr. Dacă dorea, i-l lăsa pe Tessler să se lupte cu el. Beţivul avea să se trezească, să dea declaraţia şi cu asta, basta. Deci Noon era un bătăios, ei şi ce?

Îşi luă arma, haina şi cheile, după care bătu cu palmele peste buzunare să se asigure că avea portofelul la el, apoi porni în jos pe scară.

Ajungând în parcarea secţiei de poliţie, descuie portiera Crown Vic-ului care-i fusese repartizat, pregătindu-se să se strecoare la volan, chiar în secunda în care observă Mustangul lui Montoya care tocmai rula în parcare. Bentz îi făcu semn.

Montoya, într-o dispoziţie la fel de neagră ca şi barbişonul său, veni repede spre maşina lui.

– S-a întâmplat ceva?

– Părintele Paul e internat în Covington, la Azilul St. Agnes.

– Să mergem! Montoya se urcă pe locul pasagerului, iar Bentz îşi îndreptă maşina spre autostradă. Cu toate că ziua era pe sfârşite, în maşină era zăpuşeală. Bentz lovi uşor butonul aparatului de aer condiţionat, strecurându-se în traficul dens. O luă spre Metairie şi spre Lacul Pontchartrain Causeway, un pod lung de treizeci şi opt de kilometri, care se întindea peste vastul estuar, terminându-se nu departe de Covington.

– Tocmai m-am întors de la spital, îl informă Montoya, cufundându-se adânc în scaunul său. Lui Tiggs i-au schimbat starea din critică în gravă.

– Atunci, e semn bun.

– Ei, poate. Îi lipseşte o parte din faţă şi e posibil ca şi creierul să-i fie afectat. Îl aşteaptă o mulţime de operaţii estetice, de ore de recuperare fizică şi Dumnezeu mai ştie ce. Montoya se uită pe geam, spre cursul nesfârşit de apă, în vreme ce Bentz îşi văzu mai departe de drum.

Pelicanii cercetau uşor suprafaţa apei, iar pescăruşii, scoţând nişte strigăte asurzitoare, se înălţau în aer. Cerul, judecând după nuanţa ameninţătoare, prevestea apropierea furtunii.

– La dracu', omule, Tiggs este însurat şi are o fetiţă de două luni. De două luni! E atât de mică, probabil că nici nu-l recunoaşte. Acum el nu va mai fi niciodată acelaşi. O să-şi piardă slujba. O să fie o persoană cu dizabilităţi. Cine ştie dacă va mai fi în stare să... Ooo, la naiba! Totul e o porcărie, ascultă-mă pe mine. O făcătură, asta e!

Bentz nu răspunse, lăsându-l să se manifeste în voie. Toată lumea de la secție trecuse prin starea pe care o avea Montoya în aceste clipe. Făcea parte din profesia lor. Dar niciodată nu te puteai obişnui cu ea. Niciodată. Din consola în care era aşezată, stația radio a poliției cârâi; ofițerii vorbeau între ei, rupând clipele de tăcere, în vreme ce motorul torcea mai departe. În cele din urmă, Bentz spuse:

– Tare scorpie mai e şi meseria noastră uneori!

– Mmdda, aprobă Montoya. Şi asta în zilele bune. Ajungând în partea nordică a şoselei, Bentz traversă Mandeville şi Haghway 190, ajungând în zona limitrofă a Cavingtonului. Odată ajunşi la periferia oraşului, îi mai despărțeau doar câteva clădiri de parcul care adăpostea centrul de îngrijire, o clădire nouă de două etaje, care avea şi apartamente individuale în care puteai pătrunde doar formând codul, folosindu-te de dispozitivul electronic, sau de o sonerie care-l atenționa pe unul din administratorii clădirii.

Sunară, arătară legitimațiile femeii care se prezentă de partea cealaltă a uşilor de sticlă, permițându-le să intre în clădirea aceea îmbietoare. Îi conduse la administrator, care era în ziua aceea de serviciu, doamna Alice Smith, o femeie de origine afro-americană, cu părul pieptănat pe spate şi cu ochelarii de citit pe vârful nasului. Avea un birou ordonat, plin ochii cu rafturi pentru cărți, dulapuri, dispunând şi de un birou de dimensiuni considerabile. Pe un stativ, se afla o Biblie deschisă, un crucifix mare domina unul din pereți, iar ferestrele dădeau spre o curte ce permitea luminii naturale să se strecoare printre storuri şi panouri diafane. Încăperea era îmbătată de parfum de iasomie, completat fericit de aromele împrăştiate de un aparat de împrospătare a aerului.

La insistențele doamnei Smith, ei îi arătară din nou legitimațiile, explicând că ar vrea să-l vadă pe Părintele Paul Swanson, deoarece acest lucru avea legătură cu una din anchetele poliției.

– Trebuie să țineți cont de faptul că Părintele Paul are o stare de sănătate fragilă şi oboseşte uşor. Suferă, de asemenea, de demență, aşa că nu ştiu cât de mult v-ar putea ajuta.

– Trebuie să stăm de vorbă cu el, insistă Bentz.

– Vă rog să nu-l supărați, zise ea, zâmbind larg și dezvăluind o ștrungăreață, un zâmbet extrem de politicos, dar care nu exprima niciun sentiment. Era o profesionistă înnăscută. Apăsă pe butonul unei sonerii, și o domnișoară de aproape optsprezece ani își făcu imediat apariția. Sherry, te rog să-i conduci pe domnii Montoya și Bentz în salonul Părintelui Paul.

O urmară pe Sherry pe un coridor lung, încercând să nu observe cu câtă atenție și curiozitate erau priviți de asistente și de pacienți, unii dintre ei în scaune cu rotile, cadre pentru mers sau cârje; se îndreptau spre lift. Urcară în tăcere până la etajul doi, după care cotiră pe un coridor scurt, trecând pe lângă o fereastră ce dădea spre aceeași curte, pe care o văzuseră din biroul doamnei Alice Smith.

– Nu e întotdeauna lucid, spuse Sherry. Cred că e în funcție de ziua pe care o are, mai bună sau mai rea.

Montoya nu acceptă niciun fel de scuze.

– Dar, trebuie să vorbim cu el.

– Desigur.

Garsoniera era mobilată simplu, având doar un pat dublu, o măsuță de toaletă, un televizor și un balansoar. Un crucifix mare, identic cu cel din biroul lui Alice Smith, decora unul din pereți, pe un altul fiind expus un calendar cu sfinți. Și din nou odorizatorul, care încerca să ascundă mirosul unui corp care se degrada pe zi ce trecea.

Ocupantul garsonierei, un bărbat înalt și subțire, cu obrajii supți, stătea răsturnat în balansoar. Purta o cămașă și un pulover tricotat, pantaloni de casă și papuci, neavând niciun obiect vestimentar care să amintească de profesia pe care o avusese. Ținea ochii închiși, iar buzele întredeschise, sforăind ușor, acoperind zgomotul în surdină al unei reclame tv, care anunța o viitoare partidă de golf.

– Părinte Paul? strigă Sherry, cu voce tare.

– Ce?

– Aveți musafiri! Domnii sunt de la poliție, zise ea aproape țipând, în vreme ce el își căuta repede aparatul auditiv.

– Eu nu cunosc niciun poliţist.

– Nu, au venit să vă pună câteva întrebări.

– Întrebări? repetă el. Clipind în spatele ochelarilor, ale căror lentile îi făceau pupilele să arate ca de bufniţă, încercă să se prindă de balansoar, punând tălpile pe podea cu destul de multă dificultate şi încercând să se ridice în capul oaselor, îndreptând astfel şi poziţia scaunului.

– Dumnealor sunt domnii poliţişti Montoya şi Bentz, zise secretara, arătând spre fiecare dintre ei.

– Vrem să discutăm cu dumneavoastră despre Faith Chastain, zise Bentz pe un ton ridicat. Cum Părintele Paul nu răspunse, părând să nu înţeleagă, adaugă: Ea a fost pacienta sanatoriului „A noastră Doamnă a Virtuţilor“, pe vremea când dumneavoastră aţi lucrat acolo ca pastor.

– Faith, repetă el, buimac. Ceva se declanşă în mintea lui, iar privirea i se limpezi puţin. Ooo, Faith, da. Frumoasă, dar tulburată, foarte... A, în fine, a murit. A căzut de la fereastră... Cred. Mare păcat!

– Da.

– Asta s-a petrecut demult, nu? El clipi, uitându-se spre Bentz ca şi cum n-ar fi ştiut într-adevăr despre ce e vorba. După care îşi şterse colţul gurii cu dosul palmei.

– Da.

– Ce trist... Faith? Da... Da...

– Dar ea a avut un copil pe vremea când era internată în acel sanatoriu; a născut prin cezariană.

– Iar Sora Rebecca a murit şi ea, zise el, chipul lui schimonosindu-se, ca şi cum ar fi fost pradă unei bruşte agonii. A omorât-o cineva. Am citit despre asta. Ce îngrozitor! Un mare păcat.

– Da.

– Dar acum e cu Dumnezeu, zise mai departe Părintele Paul, trecându-şi mâna peste cap, dându-şi pe spate cele câteva fire de păr cărunt, care se răvăşiră peste chelie.

– Ce ne puteţi spune despre Faith Chastain şi copilul pe care

ca l-a născut acum aproape douăzeci şi opt de ani? Bentz decise că era mai bine să nu pomenească numele de „Adam", despre copilul născut mort, sau despre faptul că ADN-ul lui Eve Renner dovedea că ea era fiica lui Faith Chastain. Deşi Sherry îi avertizase că Părintele Paul nu era lucid întotdeauna, iar lucrul acesta se observa cu ochiul liber, Bentz voia să vadă ce-şi va aminti pastorul, fără să i se dea niciun indiciu.

– Copilul, rosti încet Părintele Paul, privind atât de lung spre podea, încât Bentz îşi închipui că voia să memoreze desenul de pe covor. În cele din urmă, rosti cu mai multă luciditate decât s-ar fi aşteptat Bentz: Cred că a venit vremea ca cineva să afle adevărul. Înainte să mai fie rănit şi altcineva.

– Sau omorât, punctă Montoya. Cine a fost tatăl copilului? Şi ce s-a întâmplat cu el? Am găsit coşciugul în cimitir. Cineva a săpat mormântul şi a pus acolo carcasa unui purcel.

Părintele Paul clipi.

– Deci s-a ajuns până acolo. El îşi frecă palmele mari de genunchi. Vina se aşeză încet pe umerii săi înguşti, cocârjându-i şi mai mult. Faith era confuză şi agitată. Făcea favoruri unor bărbaţi.

– Adică era abuzată de unii membri ai personalului şi de unii dintre pacienţi, îl corectă Bentz.

– Dar ei îi plăcea să fie în centrul atenţiei. El se uită spre fereastră, acolo unde o pitulice se îndrepta în zboru-i lin spre acoperiş.

Bentz şi Montoya aşteptau şi alte informaţii, dar minutele treceau fără ca el să mai rostească ceva. Se uitară unul la altul.

Preotul părea preocupat, ba chiar fascinat de pasărea care trecea prin dreptul ferestrei. Cerul era întunecat şi ameninţător. Picăturile de ploaie se aşezară pe geam sub forma unor stropi mărunţi.

– Cui voia ea să-i acapareze atenţia?

El tresări, ca şi cum ar fi uitat că în încăpere se mai afla şi altcineva.

– Faith Chastain. Aţi spus că voia să atragă atenţia?

– Pastorului James. El era duhovnicul ei.

– James McClaren? completă Bentz, simţind cum stomacul lui se strânge brusc. Numele cunoscut îl conduse pe nişte coridoare pe care nu ar fi vrut să mai pătrundă. Dar trebuia s-o facă.

– Ooo, nu ştiu... McCafferty?

– McClaren.

– O... Pastorul James... da.

– El a fost desemnat să preia parohia.

Bentz simţi privirea lui Montoya aţintită asupra lui.

– Da. Nu... O, doar o vreme! Părintele Paul era în mod clar tulburat, fruntea lui încreţindu-se în vreme ce încerca să-şi amintească. Cred că el şi femeia aceea, pacienta...

– Faith Chastain.

– Da. Da. Da, ea. Ea a avut un copil. Nu. El clătină din cap, împungând aerul cu degetul lui lung, apoi căzu pe gânduri. Ea a avut doi copii. Eram acolo în momentul respectiv. Au crezut că băieţelul murise.

– Şi nu a fost aşa?

– Ooo, nu. El clătină din cap, gânditor. Imediat ce asistenta a ieşit din sală, doctorul... Doctorul....

– Renner.

– Da, Renner. Exact. Şi-a dat seama că copilul trăieşte şi apoi celălalt copil... Femeia avea nişte dureri îngrozitoare. Nu mai era nimic de făcut. El ridică ochii rugător, după care se rezemă de spătarul balansoarului. Eu, noi... am jurat că nu vom spune niciodată. Niciodată. Eu m-am rugat pentru asta.

– Ne puteţi povesti cum a fost? întrebă Bentz, trăgându-şi un scaun.

El îşi împreună mâinile, lăsând capul în jos.

– Da...

Anevoie, Părintele Paul, împărţit între momentele de luciditate, de vinovăţie şi de înceţoşare sau de pierdere totală a memoriei, le mărturisi noi secrete înfiorătoare legate de „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Le trebui aproape un ceas ca să scoată la capăt povestea, după care rămaseră liniştiţi, absorbiţi de mărturisirile bătrânului.

Părintele Paul le mărturisi că Faith născuse doi copii. Primul fusese un băiețel, despre care, la început, crezuseră că nu supraviețuise. Se născuse prin vagin, cu cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului, vânăt tot... dar:

– Ca un miracol al miracolelor, de la Tatăl Ceresc, copilul a început să respire.

După toate aparențele, descoperirea că băiatul era viu se petrecuse după ce asistenta Chaney fusese dată afară din sala de naşteri. După care apăruseră complicațiile. Părintele Paul nu explica prea clar, dar din câte se pare, Faith avusese din nou contracții, iar doctorul îşi dăduse seama că mai are de adus pe lume încă un copil. Fără a se cunoaşte clar motivul, această naştere avusese loc prin cezariană, cu toate că asistenta nu fusese din nou solicitată în sala de operații. Spitalul nu prea era dotat pentru asemenea gen de intervenții. Preotul nu era sigur că Faith îşi dăduse seama că născuse gemeni, ci doar că „mintea ei era tulbure", „confuză" şi posibil „dezamăgită". Ceea ce ştia sigur era că Faith fusese convinsă că adusese pe lume un băiețel, Adam, care murise la naştere. Ea nu reținuse nimic altceva, în afara ruşinii, a fricii şi a disperării.

– Mi se confesa adesea, mereu cu lacrimi în ochi şi tristă, dar nu cred că ştia de ce era copleşită de un asemenea sentiment de vinovăție.

Se pare că nici Părintele Paul nu se mai simțea copleşit de acelaşi sentiment. Nu ştia nimic despre cei care-l adoptaseră pe băiat, în afara faptului că cei doi copii ajunseseră „în familii extrem de credincioase". Fata ajunsese în familia Renner, dar identitatea părinților micuțului rămăsese în continuare un mister. Părintele Paul nu-şi aminti absolut nimic despre ei, cu toate că menționă că cel care se ocupase de acte fusese doctorul Renner, indiferent ce ar fi însemnat asta. Ei nu mai adresară nicio întrebare referitoare la felul cum familia Renner o adoptase pe fiica lui Faith.

Când preotul fu întrebat despre mormântul în care se presupunea că fusese îngropat fiul lui Faith, el oftă:

– O altă minciună, mormăi el, nefericit, frecându-şi nervos palmele. Ca să o protejăm de adevăr.

– Pe cine? întrebă Montoya.

Preotul deschise gura, ca apoi s-o închidă la loc.

Păru să alunece într-un loc îndepărtat, dar la un moment dat, şopti:

– Pe toată lumea.

Îi mai adresară câteva întrebări. Bentz pomeni chiar şi numele lui Ronnie Le Mars, dar nu reuşiră să mai afle şi altceva, în ochii lui nemaiaparând nici măcar un licăr de recunoaştere. Părintele părea de-a dreptul dărâmat. Când asistenta veni să-i dea medicamentele, cei doi bărbaţi plecară.

Coborâră scara şi ieşiră pe uşa principală. Bentz se întreba dacă pe băiatul lui Faith îl chema şi acum tot Adam. Posibil ca părinţii săi adoptivi să-i fi schimbat numele, astfel ca adopţia să rămână şi mai necunoscută.

Acum aveau, cel puţin, un punct de pornire. Renner fabricase, probabil, o parte din informaţii, dar sperau că nu schimbase şi data de naştere a copilului. Trebuia, totuşi, s-o descopere pe undeva.

Pe când ieşeau din oraş, Montoya zise:

– Jumătate din cele spuse de bătrân ar putea fi o pură fantezie. Creată în mintea lui.

– Posibil, dar o parte din informaţii coincid cu cele declarate de doamna Chaney.

– Chiar crezi mizeria asta? Cu copii ascunşi, date falsificate, adopţii ilegale? Cine sunt oamenii ăştia care se cred Dumnezeu, putând astfel să încalce regulile pentru a-şi satisface propriile nevoi, pentru că un copil, un suflet amărât le stătea în cale şi chiar îi făcea de râs? Iisuse! Şi totul în numele religiei.

– Biserica n-are niciun amestec în povestea asta. Oamenii sunt cei care abuzează de putere, crezând că procedează corect.

– Doar ca să evite un scadal! Incredibil!

Bentz aruncă o privire în direcţia din care veniseră.

– Crezi că Părintele Paul e în siguranţă? Sora Rebecca a fost prezentă la naştere. La fel şi Terrence Renner. Şi amândoi au fost ucişi. Şi dacă între toate astea există o legătură, atunci ce se va

alege de Ellen Chancy şi de Părintele Paul? Cei doi sunt şi ei în pericol?

Montoya îşi scoase telefonul din buzunar.

– Voi anunţa FBI-ul şi autorităţile din Covington şi din oraşul în care stă Ellen Chancy.

– Dă-i telefon lui Zaroster şi roag-o să verifice informaţiile cele mai importante. Fă rost de o copie a certificatului de naştere a lui Eve Renner şi vezi dacă există date despre alţi bebeluşi-băieţi care s-au născut în aceeaşi zi cu ea, în aceeaşi regiune. Toţi cei cu numele de Adam. Poate că i-a fost schimbat numele, dar poate că nu a fost aşa.

– Şi apropo de ce spunea Părintele Paul... O să-i spui lui Eve Renner că eşti unchiul ei? întrebă Montoya.

– După ce-i spun lui Kristi că s-a pricopsit cu o surioară.

– Nu am cum să-i ascund lui Abby ce se petrece, aşa că să mă ţii la curent, da?

Bentz aprobă, pornind apoi ştergătoarele.

Casa era acum curată, încuietorile fuseseră schimbate şi totuşi, în clipa în care Eve parcurse încăperile şi coridoarele atât de familiare, simţi cum pielea i se face brusc de găină. Locul acesta, casa pe care o iubise atât de mult, casa în care ea şi Nana pregătiseră tot felul de plăcinte şi prăjituri, casa în care ea se simţise ca şi cum ar fi fost în vârful lumii!

Ea se uită la Cole, dar nu zise nimic, lăsându-l pe Samson jos. Pisica porni uşor pe scări, înaintea ei, iar Eve se strădui să facă la fel, dintr-un simţ al datoriei, îmbărbătându-se. Era fericită să asculte sunetul paşilor lui Cole în urma ei.

La etajul doi, totul era exact aşa cum îşi amintea ea. Nu se schimbase absolut nimic. Numai în dormitorul-turn, în secunda în care deschise uşa, deşi a fost întâmpinată de o cameră curată şi strălucitoare, simţi totuşi acelaşi gol în suflet. Cumpărase aşternuturi noi, ba chiar şi o saltea. Cu toate acestea, cu ochii minţii revăzu petele de sânge, imagini fulgurante cu păpuşa ei care stătea întinsă cu faţa în jos pe cuvertură, la fel ca şi imaginea Sorei Vivian, care zăcea în podul fostului spital.

Se auzi soneria, iar ea tresări puternic.

– Mă duc să văd cine e, se oferi Cole. Coborî la parter înainte ca ea să protesteze. Eve se grăbi să-l urmeze, aşa că ajunsese la etajul întâi în secunda în care îl observă pe Bentz la intrare. Era la fel de sobru ca de obicei, iar Cole ţinea mai departe mâna pe mânerul uşii, intenţionând s-o trântească imediat ce poliţistul pleca din dreptul ei.

Bentz privi în sus spre ea, iar fata observă că indiferent ce avea de spus, nu era nimic de bun augur. Poliţistul trecu direct la subiect:

– Azi l-am cunoscut pe Părintele Paul, preotul care a lucrat la „A noastră Doamnă a Virtuţilor“, chiar în noaptea când dumneavoastră aţi venit pe lume. El a confirmat ceea ce bănuiam: tatăl dumneavoastră biologic este un preot pe care-l cheamă James MCllaren. El este şi fratele meu vitreg, aşa că, teoretic, sunteţi nepoata mea.

Ea înlemni.

– Nepoata dumneavoastră? El aprobă, iar ea simţi că mărturisirea ce avea să urmeze era una dificilă. Nu e numai asta.

El oftă.

– E o poveste complicată, dar adevărul e că James McClaren este şi tatăl biologic al fiicei mele, Kristi.

– Poftim?

– Soţia mea a avut o aventură cu fratele meu vitreg, care, pe deasupra, este şi preot.

– Cum de un individ ca el e preot? întrebă Cole, cu o uimire evidentă.

– Bună întrebare. Dar vine prea târziu. A murit deja.

În urechile lui Eve se porni un vâjâit puternic.

– Deci, după tată, mă înrudesc cu dumneavoastră şi cu Kristi, iar cu Abby şi Zoey Chastain după mamă? Nu-i venea să creadă. În loc să mai fie o biată copilă, era o femeie care avea trei surori şi un unchi, apăruţi în viaţa ei pe neaşteptate.

– Vă bateţi joc de mine? întrebă Cole, poruncitor, ca şi cum totul i s-ar fi părut un biet truc. Ce şanse sunt ca Eve să fie şi ruda dumneavoastră şi a lui Montoya?

– Teoretic nu cu Montoya. Rudă prin alianță, dacă Abby îl va lua de bărbat.

Stăteau mai departe în hol, cu uşa deschisă, în timp ce vântul puternic mătura terasa.

– Închide uşa, te rog, îi zise ea lui Cole.

– În concluzie, ce legătură are povestea asta cu ancheta? întrebă el. Povestea e interesantă, dar ce-am rezolvat cu asta?

– Credem că Eve are un frate geamăn.

– Un frate geamăn? repetă Eve, rămânând cu gura deschisă.

– Un băiat, care acum e bărbat în toată firea. Un băiat pe nume Adam, despre care s-a crezut că s-a născut mort. Noi am săpat mormântul lui la „A noastră Doamnă a Virtuților“, dar nu era altceva decât un fals.

– Stați, că ați luat-o prea repede. Ea ameţise deja.

Bentz rosti pe post de scuză:

– Este într-adevăr o cantitate prea mare de informații. Nu ştim cum anume, dar cred că el este amestecat în tot ce s-a întâmplat. Am crezut că vreți să aflați toate aceste lucruri.

– Da... aşa este. Poftiți, domnule polițist, intrați înăuntru, zise ea. Intrară într-o mică sufragerie, o încăpere care era foarte rar folosită, iar ea îi făcu un semn lui Bentz să ia loc într-unul din fotoliile în stil victorian ale bunicii ei. Ea se aşeză pe un colț al canapelei. Continuați, vă rog.

Bentz se apucă de povestit, în vreme ce Eve asculta, iar Cole, stând sub arcada din hol, îşi încrucişă brațele peste piept, privindu-l pe Bentz ca şi cum în vorbele lui ar fi existat tot felul de capcane.

Eve ascultă în tăcere. Era o poveste lungă. Iar tatăl ei era personajul principal. Oare era posibil aşa ceva? Oare tatăl ei şi personalul spitalului fuseseră în stare să ascundă două naşteri petrecute cu douăzeci şi opt de ani în urmă?

– În concluzie, încercăm să dăm de fratele dumneavoastră, ca să vedem ce are de spus despre toate astea.

– Şi-l asociați cumva cu asasinatele care au avut loc? Ca ucigaş sau ca victimă? întrebă Cole în cele din urmă, avocatul apărării făcându-şi în sfârşit simțită prezența.

– Asta e chiar întrebarea pe care mi-aş dori să i-o adresez.

Telefonul lui Bentz începu să sune, iar el se uită spre ecran şi când observă că era Montoya răspunse:

– Bentz.

– M-am gândit că vrei să ştii. Suspectul pe care Noon l-a adus la secţie l-a ales pe Ronnie La Mars din teancul de fotografii care i-a fost prezentat.

– Vin imediat.

– Mai e ceva, Bentz, zise Montoya, cu o voce care clocotea de o furie nemărginită.

– Ce mai e?

– Tiggs tocmai a murit.

33

Eve simțea că înnebunește. De trei ore lucrau alături de un expert de la o companie locală de securitate. Cole nu fusese mulțumit de treaba pe care o făcuse lăcătușul înainte. El insistase ca întreaga casă să fie protejată de un sistem de securitate. Imediat ce plecase Bentz, sunase la compania de securitate care montase sistemul la casa pe care fusese obligat să o vândă.

– Nici măcar nu știu dacă voi rămâne aici, protestase ea, dar el nici nu vru să audă.

– Chiar dacă vinzi, unde vei sta până atunci? La hotel? Pentru cât timp?

– Poate că amicul tău Petrusky ar putea să-mi găsească o locuință, îl necăjise ea, cedând în cele din urmă. Așa că, în clipa asta, se aflau pe terasa din spatele casei, discutând despre prețul sistemului de securitate. Ea auzi telefonul mobil, care suna în bucătărie, acolo unde fusese lăsat la încărcat, în vreme ce Cole îi explica tehnicianului ce fel de sistem de securitate dorea pentru o casă care, în toată istoria sa, supraviețuise fără ajutorul camerelor de securitate, a dispozitivelor cu laser și a codurilor de acces. Potrivit descrierii făcute de Cole, Eve era convinsă că această veche casă victoriană avea să rivalizeze cu Casa Albă în privința sistemului de securitate, de o calitate ireproșabilă.

– Mie mi se pare mai mult decât exagerat, îi mărturisise ea lui Samson cu trei ceasuri în urmă, când începuse toată această tărășenie.

– Mă întorc imediat, zise ea, ducându-se repede în bucătărie. În momentul în care luă telefonul în mână, acesta se opri din sunat.

Ea constată că ultima persoană care sunase fusese Anna

Maria. Apăsă butonul de apel, dar răspunse mesageria vocală a telefonului cumnatei ei. Aşteptă o vreme, după care îşi apelă propria căsuță vocală, ascultând mesajul lăsat de Anna, care, potrivit sfatului lui Eve, revenise în New Orleans şi voia să se întâlnească cu ea. Anna îi propunea să se întâlnească la un bar situat în centrul oraşului, spunându-i că va ajunge acolo în cincisprezece minute. Eve o sună imediat, dar Anna Maria nu răspunse nici de această dată.

Uneori tehnologia se dovedea de-a dreptul frustrantă.

Ea se întoarse pe terasă, acolo unde Cole şi tehnicianul încă stabileau detaliile sistemului de securitate, uitându-se pe manualul de utilizare ale unor modele noi.

– Era Anna Maria. Voia să ne întâlnim să bem ceva, la Gallagher's.

– Mai ai răbdare încă o jumătate de oră şi te însoțesc, zise Cole. Până atunci ne lămurim, nu?

Tehnicianul dădu din cap în semn de aprobare.

– Sigur. E cât se poate de simplu.

– Mmm. De ce să nu mă duc acolo, iar tu vii puțin mai târziu! Am să încerc să aflu care e starea ei de spirit, ştii, după tot ce s-a întâmplat, şi după ce voi constata că e în regulă, te sun şi-ți comunic că poți veni.

El ezită.

– N-aş vrea să te las singură.

– Ei, pentru Dumnezeu, e vorba doar de un drum în centru.

– Ne scuzați o secundă, vă rog, îi spuse el tehnicianului, conducând-o pe Eve spre bucătărie.

– Nicio problemă. Bărbatul rămase să studieze în continuare diagramele mai multor sisteme.

– Nu cred că e o idee bună, zise Cole, închizând uşa în urma lui.

– Evident, dar trebuie să mă întâlnesc cu ea. Are nevoie de o prietenă, având în vedere că fratele meu s-a purtat ca un adevărat nemernic. A venit cu maşina până aici doar pentru că am rugat-o eu.

– O să aştepte şi ea câteva minute.

– Poate că nu-şi doreşte să fii şi tu de faţă. Nu eşti favoritul ei şi, în plus, cred că e vorba doar de o conversaţie ca între fete. O să te sun imediat ce ajung acolo şi apoi, încă o dată ca să îţi spun că poţi veni şi tu.

El clătină din cap.

– Uite ce e, Cole, nu mă poţi ţine legată de pat, oricare ar fi motivele. Înţeleg că eşti îngrijorat. Chiar înţeleg acest lucru. Şi să ştii că nu am uitat ce s-a întâmplat în această casă, acolo sus, din cauza unui descreierat, dar nu-mi petrec viaţa într-o colivie.

– Îţi cer să acţionezi cu inteligenţă, doar atât.

Ea expiră zgomotos.

– Deci... ce zici de asta, şi dă-mi voie să-ţi spun, că nu-mi place. O să vii acolo, să mă vezi intrând în siguranţă, după care dispari înainte ca Anna să te observe. Ea îşi ascultă propria declaraţie, dându-şi ochii peste cap. O, Doamne, ce ridicol pare totul! Parcă aş fi o biată femeie care nu-i capabilă să-şi poarte singură de grijă.

– Trebuie să fii atentă.

– Da, şi-l las pe idiotul ăsta făţarnic să-mi decidă cursul vieţii!

– Nu-i un „făţarnic", Eve, ci un ucigaş. Un sadic, un ucigaş în serie cu mintea dusă, care a făcut o fixaţie pentru tine.

Ea expiră lung şi se uită în ochii lui.

– Îmi pare rău, Cole, eu nu pot trăi aşa. Am şi eu multe de făcut. Imediat ce mă asigur că Anna Maria e bine, voi lua legătura cu Abby Chastain şi am să mă întâlnesc cu ea, pentru a lămuri povestea asta care pretinde că noi suntem surori. După aceea trebuie să stau de vorbă şi cu Kristi Bentz. Aşa că ocupă-te tu în continuare de sistemul de securitate, da? Eu sunt astăzi ocupată până peste cap.

El nu credea deloc în optimismul şi în voinţa ei de a se apuca de treabă.

– E ceva grav, Eve.

– Ştiu, dar cred că am doi poliţişti care mă veghează. Cu toate că le-am declarat lui Bentz şi lui Montoya că nu am nevoie de pază suplimentară, cred că ei nu m-au ascultat.

– Oooo? Nu că nu-i cred în stare să facă ceva fără ştiinţa ta, dar de ce crezi că beneficiezi de pază?

Ea îl luă de mână şi-l conduse la etaj, în camera-turn, ignorând senzaţia stranie care o cuprindea ori de câte ori îi trecea pragul. Ea îl duse pe Cole în dreptul ferestrei, privind pe partea opusă a străzii.

– Vezi Pontiacul acela roşu?

El aprobă.

– Stă acolo de vreo două ore. Înăuntru sunt două persoane. Înaintea lor, la două case mai încolo, a stat parcat un Blazer albastru. Era acolo şi când a fost Bentz aici.

– De unde ştii că e poliţia?

– Nu ştiu, dar aş paria cincizeci de dolari pe chestia asta. Să fii atent, când plec eu, dacă mă urmăresc.

– Ar putea fi chiar ucigaşul.

– Nu... Nu însoţit de alţi doi. Ea se răsuci şi-l ciupi de obraz. Recunoaşte, domnule avocat, că poliţia ne supraveghează fiecare mişcare. Aşa că ocupă-te mai departe de sistemul de securitate, iar eu te voi contacta prin telefonul mobil.

Maxilarul lui tresări convulsiv. Era evident că voia să protesteze, dar ea nu voia să asculte glasul raţiunii. Se simţea în ziua aceea mult prea puternică, pregătită să înfrunte lumea toată. Deşi îi era greu să se afle în încăperea aceea, spera să treacă şi peste asta.

Poate.

Ea îşi scoase bandajul şi-l aruncă pe pat; braţul o durea destul de tare, dar nu mai suporta să-i fie restricţionate anumite mişcări. După ce făcu câteva mişcări de rotaţie ale umărului, hotărând că acesta se mişca fără să acuze o durere prea mare, se schimbă într-o pereche de jeanşi curată şi un pulover roşu, în vreme ce Cole rămăsese la locul lui, cu braţele încrucişate la piept, privind-o dezaprobator.

– O să te sun, promit, zise ea, sărutându-l din nou. Apoi, înainte ca el să mai poată protesta, ea cobora deja scara şi ieşea pe uşă.

Conducându-şi automobilul prin ploaie, îl observă pe Cole stând mai departe la fereastră şi privind spre stradă. Băieţii din Pontiacul roşu se treziră la viaţă. Ea luă o curbă, îi depăşi, observând apoi în oglinda retrovizoare cum Pontiacul roşu părăseşte curba, întorcând rapid.

Biata Anna Maria!

Habar nu avea că Eve venea şi ea în gura lupului.

Anna Maria abia dacă putea să se mişte. Indiferent ce fusese porcăria aceea pe care el i-o administrase, aceasta îşi făcea efectul, iar ea îşi simţea picioarele moi precum cauciucul. Speriată şi buimacă, stătea în partea din spate a camionetei lui, încercând să nu-şi piardă minţile, rugându-se şi încercând să găsească o cale de scăpare.

Nemernicul îi ţinuse cuţitul în dreptul ochilor, forţând-o să-i dea telefon lui Eve. În secunda aceea, ea stătea acolo, în camionetă, ascultând sunetul ploii care cădea pe capota maşinii şi întrebându-se dacă ea şi Kyle se vor mai revedea vreodată. Nemernicul naibii! Doamne, ce mult îşi dorea ca el să vină s-o salveze... să fie salvată de cineva. Şi acum, o târâse şi pe Eve în planurile descreieratului ăsta.

Nu-i văzuse faţa. Bărbatul purta un fel de mască de neopren, dar era un bărbat înalt şi masiv, care o atacase în dormitor, îi pusese un căluş în gură, o legase fedeleş, după care o târâse până la camioneta lui, acolo unde ea zăcuse ore în şir, trupul durând-o rău de tot, deoarece legăturile erau strânse la maximum.

Probabil că îşi dădu seama că ea trebuia să meargă la toaletă, fiindcă parcase maşina undeva într-o pădurice, îi trăsese chiloţii în jos, urmărind cum ea se uşurează. Fusese atât de necăjită, încât aproape că nu fusese în stare să facă pipi, dar până la urmă natura îşi urmase cursul.

Fusese băgată apoi cu forţa pe bancheta din spate a maşinii, pe bancheta aceea mototolită, braţele fiindu-i din nou legate la spate, dar în clipa în care el o împinsese la loc, ea zărise o secundă, pe sub eşarfa pusă la ochi, numărul de înmatriculare, aşezat

deasupra barei de protecție. Memoră imediat literele și numerele, în cazul în care ar fi reușit să evadeze. După care el o pornise din nou la drum, iar ea își încordase auzul, distingând scârțâitul cauciucurilor pe pavaj, zumzetul motorului, și vocea lui rostind diverse imnuri religioase ori rugându-se, fără să înțeleagă clar ce spunea el.

Simți cum accelerează, imediat ce ajunse iar pe autostradă și se gândi cum să procedeze ca să atragă atenția celorlalte mașini din trafic, cum să comunice cu șoferii prezenți și ei pe drumul sechestrării ei.

Sechestrării ei de către un nebun.

Dar, fiind legată, nu se putea mișca, și nu avea cum să comunice cu ceilalți.

În adâncul inimii, știa că psihopatul care o capturase era unul și același cu ucigașul care-i omorâse pe socrul ei, pe Royal Kajak și pe bietele măicuțe. Doamne, ce putea face ea?

În plus, fusese mai mult decât neputincioasă.

Următoarele ceasuri, care îi părură nesfârșite, le petrecuse plângând și rugându-se. După care simți cum camioneta încetinește, zgomotul traficului fiind cu totul altul. Își dăduse seama că o ducea într-un oraș mare, mai mult ca sigur la New Orleans. Camioneta se oprise, cu o parte din lumini aprinse. După care el parcase, iar inima ei începuse să bubuie ca o tobă.

Oare despre ce era vorba?

Oare unde avea de gând s-o omoare?

O, Doamne, nu!

Gura îi era uscată și nisipoasă, frica ei atingând paroxismul în clipa în care îl auzise urcându-se pe bancheta din spate, lângă ea. Era un întuneric de nepătruns! Era al naibii de întuneric! El o mângâie, iar ea se chirci. După care simțise ceva rece, tare ca oțelul, țeava unei arme, care îi fusese vârâtă sub bărbie. El îi spusese ce avea de făcut, jurându-i că o ucide la cea mai mică încercare de evadare. Fiindu-i prea teamă pentru a i se împotrivi, o sunase pe Eve.

Și astfel își atrăsese cea mai bună prietenă în capcana psihopatului.

Își imaginase că el avea s-o ucidă imediat, chiar acolo unde se afla și, pentru prima dată în viața ei, Eve fusese de acord cu acest lucru, dar el lăsase pistolul în jos, rostind pe o voce moale: „Ce fată bună", în vreme ce ea ar fi vrut să țipe. După care el se strecurase afară din mașină asemenea unui șarpe, încuind-o din nou înăuntru. Femeia începu să tragă de frânghiile cu care era legată, încercând să facă zgomot, bubuind, să atragă atenția cuiva, dar zgomotele erau înfundate de saltea, călușul împiedicându-i țipetele.

Doamne, bunule, iartă-mă, se ruga ea, luptându-se cu lacrimile și cu teroarea care o amețea. Disperată, încerca să se concentreze. Trebuia să găsească o cale.

Trebuia să o salveze pe Eve.

Să se salveze pe ea însăși.

O, Doamne, ajută-mă, te rog. Te rog!

Deci nu mințise.

Kristi stătea acolo în cimitir și se uita la groapa aceea deschisă, acolo unde până nu demult existase un coșciug. Așa cum îi precizase omul ei de legătură. Fata aruncă o privire înăuntru, după care scoase camera foto digitală din rucsacul de spate. Ziua era mohorâtă și pe sfârșite, ploaia amenințând să înceapă din clipă în clipă, dar era suficientă lumină ca să facă vreo câteva fotografii pentru carte. Plănuise un capitol întreg cu fotografii care să relateze despre crime și locul în care s-au produs.

Ceea ce o făcu să creadă că ar fi trebuit să fotografieze și spitalul, înainte ca acesta să fie dărâmat. Știa că existau deja foarte multe fotografii; că locul acesta fusese fotografiat de sute de ori. Dar ea și-ar fi dorit să fotografieze salonul lui Faith Chastain și scările care duceau spre pod, acolo unde fusese găsit cadavrul Sorei Vivian Harmon. Ba chiar și podul, bineînțeles și casa lui Eve Renner și, dacă reușea să se strecoare, chiar capela mănăstirii. Acest lucru putea fi o sarcină grea, fiindcă la mănăstire locuiau măicuțele și mai exista și personalul de serviciu. Se îndoia că cineva ar lăsa-o înăuntru, dacă nu găsea scuza potrivită.

Ce bine ar fi fost dacă tatăl ei ar fi deschis nişte uşi în favoarea ei, folosindu-şi influenţa. Ea se uită printre copaci şi prin întunericul ce devenea din ce în ce mai dens spre mănăstire, imaginându-şi că va fi punctul final al încercării sale. În privinţa spitalului însă, dacă reuşea să escaladeze zidurile, n-ar fi avut de ce să-şi facă probleme.

Se uită spre cerul ameninţător chiar în secunda în care primii stropi de ploaie loviră pavajul. Se întunecase deja, având în vedere că soarele apusese. Era pregătită, în sensul că nu avea la ea doar aparatul foto, ci şi câteva ustensile, şi anume o lanternă cu lumină puternică şi, bineînţeles, spray-ul paralizant.

Simţi cum o pală de vânt îi mângâia ceafa, în vreme ce se uita prin lumina aceea neclară la pietrele măcinate, unele dintre ele răsturnate şi la puţinele pietre funerare de familie care se înălţau puţin deasupra pământului ori se încastrau perfect în acesta.

Dacă şi-ar fi permis, ar fi fost speriată de toate astea, dar acest lucru nu ar fi servit scopului său.

Mai făcu câteva fotografii în cimitir, după care urcă în maşină, îndreptându-se spre mănăstire, căutând drumul de acces despre care aflase de la tatăl său, atunci când ucigaşul în serie bântuise ultima dată pe lângă spital. În aparenţă, ea se îndrepta în momentul acela pe o alee care făcea legătura cu garajele şi cu clădirile administraţiei care aparţineau mănăstirii, pe o alee pe care puteai merge pe jos şi care se strecura printre arbuştii deşi de tuia, care duceau spre poarta de la gardul care înconjura mănăstirea. Această alee fusese folosită de măicuţe, de unii dintre grădinari sau de alţi angajaţi drept scurtătură.

Sau cel puţin aşa auzise Kristi.

Ei bine, venise vremea să testeze teoria.

Ploaia începuse să cadă în rafale destul de puternice, aşa că fata îşi puse gluga în clipa când ajunse în dreptul garajelor, acolo unde era parcată o furgonetă, lângă tomberonul de gunoi care ruginea în bătaia ploii. Pe lângă gard crescuse un adevărat gard viu de tuia, iar ea păşi pe lângă aceşti arbuşti veşnic verzi, până ce zări piatra cubică de la o alee ceva mai lată care şerpuia printre

tufărişurile înalte. Călcând pe pietre, simţi cum verdeaţa udă îi mângâia umerii.

Pe partea opusă se afla o poartă ruginită rămasă întredeschisă. Intră pe poartă şi se trezi în incinta sanatoriului. Printre sute de crengi care abia acum se umpleau de frunze, zări acoperişul întunecat al azilului.

În mod ridicol, se simţi copleşită de un fior ciudat, dar ignoră orice fel de senzaţie, găsindu-şi camera şi apucându-se să facă fotografii. Nu avea de ce să se lase pradă unei frici nefondate, care ar fi oprit-o de la ce-şi propusese. Ploua puternic acum, iar ea lăsă capul în jos, urmând ceea ce odată fusese o potecă printre pâlcurile de pini şi de stejari. Inima îi bătea cu putere, iar ea simţi, într-un fel, ca şi cum ar fi păşit într-o altă lume, pe un teren întunecat şi interzis, care avea legătură cu durerea şi suferinţa anilor de mult apuşi. Apropiindu-se de spital, mai făcu câteva fotografii, gândindu-se la cei care trăiseră acolo, cei care avuseseră parte de un diagnostic incorect, fiind trataţi cu indiferenţă sau simţindu-se prizonierii acestei instituţii care era un adevărat monolit.

Telefonul mobil sună, iar ea tresări puternic, dar văzând că iar o apela tatăl ei, hotărî să-l ignore în continuare. El avea să o întrebe ce făcea, iar ea avea două posibilităţi – să-l mintă sau să-i spună adevărul –, moment în care el va deveni de nesuferit, continuând cu „placa" obişnuită, descuranjând-o să-şi mai scrie romanul poliţist bazat pe un caz real.

Ea n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva.

Era o persoană matură, ce Dumnezeu!

Puse telefonul pe vibraţii şi-şi văzu în continuare de treabă. Imediat ce avea să termine, o să-l sune. Ea ascultase mesajele de mai devreme care pomeneau ceva despre cină, dar nu se arătă foarte interesată, neavând de gând să-şi schimbe planurile pentru a-i face lui pe plac. Nu, nu avea de gând să facă aşa ceva.

Şi dacă el s-a răzgândit şi vrea să vorbească cu tine, în sfârşit?

Chestia asta mai putea aştepta.

Cel puțin câteva ore.

Încruntându-se, fata continuă să meargă printre băltoace și frunzele ude, care nu fuseseră măturate după ce căzuseră.

Apropiindu-se mai mult de spital, văzu în ce stare de degradare era clădirea: mortarul stătea să cadă, cărămizile căzuseră, ferestrele erau sparte, bălăriile încâlcite și aracii de viță-de-vie rupți. Altădată mare și impozantă, clădirea era acum înnegrită și respingătoare. Își luă iar aparatul și îi îndreptă obiectivul spre acoperișul ruginit, spre garguiele cu înfățișare înspăimântătoare și spre ferestrele întunecate. Ce loc înfiorător, aproape diavolesc!

Era grozav!

Iar fotografiile erau mai reușite decât credea. Mai avea la dispoziție câteva ore în care putea profita de lumina zilei, cu toate că furtuna transformase ziua în noapte. Trebuia să se grăbească.

În concluzie, cum să intre în fortăreață?

Observă că ferestrele aflate în apropierea intrării din spate fuseseră ferecate cu plăci de lemn, dându-și seama că probabil și-ar pierde timpul cu ele, dar reveni la cele câteva trepte care dădeau spre scara de serviciu, încercă clanța și, cu un scârțâit ușor de balamale, aceasta se deschise spre interior.

Kristi eziță.

O ușă descuiată părea o treabă cam suspectă.

Dar era posibil ca măicuțele s-o fi uitat deschisă sau, din cauza ultimului asasinat, uitaseră să verifice încuietoarea. Nu conta. Din punctul ei de vedere, era un dar ceresc.

Continua să plouă în vreme ce Eve își parcă mașina cât mai aproape de Gallangher's. Fata alergă prin stropii grei de ploaie, intrând înăuntru, acolo unde cei care terminaseră orele de lucru se bucurau de un ceas de fericire și de ambianța semiîntunericului de la bar. Dârele albăstrui de fum se ridicau până în tavan, iar formația de jazz, în ciuda boxelor solide, era aproape înecată de gălăgia făcută de conversație și de hohotele de râs. Lumea se înghesuia animată pe ringul de dans, iar chelnerii treceau în fugă

pe lângă picolii care făceau curat pe mese. Nu era un loc prea potrivit pentru a întreține o conversație tihnită, dar poate că Anna avea nevoie de un loc aglomerat și zgomotos în același timp.

Șeful de sală aranja mesele.

– Caut o doamnă pe care o cheamă Anna, zise ea, aproape zbierând. Numele meu e Eve.

– Cum?

– Nu-i nimic. O găsesc eu. Eve își făcu drum printre mese și separeuri, ocolind dansatorii, cercetând cu privirea interiorul plin de fum. Nu o zări nicăieri pe Anna. Se mai uită încă o dată, dând cu ochii de o țigară lăsată într-o scrumieră, o eșarfă și un pardesiu ud din pricina ploii, pe care ea le recunoscu, deoarece aparțineau cumnatei sale. Chiar și geanta ei era acolo, pe banchetă. Oare ce era în mintea ei? Oricine le-ar fi putut lua. Se uită cu atenție pe ringul de dans, dar nu reuși să o vadă nicăieri pe Anna, după care hotărî că aceasta se afla probabil în salonașul de odihnă, care se afla la capătul unui coridor scurt.

Luând cu ea geanta Annei, se îndreptă spre salonaș, intersectându-se cu un bărbat masiv care se îndrepta în direcția opusă. Conținutul genții se răsturnă pe podea.

– Îmi cer scuze, zise el în clipa în care și ea se aplecă să adune obiectele împrăștiate. Dați-mi voie să vă ajut.

– Nu, mă descurc. Palma lui nimeri atât de repede peste gura ei, încât nu fu în stare să țipe, iar nările îi fură inundate de un parfum dulceag și amețitor, care-i pătrunse și în gură. Era prea târziu să încerce să țipe, să se opună, brațele și picioarele renunțând să-i mai dea ascultare, și dădea din mâini și din picioare, pumnii ei treceau pe lângă el, iar el o târî pe lângă un dulap și apoi prin ușa deschisă, pe alee.

Ploaia cădea în rafale, spulberată în toate părțile de un vânt puternic.

Ea încercă să-i opună rezistență, dar abia dacă se putea ține pe picioare, pe care le simțea moi, în vreme ce mintea îi era încet-încet cuprinsă de ceață. Clipi, încercă să alunge păienjenișul în care îi era învăluit creierul, împiedicându-se, ca și cum ar fi băut

prea mult alcool. În secunda aceea, îşi dădu seama că nu-i va opri nimeni, dar nici n-o va ajuta nimeni. Ba, mai mult, nimeni nu ştia că avea probleme. Arăta ca o femeie beată pe care soţul o căra la maşină.

Nu! Se strădui să articuleze cuvântul, să ţipe în direcţia cuiva, dar cuvântul ieşi neinteligibil şi deslânat.

După care o văzu.

Camioneta aceea de culoare închisă, cea care o urmărise din Atlanta până aici. Ea se mai luptă o vreme cu efectele eterului şi cu senzaţia oribilă de vomă, dar totul era inutil.

Îşi pierdu cunoştinţa.

34

Numerele saloanelor se înşirau în faţa ochilor lui. Bentz îşi petrecuse ziua încercând să dea de rudele şi prietenii lui Ronnie Le Mars, făcând o schiţă sumară a spitalului, adăugând şi magaziile pentru alimente, aranjând etajele, apucându-se de cercetări. Vivian Harmon, înainte de a se alătura Ordinului, fusese şi ea pacienta sanatoriului. Numărul salonului ei fusese 323, la fel ca şi numărul tatuat pe fruntea ei. Iar locul în care îi descoperiseră cadavrul, acea „fortăreaţă" despre care Eve spunea că fusese locul ei de joacă în copilărie, era aşezat chiar deasupra salonului 344, astfel că o minte tulbure putea considera, în cele din urmă, că acel spaţiu ar corespunde salonului cu numărul 444. Roy Kajak ocupase salonul 212, pe vremea când fusese pacientul spitalului. El îi cunoscuse pe Ronnie Le Mars şi pe Vivian Harmon.

Îl dureau umerii de cât stătuse aplecat deasupra biroului. Rotindu-şi capul şi auzind câteva bubuituri îngrijorătoare, poliţistul se gândi că ar fi fost cazul să-şi încheie ziua de lucru. Avea de gând să se întâlnească cu Kristi şi să-i povestească despre Eve Renner, mărturisindu-i că era sora ei vitregă, dar nu aştepta cu nerăbdare acel moment. Avea nevoie de ceva care să-l apropie mai mult de fiica lui, nu de ceva care să-i îndepărteze şi mai tare unul de altul.

– Fie ce-o fie, îşi zise el, întinzându-şi braţele deasupra capului.

– Salut! Montoya dădu buzna în birou. Cred că l-am prins pe nemernicul ăla! Ochii întunecaţi ai lui Montoya prinseră a licări. Pe Le Mars, zise el, neputându-şi înfrâna un rânjet. L-am găsit!

Bentz îşi luase deja haina şi arma de şold.

– Unde? Cum?

– O persoană care nu s-a prezentat a sunat la 911 de la un telefon public cu plată, din oraş. Cineva care pretinde că-l cunoaşte pe Ronnie, că l-a auzit lăudându-se că locuieşte lângă un golfuleţ, într-o cabană la vreo treizeci de kilometri depărtare de oraş – fii atent – în circa cincisprezece minute, corbul* ajunge la sanatoriu. Casa este proprietatea unui anume Lester Grabel, care a decedat. Raymond, fiul lui Lester, s-a nimerit să fie coleg de celulă, la puşcărie cu Ronnie. Am trimis deja acolo un poliţist să facă o verificare, căruia i se va alătura şi FBI-ul, dar de-abia aştept să-i văd faţa când vom reuşi să punem mâna pe el.

– Crezi că e legal?

– O metodă la fel de potrivită ca oricare alta.

– Să mergem. Bentz ieşise deja din birou. O luară la fugă pe scară, unul lângă altul, şi pentru prima dată Bentz nu protestă în secunda în care Montoya declară că el va fi acela care va urca la volan.

Se urcară într-unul din Crown Vic-urile departamentului, pornind luminile, secundă în care primiră un mesaj prin staţia radio. Primul echipaj de poliţie se apropia de ţintă, urmând să asigure paza drumului de acces către cabană. În mai puţin de două minute, un al doilea echipaj de poliţie pornea în urma lor, asigurându-le spatele. Nimeni nu intra în locaţia respectivă până nu primea ordin din partea superiorilor.

Montoya gonea pe autostradă ca scăpat din flăcările iadului. Cu sirena şi cu luminile intermitente pornite îşi făcu liber în faţă, fără să-şi ia ochii de la drum.

– Să fie chiar atât de simplu? întrebă Bentz. Un anonim care a apărut aşa, ca din cer?

– Nu chiar ca din cer. Îi cam dădeam târcoale ăstuia, contactându-i pe cei care le cunoşteau pe victime şi pe Le Mars. Şi cineva s-a hotărât în final să-l „toarne".

– Tot ce-i posibil. Bentz era sceptic. Dar, în fond, asta era firea lui. Aşa fusese întotdeauna. Nu credea în coincidenţe şi în

---

* Crown (în lb. engleză în original).

întâmplare sau în norocul venit din senin. În realitate, le trecea în aceeaşi categorie cu Iepuraşul de Paşte şi Zâna Măseluță.

Cerul se întuneca, devenit la fel de negru de parcă ar fi fost noapte şi ceea ce la început fusese o ploaie răzleață, se transformă într-un potop în toată regula, mai ales că bătea şi vântul. Montoya nu micşoră viteza. Cauciucurile împrăştiară apa din băltoace şi pe cea din micile lacuri formate, trimițând stropii şi spre automobilele din trafic. Bentz îşi vârî în gură două pastile de Tums*, formând apoi din nou numărul lui Kristi. Încercase toată ziua să dea de ea. Voia să o invite în oraş, la cină, să stea de vorbă, dar, în clipa asta, realiză că nu mai putea fi vorba de aşa ceva. Îi lăsa un mesaj, comunicându-i că era posibil ca planul lor să sufere modificări, după care închise telefonul, nevrând să se gândească de câte ori fusese obligat să schimbe planurile ori să le amâne pe alta dată din cauza slujbei.

Ei, la dracu', seara asta era importantă.

Primul echipaj ajunsese deja la locul stabilit; al doilea avea să ajungă în doar câteva minute.

– Îl simt, zise Montoya, cu mâinile încordate pe volan, mijind ochii şi privind printre ştergătoare, în timp ce acestea îndepărtau apa de ploaie. Ăsta-i momentul. O să-l capturăm pe nemernic!

Bentz spera cu disperare ca el să aibă dreptate!

Cole se uită la ceas, iar băiatul de la compania de asigurări plecă în sfârşit. De la plecarea lui Eve trecuse o oră şi jumătate.

Şi ce dacă?

Spusese că o să-l sune.

Plecă din bucătărie, mergând în camera din față, se uită puțin pe fereastră, după care reveni în bucătărie. Probabil că ea şi cumnata sa erau captivate de conversația pe care o aveau. Nu era o tragedie.

Totuşi, o sună.

Nu răspunse.

---

* Medicamente împotriva acidității gastrice (n. r.).

Ar fi trebuit să se ducă şi el acolo?

Telefonul lui sună exact când era cu el în mână, şi se simţi pentru a doua oară uşurat, după ce văzu că cel care îl căuta era avocatul său.

– Alo?

– Hei, am o veste bună, zise Sam Deeds.

– Grozav. Chiar mi-ar prinde bine.

– Procurorul a retras acuzaţia pentru posesie de marijuana.

– Mă aşteptam la asta. Mi se întinsese o capcană. O ştim cu toţii.

– Sunt nişte paşi micuţi, amice. Ca de bebeluş. Dar mă ocup cu insistenţă de toate acuzaţiile ce ţi s-au adus, încercând să văd dacă te pot scăpa de toate. Partenerii lucrează şi ei. Pro bono.

„Măi ce deştepţi", ar fi vrut Cole să replice, dar îşi ţinu gura. Adevărul era că cei din firmă nu-l sprijiniseră când fusese vorba de cazul Royal Kajak, o adevărată mizerie, dar nu avea să privească în gura unui cal pe care-l primise în dar. Dacă partenerii firmei O'Black, Sullivan şi Kravitz se hotărâseră să facă ceva pentru el, avea de gând să accepte. Deocamdată.

– Grozav.

– Asta-i tot ce poţi să spui, Cole, după câte am făcut pentru tine?

– Dacă ai fi citit presa, ai fi văzut că am avut de înfruntat probleme serioase.

– Eu ţi-am zis să stai departe de Eve. Şi ce mai e şi tâmpenia asta cu aducerea fraţilor ei aici ca să discutaţi despre testament?

– Nu e la noi la firmă?

– Mdda, iar ei au obţinut informaţia pe care o doreau, deşi asta nu i-a făcut fericiţi.

– Au fost scoşi din testamentul tăticului lor?

– Asta e esenţialul. Dar să ştii că nu ai auzit asta de la mine.

Cole îşi imagină că fraţii lui Eve fuseră mai mult decât scoşi din sărite. Se uită la ceas, neputându-şi controla îngrijorarea care nu-i dădea pace. El şi Deeds mai vorbiră puţin, după care închise telefonul şi încercă să o sune pe Eve, considerând că fusese

suficient de îngăduitor cu timpul pe care i-l acordase să-l petreacă cu Anna. Luându-şi cheile, ieşi, îşi ridică gulerul ca să se apere de ploaie, şi se îndreptă grăbit spre Jeep.

Nu putea să stea cu mâinile în sân, aşteptând.

Trebuia să se asigure că fata era în siguranţă. Dacă va deranja, cu atât mai rău.

Eve îşi recăpăta din când în când cunoştinţa, nefiind capabilă să-şi ţină ochii deschişi. Totul începuse asemenea unui vis. Îşi amintea că fusese dusă spre o camionetă închisă la culoare... şi că nu era singură. Anna Maria. Fusese şi ea acolo. Iar omul acela masiv, după ce condusese o vreme, trăsese pe dreapta, obligând-o să bea ceva, după care ea leşinase iarăşi...

Nu?

Ea nu era convinsă?

Unde se afla în clipa asta?

Pe un pat?

Unde-i erau hainele?... Nu, ceva nu era în regulă.

Peste ochi avea legată o eşarfă, care se înălţa spre frunte, nezărind nimic pe lângă marginea de jos a acesteia... Oricare ar fi fost locul unde se găsea, în jur era aproape întuneric, din când în când zărindu-se câteva lumini... nişte lumânări... Da, lumânări... şi cineva plângea. Nu, îl invoca pe Dumnezeu. Nu, se ruga. Încercă să se concentreze, să audă cuvintele murmurate către rozariu – da, asta era – dar în mod cert cineva plângea. Cine? De ce? Unde? Sau era un simplu vis?

Cole.

Avea nevoie de Cole.

Dar...

Pe la marginea eşarfei care-i acoperea ochii, reuşi totuşi să-l vadă. Un bărbat masiv şi musculos. Gol puşcă. Pielea lui strălucea în lumina focului. Nu reuşea să-i distingă faţa, dar pielea îi era acoperită de o mulţime de cicatrice, tot felul de cicatrice... Nu... nu erau cicatrice. Erau tatuaje. Unele se vindecaseră, altele nu... Numere şi nume... Numele ei era scris acolo cu litere groase: EVE...

Era conştientă că ar fi trebuit să-i fie teamă.

Simţea că situaţia în care se afla era o mare provocare.

Doamne, se auzea o femeie plângând!

Încercă să se concentreze, să se mişte din nou, însă zări puţin din chipul lui, reflectat în oglindă, un chip care i se păru cunoscut. Ochii aceia! O, Doamne, erau aceiaşi ochi care cu ani în urmă o fixau plini de o pasiune nestăpânită şi infernală. Simţi că i se face frică, dar nici măcar emoţia aceea viscerală nu o putea face să-şi ferească privirea de nemernicul acela care o ţinea prizonieră în ghearele lui. Nu reuşea să-şi ţină ochii deschişi, nu reuşea să raţioneze.

Undeva, în depărtare, auzi o uşă deschizându-se, dar simţi că-şi pierde din nou cunoştinţa. Incantaţia se opri pe neaşteptate. Plânsul acela înfundat se încheie cu un strigăt prelung, mut şi chinuitor...

După asta nu urmă decât întunericul adânc care o luă în stăpânirea lui.

Spitalul devenea din ce în ce mai întunecat. Kristi petrecuse mult timp la primul etaj, făcând fotografii, parcurgând coridoarele, încercând să-şi închipuie cum arăta acest azil cu douăzeci de ani în urmă, plin de pacienţi, de personalul în uniforme şi de măicuţele extrem de vigilente.

Venise vremea să plece, dar se simţea atrasă de ideea de a mai face încă o vizită la etajul în care locuise şi îşi găsise sfârşitul Faith Chastain. Treptele scârţâiau pe măsură ce le urca, iar ea se simţi mai mult decât uşor înfricoşată când dădu cu ochii de vitraliul care o reprezenta pe Fecioara Maria, aflat la capătul scării, trăsăturile ei frumoase având un aer sinistru în lumina aceea slabă. Fereastra de formă rotunjită rămăsese întreagă, fiecare pătrăţel de sticlă colorată fiind intactă, spre deosebire de multe alte ferestre. Făcu câteva fotografii acelui geam, apoi urcă mai departe, spre salonul 307, salonul lui Faith Chastain.

Uşa se deschise scârţâind uşor, iar ea intră în încăperea goală, acolo unde, în mijlocul podelei, se zărea o pată mare şi închisă la

culoare. Îşi luă aparatul şi făcu câteva fotografii. Nu avea de gând să le utilizeze pe toate, bineînţeles, dar prefera să aibă de unde alege, nefiind sigură când va mai avea ocazia să revină acolo. Asta era şansa ei.

Telefonul ei vibră, dar ea nu-l luă în seamă, îndreptându-se spre capătul culoarului şi spre scara care ducea spre etajul al patrulea al clădirii, acolo unde fusese găsit cadavrul măicuţei. Încercă să nu se lase dominată de puterea imaginaţiei, ţinând becul lanternei îndreptat spre pata de pe podea, dând cu ochii de dulapul a cărui uşa rămăsese întredeschisă.

Înăuntru, în spatele unui perete plin de rafturi, exista o altă uşă. O deschise, târând lumina lanternei de-a lungul scării, care se rotea în jurul unui şemineu. Zeci de amprente, ale echipei de anchetatori de la Laboratorul de Criminalistică, detectivilor şi autorităţilor erau vizibile peste tot.

Kristi era conştientă de toate astea, dar zicându-şi „acum ori niciodată", continuă să urce treptele scării. Nu ajunsese încă în pod în secunda în care observă, mişcând becul lanternei de colo colo, de-a lungul podelei şi al streşinii, dâra de sânge, o pată mare şi închisă la culoare şi nişte punctuleţe ceva mai mici.

Stomacul i se întoarse pe dos.

Dar se mai vedea încă ceva... mai erau acolo nişte semne, făcute pe podea, probabil de anchetatori. Destul de dese. Nişte cercuri trasate în jurul a ceea ce păreau a fi nişte găuri. Kristi se apropie ceva mai mult de una din ele, observând unul din saloanele de la etajul inferior.

Ce ciudat!

Şi interesant!

Trebuia să ţină minte chestia asta.

Se uită printr-o altă gaură, realizând, după pata de sânge de pe podea, că se uita chiar în salonul 307. În salonul lui Faith Chastain. Se simţi străbătută de un fior. Era prea întuneric ca să poată face poze. De-abia dacă reuşea să observe camerele de dedesubt. Trebuia să revină aici imediat ce se va lumina din nou de ziuă.

Mâine de dimineață.

Din fericire ploaia se oprise.

Se întoarse și voia să coboare pe scară, în momentul în care sesiză un zgomot. Zgomotul ușor dar clar al unei uși care tocmai era descuiată.

Își simți inima sărindu-i în gât.

Cină să vină la spital tocmai acum?

Își alungă teama zicându-și că nu era cazul să se pripească. Poate că era una dintre călugărițe, care tocmai trecea pe acolo. Sau poate că unul din îngrijitori ori grădinari avea cheia.

Sau ucigașul. O, pentru Dumnezeu, el mai fusese o dată aici!

Nu, nu... Nu te duce acolo. Nu-ți lăsa imaginația să o ia razna. Poate că nu ai auzit nimic. O ușă descuindu-se? Oare ai auzit tu asta cât se poate de clar? Nicidecum. Spitalul e învăluit în liniște, ăsta-i adevărul, da, dar tu lași frica să te domine.

Undeva, la unul dintre etaje, se auzi o ușă scârțâind, în timp ce era deschisă.

Kristi înlemni.

Își încordă auzul, acoperind puternica bătaie a inimii.

După care auzi zgomotul pașilor.

Puternici și hotărâți.

Chiar acolo, în spital.

Orașul rămăsese mult în urmă în clipa în care Montoya opri sirena și luminile, după care ieși de pe autostradă, încadrându-se pe șoseaua cu două benzi, care traversa parohia. Fermele erau puține, drumul afundându-se în pădure sau într-una din văi, mirosul de mlaștină pătrunzând înăuntru, în vreme ce stropii grei de ploaie continuau să cadă. Telefonul lui Bentz sună dintr-odată și, observând că era un apel de la secție, răspunse:

– Bentz.

– Bună, Lynn la telefon. Am crezut că e cazul să te anunț că am primit un telefon de la Cole Dennis. Se pare că Eve Renner a dispărut.

– Cum? Băieţii noştri nu o scapă din ochi.

– Mmmda, ştiu. Am vorbit cu ei şi povestea o confirmă pe a lui Dennis.

– Mai precis? întrebă el. Drumul se îngustă, şerpuind printre şirurile de stejari, pini şi sălcii. Chiar şi Montoya fu obligat să micşoreze viteza.

– A plecat să se întâlnească cu cumnata ei, în oraş, la barul Gallagher's. Trebuia să-l sune pe Dennis să-i spună că a ajuns şi că totul e în regulă, dar el n-a mai primit niciun mesaj sau telefon din partea ei. S-a îngrijorat brusc, aşa că s-a dus acolo şi una dintre chelneriţe şi-a amintit că o văzuse, dar nu mai putea da şi alte detalii. Nimeni din restaurant nu o văzuse comandând ceva sau plecând. Lucrul acesta a fost confirmat şi de poliţiştii care o păzeau.

– Şi ei unde dracu' erau?

– Încercau să „treacă neobservaţi", din moment ce a noastră domnişoară dispărută, zise Zaroster cu o uşoară ironie, nu voia să beneficieze de protecţie din partea poliţiei.

– S-a întâlnit cu cineva? A plecat de acolo însoţită de cineva?

– Nu avem de unde să ştim.

Bentz făcuse un efort ca furia să nu transpară dincolo de vorbe, dar adevărul era că era tare mânios.

– Şi băieţii noştri ce dracu' zic?

– Ei ştiau că ea intrase în bar. Au văzut-o cu ochii lor când a intrat înăuntru. După care s-au postat lângă maşina ei şi la intrarea în restaurant. Nu şi-au dat seama că ea a ieşit pe furiş, pe uşa din spate.

– Fir-ar al dracului! Să fiu al dracului! Dă-o repede în urmărire. Verifică să vezi dacă cei de la Gallagher's au montate camere de supraveghere şi, dacă poţi, fă rost de casetă.

– Poate că Eve Renner şi-a dorit puţină intimitate.

– Da, ştiu, dar mă îndoiesc.

– Mmda, şi eu.

Închizând telefonul, simţi o arsură în stomac.

– Necazuri? întrebă Montoya.

– Poate că da. Poate că nu. Eve s-a făcut nevăzută, evitându-i atât pe ei, cât şi pe Cole Dennis. Îşi trecu palma peste maxilar. Nu-i plăcea deloc ce se petrecea, absolut deloc.

Montoya rată o curbă, apăsă tare pe frână, dădu cu spatele, împrăştiind pietrişul în toate părţile sub roţi, după care luă din nou curba. Telefonul lui Bentz se auzi din nou, iar el văzu imediat cine suna.

– La dracu'. E Cole Dennis. Ceva îl îndemna să răspundă. Bentz.

Dennis nu se sinchisi să spună cine e, declarând simplu:

– Eve a dispărut. Tocmai am sunat la 911. M-am gândit să vă anunţ, pe tine şi pe Montoya.

– Am aflat. O căutăm.

– Nu era păzită?

– Ea a refuzat protecţia oferită.

– Dar voi ia-ţi oferit-o totuşi, zise Cole, acuzator. Am văzut maşina parcată spre capătul străzii.

Bentz se încruntă, iar semiîntunericul păru că invadă dintr-odată interiorul maşinii.

– Am considerat că aşa e mult mai bine.

– Ei, se pare că a fost al dracu' de ineficient. A plecat să-şi întâlnească cumnata după care a dispărut.

– Unde se află Anna Maria Renner în momentul acesta?

– Habar n-am, Bentz, dar voi, băieţi, trebuie să o găsiţi pe Eve. Trebuie!

– O vom găsi, promise Bentz, deşi fu străbătut de o presimţire rea.

Era clar că Dennis spumega de furie. Şi era speriat. Şi, în plus, era copleşit şi sfâşiat şi de un sentiment de vinovăţie, probabil.

La câţiva kilometri distanţă, observară un camion mare, care aparţinea trupelor speciale, parcat la capătul unei alei lungi, parţial acoperite de vegetaţie luxuriantă.

Montoya apăsă pe frână şi Crown Victoria se opri brusc, zguduindu-se. Coborî în fugă din maşină, Bentz urmându-l

îndeaproape. Trupele sigilaseră deja intrarea din față și pe cea din spate a ceea ce era o biată colibă, care nu se zărea de la șosea datorită unui teren inegal, acoperit, ici și colo, de verdeață.

Bentz știa că ar fi trebuit să aștepte și alte întăriri sau să aștepte venirea FBI-ului, sau pe cei de la SWAT, fir-ar ei să fie, dar nu mai avea răbdare. Era ceva mult prea personal. Nu voia ca Le Mars să le scape cumva, odată cu venirea nopții, din cauză că ei ținuseră seama de protocol.

Prin furtuna ce se dezlănțuise, două din trupele statale alergară în partea din spate a clădirii, postându-se la ușa laterală. Bentz își rezemă spatele de balustrada mică, din fața intrării, în timp ce Montoya se lipi de peretele de pe partea opusă a ușii. Trupele se postară în dreptul ferestrelor.

El așteptă.

Se reculese.

– Niciun semn de viață, zise Bentz.

La niciuna din ferestre nu se zărea lumină.

De pe coș nu se vedea ieșind nici măcar un firicel de fum.

– Frumos și tăcut, punctă Montoya. Cam înfricoșător.

Cu armele pregătite, Bentz îi făcu semn lui Montoya prin perdeaua de ploaie, după care bătu la ușă:

– Ronald Le Mars! Poliția! Deschide!

Niciun răspuns. Doar zgomotul constant al ploii.

Bentz nu mai avu răbdare. Apăsă pe clanță, sigur că ea trebuia forțată și fu absolut șocat să constate că ușa se deschise în interiorul unei încăperi negre de parcă ar fi fost sălaș al morții.

– Le Mars! strigă el din nou, în vreme ce Montoya aruncă și el o privire înăuntru. Ronnie! Predă-te!

– Poliția! strigă Montoya.

Inspirând adânc, Bentz se răsuci cu fața spre ușă, călcând cu putere pe podea, cu arma pregătită. Înăuntru nu era nicio lumină aprinsă, așa că Bentz rămase nemișcat, abia îndrăznind să respire, încercând să se stăpânească. Nu îndrăznea să folosească o lanternă, în cazul în care Le Mars se afla ascuns, întins pe acolo, pe undeva, stând la pândă.

– Le Mars! zbieră Montoya, în vreme ce Bentz, obişnuindu-se cu semiîntunericul din cameră, observă cadavrele. Goale, aşezate în penumbră, cu faţa spre şemineu. Stomacul i se întoarse pe dos, simţind ceva umed sub picioare. Era prea gros ca să fie apa care se scurgea de pe acoperişul spart. Se aplecă şi băgă două degete în lichid, frecându-le unul de altul şi ducându-le apoi la nas.

Sânge.

Aproape că intrase cu totul într-o baltă de sânge.

Se ridică în picioare şi, folosindu-se de lanternă, lumină cadavrele.

– O, Iisuse, bunule, şopti Montoya, după care, cu arma pregătită, păşi înăuntru. E Le Mars.

– Mmda, aprobă Bentz, privind atent la cadavrul femeii. Şi Anna Maria Renner.

– În concluzie, unde e cumnata ei?

Bentz era deja cu telefonul mobil în mână.

– Undeva unde nu-i e deloc bine, zise el, simţind cum i se face greaţă. Asta e al dracului de sigur!

Kristi abia dacă îndrăznea să respire.

Auzi paşii aceia care înaintau pe trepte. Încet. Greoi. Dar fără să calce strâmb măcar o dată. Acoperind sunetul ploii care lovea ţigla acoperişului şi se scurgea prin burlane, gâlgâind. Încercă să-şi stăpânească teama, încordându-şi auzul la fiecare zgomot, încercând să caute o soluţie.

Avea la dispoziţie telefonul mobil... Ar fi putut suna pe cineva.

Şi ce să spui? Că te-ai ascuns în podul fostului sanatoriu? Că tu ai intrat fără să ai voie, dar mai e şi altcineva în clădire? Maturizează-te şi tu, Kristi, şi gândeşte puţin, ce naiba? Doar nu vrei să dai alarma fără să fie cazul.

Aşa că se prefăcu că era în regulă. Îşi scoase încet telefonul mobil. Era încă setat pe silenţios sau pe vibraţii, ca să nu audă când sună, iar telefonul să nu înceapă să sune dintr-odată. Muşcându-şi buza de jos, scrise în fugă un mesaj: *Sunt la fostul sanatoriu. Nu sunt singură. Trimite ajutoare. K.* După care alese

două persoane cărora să le expedieze mesajul. Nu ar fi apăsat pe send dacă nu ar fi fost convinsă că se afla într-o situație periculoasă.

Zgomotul paşilor încetă.

Lui Kristi aproape că i se opri inima.

Oare el o auzise?

Cum aşa?

Ea îşi încordă auzul, cu toate că i se păru că aude un murmur, un vaiet; încleştă fălcile ca să nu țipe.

Micşoră puterea becului lanternei, întrebându-se dacă cineva de afară văzuse cumva mişcarea lanternei prin cele câteva ferestre mici care permiteau luminii naturale să pătrundă înăuntru. Era de-a dreptul ridicol, nu? Pe proprietatea asta nu mai intra absolut nimeni.

Paşii se auziră din nou urcând, până ce ea fu convinsă că ajunsese deja la etajul trei.

Ajută-mă, Doamne, te rog, spuse ea, făcându-şi semnul crucii.

Trimite mesajul. Trimite-l în secunda asta. O să treacă multă vreme până ce va reuşi cineva să ajungă aici. Expediază-l!

El traversă fără grabă coridorul, iar ea urmări cu ochii sunetul respectiv, plimbându-şi privirea pe porțiunea de palier care se afla chiar sub partea centrală a podului. El încetini, iar ea auzi din nou gâfâitul acela, în clipa în care el schimbă direcția, intrând într-una din încăperi.

Ea se mişcă fără zgomot în dreptul camerei care era situată chiar deasupra, realizând că intrase în fostul salon al lui Faith Chastain. Fără să producă nici cel mai mic zgomot, se lăsă în genunchi şi privi prin gaură. O, Doamne, ce întuneric ca smoala, dar totuşi zări o umbră care tocmai trecea prin dreptul crăpăturii. Ba nu era o umbră: era un bărbat solid, care ducea ceva cu el. O, Dumnezeule Mare! Văzu cum acesta trânteşte o femeie pe jos.

Kristi apăsă pe tasta „Send" a telefonului mobil.

Curând ajutoarele aveau să pornească într-acolo. Trebuia să aibă răbdare câteva minute, să-şi păstreze sângele rece şi rațiunea şi...

Auzi un țârâit puternic și strident.
Nu se știe cum, dar un telefon mobil suna undeva.
Răsunând pe coridoarele goale ale azilului!
O, Doamne!
Nu, te rog, NU! Nu se poate!
Pașii nu se mai auziră.
Iar soneria aceea tăcu.
Kristi realiză că mesajul ei ajunsese la destinație.
La bărbatul care se afla acum în salonul 307.
La „informatorul“ ei de la secția de poliție.
A. J. Tennet avea să afle că ea se afla în încăperea de deasupra.
Toate speranțele ei se sfărâmară brusc.

35

Bentz ar fi vrut să verse. Imediat ce nimeriră întrerupătorul şi aprinseră lumina, iluminând interiorul cabanei, se simţi bolnav ca un câine.

Din fericire, FBI-ul ajunsese, securizând zona, aşteptându-i pe tehnicienii de la Omucideri, care erau deja pe drum.

Bentz aruncă o ultimă privire prin cabană. Cadavrele dezbrăcate erau tot în faţa şemineului, îmbrăţişate. Pe trupul Annei Maria nu se zărea niciun tatuaj, în afara unei găuri în partea din spate a craniului. În afara unei răni identice la cap, Le Mars avea trupul plin de tatuaje, care se repetau iar şi iar, acestea fiind incrustate atât pe trupul lui, cât şi pe pereţii încăperii.

Eve, 323, Renner, 444, Nun, Viv, Xanax, 101,
evil, Kajak, 212, zeificat, Animator, Dennis
a păcătuit, Live not on evil. Never even. Evil live.

Tatuajele erau toate de dată recentă; nu se menţiona nimic despre ele în dosarul lui Ronnie Le Mars.

– Un nebun de legat, zise Montoya, clătinând din cap. Erau în aşteptarea specialiştilor, dar timpul se scurgea cu rapiditate.

Din informaţiile pe care le aveau, era posibil ca ucigaşul să fi ajuns deja la Eve Renner.

– Uite-te şi tu aici, totul e aiurea, zise Bentz, cercetând cabana cu privirea. Cu toate că în mare parte era curată şi ordonată, restul cabanei era plin de praf, ca şi cum singurul loc care conta în încăperea aceea era şemineul, considerat un fel de sanctuar. Se uită spre crucifixul atârnat de oglindă şi la ferestrele acoperite cu un material închis la culoare. Deoarece fusese prezent în multe

locuri în care se comiseseră diverse infracţiuni, el simţea imediat când ceva nu era în regulă.

– Locul nu i se potriveşte celui care se află în spatele întregii poveşti. Tu crezi că Ronnie Le Mars este autorul şi plănuitorul tuturor acestor crime? Că a ştiut să şteargă toate urmele? Tipul ăsta era un maniac.

Montoya se încordă.

– Ce tot spui? El e ucigaşul, cel pe care-l căutăm. Tatuajele sunt dovada... El se apropie de cămin. Eşti de părere că avea un partener?

– Cred că altcineva era „creierul".

– Asta e o presupunere oarecum hazardată.

– Eu am studiat dosarul lui Ronnie, am stat de vorbă cu poliţistul care l-a avut sub supraveghere şi ai dreptate, el e ucigaşul, dar există ceva care nu se potriveşte.

– Hei, strigă unul din ofiţerii de afară. Am găsit camioneta. Are o zgârietură şi o gaură.

– Când s-a confruntat cu Tiggs, mormăi Montoya. El e cel pe care-l căutăm.

Bentz înghiţi în sec, cercetând camera, privind atent spre poliţa căminului, spre oglindă şi spre birou. Descoperi ustensilele pentru tatuat şi o agendă, plină de palindromuri, ca şi cum tipul acesta trăise doar de dragul lor.

Ceva tot nu se potrivea. Avea un presentiment de rău augur care nu-i dădea pace, făcându-i stomacul să fiarbă. Ochii lui fixară patul. Făcut cu grijă. Precis că omul obişnuia să-şi petreacă vremea fie lângă foc, făcând Dumnezeu ştie ce, fie în pat.

– Hei, ia dă-mi şi mie o lanternă.

– Cauţi „gândăcei"? întrebă Montoya, luând o lanternă de la unul dintre poliţişti.

– Poate.

Aşezat în genunchi, trecu cu lumina aceea puternică pe deasupra cearşafurilor, a pernelor şi a cuverturii. Când se uită sub toate astea, dădu cu ochii de unul.

– Iisuse Hristoase! şopti el. Ascunse cu mare grijă între arcuri

şi saltea, descoperi nişte boxe micuţe, un fel de receptor şi încă un dispozitiv a cărui utilitate nu o cunoştea.

– Ce e? întrebă Montoya.

– Habar nu am. Se uită în jur, căutând un radio sau o combină stereo, care să transmită cu ajutorul boxelor, dar nu descoperi niciuna. Nu pricep, zise el, dar senzaţia aceea de rău augur îşi ascuţise ghearele, devenind mai acută.

– Deci, cine i-a ucis? zise Montoya, îndreptându-se spre cele două cadavre. E evident că nu a fost Ronnie, din moment ce el e una dintre victime. Cine a mai rămas? Fiul? Fratele geamăn al lui Eve? Cel cu care nu am reuşit să luăm legătura? El clătină din cap. De ce să-l elimine pe Ronnie Le Mars?

– Bună întrebare. Bentz îşi puse pe limbă două pastile antiacide, după care ieşi din cabană, acolo unde ploaia era o adevărată uşurare, în comparaţie cu atmosfera închisă şi îngrozitoare din cabană. El a aflat, cine ştie cum, că Le Mars locuia aici. Numai el ştia asta.

– Ba mai ştia şi apelantul anonim, punctă Montoya, scărpinându-şi barbişonul. Se îndreptară spre maşina de serviciu, făcându-şi drum printre alte vehicule, care tocmai sosiseră, printre ele aflându-se şi un car de televiziune.

Bentz nu avea chef de ei. Din fericire, un purtător de cuvânt al trupelor federale răspundea deja la întrebările adresate de doi reporteri.

În secunda în care ajunseră în dreptul maşinii lor, telefonul lui Bentz sună. Funcţia ID îi comunica cum că apelul provenea chiar din incinta sanatoriului.

– Detectiv Bentz.

– O, bună ziua, domnule poliţist. Sunt Sora Odine, de la mănăstire.

Trecu apoi direct la subiect.

– Ţineţi minte că mi-aţi spus să vă anunţ dacă mai apare cineva pe aici? Ei, mi-am zis că ar fi bine să vă anunţ că în cimitir a parcat o maşină. Un Volkswagen Jetta roşu, cred. Am numărul de înmatriculare.

– Care e? întrebă Bentz, dar abia dacă auzi vocea măicuței pe lângă bubuitul sângelui în creier. Ea rosti repede literele și cifrele de pe plăcuța de înmatriculare, confirmându-i bănuielile. Era Jetta fiicei lui.

– Ajungem imediat. Ne întâlnim lângă poarta mănăstirii. O să avem nevoie de cheile de la spital. Se urcă rapid pe locul pasagerului. Cât de repede poți ajunge la azil? îl întrebă el pe Montoya.

– În douăzeci de minute, zise Montoya, pornind motorul. Dacă nu-ți place, asta e.

– Ba să ajungi în zece minute.

– De ce? Montoya rotea deja de volan, pornind în viteză. Ce s-a întâmplat?

Mașina țâșni ca o săgeată.

– Kristi e acolo. Bentz apăsă tasta de apelare rapidă care formă în mare viteză numărul de telefon al fiicei lui, și așteptă. Fără îndoială că ea nu va răspunde. Nu se mai rugase de mult, era adevărat, dar acum rosti în mare grabă o rugăciune scurtă: *Te rog, să nu pățească nimic!*

Se formă în sfârșit și legătura telefonică.

– Kristi! zise el. Kristi!

Dar ea nu răspunse.

Telefonul îi indică că tocmai primise un nou SMS.

Sunt la fostul sanatoriu. Nu sunt singură. Trimite ajutoare. K.

Cole își conducea Jeep-ul de parcă era împins de la spate de însuși Satan. În vreme ce ștergătoarele curățau picăturile ploii torențiale, mii de gânduri îi năvăleau cu repeziciune în creier. De ce o lăsase pe Eve să plece singură la barul acela? Știa că nu va fi în siguranță. Nu trebuia să-i dea voie să-l respingă, fiindcă era posibil ca acum ea să-l fi pierdut pentru totdeauna! Acum, după ce trecuseră împreună prin atât de multe, regăsindu-se în sfârșit unul pe altul! Se gândi la ultima lor noapte de dragoste, la hotel, iar maxilarul lui se încordă atât de mult, încât îl duru.

Trebuia să se ghideze doar după instinct.

Nu avea o armă asupra lui, ci doar lada cu scule în portbagaj.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că ea se afla acum în compania nebunului, deşi habar nu avea unde o dusese şi ce-i făcuse acesta. Rememoră fragmente de imagini în care revăzu trupul mutilat al lui Royal Kajak, după care revăzu cadavrul fără veşminte al Sorei Vivian şi păpuşa aceea care stătea cu faţa în jos pe patul plin de sânge.

Singura lui speranţă era să dezlege misterul mesajelor lăsate de ucigaş, cheia acestora. Palindromuri şi numere, care se citeau la fel din ambele părţi.

Privind mişcarea rapidă a ştergătoarelor, el rememoră: *101; 212; 111; 444; 323; Eve; Renner; Kajak; Viv; Nun; Dad.*

Era convins că numerele făceau referire la saloanele de la sanatoriu, având de gând să intre acolo şi să descifreze semnificaţia numerelor în cauză. Cumva, avea să reuşească să descopere semnificaţia acestor indicii.

Nu avea altă opţiune, iar timpul, după cum simţea el cu fiecare respiraţie, îi aluneca printre degete.

Eve deschise un ochi.

Unde naiba se afla şi de ce camera aceea întunecată se învârtea cu ea?

Întinsă pe spate, cu ochii la tavanul acela înalt, ascultă pocnetul ploii, permanent şi greoi. Durerea de cap revenise, bubuitoare şi, în vreme ce ea se lupta să-i facă faţă, imaginile îi reveniră în minte. Nişte imagini disparate şi înceţoşate. Fusese răpită. La bar. Iar Anna Maria... O, Doamne, oare murise?

Clipi de câteva ori, amintindu-şi de cabană şi de Ronnie Le Mars, de femeia care plângea... apoi, ooo, Doamne! Cineva venise şi îi omorâse pe amândoi, după care o luase de acolo. Ea leşinase din nou, apoi se trezise aici, în încăperea asta.

În spital.

El o adusese la azil.

În secunda aceea, realiză că se afla în salonul lui Faith Chastain, aşezată pe podeaua aceea murdară şi pătată.

De ce se întâmplau astea, pentru numele lui Dumnezeu?

Unde se afla el acum?

Încercă să se ridice, dar picioarele ei erau moi şi nu voiau deloc să colaboreze.

Hai, Eve, mai încearcă!

E o situaţie grea, în care trebuie să-ţi pui mintea la contribuţie!

Concentrându-se, îi ordonă braţului drept să se pună în mişcare.

Niciun rezultat.

Hai, hai, nu te da bătută!

Ea încercă din nou, concentrându-se şi întinzându-se, iar braţul ei se mişcă puţin, dar nu cine ştie ce!

Încă o dată! Grăbeşte-te! Cine ştie cât va fi plecat?

De data asta reuşi să îndoaie degetele, dar doar atât. Nu avea suficientă putere, nu reuşea să se ridice nici măcar în fund, nicidecum să fugă.

După care să găsească o armă.

Se uită în jur, dar camera era goală-goală.

Nu renunţa. Găseşte ceva, fir-ar al naibii să fie!

Privi din nou agitată în jur, cercetând fiecare colţişor al încăperii. Nimic... Oh, Doamne... După care observă că lângă şemineu strălucea ceva. O bucată de sticlă?

Vru să încerce să se apropie ceva mai mult de cămin, dar auzi ceva şi rămase locului.

Paşi?

Deasupra?

În pod. Ce căuta el acolo? O spiona? Se uita prin găurile din podeaua podului, prin care se uitase şi ea când era mică. Ce ironie, poate că în clipa asta chiar o spiona cineva de acolo. Nu, nu avea nicio logică. Ce dracu' căuta el acolo?

Ea avea să moară. Presimţea asta. Şi câte planuri mai avea, câte alte lucruri ar mai fi vrut să facă. În minte îi apăru imaginea lui Cole, iar ea aproape că începu să plângă, realizând ce mult îl iubea şi că, de curând, nu îndrăznise să-i mărturisească ce anume

simțea pentru el. Își aminti cum făcuseră dragoste, cum trupurile lor deveniseră unul singur și cum el îi șoptise cuvinte pline de iubire, dându-i la o parte părul de pe ochi. Dar ea nu-i spusese nici măcar o dată ce simțea.

Frica de a fi rănită din nou o paralizase.

Ce idioată fusese!

Poate că acum pierduse orice șansă.

Simți imediat un nod în gât, dar îl ignoră. Nu avea timp pentru „ce-ar fi putut fi“ sau pentru „așa ar fi trebuit să fie“. Nu mai avea timp pentru nimic.

Se uită iar spre micuțul obiect strălucitor, care zăcea lângă cămin. O bucățică de sticlă? Nu era o armă prea grozavă.

Dar, în lipsă de altceva, era și ea bună de ceva.

El venise după ea.

Unica șansă de salvare a lui Kristi era scara pe care urca el chiar în clipa aceea, scară ce ducea spre pod.

Pașii lui bubuiau când îl auzi alergând de-a lungul holului. Pașii ei nu se auzeau. Cu toate că instinctul îi comanda să fugă în direcția opusă, fata alergă în vârful picioarelor spre cămin, lipindu-se de latura cea mai îndepărtată a acestuia, cărămizile colțuroase împungându-i spatele.

Cum de putuse să fie atât de idioată? Atât de proastă încât să aibă încredere în el?

Căută cu înfrigurare în rucsacul de spate, bâjbâind până ce găsi spray-ul paralizant. După care rămase în așteptare.

I se făcu rău când dădu cu ochii de becul aprins al lanternei. Halal ascunzătoare. Halal „surpriză“ pentru el.

Fără să îndrăznească să respire, ea așteptă.

– Știu că ești aici, zise el din pragul ușii, îndreptându-și lanterna spre cele mai îndepărtate cotloane ale poduleţului. În fascicolul de lumină, ea observă un șoricel care se strecura în una din găurile acoperișului, stăpânindu-și un strigăt.

– Știi, Kristi, ești o mare belea! După câte am făcut eu pentru tine, te mai și ascunzi? El folosea din nou tonul acela arogant și

sexy care ei îi făcea greață. Știi că am pus laba pe Eve, nu? Pe sora ta vitregă.

Cum? Soră vitregă?

– Chestia asta e cât se poate de stranie. Ea e și sora mea. Știai? Sora mea geamănă. Noi doi suntem născuți de aceeași mamă, iar voi două aveți același tată. Cât de incestuoasă e oare chestia asta? Suntem cu toții o familie, una mare și perversă.

Nu-l asculta. Vorbește ca un nebun.

– Ce zici, nu o să iasă din toate astea o poveste pe cinste? întrebă el, rupându-și cu dinții o unghie rozalie.

Ea transpiră puternic, așteptând ca el să avanseze mai mult în pod.

– Bănuiesc că tatăl tău nu a avut timp să te sune și să te pună la curent. Poate că de-aia nici nu e el tatăl tău adevărat, nu? Mama ta a avut o aventură cu un preot, nu? Bunul Părinte James. Dacă ar fi știut și el să-și țină chiloțeii la locul lor.

Cum de aflase el toate astea? Inima ei bubuia cu putere, mușchii fiindu-i încordați la maximum. *Nu-i da voie să te „muște". Pe asta contează. Nu-l asculta.*

– Deci povestea spune că nu doar mama ta a beneficiat de favorurile pastorului. O, nu! Părintele James era extrem de persuasiv și de șarmant. Faith Chastain, o femeie, care... în fine, nu prea cunoștea ce e moralitatea, s-a amorezat de asemenea de el. O, bineînțeles, faptul că ea avea mințile pierdute, nu a afectat cu nimic relația. L-a împiedicat asta pe bunul preot să treacă la acțiune? La dracu', nici pomeneală. Și, bingo, ea a rămas însărcinată. Mama, adică mama mea *adoptivă,* i-a văzut, să știi. Mi-a spus că faptul că a văzut-o pe Faith tăvălindu-se cu pastorul, i-a zdruncinat serios credința. El fornăi ca și cum ideea aceea i s-ar fi părut absurdă. Ea se considera o catolică cu frică de Dumnezeu, dar asta n-o împiedica să vină noaptea în patul meu, corect? mai adăugă el, vocea crescându-i în intensitate din cauza emoției puternice.

Stomacul lui Kristi se răzvrăti brusc. Ea se luptă din răsputeri cu senzația de vomă, pentru a rămâne liniștită și nemișcată.

– Prin urmare, partea interesantă, zise el mai departe, vocea lui făcând-o să tremure, stând cu spatele lipit de cărămizile colțuroase, e că Faith a reuşit, nu se ştie cum, să-şi ascundă sarcina de ochii celorlalţi.

Tipul ăsta era ţăcănit! Nebun! Kristi îşi înghiţi teama, încercând să-şi păstreze mintea limpede.

– Vezi tu... Noi doi suntem rude, surioara mea. Şi eu pot să-i spun „tăticuţule" pastorului James.

Nu, era de-a dreptul incredibil. Era ceva imposibil şi înfricoşător!

El plimbă din nou fascicolul de lumină de-a lungul podelei, pătrunzând în interiorul podului.

– Haide, Kristi. Unde eşti? Chiar *nu vrei* să mă superi şi să fac pe nebunul.

Eşti nebun! Eşti dus cu pluta. Ţi-ai pierdut minţile! Dar, în cuvintele lui, se ascundea un grăunte de adevăr, în povestea lui erau multe date care o făcură să se oprească, în timp ce ceafa i se încordă în semn de revoltă.

El roti lanterna spre tavan, ca şi cum şi-ar fi închipuit că ea ar fi putut fi sus, pe acoperiş. Fata strânse tare palmele pe spray.

El făcu un pas, iar ea se aruncă asupra lui.

El se răsuci, vârându-i lumina lanternei direct în ochi. Orbind-o.

– Proastă mică, mormăi el, iar ea aruncă cu jetul de spray spre el, direct în ochi.

El scăpă lanterna pe podea. Ea se roti, luminând o porţiune largă, sub forma unui arc.

Pentru prima dată, dădu cu ochii de armă.

Îndreptată chiar spre inima ei.

El începuse să tuşească. Pe faţa lui chipeşă şiroiau râuri de lacrimi, dar părea să nu-i pese. O prinse tare de braţ şi o forţă să coboare scara, cu arma lipită de spatele ei.

Ea îşi imagină că o ducea la etajul trei, dar el o împinse din ce în ce mai jos pe scară, traversând foaierul de la etajul unu, trecând prin sala de mese şi printr-un spaţiu oribil, ce odată fusese

bucătăria. Aproape de uşa din dos, o împinse după colţ, unde deschise o uşă care ducea la subsol.

Inima ei se prăbuşi brusc, aproape împiedicându-se de trepte, gata să cadă pe coridorul lung. Felinarele cu kerosen erau deja aprinse pe holul căptuşit cu ardezie. Trecură pe lângă câteva încăperi învăluite în întuneric, ce semănau cu nişte celule, iar imaginaţia lui Kristi luă avânt, văzându-i cu ochii minţii pe pacienţii ce fuseseră izolaţi aici, la subsol.

– Opreşte-te, zise el, împingând-o într-o încăpere unde ardea un felinar şi unde atârnau în nişte cuie ce fuseseră bătute între plăcile de ardezie nişte instrumente vechi. Ea dădu cu ochii de un dispozitiv electric, de o cămaşă de forţă şi o trusă cu instrumente chirurgicale înnegrită de vreme. Becurile atârnau din tavan, iar ea se gândi că acolo se făcuseră cândva intervenţii chirurgicale. Simţi un gol imens în stomac.

A.J. luă din perete o cămaşă de forţă, a cărui nuanţă era aproape neagră. Ţinându-i ţeava pistolului lipită de cap, cu cealaltă mână ţinu cămaşa în faţa ei, zicând:

– Bagă braţele pe aici.

– Nu. Ea clătină din cap, înfiorându-se numai la gândul că îi cerea aşa ceva. Nu pot.

– Fă-o, Kristi, că în caz contrar, te împuşc, promit. Dar, pentru început, nu în inimă. Încep cu femurul, o să-ţi fac praf osul. După aceea, te împuşc în cap. El surâse, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi din nas. Şi să te consideri norocoasă. Nu pot fi mai sadic de atât. Dacă ai fi căzut în mâinile partenerului meu, Ronnie Le Mars, el ar fi folosit un cuţit. Şi ar fi făcut exact ce i-aş fi comandat eu. El mă credea Dumnezeu, ştiai? A trebuit să caut mult până să dau de o persoană care a avut legătură cu sanatoriul, cineva care să şi-o amintească pe Eve, cineva suficient de psihopat pentru a se lăsa manipulat de mine. Şi aşa am dat de Ronnie. Care tocmai fusese eliberat din închisoare. Un bărbat despre care aflasem de la mama mea, care era spălătoreasă la sanatoriu. I-am luat urma, fiindcă el era alegerea perfectă şi, în clipa când a fost eliberat din închisoare, planul la care eu lucrasem putea fi pus, în sfârşit, în

aplicare. Cu ochii încă înroşiţi şi strălucind de atâtea lacrimi, el se strâmbă plin de satisfacţie. Dar nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Ronnie şi a armei folosite de el, pentru că i-am curmat cu amarnica-i suferinţă. Faţa lui deveni pe neaşteptate sobră, iar el fornăi cu zgomot. Nu voi ezita să te trimit pe lumea cealaltă, aşa că fă ce-ţi spun. Clar?

Ronnie Le Mars era mort? Îl ucisese A.J.? Uimită, ea încercă mai departe să găsească un sens la tot ceea ce se petrecea, să găsească o cale prin care să-l domine. Disperată, încercă o tactică nouă:

– Credeam că suntem amici.

– Suntem fraţi, Kristi, pricepe odată, zise el, mai furios ca niciodată, nasul curgându-i mai departe. Nu, noi n-am fost niciodată prieteni: tu te-ai folosit de mine, asta-i tot, iar eu mi-am dat seama de asta de la bun început. Dar mi-a convenit, aşa că am profitat de situaţie.

– Şi te-ai folosit de mine.

– Daa! Ce ironic, nu-i aşa? El scutură cămaşa de forţă. Îmbracă odată chestia asta afurisită. Acum!

Ea nu se mişcă suficient de repede, aşa că el luă arma şi trase în perete, fără să privească într-acolo.

BUM!

Împuşcătura reverberă în urechile ei, spărgând bucata de ardezie.

– Ai grijă! Glonţul ar putea ricoşa! ţipă ea, sărind ceva mai în spate. El o prinse cu mâna în care ţinea arma, înconjurându-i talia cu braţul său puternic şi forţând mânecile cămăşii speciale să intre pe braţele ei, folosindu-se pentru asta de cealaltă mână.

Ea încercă să-i opună rezistenţă, zbătându-se, până ce ţeava armei se îndreptă spre ea, simţind răceala oţelului pe pometul obrazului. Nu era decât un ucigaş nemilos. Asta era în stare să creadă, da.

Imediat ce mânecile cămăşii îi fură fixate pe braţe, el lăsă arma jos şi strânse bine şireturile, forţând-o să se îmbrăţişeze, făcându-i membrele neputincioase. Doamne, ce avea de gând cu

ea? Se simți complet neputincioasă, fiind conștientă că dacă nu făcea ceva, avea să moară.

Picioarele tale sunt încă libere... Nu te lăsa. Ține minte. Să nu te lași, orice ar fi.

Bang!

Se auzi zgomotul unei arme care tocmai se descărca.

Eve se cutremură. Iisuse, Doamne, ce se întâmpla? Se cutremură numai gândindu-se.

Nu putea decât să presupună că monstrul acela omorâse pe cineva. Poate pe cineva cunoscut.

Stomacul îi tremură, iar capul îi bubui de durere. Tremurând, ea încercă cumva să-și continue firul gândurilor. *Gândește, Eve, gândește! Salvează-te! Înainte ca el să te ucidă din nou!*

Unu. Doi. Trei...

Ea habar nu avea de ce nu o ucisese încă, dar știa că era doar o chestiune de timp, probabil minute, și nu ore, până ce el avea s-o trimită și pe ea pe lumea cealaltă.

Dacă nu reușea ea, cumva, să facă ceva... să treacă la acțiune.

Cu inima bătându-i repede-repede, ea încercă să-și înghită groaza nemărginită și să-și pună mintea la contribuție.

Cinci. Șase...

Ascultă două perechi de pași care coborau scara. Persoana care se ascundea în pod fusese prinsă. Și ucisă. Sfântă Fecioară, nu-și putea imagina cine fusese acolo și din ce motiv. Oare o măicuță? Poate cineva care se ascunsese acolo, căutând adăpost, poate un vagabond? Poate o cunoștință de-a ei?

Dar acum, era sigură de asta, venise rândul ei.

Doamne Sfinte, ajută-mă... Te rog, te rog, ajută-mă!

Stăpânește-te, Eve. Încă nu ai murit!

Șase. Șapte. Opt...

Încet-încet, simți dureri și furnicături în degete. Reușea să-și îndoaie degetele, să-și întindă degetele de la picioare... Strânse din dinți, forțându-și degetele de la mâini și de la picioare s-o ajute să înainteze. Încet. Centimetru cu centimetru. Mușchii ei se

revoltară, fără a lua seama la comanda dată de creier. *Haide, haide! Poți! Trebuie să poți!*

Cu un efort suprem, ea începu să se mişte. Muşchii se întinseră, protestând de durere, ea târându-se încet de-a lungul podelei urâte, murdare şi prăfuite. Din ce în ce mai aproape. Înaintând spre şemineu, acolo unde zărise ciobul acela strălucitor.

Lasă-mă să ajung până acolo, te rog... Te rog...

Strânse în palmă fragmentul acela de sticlă cu margini ascuțite şi tăioase.

36

Cole parcă automobilul în fața sanatoriului, își luă cu el două foarfeci de tăiat iarba, pe care le scoase din trusa cu scule, apucându-se să lucreze la lanțul cu care fuseseră închise porțile grele de fier forjat. Ploaia i se scurgea pe gât, iar vântul îl bătea cu putere, dar el nu se lăsa.

– Haide, haide odată, nemernicule, zise el, cu fălcile încordate, împingând cu umerii și cu brațele, strângând cu putere de clești. Haide odată!

Poc!

Adrenalina îi vâjâi în sânge.

Nu te gândi atât de departe!

Nu trebuia să se gândească la faptul că ea fusese împușcată. Nu ar fi trebuit. El apăsă din nou cu putere, în vreme ce brațele îi tremurau, iar lanțul sări brusc în lături. Zalele cedară în sfârșit, alunecând pe pământ precum un șarpe ce-și dădea duhul. Cole împinse cu putere porțile și acestea se deschiseră, scoțând un zgomot groaznic. Într-o secundă, el trecu dincolo de ele, alergând în susul aleii.

Era imposibil să o fi pierdut-o pe Eve.

N-avea cum!

O, Doamne!

O mai văzuse o dată zăcând într-o baltă de sânge, având în tâmplă o gaură provocată de un glonț. Dar nu și de data asta. O, Doamne, nu și de data asta!

Monstrul se întoarse.

Ținând lanterna într-o mână, îndreptă țeava armei spre Eve, apucând-o de umărul vătămat.

– Vino, să mergem! Cred că acum poţi merge. O trase în picioare, în vreme ce braţul ei fu scuturat de durere. Cu toate astea, ea nu dădu drumul ciobului de sticlă, sperând, cu o disperare mută, că el nu va lua seama la pumnul ei strâns. Prin minte îi trecură zeci de întrebări, dar ea nu puse nicio întrebare, prefăcându-se mai buimacă decât era, ca un zombie.

Cu faţa roşie, cu ochii strălucindu-i de o răutate diavolească, el îşi tot sufla nasul, fornăind şi tuşind, în timp ce o împinse pe scară cu ajutorul armei.

– Mişcă-te, ţipă el.

Picioarele îi rămăseseră nesigure, iar ea fu obligată să se prindă cu mâna de bară, tăindu-se în palmă. Cu toate astea, fiind întuneric şi clipind întruna, ca şi cum ar fi plâns, el nu băgă de seamă nimic, nici atunci când sângele începu să se scurgă spre vârful degetelor ei, ca apoi să picure pe trepte.

O, Doamne, dă-mi putere, dă-mi putere, te rog!

Coborâră la etajul întâi şi apoi o luară după colţ, ajungând la treptele care duceau spre subsol, acolo unde el descuie uşa. Ea se chirci în adâncul fiinţei, simţind cum îi îngheaţă sângele în vene, ca şi cum ar fi murit. Doamne, cât ura întunericul şi locurile întunecate. Părul de pe ceafă se înfioră, înălţându-se de o şchioapă, iar el o împinse mai departe, pe treptele acelea sparte şi pline de praf.

Nu lăsa teama să te învingă...

Unu, doi...

Ţinându-i arma în dreptul rinichilor, el încuie uşa în urma lor. Lumina lanternei răzbătu dincolo de umerii ei, iluminând pânzele de păianjen şi mizeria din jur, în vreme ce el o conduse de-a lungul încăperii. Tremurând din creştet până în tălpi, cu pielea ca de găină, ea străbătu un coridor foarte lung. Luminat de nişte felinare alimentate cu kerosen, răspândind în jur o strălucire asemenea aurului, fuioare negre de fum se înălţau spre tavanul aflat la o distanţă mică şi spre pereţii pătaţi din ardezie.

Eve respira cu mare greutate. Inima îi bubuia în urechi, iar bucata de sticlă îi pătrundea adânc în palmă, dar ea înaintă

împleticindu-se pe lângă încăperile în care avuseseră loc acele operații despre care nimeni nu îndrăznise să vorbească vreodată. Dacă și-ar fi încordat auzul, își imagină că ar fi reușit să audă chiar țipetele disperate și prelungi ale pacienților care deveniseră brusc un fel de fantome.

Ea înghiți în sec, refuzând să se mai gândească la ororile care se petrecuseră acolo.

– Oprește-te, îi ordonă el, în secunda în care ajunseră la jumătatea acelui coridor întunecat, iar ea se opri, rămânând ca o stană de piatră.

El descuie una din uși și o întredeschise, împingând-o înăuntru cu țeava armei, însă nu încuie ușa, după cum băgă ea de seamă, fiindcă aceasta putea fi închisă doar din afară, de pe coridor, astfel ca cei din încăpere să poată rămâne blocați înăuntru.

În încăperea aceea, luminată de un singur felinar, se mai afla o femeie, care stătea în picioare, îmbrăcată cu o cămașă de forță veche și prăfuită.

– Ia te uită ce atmosferă primitoare și caldă, zise nebunul, părând mulțumit de sine, în vreme ce glasul lui răsună pe deasupra sunetului făcut de conductele ruginite și vechi. Cred că voi două vă cunoașteți... Nu? O, aveți dreptate. Kristi, permite-mi să ți-o prezint pe Eve, surioara ta vitregă. Apropo, Eve, noi doi am făcut cunoștință? Tu știi cine sunt?

Ea nu scoase un cuvânt.

– Hai, surioară dragă, zise el, încântat, desigur, de confuzia ei. Spune-i tu, Kristi. După care, înainte ca tânăra să spună ceva, el continuă: Eu sunt A.J. Tennnet. Adică Adam Tennet. Ai priceput? Adam și Eva? Ca un fel de glumă cosmică pe care ne-au făcut-o zeii, mai bine zis tatăl tău.

În semiîntunericul acela, ea privi în ochii lui care erau la fel de nemiloși și de distanți ca ai ei.

Fratele geamăn! Fratele ei, de existența căruia nu avusese habar!

– Exact. Te-ai prins. Am venit pe lume împreună. Numai că doctorul Renner te-a adoptat, iar pe mine m-a aruncat la gunoi,

dându-mă în grija unui cuplu care nu dădea doi bani pe mine, mai ales după ce, pe neaşteptate, au devenit fertili, putând să procreeze propriii lor copii. Aşa că tu ai fost cea norocoasă, n-am dreptate, prinţeso?

Era un psihopat. Nu spunea ce are de gând, dar cu siguranţă era dement şi plin de răutate. Moartea pândea după colţ. *Nu renunţa. Opune-i rezistenţă! El crede că e în avantaj.* Ea strânse degetele pe ciobul de sticlă.

El se întinse să ia o altă cămaşă de forţă din cui, dar în momentul în care o apucă, aceasta se rupse în mâinile sale.

– Fir-ar a dracului! zise el. După care se adresă lui Eve şi lui Kristi: Staţi dracului jos!

El se va descompune, sub ochii mei, la fel ca şi cămaşa aceea de forţă. Dacă lucrurile nu vor merge aşa cum a plănuit, atunci pentru el va fi o mare lovitură şi va ceda....

Femeile se lăsară încet pe podea.

Bărbatul nu era într-un moment de delir şi, cu toate că Kristi încercă să-i prindă privirea lui Eve, aceasta se uita ţintă şi cu uimire la abominabilul său frate geamăn.

– Mmda, mama mea, Lara Tennet, era o mare figură. O dulceaţă, nu altceva. Ea m-a învăţat tot ce ştiu în materie de femei. El o spuse cu dezgust, ca şi cum fraza i-ar fi lăsat un gust amar. Şmecherii de-ale târfelor. De-aţi şti voi ce-mi făcea. Propriului ei copil, fir-ar să fie! El era furios! Dar nu numai atât... În spatele furiei se mai ghicea ceva, un alt sentiment, unul extrem de vizibil... Sila faţă de sine?

Iar tu, Eve, zise el cu răutate. Prinţesa. Mămica mea mi-a povestit totul despre tine. Nu a fost în stare să renunţe. Era fascinată. După care el veni mai aproape, lăsându-se pe vine, privind-o cu o poftă şi cu o invidie care o înspăimântă cum nu se întâmplase niciodată până acum.

Prefă-te. Acţionează ca şi cum nu te-ai afla aici, alături de el. Poate că va lăsa garda jos.

– Nici nu ştii de câte ori am auzit vorbindu-se despre tine. Aş vrea să te chinui cu vârf şi îndesat. Dar nu cred că e posibil şi, în

afară de asta... El tremura în secunda aceea, arma bâțâindu-se și ea și în mâna lui.

O, Doamne, se putea descărca în orice clipă!

– Nu, nu înțeleg, zise ea, ca și cum ar fi fost mult mai amețită decât în realitate. Voia ca el să continue să vorbească, sperând că va ceda, sustrăgându-i-se atenția, măcar o fracțiune de secundă. După care să atace.

– Bineînțeles că nu înțelegi, zise el mișcând dintr-un deget. Tu nu a trebuit să te înrolezi în armată, ca să scapi de ea, nu? Tu nu a trebuit să-ți faci studiile cu ajutorul guvernului. Nu ai fost obligată să-ți falsifici înscrierea, sperând că ea va fi acceptată. Nu ai fost nevoită să transpiri pentru că poliția nu te va primi în rândurile ei. Își rupse o unghie cu dinții, scuipând-o pe podea, cu arma ațintită tot spre ea. Am plănuit de mult toate astea, știi, dar a trebuit să aștept până la momentul potrivit, până când Ronnie a ieșit din închisoare. Adam rânji, după care rosti cu o voce guturală: El e libberrrrr...

Pielea lui Eve se făcu ca de găină.

– O, știu că tu credeai că vorbeam despre Cole Dennis... Nuuu. Era vorba despre Ronnie. Aveam nevoie de el ca să împlinească partea mai murdară a planului meu și cine putea fi mai bun decât nebunul de Ronnie? Poate că nu știi, dar lui chiar i se pusese pata pe tine, Eve. Hmm-hmmmm. Plănuise să te posede până să se sature, ca apoi să te omoare. Acum nu trebuie să-ți mai faci griji. El o privi ciudat și pasional, ca și cum și-ar fi imaginat cum ar fi fost să o violeze, dar ceva anume îl împiedica să facă acest lucru, ceva care avea o legătură intimă și ridicolă cu fărâma de luciditate din creierul lui. Ronnie credea că noi împlinim voința Bunului Dumnezeu.

– De unde știi tu toate acestea?

– Fiindcă eu sunt Dumnezeu, zise Adam, uitându-se în continuare la Eve. Vocea, cred că așa mă numea el. Am instalat ceva, așa că puteam să-i vorbesc pe timpul nopții, comunicându-i ce anume aș dori ca el să facă. El auzea și alte voci, niște conversații șoptite care-l făceau să creadă că înnebunise. Era bolnăvicios felul

cum mă implora şi se ruga să vin la el. El era Animatorul, acesta e numele pe care eu i l-am dat. I-am spus că va fi zeificat şi fiindcă eu am implantat sperma, un alt dar din partea mamei şi al palindromurilor, el fiind convins că împlinea voia Domnului, cel care le împlineşte pe toate. „Reviver“ (Animatorul), care, la fel ca şi „deified“/(zeificat) şi „Eve“, e un cuvânt care se citeşte la fel din ambele părţi, o informă el, privind-o fix. Şi tatuajele de pe corpul victimelor? Numerele saloanelor spitalului. Chiar şi Sora Viv a fost internată acolo.

Eve înghiţi în sec. Era mai nebun decât îşi imaginase ea.

Kristi zise:

– Tu îi spuneai pe cine anume voiai să ucidă?

– Da, şi după cum spuneam, am realizat şi nişte palindromuri, începând cu mama, desigur. Ronnie a văzut tatuajul lui Faith, de acum mulţi ani, adică „live“/viaţă, adică „evil“/rău. Ea ştia că Faith avusese o relaţie adulteră, aşa că i-a dat lui Faith mai multe pastile, a ameţit-o bine de tot şi a apoi a tatuat-o. „Live“ care însemna în realitate „evil“, adică rău. Şi, după aia, colac peste pupăză, mama şi tata m-au adoptat, ilegal. Mi-a spus asta înainte de a da colţul, ştii, tot din cauza unei supradoze de medicamente, săraca femeie. De aceea am fost obligat să fur toate dosarele care erau ascunse aici, în pod, ca tu să nu-ţi dai seama că moartea mamei avea legătură cu sanatoriul.

El rânji, iar ea realiză că prima sa victimă fusese propria lui mamă.

E mândru de el. Se laudă, îşi dădu seama Eve, îngreţoşată de poveste şi moartă de frică. El împlinise ceea ce considerase a fi misiunea lui pe pământ, aşa că acum nu mai avea niciun ţel, niciun motiv să rămână în viaţă, să le ţină în viaţă pe ea şi pe Kristi.

Mâna care ţinea pistolul era mult mai relaxată, dar el îşi rodea unghiile de la mâna cealaltă. Aluneca, gata să izbucnească în orice secundă.

– Nu vrei să ştii cum te-ai pricopsit cu două feluri de spermă în vagin, Eve? întrebă el, forţând-o să-şi îndrepte ochii spre el, în timp ce capul ei se bălăngănea. Ideea mi-a aparţinut. Ronnie e cel

care a făcut onorurile. El nu a intrat fără probleme în „miezul tău".

Ei aproape că-i veni să verse, imaginându-și cum maniacul acela își vârâse „acul" acolo unde trebuia.

Sesizând repulsia ei, el rânji.

– Nu te teme, prințesă! Animatorul nu te-a atins. Eu am făcut totul la laborator, adăugând sperma în eprubetă. Ochii lui apoși și strălucitori se apropiară ceva mai mult de ea, iar el adăugă: Ca să știe toți că ești o târfă, la fel ca mama.

Ea se împotrivi impulsului de a-l ataca, de a sări în partea opusă a camerei, lovindu-l cu pumnii și folosind biata „armă" pe care o avea înfiptă în palmă. Dar aceasta nu putea face față unei arme de foc. Ea se uită la Kristi, care era atentă la mobilitatea ochilor lui. Dacă ar fi putut măcar să-i capteze atenția lui Kristi, gândindu-se amândouă la același lucru.

Nu încă... Stai... El a început deja să lase garda jos. Poate că reușim să întoarcem foaia, și chiar dacă nu-l ucidem, putem să-l închidem în propria lui închisoare!

– Așa că, surioarelor, ar trebui să plecăm de pe pământul acesta plini de glorie. Oricât mi-ar plăcea mie ideea de-a vă regula pe amândouă, nu avem timp, iar acesta ar reprezenta un ultim păcat, nu? Așa că o vom face într-o altă viață, șopti el, iar Eve avu impresia că degetele violatorului alunecau deja de-a lungul coloanei sale.

Adam aruncă o privire spre Kristi.

– Știi, tu nu ai făcut parte din plan până nu ai hotărât să-ți vâri nasul unde nu-ți fierbea oala. Chiar aveam de gând să te las să-ți termini blestematul ăla de roman, dar în secunda în care te-ai hotărât să asmuți poliția împotriva mea, ei bine, mi-am zis că meriți aceeași soartă cu a prințesei. Și, în mod special, din secunda în care ai apelat la ajutorul cavaleriei. Deci... vom muri cu toții. O să devenim niște martiri. Noi, copiii nelegitimi ai pastorului James. Se potrivește, nu? Ia ascultați...

El aplecă capul, ca și cum ar fi ascultat niște zgomote, iar Eve le percepu și ea, dar acestea erau sunetul pașilor care veneau rapid spre ei.

*

Oare unde se afla?

Doamne, unde era?

Cu inima şi pulsul bubuind, cu mâna plină de sânge, din cauza geamului pe care-l spărsese pentru a putea pătrunde în clădire, Cole alerga de-a lungul coridoarelor şi a scării fostului sanatoriu-azil. Sus-sus-sus, până în pod. Sigur că acolo le dusese descreieratul ăla. În „fortăreața" lui Eve din copilărie, acolo unde descoperiseră păpuşa şi pe Sora Vivian. Repede-repede, o coti pe lângă cămin, cu inima în gât şi simțind un mare gol în stomac.

Eve! Rezistă, iubito! Vin acum. O, te rog, te rog rezistă!

O luă după şemineu, intrând în pod, un spațiu dezolant, unde ploaia lovea tare în acoperiş, iar interiorul părea împietrit ca şi moartea.

Unde eşti, nemernicule? se tot întreba Cole, frenetic, privirea lui cercetând întunericul intens şi fiecare crăpătură. *Unde?*

Cu gura uscată mai ceva ca Sahara, el traversă podul, ascultând vâjâitul puternic al vântului şi țipătul sirenelor poliției.

Nu se repezi nimeni asupra lui.

Nimeni nu zbieră.

Nu se împiedică de niciun cadavru.

Acolo nu era nimeni... Atunci unde naiba, unde Dumnezeu era Eve?

Coborând scara, repede şi fără zgomot, căută în fiecare încăpere. Inima îi bătea cu putere, iar frica îşi făcu culcuş în adâncul lui, simțind fiecare bătaie a inimii din pieptul lui Eve ca şi cum ar fi fost ultima.

Montoya apăsă tare pe frână, iar Crown Vic-ul lor se opri brusc chiar în spatele Jeep-ului lui Cole Dennis, zărind silueta înspăimântată a Sorei Odine, ascunsă sub o umbrelă. Ploaia curgea din cer, întunecată şi periculoasă, ca un blestem.

– Acum l-am văzut şi eu, zise ea, arătând spre Jeep, în secunda în care polițiştii coborâră repede din maşină. Nu ştiu al cui e sau cine a deschis porțile.

– Nu vă faceţi griji în privinţa lui, zise Bentz, privind spre foarfeca specială şi spre lanţul căzut colac pe pavaj. Aveţi cheile clădirii?

– Da. Ea alese una din chei, după care îi întinse brelocul, observând apoi pata de sânge de pe cămaşa lui. O, Doamne.

– Nu e sângele meu, o linişti el, luând în grabă brelocul.

– Mulţumesc. Acum, măicuţă, mergeţi înapoi la mănăstire şi rămâneţi acolo. Am cerut deja întăriri, dar vă rugăm să vă întoarceţi acolo. Imediat.

– Dumnezeu să vă ajute, şopti ea, făcându-şi semnul crucii. Ţinând umbrela în direcţia vântului, cu veşmântul fluturându-i în mers, ea se îndreptă spre mănăstire, chiar în secunda în care sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape de sanatoriu.

Bentz nu mai aşteptă. Cu arma pregătită, o luă la fugă pe aleea udă şi crăpată, auzind în urmă paşii lui Montoya, poliţistul ceva mai tânăr, care se străduia să ţină ritmul cu el. Traversând grădina cu vegetaţie luxuriantă, în care trona acea fântână secată, alergând prin ploaia aceea densă şi îndreptându-se spre clădirea sanatoriului, ce se înălţa sinistră şi întunecată –, un masiv blestemat de cărămidă în care se petrecuseră doar rele.

Inima lui Bentz aproape că-şi opri bătăile.

Kristi era înăuntru.

În pod.

Şi nu era singură.

Ci cu ucigaşul!

Doamne, ajut-o, îşi zise el, ajungând la uşă şi băgând repede cheia în broască. Degetele îi erau umede, iar metalul era alunecos, dar încuietoarea cedă. Scârţâind gutural, uşile se deschiseră.

– Aţi auzit? Nu v-am zis eu? Avem oaspeţi, zise Adam, în timp ce deasupra se auzea zgomot de paşi, răsunând asemenea unui ecou. A venit vremea să punem punct. El era agitat, cu nervii întinşi la maximum.

Ridicându-se în picioare, privi spre tavan, iar în secunda aceea, Eve îi făcu rapid semn lui Kristi, după care se aruncă asupra

lui, ridicând brațul cât mai sus posibil, în vreme ce ciobul de sticlă îi pătrunse adânc în palmă.

Lovi.

Cu putere.

Sângele țâșni din gâtul lui.

O stropi din creștet până în tălpi.

Adam se clătină, șocat. Răsucindu-se, trase. Focul de armă răsună ca un tunet în acea încăpere, trecând razant pe lângă capul ei.

Kristi se răsuci și ea, încercând să-l dărâme. A.J. se prăbuși cu zgomot, aterizând pe spate. El trase a doua oară, cu sălbăticie.

Eve simți o durere ucigătoare în coapsă.

Kristi lovi tare de tot, izbindu-l în obraz.

El țipă. Furia și agonia răsunară între cei patru pereți. Pașii bubuiau pe scări.

Repede, repede, repede!

Fu cât pe-aci să scape arma jos, dar, nu se știe cum, aceasta rămase în mâna lui, în vreme ce sângele i se scurgea pe gât, pătându-i cămașa. Ochii îi ieșiseră din orbite, sălbatic, furia lui fiind una aproape palpabilă. Îndreptă țeava armei către Kristi.

– Scorpia dracului!

Kristi lovi iar, încercând să dea arma jos, nimerând însă felinarul. Focul și kerosenul bubuiră în încăpere, producând o explozie.

Poooc!

Arma se descărcă iar, zgomotul având forța unui tunet.

Kristi se îndoi de mijloc.

Pe hol se auziră niște voci agitate și puternice.

– NU! țipă Eve, privind spre el în stare de șoc și realizând că nemernicul tocmai o omorâse pe sora ei. Pe sora pe care ea nici nu avusese șansa să o cunoască. Eve se răsuci spre el, privindu-l în ochi, în timp ce focul începuse să se extindă.

– Nenorocitule!

– Semăn cu tine, zise el, oftând, rănit în explozia ce avusese loc ceva mai devreme, dar având încă arma în mână. La fel ca tine, prințesă!

Se auzi un bubuit în uşă.

– Poliţia, deschide!

Încet, deliberat, fără teamă, el ridică pistolul din nou. Privind dincolo de ţeava armei, Eve realiză că acesta fusese planul lui dintotdeauna. Focul sfârâi în jurul lor, alimentat de kerosen.

– Tu şi cu mine, Eve. Împreună am venit pe lume şi tot împreună vom pleca!

– Deschideţi afurisita asta de uşă! Acum! urlă Bentz, nerăbdător.

Poc!

Lemnul trosni. Uşa de la subsol se deschise chiar în secunda în care pistolul slobozi glonţul.

Bentz trase şi el.

Nimeri aiurea.

Peste doar o secundă, dădu năvală în încăpere, cu Montoya pe urmele lui, Cole fiind şi el cu un pas în urma lor. Chiar în secunda în care ucigaşul se prăbuşi într-o parte, aruncând arma.

– Scoteţi-le de aici. La dracu'! A luat foc! Doamne, faceţi rost de extinctoare! E un incendiu în toată regula, la naiba! zbieră Montoya. Iisuse! E Tennet!

Eve era gata să leşine.

Dar Cole apăru brusc lângă ea, trăgând-o spre el, sărutând-o pe păr, strângând-o la piept şi alintând-o, protector.

– Credeam că te-am pierdut, zise el, strângând-o în braţe, ca şi cum ar fi vrut să nu-i mai dea drumul niciodată. Am crezut că... O, Doamne!

Ochii ei se umplură de lacrimi şi se prinse cu putere de el, în vreme ce paramedicii şi poliţia intrară în fugă în încăperea aceea strâmtă.

– Te iubesc, îi şopti ea la ureche, printre lacrimi. La naiba, Cole Dennis, te iubesc!

– Daţi-vă la o parte... Domnule, vă rugăm, zise unul din medicii de la Salvare. Trebuie să intru aici!

– Veniţi aici! Sângerează îngrozitor! strigă altcineva. Chemaţi-i pe cei de la Salvarea Aeriană. Unde dracu' sunt pompierii?

– Salvarea Aeriană? Stați așa, zise Rick Bentz, îngenunchind lângă Kristi. Ea e fiica mea! Trebuie să-și revină!
– Plecați de aici, domnule. Dați-vă la o parte!
– Dar ea se va face bine, insistă Bentz. Kristi!
– La o parte, domnule polițist. E treaba noastră, a medicilor. Și aduceți odată elicopterul ală, ce naiba!

Câteva ore mai târziu, Olivia și Bentz erau la spital.
– O, Doamne, Rick, șopti ea. Ce rău îmi pare.
O trase pe soția lui spre el, îmbrățișând-o, îmbătând-se cu parfumul părului ei, dorindu-și să lase garda jos și să plângă ca un copil.
– O să-și revină, zise el, dându-și seama că propoziția asta devenise un fel de mantră pentru el, crezând că dacă o va repeta mereu, va ajunge să și creadă în ea.
Kristi era de trei ceasuri în sala de operație... și el nu știa ce se petrecea acolo. Nu știa cât de grave erau rănile ei, înțelegând doar că situația era gravă. Foarte gravă.
Prin minte i se perindară, precum săgețile, fragmente din viața ei, iar el nici nu voia să-și închipuie viața fără ea. Trecuseră amândoi prin atât de multe, având parte atât de bune, cât și de rele. Adesea fuseseră strâns uniți împotriva tuturor, alteori o apucaseră pe căi separate, înfruntându-se.
Descoperise cum A.J. Tennet se angajase în poliție, un lucru care nu ar fi trebuit să se întâmple nicicând. Că băiatul reușise să treacă toate testele și, cum-necum, reușise să se angajeze, având șansa să se strecoare prin „crăpăturile" sistemului, câștigând un loc de muncă în echipa de specialiști ai Bonitei Washington. Fusese un copil șmecher, care păcălise pe toată lumea. Lucra la laborator de mai puțin de un an și, totuși, reușise să-și pună în aplicare planul mârșav și bolnăvicios.
Oare se sfârșise toată povestea asta macabră, petrecută în incinta sanatoriului? Se terminase cu adevărat?
Doar dacă Kristi va supraviețui, pentru că altfel, dacă fata nu-și revine, acesta va fi blestemul vieții tale.
El o îmbrățișă cât putu de strâns pe Olivia, luptând cu lacrimile și împreunându-și degetele în părul ei bogat.

– Trebuie să ai încredere, şopti ea, tocmai în clipa în care uşile sălii de operaţie se deschiseră, iar dincolo de ele trecu o femeie care era doar puţin mai în vârstă decât Kristi. Îmbrăcată cu un halat de medic şi cu o expresie sobră întipărită pe chip, ea se apropie de cei doi.

– Dumneavoastră sunteţi Rick Bentz? întrebă ea, iar Bentz simţi cum se descompune pe dinăuntru.

– Da.

– Fiica dumneavoastră a trecut prin clipe foarte delicate, dar e o luptătoare. În timpul operaţiei, am pierdut-o de două ori, dar am reuşit să-i repornim inima.

El simţi cum se albeşte la faţă, în vreme ce doctoriţa îi relată toate suferinţele cărora le făcuse faţă Kristi şi despre procedurile la care fusese supusă. Esenţialul pe care-l înţelese fu acela că glonţul îi perforase intestinul, rupându-i mai multe organe, care fuseseră apoi reparate prin intermediul operaţiei. Un alt glonţ ricoşase şi îi atinsese, în trecere, tâmpla, astfel că era posibil ca creierul ei să fi avut de suferit.

– Dar va supravieţui? întrebă Rick.

– Noi facem tot posibilul.

Doctoriţa plecă, iar Rick alunecă pe unul din scaune. Îşi prinse capul în palme.

– Eu sunt de vină. Din cauza faptului că sunt poliţist, de asta s-a întâmplat totul.

– Nu te poţi considera vinovat.

– Pe dracu'.

– Bentz! Vocea Oliviei nu lăsa loc de proteste şi în secunda când se uită în ochii ei, simţi un fel de alinare. Ea are nevoie ca tu să fii puternic, mai ales acum. Să crezi în ea. Şi în tine.

El îşi feri privirea şi îşi drese glsul.

– Bine, zise el cu o voce guturală, cu toate că nu era sigur că va reuşi să facă toate acele lucruri despre care pomenise ea. Ia spune, de când te-ai făcut tu atât de deşteaptă?

Ea surâse discret, în colţul gurii.

– Cred că aproximativ din ziua când am acceptat să mă mărit cu tine. Mmda, cred că de atunci. Haide, domnule poliţist, dă-mi voie să-ţi fac cinste cu o cafea. Arăţi jalnic!

– Şi eu te iubesc.

– Ştiam. Ea râse, şi să fie al naibii dacă el nu se simţea deja mult mai bine. Cumva, nu se ştie cum, aveau să treacă peste toate astea. Iar doctoriţa avusese dreptate. Kristi era o luptătoare.

– Nu am chef să rămân aici peste noapte, protestă Eve pe patul de spital, dar Cole era de neînduplecat. El stătea în picioare în faţa ferestrei, în vreme ce afară noaptea se lăsa peste oraş asemenea unui giulgiu. Era târziu, spitalul era liniştit şi confortabil, dar ea nu mai voia să fie pacientă câte zile o avea.

– Vor doar să te ţină sub observaţie. Ai avut noroc că glonţul nu a atins nicio arteră, venă sau vreun os.

– Doar o mare parte din muşchi. Ea avea de suferit multă vreme de acum încolo, o aştepta şi foarte multă terapie fizică în programul de recuperare. Dar nu se putea plânge, având în vedere că Kristi Bentz se zbătea în secunda aceea între viaţă şi moarte.

– Deci s-a sfârşit? întrebă ea.

El aprobă.

– Se pare că Adam te avea de multă vreme în vizor. Avea nevoie doar de un psihopat, care să te ştie de mulţi ani, ca să-şi îndeplinească partea mizerabilă a planului său. În salteaua lui Ronnie s-a descoperit un dispozitiv electronic, nişte boxe mici şi un echipament de captare a sunetelor. Pun pariu că ele transmiteau toate mesajele la locuinţa lui Adam.

– Nici nu vreau să mă gândesc.

– Bună idee. El se apleca peste balustrada patului, sărutând-o pe frunte. De ce să nu-ţi concentrezi, mai bine, atenţia asupra mea?

– Ştii ceva, domnule avocat, s-ar putea chiar s-o fac, zise ea, ridicându-se puţin, pentru a-şi pune braţele în jurul gâtului său. Să ştii că n-am glumit deloc acolo, la azil. Chiar te iubesc.

– Ei bine, draga mea, îndată ce te vor lăsa să pleci de aici, vei putea să-mi demonstrezi cât de mare e iubirea ta.

– S-a făcut, domnule avocat, zise ea, aproape căscând. Ai câştigat pariul.

Epilog

După trei luni

Şchiopătând, încă folosindu-se de nemernica aceea de cârjă, Eve intră în salonul în care Kristi Bentz zăcea în comă. Fata respira acum fără ajutorul aparatelor, iar doctorii sperau, din clipă în clipă, că ea se va trezi. Dar, până acum, nu se petrecuse nimic în acest sens.

Rick Bentz stătea lângă fiica lui, citindu-i ceva cu voce tare, aşa cum făcuse mereu din momentul accidentului. Privi pe deasupra ramei ochelarilor, fără să zâmbească.

– Credeam că te-am vrăjit, zise Eve. Cum se simte azi?

– Cred că e mai bine.

– Bravo! Asta-i bine. Reuşi să zâmbească, fără să-i spună că nu credea în cele spuse de el. După părerea ei, starea lui Kristi era aceeaşi, întinsă cum stătea acolo şi aproape incapabilă să facă vreo mişcare.

După ce Bentz plecă pentru a-şi lua un pahar cu cafea, Eve o prinse de mână pe Kristi.

– Ei, acum, zise ea, simţind un nod în gât în clipa în care privi la femeia aceea frumoasă şi liniştită care îi era soră, ia spune-mi, cum te simţi, de fapt? Ea îşi strecură degetele între ale lui Kristi, chiar dacă aceasta nu-i răspunse. Ei, hai să-ţi spun ultimele noutăţi. Ştii, am cunoscut-o pe Abby şi ne înţelegem de minune. Pe Zoey nu am întâlnit-o, deocamdată, dar cred că asta se va întâmpla în următoarele două luni, fiindcă Abby şi Montoya au stabilit deja data nunţii. M-ai auzit? Se vor căsători în iunie. Trebuie să fii şi tu prezentă la ceremonie. Ei contează pe asta.

Ei, ce să-ți mai spun? Ooo, da, în fine, cred că și noi ne-am oficializat relația. Cole s-a mutat la mine. Până acum, să nu vorbim într-un ceas rău, văd că ne înțelegem bine... Până și tatăl tău și Montoya au fost de acord că e un tip de treabă; cel puțin așa mi-au mărturisit... Oooo, că tot vorbeam de lup.

Cole apăru în pragul ușii, la numai câțiva pași distanță de locul în care se afla Eve. Stătură de vorbă o bucată de vreme, incluzând-o și pe Kristi în conversația lor, dar bineînțeles că nu primiră nicio reacție din partea ei.

Totul părea cât se poate de aiurea.

Dar, la urma urmei, la fel fusese în ultimele luni de zile. Ei nu observară că ochii ei încercau acum să se deschidă pe sub genele-i lungi și nici nu băgară de seamă că ea mișca unul din degetele mâinii. Habar nu aveau ei că ea plutea acum în lumea viselor!

Însă Kristi vedea în mintea ei diverse imagini, imagini ciudate și distorsionate ale celor pe care-i cunoștea în viața de zi cu zi, aceștia făcându-și cumpărăturile și treburile cotidiene, plimbându-și cățeii, răsfoind diverse documente, tunzând iarba, pregătind mâncăruri la cuptor, ori făcând multe altele. Totul era atât de viu și plin de culoare!

Trosc!

Un trăsnet lumină bolta cerului, spintecând singurul arbore din grădină. Cei doi se lăsară pe vine într-o mișcare instinctivă, ridicându-se imediat ce totul luă sfârșit. Montoya arăta ca întotdeauna, dar imaginea lui Bentz se estompase, fiind doar o combinație de alb cu negru. Cu toate că se urcă în mașină alături de Montoya, pielea lui rămase mai departe incoloră, iar el căzu într-o parte, un sânge negru ca smoala scurgându-se pe trotuar.

Rick Bentz murise.

– Kristi? Mă auzi?

Cine vorbea? Olivia?

– Kristi?

Ea încercă să vorbească, dar de pe buzele ei nu ieși decât un murmur ușor. Doamne, ce gust oribil simțea în gură. Și o dureau toți mușchii.

– Ați auzit? A răspuns! Cheam-o pe asistentă! Vocea Oliviei străpunse creierul încețoșat al lui Kristi. Gândurile ei păreau prinse într-un smârc, în vreme ce mintea îi alerga parcă pe o movilă de nisip.

Clipi. Își simți pleoapele ca și cum stăteau să crape.

– Oooo, Doamne, se trezește! Kristi! Vocea Oliviei era încărcată de emoție. Kristi!

Kristi se strădui să deschidă un ochi, după care-l închise repede pentru a-l proteja de lumina puternică. Simți o durere în abdomen și una în cap, auzind între timp niște pași care se apropiau în fugă de ea.

Încercă să deschidă ochii și, de data asta, clipind des, reuși să fixeze câteva imagini, deși acestea păreau încă neclare.

Încet, încet, reuși să vadă.

Se afla la spital, întinsă într-un pat, dar era pe jumătate ridicată pe perne, în vreme ce Olivia stătea aplecată peste bara de protecție, cu ochii plini de lacrimi. Pe masă erau așezate câteva coșuri cu flori viu colorate – niște susane galbene cu negru, floarea burlacului, în nuanțe de albastru, garoafe roz și trandafiri galbeni.

– Ahhh, draga mea, zise Olivia, plângând, cu părul ei blond căzându-i pe umeri. Bentz! Uite cine s-a trezit!

Kristi întoarse capul spre ușă, acolo unde se afla tatăl ei în clipa aceea. Gâfâi. Sângele îi deveni ca o apă înghețată, în vreme ce un fior o străbătu din creștet până în tălpi.

Stând rezemat de peretele verde-pal al spitalului, Rick Bentz era incolor. Pielea, părul și hainele sale erau în tonuri de negru, alb și gri. La fel ca în visul ei.

– Slavă Ție, Doamne, zise el, cu ochii inundați de lacrimi. Dar ochii lui fixați spre pat nu reflectau niciun pic de lumină. El alergă spre ea, prinzând-o strâns în brațe. Kristi, șopti el, vocea lui frângându-se brusc. O, scumpa mea. Lacrimile îi șiroiau acum pe obraji, umezind cearșaful, dar Kristi nu le simțea. Iar brațele care o strângeau tare de tot păreau atât de stranii, aproape neputincioase. Obrazul tatălui ei părea, din profil, la fel de palid și de gri precum moartea.

Era o fantomă, ea era convinsă de lucrul acesta.

Kristi fu năpădită de o puternică senzaţie de greaţă. Ea visase, dar, în momentul acela, realiză că ceea ce văzuse nu fusese deloc un vis; fuseseră doar nişte frânturi din viitor.

Într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că Rick Bentz era condamnat.

Tatăl ei urma să moară, şi asta cât de curând.

Sfârşit

LISA JACKSON este o maestră a scrierilor polițiste și a suspansului bine dozat.

Acțiunea romanului de față se concentrează în jurul sanatoriului de boli mintale „A noastră Doamnă a Virtuților ", o clădire decrepită din cărămidă roșie, unde se petrecuseră și încă se mai petrec lucruri necurate.

Autoarea va elucida misterul la finalul romanului, însă își va lăsa cititorii în suspans, promițându-le, după cum era de presupus, o continuare a poveștii imaginate de ea cu talent, pasiune și suflet.

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-239-2

